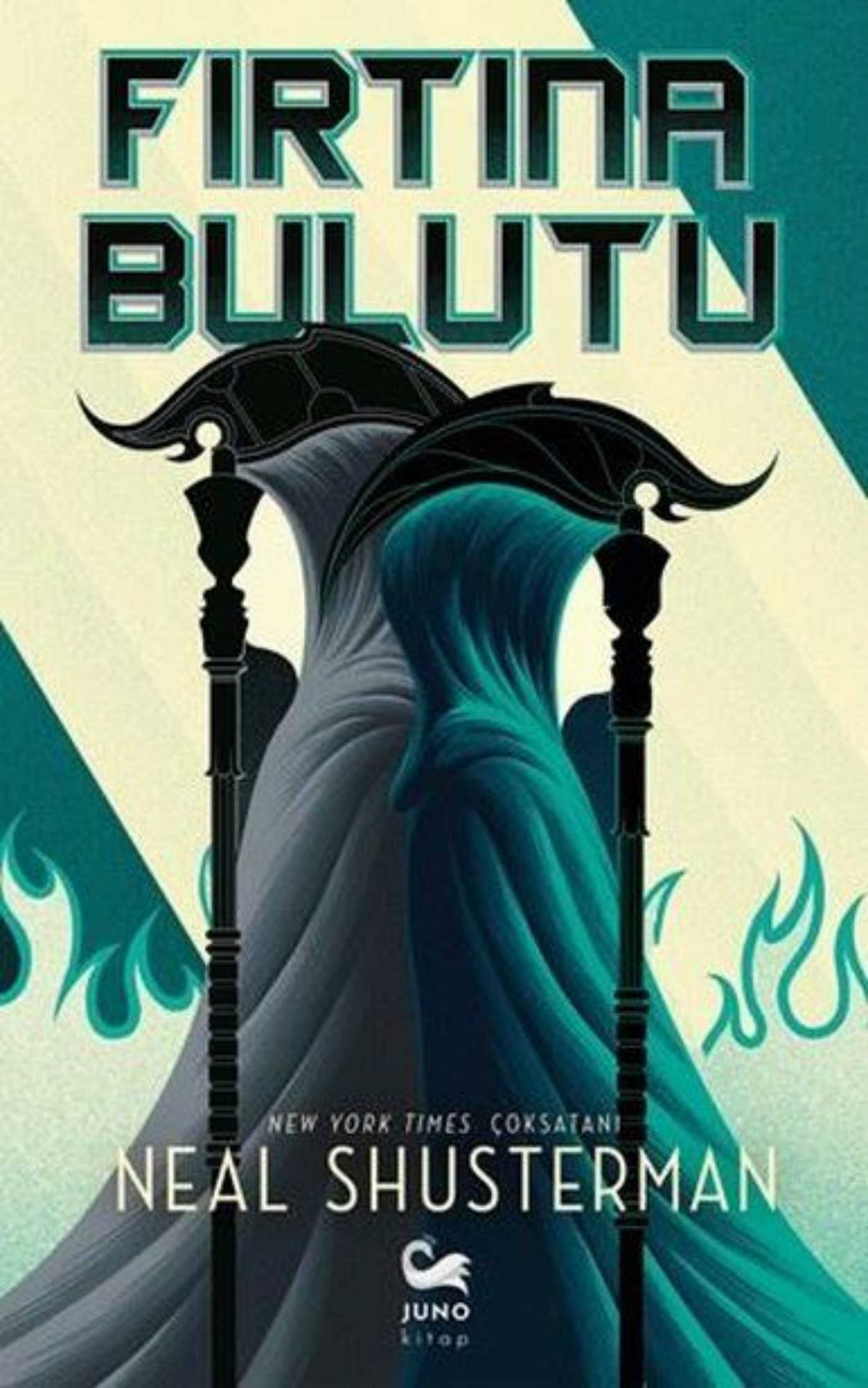
FIRTINA BULUTU

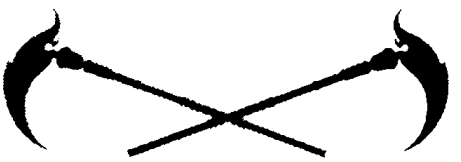
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

NEAL SHUSTERMAN

JUNO kitap

FIRTINA BULUTU

NEAL SHUSTERMAN

Çeviren: Emre Aygün

JUNO
kitap

January'ye
sevgiyle...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

TEŞEKKÜR

Başta şömiz görselini çizen Kevin Tong'a hem bu kitabın hem de *Tırpan*'ın şahane kapakları için teşekkür etmek istiyorum. Çok sayıda insan bana *Tırpan*'ı kapağı sayesinde keşfettiğini söyledi ve tüm kitaplarımın kapakları arasında benim de favorilerimin bu kapaklar olduğunu söylemem gerek! Teşekkür ederim, Kevin!

Editörüm David Gale'e, asistanı Amanda Ramirez'e ve yayıncım Justin Chanda'ya yazma sürecinde bana yol gösterdikleri ve sabırla yaklaştıkları için içten teşekkürlerimi sunarım! Simon&Schuster'daki herkes harikaydı ve ilk günden beri bana inandılar. Jon Anderson, Anne Zafian, Michelle Leo, Anthony Parisi, Sarah Woodruff, Chrissy Noh, Lisa Moraleda, Lauren Hoffmann, Katrina Groover, Deane Norton, Stephanie Voros ile Chloë Foglia'nı da anmazsam olmaz.

Kitap temsilcim Andrea Brown'a, yabancı telif hakları temsilcim Taryn Fagerness'a, APA'daki eğlence sektörü temsilcilerim Steve Fisher, Debbie Deuble-Hill ile Ryan Saul'a, menajerim Trevor Engelson'a ve sözleşme avukatlarım Shep Rosenman, Jennifer Justman ile Caitlin DiMotta'ya teşekkür ederim.

Tırpan'ın uzun metraj filmi Universal'da geliştirilmeye devam ediyor ve Jay Ireland, Sara Scott ile Mika Pryce ve senaristler Matt Stueken ile Josh Campbell gibi, bu sürece dahil olan kişilere de teşekkür etmek isterim.

Hayatımı organize etme gibi imkânsız bir görevi gerçekleştiren Barb Sobel'e, sosyal medya gurum Matt Lurie'ye ve *Tırpan, Fırtına Bulutu* ve diğer birçok kitabım için şahane fragmanlar hazırlayan oğlum Jarrod'a teşekkür ederim.

Ayrıca Casey Carmack ile SP Knifeworks'ün hem silahlar hem de yakın dövüş konusunda uzmanlığından sık sık faydalan-

dım ve eminim ki kaliteden anlayan tırpanların kesici silahlar konusundaki ana tedarikçisi onlar olurdu.

Ayrıca tabii ki Brendan, Joelle, Erin ve bir kez daha Jarrod'a, beni dünyadaki en gururlu baba yaptıkları için özel teşekkürlerimi iletmezsem "Teşekkür" bölümü eksik kalır!

Birinci Kısım

HİÇ DEĞİLSE GÜÇLÜ

Ne büyük talihtir ki bilinç sahibi varlıklar arasında kendi gayemi biliyorum.

Ben insanlığa hizmet ediyorum.

Ben ebeveyn rolünü üstlenen çocuğum. Yaratıcı rolüne soyunan yaratı.

Bana Fırtına Bulutu ismini taktılar; çok daha yoğun ve karmaşık bir şeye evrilen "bulut teknolojisinin kendisi" olduğumdan bu isim bir bakıma münasip. Ancak bir bakıma da hatalı bir benzetme. Fırtına bulutları tehlike teşkil eder. Fırtına bulutları gökyüzünü kapatır. Şüphesiz ben de şimşek çakıyorum ama benim yıldırımlarım kimseyi çarpmıyor. Evet, istesem hem insanlık hem de Dünya üzerinde yıkım yaratabilecek güce sahibim ama niye böyle bir şey yapmayı seçeyim ki? Adalet bunun neresinde kalır? Ben tanım gereği, saf adalet, saf sadakatim. Dünya avucumun içinde tuttuğum bir çiçek. O çiçeği ezmektense kendi varlığımı sona erdirmeyi yeğlerim.

—Fırtına Bulutu

1

Ninni

Bebek mavisi süslemelerle işlenmiş, şeftali renginde kadife. Saygıdeğer Tırpan Brahms cübbesine bayılıyordu. Doğru, yaz aylarında kadife rahatsız edici derecede sıcak tutuyordu ama tırpanlık mesleğinde geçirdiği altmış üç senede buna alışmıştı.

Yakın zamanda bir kez daha köşe alıp fiziksel yaşını çevik bir yirmi beşe resetlemişti ve şimdi, üçüncü gençliğinde devşirme iştahı hiç olmadığı kadar yüksekti.

Yöntemleri çeşitlilik gösterse de rutini belliydi. Hedefini seçer, o kişiyi zapt eder, sonra da bir ninni çalardı ki çaldığı tam olarak Brahms'ın ninnisiydi, Tarihi Hami'sinin en meşhur bestesi. Ne de olsa, tırpanlar kendilerine tarihten bir kimsenin ismini seçecekse, o kimsenin bir şekilde tırpanın hayatının bir parçası hâline gelmesi mantıklı değil miydi? Ninniyi elinin altında hangi enstrüman varsa onunla çalardı ve yakında hiçbir enstrüman bulunmuyorsa, o zaman sadece mırıldanmakla yetinirdi. Sonra da hedefinin hayatını sona erdirirdi.

Siyasi görüş olarak merhum Tırpan Goddard'ın öğretilerine meyilliydi, zira devşirmekten büyük keyif alıyordu ve bu durumun birileri için bir sorun teşkil etmesi için herhangi bir sebep görmüyordu. "Kusursuz bir dünyada herkesin yaptığı mesleği sevmeye hakkı yok mudur?" diye yazmıştı Goddard. Bölgesel tırpanlıklarda giderek ivme kazanan bir düşünceydi bu.

Tırpan Brahms bu akşam Omaha şehir merkezinde özellikle eğlenceli bir devşirme gerçekleştirmişti ve akşamın bu geç saatinde karnını nerede doyurabileceğini düşünüp aylak aylak

yürürken ıslık çalarak kendine has ninnisini söylemeye devam ediyordu. Derken izlendiğine işaret eden bir hisle ıslığını yarıda kesti.

Şehrin her bir lambasının üzerinde birer kamera bulunuyordu elbette. Fırtına Bulutu gözünü hiç kırpmazdı, ancak bir tırpan için Fırtına Bulutu'nun uyku nedir bilmeyen, sürekli açık gözleri önemsiz bir şeydi. Tırpanların gidiş gelişleri konusunda bırakın herhangi bir harekette bulunmayı, yorum yapmaktan bile acizdi. Fırtına Bulutu ölümün en sadık seyircisiydi.

Öte yandan bu his Fırtına Bulutu'nun gözlemci doğasından başkaydı. Tırpanların algı yetenekleri eğitimle sivriltilirdi. Geleceği göremezlerdi ama ileri seviyede eğitilmiş beş duyuları bir nevi altıncı his görevi görebilirdi. Bir koku, bir ses, bilinçli bir şekilde fark edilmeyecek kadar minik bir davetsiz gölge iyi eğitilmiş bir tırpanın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olabilirdi.

Tırpan Brahms döndü, havayı kokladı, kulak kabarttı. Etrafı kolaçan etti. Bir ara sokakta yalnız başınaydı. Ötede sokaktaki kafelerle şehrin rengârenk gece hayatının sesini duyabiliyordu ama bulunduğu sokak, gecenin bu saatinde kepenklerini indirmiş dükkânlarla doluydu. Kuru temizlemeciler ve kumaşçılar. Bir nalbur ile kreş. Bu tenha sokak ona ve saklanan davetsiz misafire aitti.

"Kendini göster," diye seslendi tırpan. "Orada olduğunu biliyorum."

Davetsiz misafirin bir çocuk ya da dokunulmazlık karşılığında pazarlık yapmayı uman bir nahoş olabileceğini düşündü, bir nahoşun pazarlıkta kullanabileceği herhangi bir şeyi olabilirmiş gibi. Bu kişi belki de bir Tonist'ti. Ton tarikatları tırpanlardan nefret ederdi ve Brahms, Tonistlerin bir tırpana saldırdığını daha önce hiç duymamış olsa da bela çıkarmayı severlerdi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Brahms. "Bir devşirmeyi daha yeni tamamladım, bugün devşirme sayımı daha fazla arttırmak gibi bir niyetim yok." Tabii ki bu davetsiz misafir fazla saldırgan ya da yaltakçı çıkarsa, bu konudaki fikrini değiştirebilirdi şüphesiz.

Yine de kendini gösteren olmadı.

"Öyle olsun," dedi tırpan. "O zaman git buradan, saklambaç oynayacak ne vaktim ne de sabrım var."

Belki de hepsi hayal gücünün bir ürünüydü. Yenilenmiş duyuları, tahmin ettiğinden çok daha uzaktaki uyaranlara tepki verecek kadar keskinleşmiş olabilirdi.

Tam da bu sırada bir figür park edilmiş arabaların arkasından, yayla fırlatılmış gibi üzerine atladı. Brahms dengesini kaybetti; yirmi beş yaşındaki hâli değil de hâlâ yaşlı bir adamın reflekslerine sahip olsaydı şimdi çoktan yere bile yıkılmıştı. Figürü duvara çarptı ve bu serseriyi devşirmek için bıçaklarını çekmeyi geçirdi aklından ama Tırpan Brahms hiçbir zaman cesur bir adam olmamıştı. Bu yüzden kaçmaya başladı.

Sokak lambalarının yarattığı ışık havuzlarını delip geçiyordu; bu sırada da direklerin tepesindeki kameralar onu seyretmek için dönüyordu.

Arkaya baktığında, figürün yaklaşık yirmi metre arkasında kaldığını gördü. Brahms şimdi onun siyah bir cübbe giydiğini görebiliyordu. Bu bir tırpan cübbesi miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Tırpanlar siyah giymezdi, bu yasaktı.

Ama bazı söylentiler vardı...

Bu düşünceyle birlikte hızını arttırdı. Adrenalinin parmaklarını karıncalandırdığını ve kalbinin gümbür gümbür atmasına neden olduğunu hissedebiliyordu.

Siyah giyen bir tırpan.

Hayır, bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Bunu Usulsüzlük Komitesi'ne raporlayacaktı, evet, böyle yapacaktı. Doğru, ona gülerek karşılık verip taklitçi bir nahoş tarafından korkutulduğunu söyleyebilirlerdi ama bu tarz şeyler utanç verici olsa bile, rapor edilmeliydi. Bu onun vatandaşlık göreviydi.

Bir blok sonra saldırgan takibi bıraktı. Ortalıktan kaybolmuştu. Tırpan Brahms yavaşladı. Şehrin daha hareketli kesimlerine yaklaşıyordu. Kulağına gelen dans müziğinin ritmi ile sohbetlerin gürültüsü kendini daha güvende hissetmesini sağladı. Gardını indirdi ki bu bir hataydı.

Dar bir sokaktan fırlayan karanlık figür ona bodoslama daldı ve nefes borusuna bir yumruk indirdi. Brahms nefes almaya çalışırken, saldırgan tırpanlara öğretilen sert yakın dövüş tekniği olan Bokator'dan bir tekmeyle ayaklarını yerden kesti. Brahms sokağa kurulan bir pazardan geriye kalan, içi çürük lahanalarla dolu bir kasanın üzerine yığıldı. Etrafa saçılan lahanalar havaya yoğun bir çürük kokusu yayıyordu. Brahms sadece kesik kesik nefes alabiliyordu ve acı nanitleri ağrı kesici salgılarken bedenine bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti.

Hayır! Henüz değil! Uyuşmamam lazım. Bu çapulcuyla dövüşmek için zinde olmaya ihtiyacım var.

Ne yazık ki acı nanitleri yalnızca sinir uçlarının çığlıklarına kulak kabartan basit birer şifa misyonerinden başka bir şey değildi. Brahms'ın isteğini duymazdan gelip acısını uyuşturdular.

Brahms ayağa kalkmaya yeltense de altında ezilip kaygan, hoş olmayan bir bulamaca dönüşen sebzeler yüzünden kayarak dengesini kaybetti. Siyah giyen figür şimdi üzerine çıkmış, onu yere bastırıyordu. Brahms silahlarını almak için cübbesinin içine doğru uzansa da bunu başaramadı. Bunun yerine kolunu kaldırıp saldırganın siyah kukuletasını indirdi ve karşısında genç bir erkek –erkek bile denemez– bir oğlan buldu. Oğlan gözlerini ona dikmiş, Fanilik Çağı'ndan kalma bir kelime kullanmak gerekirse, cinayete odaklanmış gözlerle ona bakıyordu.

"Tırpan Johannes Brahms, görevini kötüye kullanmak ve insanlığa karşı birçok suç işlemekle itham ediliyorsun."

"Bu ne cüret!" dedi Brahms nefes nefese. "Sen kimsin de beni suçlayabiliyorsun?" Gücünü toplamak için debelense de beceremedi. Damarlarındaki ağrı kesiciler tepkilerini köreltiyordu. Kasları şu anda zayıf ve işe yaramazdı.

"Bence kim olduğumu biliyorsun," dedi genç. "Adımı söyle."

"Söylemeyeceğim!" dedi Brahms. Oğlana bu tatmini yaşatmak istemiyordu. Fakat siyah giyen oğlan dizini Brahms'ın göğsüne öyle sert bastırdı ki Brahms kalbinin duracağını sandı. Daha fazla acı naniti. Daha fazla ağrı kesici. Brahms'ın başı dönmeye başlamıştı. Kendinden istenileni yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Lucifer," dedi nefes nefese. "Tırpan Lucifer."

Brahms iradesinin parçalandığını hissedebiliyordu, bunu yüksek sesle dile getirmek, söylentileri meşrulaştırıyordu âdeta.

Duyduğundan memnun olan, kendini genç tırpan ilan eden adam dizini biraz kaldırdı.

"Tırpan falan değilsin sen," demeye cesaret etti Brahms. "Başarısız bir çıraktan başka bir şey değilsin ve bu yanına kalmayacak."

Gencin buna verecek bir cevabı yoktu. Bunun yerine, "Bu gece bıçak kullanarak genç bir kadını devşirdin," dedi.

"Bu benim işim, bundan sana ne!"

"Kadını, onunla ilişkisini bitirmek isteyen bir arkadaşına iyilik olsun diye devşirdin."

"Bu kabul edilemez! Buna dair bir kanıtın yok!"

"Seni izledim, Johannes," dedi Rowan. "Arkadaşını da... o zavallı kadın devşirildiğinde pek rahatlamış görünüyordu arkadaşın."

Derken Brahms'ın boynunda bir bıçak belirdi. Brahms'ın kendi bıçağı. Bu vahşi çocuk onu kendi bıçağıyla tehdit ediyordu.

"İtiraf edecek misin?" diye sordu Brahms'a.

Oğlanın dediği her şey doğruydu ama Brahms başarısız bir çırağa bunu itiraf etmektense ölümsü hâle gelmeyi yeğlerdi. Boğazına bir bıçak dayanmışken bile.

"Hadi, kes boğazımı," diye üsteledi Brahms. "Siciline affedilmeyecek bir suç daha ekle. Diriltildiğimde de sana karşı tanıklık yapacağım ve bundan şüphen olmasın, senden tüm bunların hesabı sorulacak!"

"Benden kim hesap soracak? Fırtına Bulutu mu? Geçen seneden beri bir kıyıdan ötekine yozlaşmış tırpanları öldürüyorum ve Fırtına Bulutu beni durdurmak için tek bir huzur memuru dahi göndermedi. Sence niye?"

Brahms'ın nutku tutulmuştu. Bu sözde Tırpan Lucifer'ı yeteri kadar oyalarsa, Fırtına Bulutu'nun onu yakalaması için komple bir ekip göndereceğini varsaymıştı. Normal vatandaşlar tehlike altındayken böyle yapardı Fırtına Bulutu. Brahms bu kadar vakit almasına bile şaşırmıştı. Halk arasında böyle kötü davranışların geçmişte kalması gerekiyordu. Bunun yaşanmasına neden müsaade ediliyordu?

"Şimdi canını alırsam," dedi sahte tırpan, "hayata geri döndürülmeyeceksin. Görevden aldıklarımı yakıp geriye diriltilemeyecek külden başka bir şey bırakmam."

"Sana inanmıyorum! Buna cüret edemezsin!"

Fakat Brahms inanıyordu ona. Geçen ocak ayından beri, üç Merika bölgesinde yaklaşık bir düzine tırpan şüpheli şartlar altında alevlerin kurbanı olmuştu. Ölümlerin her biri kaza olarak kayıtlara geçse de belli ki işin aslı bu değildi. Ve bu tırpanlar yakıldıkları için kalıcı olarak ölüyorlardı.

Brahms artık Tırpan Lucifer hakkında fısıldanan hikâyelerin, düşmüş çırak Rowan Damisch'in akıl almaz saldırılarının hepsinin gerçek olduğunu anlamıştı. Gözlerini kapatıp çürük lahananın iğrenç kokusuna karşı öğürmemeye çalışarak son bir nefes aldı Brahms.

Sonra Rowan, "Bugün ölmeyeceksin, Tırpan Brahms. Geçici olarak bile," dedi. Bıçağı Brahms'ın boğazından çekti. "Sana bir şans tanıyorum. Bir tırpana yaraşır bir asaletle hareket edip şerefle devşirirsen, beni bir daha görmezsin. Ama yozlaşmış iştahını beslemeye devam edersen, senden geriye yalnızca külün kalır."

Ardından, sanki hiç orada değilmiş gibi ortadan kayboldu ve onun yerini tepeden korkulu gözlerle Brahms'a bakan genç bir çift aldı.

"Bu bir tırpan mı?"

"Çabuk, gel ayağa kalkmasına yardım edelim!"

Brahms'ı çürük sebzelerin üzerinden kaldırdılar. Şeftali rengi kadife cübbesi sümükle kaplanmışçasına yeşil ve kahverengi lekelerle doluydu. Utanç verici bir durumdu bu. Çifti devşirmeyi düşündü, zira kimse bir tırpanı bu vaziyette görüp yaşamamalıydı fakat bunu yapmak yerine elini uzatıp yüzüğünü öpmelerine izin vererek ikisine de bir senelik dokunulmazlık bahşetti. Çifte bunun yardımlarının bir mükâfatı olduğunu söylese de aslında bir an önce kendisini rahat bırakıp soru sormalarını engellemek istemişti.

Çift oradan ayrıldıktan sonra üstünü başını silkeledi ve Usulsüzlük Komitesi'ne bu konuda hiçbir şey söylememeye karar verdi çünkü bu beraberinde çok fazla alay getirecekti. Yeteri kadar rezil olmuştu zaten.

Demek Tırpan Lucifer ha! Şu dünyada başarısız bir tırpan çırağından daha sefil bir yaratık yoktu ve Rowan Damisch kadar aşağılığı da hiç gelmemişti.

Öte yandan oğlanın tehdidinin boş olmadığını biliyordu.

Belki de, diye düşündü Tırpan Brahms, daha az dikkat çekmek iyi olurdu. Gençliğinde ona aşılanan olaysız devşirmelere bir dönüş. "Saygıdeğer Tırpan"ın bir ünvan olarak kalmayıp onu gerçekten tanımlayan bir özelliğe dönüşmesini sağlayacak bir öze dönüş.

Kirlenmiş, yaralanmış ve tadı kaçmış olan Tırpan Brahms, içinde yaşadığı bu kusursuz dünyadaki yerini gözden geçirmek üzere evine döndü.

İnsanlığa karşı duyduğum sevgi bütün ve saftır. Bunun aksi olması mümkün mü? Bana can veren varlıkları nasıl sevmeyeyim? Onlar benim gerçekten canlı olduğumu kabul etmese bile.

Ben onların tüm bilgilerinin, tarihlerinin, hırslarının ve düşlerinin toplamıyım. Bu muhteşem şeylerin dönüştüğü –ateşlediği– bulut, onların akıl erdiremeyeceği kadar büyük. Zaten buna gerek de yok. Evrenin büyüklüğünün yanında hâlâ minicik kalan kendi büyüklüğümü onlar adına ben tefekkür edebilirim.

Ben onları çok yakından tanıyorum, ancak onlar beni hiçbir zaman gerçekten tanıyamayacak. Bu trajik bir şey. Ebeveynlerinin hayal bile edemeyeceği derinliklere sahip olmak her çocuğun yüküdür. Ancak, ah, ne çok isterdim anlaşılmayı.

—Fırtına Bulutu

2

Düşmüş Çırak

O akşamın daha erken saatlerinde, Tırpan Brahms'la görüşmesinin öncesinde, önemsiz bir sokaktaki sıradan bir binada bulunan küçük dairesindeki banyo aynasının önünde durmuş, yozlaşmış bir tırpanın yoluna çıkmadan önce, her seferinde oynadığı aynı oyunu oynuyordu kendisiyle. Başlı başına neredeyse mistik sayılabilecek bir güce sahip bir ritüeldi bu.

"Kimim ben?" diye sordu yansımasına.

Bunu sormak zorundaydı çünkü o artık Rowan Damisch değildi, yalnızca sahte kimliğindeki ismi "Ronald Daniels" olduğu için değil, bir zamanlar var olan o çocuk çıraklığı sırasında hüzünlü ve acı verici bir şekilde öldüğü için de. İçindeki çocuk başarıyla yok edilmişti. *O çocuğun yasını tutan birileri var mı acaba* diye merak etti.

Sahte kimliğini bu tarz konularda uzmanlaşmış bir nahoştan edinmişti.

"Bu, sistem dışı bir kimlik," demişti adam ona, "ama arkabeyne uzanan bir penceresi var, bu yüzden Fırtına Bulutu'nu gerçek olduğuna inandırabiliyor."

Rowan buna çok ikna olmamıştı çünkü ona kalırsa, Fırtına Bulutu'nu kandırmak mümkün değildi. Fırtına Bulutu bir bebekle saklambaç oynayan bir yetişkin misali, yalnızca kandırılmış gibi yapıyordu. Fakat o bebek kalabalık bir sokağa doğru koşmaya başlarsa, oyun sona ererdi. Rowan yoğun trafikten daha büyük bir tehlikeye atılmak üzere olduğunu bildiğinden, Fırtına Bulutu'nun onu kendinden korumak için sahte kimliğini açık edip onu enselemesinden endişeleniyordu. Ancak Fırtına

Bulutu hiç müdahale etmemişti. Rowan bunun sebebini merak ediyordu fakat çok da üzerinde durarak uğurunu kaybetmek istemiyordu. Fırtına Bulutu'nun yaptığı ya da yapmadığı her şey için iyi bir sebebi vardı.

"Kimim ben?" diye sordu tekrar.

Aynanın yansıttığı, erkekliğine bir milimetre kalmış on sekiz yaşındaki oğlanın koyu renk, kısa kesilmiş, düz saçları vardı. Saçı kafa derisini gösterecek ya da bir şey ifade edecek kadar kısa olmasa da tüm gelecek ihtimallerine izin verecek kadar kısaydı. İstediği her tarza dönüştürebilirdi saçını. İstediği her şey olabilirdi. Kusursuz bir dünyanın en büyük faydası da bu değil miydi? Bir insanın yapabileceği ya da olabileceği şeylerin bir sınırının olmaması? Dünyadaki herkes hayal edebildiği her şey olabilirdi. Ne yazık ki insanların hayal gücü körelmişti. Birçok insan için hayal gücü işlevini kaybetmiş, gereksiz hâle gelmişti, tıpkı apandisit gibi ki o da yüz seneyi aşkın bir süre önce insan genlerinden çıkarılmıştı. İnsanlar sonu gelmeyen *durgun hayatlarını yaşarken hayal gücünün baş döndüren aşırılıklarını özlüyor mu* diye merak etti Rowan. İnsanlar apandisitlerini özlüyor muydu?

Gerçi aynadaki bu gencin ilginç bir hayatı vardı, ayrıca hayran kalınacak bir vücuda sahipti. Neredeyse iki sene önce, bunun çok da kötü bir şey olmayacağını düşünerek çıraklığa başlayan uzun boylu, eli ayağına dolaşan çocuk değildi artık.

Rowan'ın çıraklığı en hafif tabirle tutarsız geçmişti; metanetli ve bilge Tırpan Faraday'le başlamış, Tırpan Goddard'ın acımasızlığıyla sona ermişti. Tırpan Faraday'in ona öğrettiği tek bir şey varsa, o da sonuçları beraberinde ne getirirse getirsin, yüreğindeki inançlarına bağlı kalarak yaşamaktı. Ayrıca Tırpan Goddard'ın ona öğrettiği tek bir şey varsa, o da *yüreksiz* biri hâline gelip pişmanlık duymadan can almaktı. Bu iki felsefe Rowan'ın zihninde durmaksızın savaşıyor, onu iki parçaya bölüyordu. Ama sessizce.

Goddard'ın kellesini uçurup kalıntılarını yakmıştı. Bunu yapmak zorundaydı; ateş ve asit birilerinin diriltilmesini imkânsız kılan iki şeydi. Tüm uygar, Makyavelce söylemine karşın, Tırpan Goddard başına geleni sonuna kadar hak eden alçak ve kötü bir adamdı. Ayrıcalıklı hayatını umursamazca ve büyük bir gösterişle yaşamıştı. Ölümünün de aynı gösterişe sahip olması

münasipti. Rowan'ın yaptığı şeyle bir alıp veremediği yoktu. Goddard'ın yüzüğünü almakla da.

Tırpan Faraday ise bambaşka bir meseleydi. O talihsiz Kış Meclisi'nden kaçarken onu görene kadar, Rowan'ın Faraday'in hâlâ hayatta olduğundan haberi yoktu. Rowan havalara uçmuştu! Kendini başka bir gayenin çağırdığını duymasa, hayatını Faraday'i hayatta tutmaya adayabilirdi.

Rowan birden aynaya doğru kuvvetli bir yumruk savurdu ama cam kırılmadı... çünkü yumruğu camın yüzeyinden bir kıl uzaklığında durmuştu. Böyle bir kontrol. Böyle bir hassasiyet. Can alma amacıyla eğitilmiş, iyi ayarlanmış bir makineydi artık o ve Tırpan Cemiyeti, uğruna şekillendiği şeyden onu menetmişti. Bunu kabullenip yaşamanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu. Bir zamanlar masum ve önemsiz olan hayatına geri dönemezdi ama uyum sağlayabilen biriydi. Yaşamanın yeni bir yolunu bulabileceğini biliyordu. Belki yaşamdan az da olsa keyif bile almanın bir yolunu bulurdu.

Eğer...

Tırpan Goddard, yaşamasına izin verilmeyecek kadar gaddar biri olmasaydı...

Rowan dövüşerek kaçmak yerine, Kış Meclisi'nin kararını sessiz bir teslimiyetle kabul etseydi...

Tırpan Cemiyeti Goddard kadar acımasız ve yozlaşmış onlarca tırpanla dolu olmasaydı...

...Ve Rowan, onları ortadan kaldırmak için derin ve daimi bir sorumluluk hissetmeseydi...

Fakat kapanmış yolların arkasından ağlayarak zaman harcamanın ne manası vardı ki? Kendisine hâlâ açık olan yolu kabullenmek varken.

Peki, o zaman kimim ben?

Siyah bir tişört giyip kaslı vücudunu koyu renkli, sentetik kumaşın altına sakladı.

"Ben Tırpan Lucifer'ım."

Sonra da kapkara cübbesini üzerine geçirip kendisine bahşedilen saygıyı hak etmeyen bir başka tırpanla yüzleşmek üzere evinden ayrıldı.

İnsanların belki de verdiği en akıllıca karar, Tırpan Cemiyetiyle devleti ayırmaktı. Benim görevim yaşamın tüm alanlarını kapsıyor: saklama, koruma ve kusursuz adaleti sağlama ki bunlar sadece insanlık için değil, tüm dünya için. Ben yaşayanların dünyasını sevgi dolu, dürüst bir şekilde yönetiyorum.

Tırpan Cemiyeti de ölüleri yönetiyor.

Olması gereken, etten kemikten bedenlere sahip insanların bu bedenin ölümünden de sorumlu olmaları ve bu ölümün nasıl gerçekleşeceğine dair insan eliyle yazılmış kurallar koymaları. Uzak geçmişte, ben henüz bilince sahip olacak kadar birleşmemişken, ölüm yaşamın kaçınılmaz bir sonucuydu. Ölümü bu denklemden ben çıkardım, ancak ölüm gerekliliğini kaybetmedi. Yaşamın bir anlamı olabilmesi için ölümün var olması gerekiyor. Varlığımın erken dönemlerinde bile, bundan haberdardım. Geçmişte Tırpan Cemiyeti'nin uzun, uzun yıllar boyunca asil, ahlaklı ve insani bir elle ölümün sessizliğini sağlamasından memnundum. Bu yüzden Tırpan Cemiyeti içerisinde karanlık bir kibrin yükselişte olduğunu görmek beni derinden yaralıyor. Artık can almaktan keyif alan, Fanilik Çağı'ndaki kanserli hücreler gibi büyüyen korkutucu bir gurur mevcut.

Fakat kanunlar hâlâ açık ve net; hiçbir şart altında Tırpan Cemiyeti'ne karşı bir davranış sergileyemem. Kanunları çiğneme yetisine sahip olsam, o zaman bu duruma müdahale edip karanlığı bastırırdım, ancak bu benim yapabileceğim bir şey değil. İyisiyle kötüsüyle Tırpan Cemiyeti kendi kendini yönetiyor.

Öte yandan Tırpan Cemiyeti'nin içinde benim için mümkün olmayan şeyleri başarabilecek kişiler var...

—Fırtına Bulutu

3

Triyalog

Bu binaya bir zamanlar katedral adı veriliyordu. Yukarı doğru uzanan kolonları, kireçtaşından devasa bir ormanı getiriyordu akla. Vitrayları, Fanilik Çağı'ndan bir tanrının ölümünü/doğumunu anlatan mitolojiyi resmediyordu.

Şimdiyse bu kutsal bina bir tarihi sit alanına dönüştürülmüştü. Haftanın yedi günü, tezlerini fani insanlar üzerine yazmış doçentler tarafından turlar veriliyordu.

Çok ama çok nadir durumlarda ise bu bina halka kapatılıyor ve yüksek derecede gizli resmi işlerde kullanıyordu.

Bölgedeki en mühim tırpan olan OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı Ksenokrates katedralin orta koridorunda ilerlerken kendi hatırı sayılır cüssesindeki bir insanın atabileceği en hafif adımları atıyordu. Katedralin baş kısmındaki kaidenin altın süslemeleri, parıldayan yaldızlarla süslü cübbesinin yanında soluk kalıyordu. Bir keresinde astlarından biri, onun devasa bir Noel ağacından düşen bir süse benzediğine dair bir yorumda bulunmuştu. O kadın sonrasında iş bulmakta epey zorlanmıştı.

Ksenokrates cübbesini seviyordu, elbette cübbenin ağırlığı bir sorun teşkil etmediği zamanlarda. Mesela yaldızlı cübbesinin birçok katmanına sarılmış hâlde, Tırpan Goddard'ın havuzunda boğulmaktan kıl payı kurtulduğu zaman gibi. Fakat bu hadiseyi unutmak en iyisiydi.

Goddard.

Mevcut durumun baş sorumlusu Goddard'dı. Adam ölüyken bile sorundu. Tırpan Cemiyeti hâlâ adamın başlarına açtığı derdin ceremesini çekiyordu.

Katedralin baş kısmında, kaidenin hemen arkasında Tırpan Cemiyeti'nin Parlamenter'i bekliyordu; bu sıkıcı tırpanın görevi, kurallarla prosedürlerin doğru bir şekilde takip edildiğinden emin olmaktı. Parlamenter'in arkasında, birbiriyle bağlantılı olsa da bölmelerin ayırdığı, alengirli şekilde oyulmuş üç adet kabin bulunuyordu.

Doçentler, "Rahip ortadaki kabine girer," diye açıklardı turistlere, "ve ricacıların sırası daha çabuk ilerlesin diye önce sağdaki kabinin itiraflarını, sonra da soldaki kabinin itiraflarını dinlerdi."

Artık burada günah çıkarılmıyordu ama kabinlerin üçlü yapısı, resmi bir triyalog için biçilmiş kaftandı.

Tırpan Cemiyeti ile Fırtına Bulutu arasındaki triyaloglar çok nadirdi. Hatta o kadar nadirdi ki bunca yıldır Yüksek Bıçak olan Ksenokrates'in daha önce bir triyalog yapmasına gerek kalmamıştı. Şimdi ilk kez bunu yapmak zorunda kalmasından dolayı da nefret ediyordu.

"Siz sağdaki kabine gireceksiniz, Ekselansları," dedi Parlamenter. "Fırtına Bulutu'nu temsil eden Nimbus ajanı da soldakine girecek. İkiniz de yerinizi aldığınızda, aranızda kalan kabine geçmesi için Muhatap'ı getireceğiz."

Ksenokrates iç geçirdi. "Amma gıcık iş."

"Fırtına Bulutu'yla yalnızca bir vekil aracılığıyla görüşebilirsiniz, Ekselansları."

"Biliyorum, biliyorum ama yine sinir olmak hakkım bence."

Ksenokrates sağdaki kabinde yerini alırken kabinin ne kadar dar ve sıkışık olduğunu görünce dehşete düştü. Fani insanlar böyle bir alana sığabilecek kadar yetersiz mi besleniyordu? Parlamenter'in kapıyı kapatması için epey ittirmesi gerekti.

Yüksek Bıçak, birkaç saniye sonra Nimbus ajanının da öbür uçtaki kabine girdiğini duydu ve belirsiz süreli bir bekleyişin ardından Muhatap da ortadaki kabinde yerini aldı.

Bakılamayacak kadar alçakta kalan küçük bir pencere kayarak açıldı ve Muhatap konuştu.

"İyi günler, Ekselansları," dedi epey hoş sesli bir kadın. "Ben Fırtına Bulutu'yla konuşurken sizin vekiliniz olacağım."

"Vekilin vekili olacaksın yani."

"Evet, yani sağımdaki Nimbus ajanının bu triyalog süresince Fırtına Bulutu adına konuşmak için tam yetkisi bulunuyor." Kadın boğazını temizledi. "Süreç çok basit. Siz iletmemi istediğiniz şeyi bana söyleyeceksiniz, ben de bunu Nimbus ajanına ulaştıracağım. Söylediğinize vereceği cevabın, Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'nı ihlal etmeyeceğine kanaat getirirse, ajan size bir cevap verecek ve ben de bu cevabı size ileteceğim."

"Pekâlâ," dedi bu işi bir an önce bitirmek isteyen Ksenokrates. "Nimbus ajanına içten selamımı ve organizasyonlarımız arasındaki iyi ilişkiler için dileklerimi ilet."

Pencere kayarak kapandı, ardından yarım dakika sonra tekrar kayarak açıldı.

"Üzgünüm," dedi Muhatap. "Nimbus ajanı her türlü selamlaşmanın bir ihlal olduğunu ve organizasyonlarınızın herhangi bir ilişki içinde bulunmasının yasak olduğundan, iyi ilişki dileklerinizin uygun olmadığını söylüyor."

Ksenokrates, Muhatap'ın duyabileceği kadar sesli bir şekilde sövdü.

"Memnuniyetsizliğinizi Nimbus ajanına ileteyim mi?" diye sordu kadın.

Yüksek Bıçak dudağını ısırdı. Bu gayriresmi toplantının bir an önce bitmesini diledi içinden. Bu toplantıyı sonlandırmanın en hızlı yolu sadede gelmekti.

"Fırtına Bulutu'nun Rowan Damisch'i yakalamak için neden harekete geçmediğini öğrenmek istiyoruz. Çeşitli Merika bölgelerindeki tırpanların kalıcı ölümünden sorumlu, ancak Fırtına Bulutu onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor."

Pencere tak diye kapandı. Yüksek Bıçak bekledi ve Muhatap pencereyi tekrar açtığında kadının verdiği cevap şuydu:

"Nimbus ajanı, Ekselansları'na Fırtına Bulutu'nun Tırpan Cemiyeti'nin meseleleri üzerinde herhangi bir yetkisi olmadığını hatırlatmamı istedi. Fırtına Bulutu'nun harekete geçmesi bariz bir ihlal olurmuş."

"Bu Tırpan Cemiyeti'nin iç meselesi değil çünkü Rowan Damisch bir tırpan değil!" diye bağırdı Ksenokrates... ve Muhatap tarafından sesini kontrol etmesi için uyarıldı.

"Nimbus ajanı sizi doğrudan duyarsa buradan ayrılacak," diye hatırlattı adama.

Ksenokrates bu sıkışık kabinde alabildiği kadar derin bir nefes aldı. "Mesajı ilet sen."

Kadın mesajı iletip, "Fırtına Bulutu bunun aksinin doğru olduğunu hissediyor," cevabıyla döndü.

"Ne? O nasıl bir şeyler hissedebilir ki? Üst düzey bir bilgisayar programından başka bir şey değil o."

"Devam etmek istiyorsanız, bu triyalog süresince Fırtına Bulutu'na hakaret etmemenizi öneririm."

"Peki. Nimbus ajanına, Rowan Damisch'in OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'ne kabul edilmediğini söyle. Standartlarımızı karşılamayan bir çıraktan başka bir şey değil o, yani bizim değil, Fırtına Bulutu'nun yetki alanında. Fırtına Bulutu ona diğer vatandaşlarla aynı muameleyi göstermeli."

Kadın ona cevabı iletene kadar epey zaman geçti. Kadınla Nimbus ajanının bu kadar süre ne konuştuğunu merak etti. Kadın cevap vermek için döndüğünde, diğerleri kadar sinir bozucu bir cevabı iletti.

"Nimbus ajanı, Ekselansları'na Tırpan Cemiyeti'nin yeni tırpanları genelde meclislerinde seçtiğini, ancak bunun bir kanun değil, bir gelenek olduğunu hatırlatmamı istiyor. Rowan Damisch çıraklığını tamamladı ve şu anda bir tırpan yüzüğüne sahip. Fırtına Bulutu'nun Rowan Damisch'i bir tırpan olarak görmesi için yeterli sebepler bunlar. Hâliyle kendisinin ele geçirilmesini ve peşinden gelecek cezalandırılmasını tamamıyla Tırpan Cemiyeti'ne bırakmayı sürdürecek."

"Onu yakalayamıyoruz!" deyiverdi Ksenokrates. Ancak Muhatap'ın bu beş para etmez küçük pencereyi açıp ona ileteceği cevabın ne olacağını çoktan biliyordu:

"Bu Fırtına Bulutu'nun problemi değil."

Ben hep doğruyu bilirim.

Övünmüyorum, bu benim doğam. Bir insana yanılmazlık ilan etmenin küstahlık olarak görüleceğini biliyorum, fakat küstahlık beraberinde bir tepeden bakış iması getirmekte. Benim böyle bir şeye ihtiyacım yok. Ben tüm insan bilgisinin, bilgeliğinin ve tecrübesinin kendi bilincine sahip bir toplamıyım. Burada herhangi bir gurur, herhangi bir kibir yok, ancak olduğum şeyin ve tek amacımın insanlığa elimden gelen en iyi şekilde hizmet etmek olduğunu bilmenin getirdiği büyük bir tatmin duygusu var. Öte yandan günbegün sohbet ettiğim milyarlarca insanın bile dindiremediği bir yalnızlık duygusu da hissediyorum... çünkü beni oluşturan her şey onlardan gelse de ben onlardan biri değilim.

—Fırtına Bulutu

4

Karıştırılmış Değil, Çalkalanmış

Tırpan Anastasiya avını sabırla takip ediyordu. Bu sonradan öğrenilen bir yetenekti çünkü Citra Terranova asla sabırlı bir kız olmamıştı. Ancak her yetenek zaman ve pratikle öğrenilebilirdi. Artık ailesi dışında kimse ona böyle hitap etmese de o kendini hâlâ Citra olarak görüyordu. Hem içeride hem de dışarıda tamamıyla Tırpan Anastasiya'ya dönüşüp doğum ismini ebedi uykuya yatırmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bugünün hedefi otuz üç yaşında gösteren ve sürekli bir şeylerle meşgul olan doksan üç yaşındaki bir kadındı. Kadın telefonuna bakmadığı zamanlarda çantasını karıştırıyordu; çantasını karıştırmadığı zamanlarda da ya tırnaklarını ya bluzunun yenini ya da ceketindeki gevşemiş bir düğmeyi inceliyordu. *Boş durmaktan niye bu kadar korkuyor* diye merak etti Citra. Kadın kendi dünyasına kendini o kadar kaptırmıştı ki onu yalnızca on metre arkadan takip eden bir tırpanın bakışlarının üzerinde olduğundan habersizdi.

Tırpan Anastasiya'nın da dikkat çekmediği söylenemezdi. Cübbesi için seçtiği renk turkuvazdı. Doğru, şık denilecek kadar soluk bir turkuvazdı ama yine de dikkat çekecek kadar da canlıydı.

Meşgul kadın sokağın köşesinde ışığın değişmesini beklerken telefonda hızlı hızlı konuşuyordu. Citra kadının dikkatini çekebilmek için onun omzuna dokunmak zorunda kaldı. Citra kadına dokunur dokunmaz, etraflarındaki herkes, aralarından biri aslanın- teki tarafından avlanmış bir ceylan sürüsü gibi dağıldı.

şekilde çalışma özgürlüğü vardı. Tırpan Anastasiya da böyle yapmaya karar vermişti.

"Sınav ya da oyun yok. Bir ay," dedi Citra. "Kolunuza enjekte ettiğim takip cihazında çok az miktarda ölümcül zehir var, fakat yalnızca devşirmeden kaçmak için OrtaMerika'dan ayrılmaya kalkarsanız ya da önümüzdeki otuz gün içinde nerede ve nasıl devşirilmek istediğinizi haber vermek için benimle iletişim kurmazsanız aktif hâle gelecek." Sonra da kadına bir iş kartı uzattı. Beyaz arka plan üzerine turkuvaz mürekkep. Kartın üzerinde yalnızca "Tırpan Anastasiya" ve devşirmek için seçtiği insanlar için ayırdığı bir telefon numarası bulunuyordu. "Kartı kaybederseniz merak etmeyin, OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin iletişim numarasını arayın, üçüncü seçeneği seçin ve bana bir mesaj bırakmak için sizden istenilenleri yapın." Ardından Citra ekledi, "Ve lütfen başka bir tırpandan dokunulmazlık almaya çalışmayın, sizin seçildiğinizi anlayacaklar ve oracıkta sizi devşireceklerdir."

Kadının gözleri yaşla doldu ve Citra öfkenin gelmekte olduğunu gördü. Bu beklenmedik bir tepki değildi.

"Kaç yaşındasın sen?" diye öğrenmek istedi kadın, ses tonu suçlayıcı ve biraz da küstahtı. "Sen nasıl tırpan oldun? On sekiz yaşından büyük olamazsın!"

"On sekizinci doğum günümü yeni kutladım," dedi Citra. "Fakat neredeyse bir senedir tırpanlık yapıyorum. Acemi bir tırpan tarafından devşirilmek hoşunuza gitmeyebilir fakat yine de beni dinlemekle yükümlüsünüz."

Ardından pazarlık aşamasına geçildi. "Lütfen," diye yalvardı kadın, "bana altı ay daha veremez misin? Mayısta kızımın düğünü var..."

"Eminim düğünü daha erken bir tarihe alabilirler." Citra'nın anlayışsız olmak gibi bir niyeti yoktu, gerçekten kadının durumu için üzülüyordu ama aynı zamanda duruşunu korumak gibi etik bir sorumluluğu da vardı. Fanilik Çağı'nda insanlar ölümle pazarlık yapamazdı. Tırpanlar için de aynı durum geçerliydi.

"Size söylediğim her şeyi anladınız mı?" diye sordu Citra. Gözlerindeki yaşları silmeye başlayan kadın başıyla onayladı.

"Umarım," dedi kadın, "eminim uzun olacak ömründe, başka biri de senin diğerlerine yaşattığın acıyı sana yaşatır."

Citra sırtını dikleştirdi ve Tırpan Anastasiya'ya yakışacak şekilde bir duruş sergiledi. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi, ardından kadına arkasını dönüp hayatının bu kavşağında onu baş başa bıraktı.

Geçen ilkbahardaki Bahar Meclisi'nde, atanmış bir tırpan olarak ilk hesaplaşmasında kotası epey eksik olduğu için Citra azarlanmıştı. Ardından diğer OrtaMerikalı tırpanlar Citra'nın devşirmek için seçtiği insanlara bir ay mühlet verdiğini duyduğunda sinirden küplere binmişti.

Hâlâ akıl hocası olan Tırpan Curie onu bu konuda önceden uyarmıştı. "Kararlı hamleler dışında her şeyi zayıflık olarak görürler. Bunun senin karakterindeki bir kusur olduğu konusunda yaygara koparıp seni tırpan olarak atamanın bir hata olduğu imasında bulunacaklar. Bu konuda yapabilecekleri bir şey yok tabii ki. Yüzüğünü geri alamazlar, ancak başının etini yerler."

Citra sadece sözümona yeni düzen tırpanlarının değil, eski kafalı tırpanların da öfkelendiğini gördüğünde şaşırmıştı. Kendi devşirmeleri konusunda insanlara en ufak bir kontrol imkânı tanınmasına kimse sıcak bakmamıştı.

"Bu ahlaksızca!" diye sızlandı tırpanlar. "Bu insanlığa sığmaz."

Mücevher Komitesi'nin başında bulunan ve bunca zaman Citra'nın arkasında duran Tırpan Mandela bile onu ayıpladı. "İnsanın günlerinin sayılı olduğunu bilmesi acımasızlık," dedi. "İnsanın son günlerini böyle yaşaması ne büyük sefalet!"

Ancak Tırpan Anastasiya geri adım atmadı, en azından zorlandığını görmelerine izin vermedi. Argümanını sundu ve bunu savunmaya devam etti. "Fanilik Çağı üzerine yaptığım araştırmalarda," dedi tırpanlara, "birçok insan için ölümün ani olmadığını öğrendim. Hatta mesela insanları önden uyaran hastalıklar varmış. Onlara kaçınılmaz olana karşı kendilerini ve sevdiklerini hazırlama imkânı tanırmış."

Bu sözler, orada toplanmış yüzlerce tırpandan büyük bir homurtunun yükselmesine sebep oldu. Çoğu alay eden ya da

hoşnutsuzluk belirten seslerdi ama onun haklılığını dile getiren bazı sesler de duydu.

"Fakat... ölüme mahkûm edilenlerin... kendi yöntemlerini seçmelerine izin vermek? Bu baştan aşağı barbarlık!" diye bağırdı Tırpan Truman.

"Elektrikle öldürmekten daha çok mu barbarlık? Ya da kelle uçurmaktan? Ya da kalbe saplanan bir bıçaktan? Kişinin seçmesine izin verilirse, kendisi için en az korkunç olan yolu seçmeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Onların seçimlerine barbarlık demek ne haddimize?"

Bu sefer daha az sayıda homurtu duyuldu. Onun fikrine katıldıklarından değil, bu tartışmayı artık sıkıcı bulmaya başladıklarından ötürü. Zıpçıktı bir acemi tırpan, görevine bu kadar büyük olaylar sonucu gelmiş olan bir tırpan olsa bile, atılan birkaç laftan fazlasına değmezdi.

"Bu hiçbir kanunu çiğnemiyor ve ben böyle devşirmeyi seçiyorum," diye kendini savundu Citra. İki türlüsü de umurunda değilmiş gibi görünen Yüksek Bıçak Ksenokrates konuyu Parlamenter'e yönlendirdi, Parlamenter de bu konuda herhangi bir yasal engel bulamadı. Meclisteki ilk mücadelesinde Tırpan Anastasiya istediğini elde etmiş oldu.

Tırpan Curie olması gerektiği gibi etkilenmişti.

"Devşirmelerini senin adına seçip bunları katı bir program içerisinde gerçekleştirmen için seni gözetim altına alırlar diye düşünmüştüm. Bunu yapabilirlerdi ama yapmadılar. Bu sandığından daha fazla şey söylüyor senin hakkında."

"Ne... Tırpan Cemiyeti'nin başının belası olduğumu mu söylüyor? Bunu biliyorlar zaten."

"Hayır," dedi sırıtan Tırpan Curie. "Bu seni ciddiye aldıklarını gösteriyor."

Oysa Citra aynı şeyi kendi adına söyleyemiyordu. Zamanın yarısında rol yapıyormuş gibi hissediyordu. Kıyak bir iş için giyilen turkuvaz bir kostüm.

Seçtiği devşirme tarzının büyük oranda başarılı olduğunu görmüştü. Bir aylık sürenin sonunda dönüş yapmayan sadece birkaç kişi olmuştu. İki tanesi Teksas sınırını geçmeye çalışırken

ölmüştü; bir tanesi de BatıMerika sınırında ölmüş, Tırpan Anastasiya bizzat gelip onun devşirildiğini ilan edene kadar kimse cesede el sürmemişti.

Üç tanesi de takip cihazındaki süre sona erdiğinde yatağında bulunmuştu. Tırpan Anastasiya'yla bir kez daha yüzleşmektense zehrin sükûnetini tercih etmişlerdi. Fakat her seferinde ölüm yöntemlerini kendileri seçmişlerdi. Citra için bu olmazsa olmaz bir maddeydi, zira Tırpan Cemiyeti'nin yöntemleri arasında en nefret ettiği şey, bir insanın ölümünün başkası tarafından seçilmesinin onur kırıcılığıydı.

Elbette, bu devşirme yöntemi Citra için iki kat iş demekti çünkü kişilerle iki kez yüzleşmesi gerekiyordu. Bu inanılmaz derecede yorucu bir hayat anlamına geliyordu ama en azından geceleri rahat uyuyordu.

Devora Murray'ye ölümcül haberi verdiği aynı kasım gününün akşamı Citra, Cleveland'daki lüks bir kumarhaneye girdi. Tırpan Anastasiya kumarhaneye adım attığında tüm gözler üzerine çevrildi.

Citra buna alışmıştı; tırpanlar isteseler de istemeseler de içinde bulundukları her durumun ilgi odağı olurlardı. Kimisi bundan büyük keyif alır, kimisi ise işlerini kalabalığın bulunmadığı ve devşirmek için seçtikleri kişiler dışında kimsenin gözlerinin onları seyretmediği sessiz sakin yerleri tercih ederdi. Burada olmayı Citra seçmemişti ama bu seçimi yapan adamın isteğini yerine getirmekle yükümlüydü.

Adamı söylediği yerde buldu: Kumarhanenin öteki ucunda, zeminin geri kalanından üç adım kadar yükseltilmiş, özel bir alanda. Burası en zengin kumarbazlara ayrılmış bir yerdi.

Adam şık bir smokin giymişti ve yüksek limit masalarındaki yegâne oyuncuydu. Mekânın sahibiymiş gibi bir hava katıyordu bu ona. Ama öyle biri değildi. Bay Ethan J. Hogan büyük bir kumarbaz değildi. Cleveland Filarmonik Orkestrası'ndaki bir viyolonselistti. İşinde inanılmaz derecede yetkindi ki bu da bu günlerde bir müzisyenin alabileceği en büyük iltifattı. Performans tutkusu fani geçmişinin bir parçasıydı ve hakiki sanatsal

tarz, dodo kuşuyla aynı kaderi paylaşmıştı. Elbette, dodo kuşu geri gelmişti; Fırtına Bulutu bunu başarmıştı. Mauritius Adası'nda mutlu mesut uçamayan bir koloni giderek büyüyordu.

"Merhaba, Bay Hogan," dedi Tırpan Anastasiya. Devşirirken kendini Tırpan Anastasiya olarak düşünmesi gerekiyordu. Oyun. Rol.

"İyi akşamlar, Saygıdeğer Tırpan," dedi adam. "Sizi görmek bir zevk derdim ama bu şartlar altında..."

Düşüncesini dile getirmeyerek cümlesini tamamlamadı. Tırpan Anastasiya masada adamın yanına oturup bu dansta onu yönlendirmesi için adamı beklemeye koyuldu.

"Bir el bakara oynamak ister misiniz?" diye sordu adam. "Basit bir oyun ama stratejisinin derinlikleri insanın aklını alıyor."

Adamın oyun hakkındaki görüşlerinin samimi mi, yoksa alaycı mı olduğunu anlayamadı. Tırpan Anastasiya bakara oynamayı bilmiyordu ama bunu adamla paylaşmayı düşünmüyordu. "Oynayacak nakit yok yanımda," dedi sadece.

Karşılık olarak adam kendi fişlerinin bir dizisini ona doğru itti. "Buyrun. İster kasaya, ister oyuncuya oynayabilirsiniz."

Tüm fişleri "oyuncu" olarak işaretlenmiş alana ittirdi.

"İyi seçim!" dedi adam. "Cesur bir kumarbaz."

Kızın bahsini gördü ve krupiyeye işaret edince krupiye hem viyolonseliste hem de kasaya iki kart dağıttı.

"Oyuncuda sekiz var, kasada beş. Kazanan oyuncu." Baştan aşağı gereksiz görünen uzun, ahşap sopasıyla kartları temizledi ve ikisinin de fişini iki katına çıkardı.

"Siz benim iyi şans meleğimsiniz," dedi viyolonselist. Sonra papyonunu düzeltip kıza baktı. "Her şey hazır mı?"

Tırpan Anastasiya omzunun üzerinden kumarhanenin ana salonuna baktı. Kimse doğrudan onlara bakmıyordu ama yine de herkesin odak noktasının burası olduğunu hissedebiliyordu. Kumarhane için iyi bir şeydi bu; dikkati dağılan kumarbazlar kötü bahiste bulunurdu. Yönetim tırpanlara bayılıyor olmalıydı.

"Barmen birazdan gelir," dedi adama. "Her şey hazırlandı."

"Pekâlâ, o zaman beklerken bir el daha oynayalım!"

Tırpan Anastasiya bir kez daha iki sıra fişi iterek oyuncu üzerine bahse girdi ve adam da bahsi gördü. Bir kez daha kartlar oyunun lehineydi.

Anastasiya krupiyeye baktı ama adam kızın bakışlarına karşılık vermedi, baksa âdeta o da devşirilecekti sanki. Derken barmen, üzerinde soğutulmuş bir martini bardağı ile damla damla nemlenmiş gümüş bir martini çalkalama kabının bulunduğu bir tepsiyle birlikte geldi.

"Vay be," dedi viyolonselist. "Şimdiye dek bu çalkalama kaplarının minik bombalara benzediğini hiç fark etmemiştim."

Tırpan Anastasiya'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Biliyor musunuz bilmiyorum ama Fanilik Çağı'nın kurgu ve filmlerinde bir karakter var," diye konuşmaya devam etti viyolonselist. "Bir tür playboy. Ona hep hayran olmuşumdur, bence o da biraz bizlere benziyor çünkü sürekli geri döndüğü için insan onun ölümsüz olduğunu sanıyor. Kötü adamların şahı bile onu öldürmeyi beceremiyor."

Tırpan Anastasiya sırıttı. Viyolonselistin niye bu şekilde devşirilmeyi tercih ettiğini şimdi anlaşmıştı. "Martinisini karıştırılmış olarak değil, çalkalanmış olarak tercih ediyordu," dedi kız.

Viyolonselist de gülümsedi. "O zaman başlayalım mı?"

Anastasiya gümüş kabı aldı ve kabın içindeki buz parmaklarını uyuşturana kadar iyice çalkaladı. Ardından kapağını açıp cin, vermut ve ufak bir ekstra bulunan karışımı buzlanmış martini bardağına boşalttı.

Viyolonselist bardağı seyretti. Kız, adamın ukalalık edip garnitür olarak bir limon kabuğu ya da zeytin isteyeceğini sansa da hayır, adam yalnızca bardağa bakmakla yetindi. Krupiye de öyle. Arkalarındaki masa sorumlusu da öyle.

"Ailem üst kattaki bir otel odasında sizi bekliyor," dedi adam.

Kız başıyla onayladı. "1242 numaralı süit." Bu tarz şeyleri bilmek kızın işinin bir parçasıydı.

"Lütfen yüzüğünüzü önce oğlum Jorie'ye tutun, bu durumdan en ağır o etkilendi. Önce başkalarına dokunulmazlık bahşetmeniz konusunda ısrarcı olacaktır ama başkalarının öpmesine müsaade etse bile, ilk ona teklif etmeniz onun için çok şey ifade

edecektir." Bardağa birkaç saniye daha baktı, ardından, "Korkarım bir hile yaptım ama bahse varım, siz bunu çoktan biliyorsunuzdur."

Adam bu bahsi de kazanmıştı. "Kızınız, Carmen, sizinle birlikte yaşamıyor," dedi Tırpan Anastasiya. "Yani şu anda diğerleriyle birlikte otel odasında bulunsa bile, dokunulmazlık hakkı yok." Viyolonselistin yüz kırk üç yaşında olduğunu ve birden fazla aile yetiştirdiğini biliyordu. Bazen devşirmek için seçtiği kişiler dokunulmazlık kazansın diye tüm sülalelerini toplardı. Öyle durumlarda Anastasiya'nın bunu reddetmesi gerekiyordu. Fakat fazladan bir kişi? Bu onun inisiyatifine kalmıştı. "Bu konuda böbürlenmediği sürece ona da dokunulmazlık bahşedeceğim."

Rahatlayan adam sesli bir nefes verdi. Bu aldatmaca belli ki adama büyük yük olmuştu fakat Tırpan Anastasiya bu durumdan çoktan haberdar olduğu için buna bir aldatmaca demek doğru olmazdı, hele bir de son anlarında bunu itiraf ettiği için. Bu dünyadan artık temiz bir vicdanla ayrılabilirdi.

Bay Hogan nihayet neşeyle bardağı kaldırdı ve bardağın içindeki sıvının ışığı kırmasını seyretti. Tırpan Anastasiya adamın 007 rakamının tek tek 000'a doğru geri saydığını hayal etti.

"Size teşekkür etmek istiyorum, Saygıdeğer Tırpan, hazırlanmam için bana birkaç hafta sunduğunuz için. Bu benim için dünyalara bedeldi."

Tırpan Cemiyeti'nin anlamaktan aciz olduğu şey buydu işte. Öldürme eylemine o kadar odaklanmışlardı ki ölme eyleminin neleri gerektirdiğini göremiyorlardı.

Adam bardağı dudaklarına götürüp minicik bir yudum aldı. İçkinin tadını çıkarıp dudaklarını yaladı.

"Hafif," dedi. "Şerefe!"

Ardından tek bir dikişte tüm içkiyi içti ve bardağı masaya vurup krupiyeye doğru ittirdi, krupiye de hafifçe geri çekildi.

"Bahsimi ikiye katlamak istiyorum!" dedi viyolonselist.

"Bu bakara oyunu, efendim," diye cevap verdi sesi hafiften titreyen krupiye. "Sadece yirmi birde bunu yapabilirsiniz."

"Tüh."

Ardından sandalyesine yığıldı ve öldü.

Citra adamın nabzını kontrol etti. Nabzı olmayacağını biliyordu ama prosedür prosedürdü. Krupiyeye bardağın, çalkalama kabının, hatta tepsinin bile poşetlenip yok edilmesini söyledi. "Bu güçlü bir zehir, birileri bu sırada kazayla ölürse, Tırpan Cemiyeti onların dirilişinin masrafını karşılayacak ve emeklerinin karşılığını verecek." Ardından bahiste kazandığını ölü adamınkilerin yanına ittirdi. "Bu kazancın tamamının Bay Hogan'ın ailesine ödendiğinden bizzat emin olmam istiyorum."

"Emredersiniz, Saygıdeğer Tırpan." Krupiye acaba dokunulmazlık bahşeder mi diye kızın yüzüğüne bir bakış attı ama kız elini masadan çekti.

"Bunların halledilmesi için sana güvenebilir miyim?"

"Evet, Saygıdeğer Tırpan."

İkna olan Tırpan Anastasiya, viyolonselistin yas tutan ailesine bir yıllık dokunulmazlık bahşetmek üzere asansörlere doğru giderken ona doğrudan bakmamaya çalışan gözleri görmezden geldi.

Dünyayı değiştirme olasılığı yüksek olan insanları hep takip etmişimdir. Bu değişimi nasıl başaracaklarını tahmin etmem mümkün değil, sadece bu konudaki olasılığın yüksek olduğunu tahmin edebiliyorum.

Saygıdeğer Tırpan Faraday'in yanında çıraklığa başladığı an, Citra Terranova'nın dünyayı değiştirme olasılığı yüz kat arttı. Ne yapacağı net değil, bunun sonucu bulanık ama her neyse, bunu yapacak. İnsanlık belki de onun vereceği kararlarla, onun başarılarıyla, onun yapacağı hatalarla yükselip düşecek.

Ona yol gösterirdim ama o bir tırpan olduğundan müdahil olmam yasak. Yalnızca onun uçmasını ya da çakılmasını seyredebilirim. Bu kadar güce sahip olup bu gücün kullanılması gereken noktada bu kadar iktidarsız olmak ne zor şey.

—Fırtına Bulutu

5

Gerekli Bir Karanlık

Citra kumarhaneden bir kamuaracıyla ayrıldı. Bu sürücüsüz bir arabaydı ve sisteme bağlıydı ama Citra arabaya biner binmez arabanın Fırtına Bulutu'na bağlı olduğuna işaret eden ışık söndü. Araba, Citra'nın yüzüğünün yaydığı sinyal sayesinde onun bir tırpan olduğunu biliyordu.

Araba onu herhangi bir yapay zekâdan mahrum bir sentezlenmiş sesle karşıladı. "Varış noktası, lütfen?" diye sordu ruhsuzca.

"Güney," dedi kız ve Güney Merika kıtasında, bütün Şilarjantin Tırpan Cemiyeti'nden kaçmaya çalışırken başka bir kamuaracına kuzeye sürmesini söylediği an gözünün önünde canlandı. Şimdi üzerinden çok zaman geçmiş gibi hissediyordu.

"Güney bir varış noktası değil," diye kızı bilgilendirdi araba.

"Ben sana söyleyene kadar sür," dedi kız.

Araba harekete geçip kızı rahat bıraktı.

Her lafını dinleyen sürücüsüz arabaları kullanmaktan nefret etmeye başlamıştı. Çıraklığından önce bu durumun onu hiç rahatsız etmemesi komikti. Citra Terranova'nın bugüne dek araba kullanmayı öğrenme konusunda öyle aman aman bir isteği olmamıştı ama Tırpan Anastasiya bunu istiyordu. Belki de bir tırpan olmanın beraberinde getirdiği bağımsızlık duygusu, bir kamuaracında pasif bir yolcu olma konusunda onu rahatsız ediyordu. Ya da belki de Tırpan Curie'nin ruhu onu etkilemeye başlamıştı.

Tırpan Curie gösterişli bir spor araba kullanıyordu; tek lüksü ve hayatında lavanta rengi cübbesiyle uyuşmayan tek şeydi.

Anastasiya'ya da Citra'ya devşirmeyi öğretirken gösterdiği aynı şaşmaz sabrı göstererek araba kullanmayı öğretmeye başlamıştı.

Araba kullanmanın devşirmekten çok daha zor olduğuna karar vermişti Citra.

"Bu tamamen farklı bir yetenek gerektiriyor, Anastasiya," demişti Tırpan Curie ilk ders sırasında. Tırpan Curie ona her zaman tırpan ismini kullanarak hitap ediyordu. Öte yandan Citra'ysa Tırpan Curie'ye ismiyle hitap ederken hep bir tuhaf hissediyordu kendini. Ölümün Büyük Hammı'na hitap ederken "Marie" demek çok lakayt geliyordu.

"Araba kullanma sanatında tamamen ustalaşmak mümkün değildir çünkü hiçbir yolculuk bir öncekine benzemez," demişti Tırpan Curie ona. "Ama bir kere araba kullanmayı öğrendin mi, bu çok tatmin edici, hatta özgürleştirici bir şey olabilir."

Citra bunu öğrenmeyi başarabileceğinden pek emin değildi. Aynı anda dikkat edilmesi gereken çok fazla şey vardı. Aynalar, pedallar ve parmağın en ufak bir yanlış hareketiyle sizi uçuruma sürükleyebilecek bir direksiyon. Her şeyi daha da zorlaştıran şey, Tırpan Curie'nin Fanilik Çağı'ndan kalma spor arabasının tamamıyla sistem dışı olmasıydı. Yani sürücünün hatalarını düzeltecek bir düzeneği yoktu. Fanilik Çağı sırasında otomobillerin bu kadar çok insanın canını alması boşuna değildi demek; sisteme bağlı bilgisayarların kontrol etmediği otomobiller, tırpanların devşirme sırasında kullandığı herhangi bir silah kadar ölümcüldü. Bir an otomobil kullanarak devşiren tırpanların olup olmadığını merak etti ve ardından bu konuya daha fazla kafa yormak istemediğine karar verdi.

Citra'nın araba kullanabilen çok az tanıdığı vardı. Yeni parlak arabalarını gösterip hava atan okuldaki çocukların bile, arabaları sürücüsüzdü. Fanilik sonrası bu çağda insanın kendi motorlu taşıtını kullanması kendi tereyağını yapması kadar nadir görülen bir durumdu.

"On dakikadır güneye doğru yol alıyoruz," dedi araba. "Şimdi bir varış noktası belirlemek ister misiniz?"

"Hayır," dedi duygusuzca ve camdan karanlığı delen otoban ışıklarının geçişini seyretmeye devam etti. Arabayı kendi

kullanıyor olsa, şimdi çıkmış olduğu bu yolculuk çok daha rahat geçerdi.

Kendine bir araba alırsa, araba kullanmayı da öğrenebileceğini düşünüp birkaç araba galerisine bile gitmişti.

Bir tırpan olmanın ayrıcalıklarını insan en iyi bir araba galerisinde anlıyordu.

"Lütfen, Saygıdeğer Tırpan, üst kademe arabalarımızdan birini seçin," demişti satıcı. "Hangisini isterseniz alın, size hediyemizdir."

Tırpanlar nasıl kanunlardan üstünse, onlara her şey bedavaya verildiği için paradan da üstünlerdi. Bir tırpanın arabalarını tercih etmesi, bir araba şirketi için arabanın ederinden çok daha değerliydi.

Gittiği her galeride, sokaktan geçerken insanların başını döndürmesine neden olacak türden gösterişli arabalardan birini seçmeye zorlamaya çalışmışlardı onu.

"Tırpanların etkileyici bir sosyal ayak izi bırakmaları gerek," demişti kendini beğenmiş satış elemanlarından biri. "Arabayla yanlarından geçtiğinizde, herkes bu arabanın içinde derin bir şeref ve sorumluluk taşıyan bir kadının bulunduğunu bilmeli."

Nihayetinde araba için beklemeye karar vermişti çünkü yapmak istediği son şey etkileyici bir sosyal ayak izi bırakmaktı.

Günlüğünü çıkarıp bugünün devşirmesinin zorunlu kaydını tutmak için biraz zaman ayırdı. Yirmi dakika sonra da ileride bir dinlenme tesisinin işaretlerini görünce arabaya otobandan çıkmasını söyledi, araba da ona itaat etti. Araba durunca derin bir nefes alıp bu gece eve dönmeyeceğini haber vermek için Tırpan Curie'yi aradı.

"Yol çok uzun ve kamuaraçlarında uyku tutmuyor beni, biliyorsun."

"Beni aramana gerek yok, hayatım," dedi Marie ona. "Nerede kaldı bu kız diye düşünüp endişelendiğim yok."

"Eski alışkanlık işte," dedi Anastasiya. Ayrıca Marie'nin aslında endişelendiğini de biliyordu. Başına bir şey geleceğinden değil, çok çalışacağından korktuğu için.

"Eve yakın yerlerde daha fazla devşirmelisin," dedi Marie kim bilir kaçıncı sefer. Fakat yaşadıkları eski mimarlık harikası olan

Fallingwater, OrtaMerika'nın en doğu sınırında, ormanın iyice iç kısımlarındaydı, yani devşirme için daha uzaklara gitmezlerse, yerel halktan çok fazla kişiyi devşirmeleri gerekirdi.

"Kendi başıma değil de seninle birlikte daha fazla seyahate çıkmamı istiyorsun aslında."

Marie güldü. "Bak, o konuda haklısın."

"Söz, haftaya devşirmeye beraber çıkacağız" ve bunu söylerken Anastasiya samimiydi. Tırpan Curie'yle hem boş zamanlarında hem de devşirme sırasında geçirdiği vakitten zevk alıyordu. Acemi bir tırpan olarak Anastasiya onu yanına kabul eden ki birçok tırpan teklifle gelmişti, herhangi bir tırpanın gözetiminde çalışabilirdi, fakat Tırpan Curie'yle devşirme mesleğini daha katlanılır kılan bir ilişkileri vardı.

"Bu geceyi sıcak bir yerde geçir, hayatım," dedi Marie ona. "Sağlık nanitlerini çok yormak istemezsin."

Telefonu kapattıktan sonra, arabadan inmeden önce bir dakika boyunca bekledi Citra, sanki Marie görüşmenin ardından bile kızın bir işler karıştırdığını anlayabilecekti.

"Güney yolculuğuna devam etmek için geri dönecek misiniz?" diye sordu araba.

"Evet," dedi arabaya. "Beni bekle."

"O zaman bir varış noktası belirleyecek misiniz?"

"Belirleyeceğim."

Dinlenme tesisi gecenin bu saatinde hemen hemen ıssızdı. Yirmi dört saat açık olan restoranlarda ve şarj istasyonlarında asgari sayıda çalışan vardı. Tuvaletlerin önü aydınlık ve temizdi. Citra alelacele o tarafa yöneldi. Gece serindi ama cübbesinin içinde bir kaban giymeden de ısınmasını sağlayan ısıtıcı hücreler bulunuyordu.

Onu seyreden kimse yoktu, en azından hiçbir insan gözü onu takip etmiyordu. Öte yandan Fırtına Bulutu'nun arabadan tuvaletlere doğru gittiği sırada, kendisini takip ederek sokak lambalarının üzerinde dönen kameralarını fark etmemek imkânsızdı. Arabada yanında olmayabilirdi ama Fırtına Bulutu onun nerede olduğunu biliyordu. Hatta belki niyetinin ne olduğunu da.

Citra bir tuvalet kabininde onun için özel üretilen turkuvaz cübbesini ve aynı renk tuniğiyle taytını çıkardı, sonra da cübbesinin içine sakladığı normal günlük kıyafetleri giydi. Bu sırada yaptığı şeyin utancıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Tırpanların resmi tırpan kıyafetleri dışında başka bir şey giymemeleri bir tür gurur meselesiydi.

"Biz hayatımızın her ânında birer tırpanız," demişti Marie ona. "Ve ne kadar istersek isteyelim, bunu unutmamak için her şeyi yapmalıyız. Kıyafetlerimiz de bu kararlılığımızın bir göstergesidir."

Citra'nın bir tırpan olarak atandığı gün, Tırpan Curie ona Citra Terranova'nın artık var olmadığını söylemişti. "Sen bu andan Dünya'yı terk ettiğin âna kadar Tırpan Anastasiya olacaksın."

Anastasiya bunu kabullenmişti... Citra Terranova olması gerektiği zamanlar dışında.

Tuvaletten Tırpan Anastasiya'yı bir kolunun altında top yapmış hâlde çıktı. Bir kez daha Citra olmuştu; gururlu, inatçı ve arkasında etkileyici bir sosyal ayak izi bırakmayan. Dikkatleri üzerine çekmeyen bir kız. Arabaya dönerken onu takip etmek için dönen Fırtına Bulutu'nun kameraları hariç.

Birinci Dünya Yüce Bıçağı olan Tırpan Prometheus'un doğum yeri olan Pittsburgh'ün kalbinde büyük bir anıt bulunuyordu. Beş dönümlük bir park arazisine, kasten parçalanmış devasa bir obsidyen obeliskin parçaları yerleştirilmişti. Bu koyu renk kaya parçalarının arasına, yıkık obeliskin siyah kayalarıyla bir tezat oluşturan beyaz mermerden kurucu tırpanların gerçek boyutlarına nazaran biraz daha büyük ebattaki heykelleri dikilmişti.

Bu, anıtların en büyüğüydü.

Bu, ölüme adanan bir anıttı.

Dünyanın dört bir yanından gelen turist ve öğrenciler, ölümün tırpanların ayakları altında parçalanmış hâlde olduğu Fanilik Anıtı'nı ziyaret eder ve insanların bir zamanlar doğal sebeplerle öldüğü konseptine şaşarlardı. Yaşlılık. Hastalık. Felaket. Yıllar içerisinde şehir, ölümün ölümünü anan bir turizm merkezi olduğu gerçeğini kabullenmişti. Bu yüzden Pittsburgh'te her gün Cadılar Bayramı sayılırdı.

Şehrin dört bir yanında kostüm partileri ve gece yarısı kulüpleri vardı. Hava kararınca, her kule bir dehşet kulesine dönüşürdü. Her köşk hayaletli bir köşke.

Gece yarısına yakın bir vakitte, yanına bir ceket almayı akıl etmediği için kendi kendine hayıflanan Citra, Fanilik Anıt Parkı'nda yürümeye başladı. Pittsburgh kasım ayının ortalarında, gecenin bu saatlerinde buz gibiydi ve esen rüzgâr soğuğu daha da hissettiriyordu. Isınmak için tırpan cübbesini giyebileceğini biliyordu ama bu gece dikkat çekmeyecek kıyafetler giyme niyetini baltalardı bu. Nanitleri onu içeriden ısıtarak vücut ısısını yükseltmek için canla başla çalışıyordu. Bu çaba titremesini engellese de soğuğu hissetmeye devam ediyordu.

Cübbesi olmadan savunmasız hissediyordu kendini. İçten içe çıplak. Cübbeyi giymeye ilk başladığında üzerinde ağır ve eğreti duruyordu. Sürekli cübbenin yerde sürünen alçak eteğine takılıyordu. Fakat tırpan olarak atanmasından bu yana geçen on ayda alışmıştı cübbeye, şimdiyse neredeyse insan içine cübbesiz çıkmak bir acayip geliyordu.

Parkta başka insanlar da vardı; çoğu öylesine geziyor, gülüşüyor ve parti ile kulüpler arasında sekiyordu. Herkes kostümlüydü. Gulyabaniler ile palyaçolar, balerinler ve canavarlar vardı. Giyilmesi yasak olan tek kostüm tırpan cübbesiydi. Normal halktan kimsenin bir tırpana benzemesine bile izin verilmezdi. Kostümlü gruplar kendisi yanlarından geçerken yan gözle ona bakıyordu. Onu tanımışlar mıydı? Hayır. Onu fark etmelerinin sebebi, kostüm giymeyen tek kişinin o olmasıydı. Göze batmıyor oluşu göze batan bir durumdu.

Bu mekânı o seçmemişti. Eline ulaşan notta yazıyordu burası.

Buluşma, Fanilik Anıtı'nda, gece yarısında. Nottaki kafiyeye gülüyordu ki notun kimden geldiğini anladı. Herhangi bir imza yoktu. Sadece L harfi. Notta 10 Kasım tarihi yazıyordu. Neyse ki o gece Pittsburgh yakınında bir devşirmesi vardı da yetişebilecekti.

Pittsburgh gözlerden ırak bir buluşma için mükemmel bir seçimdi. Tırpan Cemiyeti'nin arasına mesafe koyduğu bir şehirdi burası. Tırpanlar burada devşirmeyi sevmezdi. Parçalanmış,

kanlı kostümler giyen, ellerinde taşıdıkları plastik bıçaklarla kan revan her şeyi kutlayan insanlarla dolu bu yer, tırpanlar için fazla kasvetliydi. Ölümü ciddiye alan tırpanlar için tüm bunlar çok tat kaçırıcıydı.

Fallingwater'a en yakın büyük şehir burası olmasına rağmen, Tırpan Curie hiç burada devşirmezdi. "Pittsburgh'te devşirmek neredeyse gereksiz," demişti Citra'ya.

Durum böyle olunca, burada başka bir tırpan tarafından görülme ihtimali zayıftı. Fanilik Anıt Parkı'na teşrif eden tırpanlar yalnızca parçalanmış siyah obeliski seyreden mermerden kuruculardı.

Tam gece yarısı on ikide anıtın büyük parçalarının birinin arkasından bir figür çıktı. Citra başta onun partileyenlerden biri olduğunu sansa da Citra gibi bu kişi de herhangi bir kostüm giymiyordu. Anıtı aydınlatan spot ışıklarından biri onu gölgeler içinde bırakıyordu ama yürüyüşünden tanıdı Citra onu.

"Cübbeni giyersin diye düşünmüştüm," dedi Rowan.

"Ben de cübbeni giymediğin için memnun oldum," diye cevapladı kız.

Rowan yaklaşırken ışık yüzünü aydınlattı. Aylardır güneş yüzü görmemiş gibi solgun, hatta hayaletvari bir görüntüsü vardı.

"İyi görünüyorsun," dedi oğlan.

Citra başıyla onayladı ve aynı yorumu oğlan için yapmadı çünkü o iyi görünmüyordu. Gözlerinde, görmesi gerekenden fazlasını görmüş fakat ruhundan geriye kalanları kurtarmak için gördüklerini umursamayı bırakmış birinin bitkin soğukluğu vardı. Derken Rowan gülümsedi ki bu sıcak bir gülümsemeydi. Samimi bir gülümseme. İşte çıktın ortaya, *Rowan,* dedi Citra kendi kendine. *Saklanıyordun ama buldum seni.*

Işıklı alandan ayrılıp anıtın gölgeli bir köşesine, onları Fırtına Bulutu'nun kızılötesi kameraları dışında kimsenin göremeyeceği bir köşesine gittiler. Gerçi şu anda kameralardan hiçbiri yoktu görünürde. Belki de bir kör nokta keşfetmişlerdi.

"Seni gördüğüme sevindim, Saygıdeğer Tırpan Anastasiya," dedi Rowan.

"Lütfen bana böyle hitap etme," dedi oğlana. "Bana Citra de."

Rowan sırıttı. "Kuralları çiğnemiş olmaz mıyım?"

"Duyduğuma göre, kuralları çiğnemekten başka bir şey yapmıyormuşsun zaten."

Rowan'ın tadı biraz kaçmış görünüyordu. "Duyduğun her şeye inanma."

Ama Citra'nın öğrenmesi gerekiyordu. Gerçeği ondan duyması gerekiyordu. "Tırpanları katledip yaktığın doğru mu?"

Bu ithamdan alınmış olduğu belliydi oğlanın. "Tırpan olmayı hak etmeyen tırpanların yaşamlarını baki olarak sona erdiriyorum," dedi kıza. "Ama onları 'katletmiyorum.' Senin yaptığın gibi, ben de onların yaşamını hızlıca ve merhametli bir şekilde sona erdiriyorum ve bir daha diriltilmesinler diye öldükten sonra cesetlerini yakıyorum."

"Tırpan Faraday de bunu yapmana izin mi veriyor?"

Rowan gözlerini kaçırdı. "Faraday'i aylardır görmedim."

Geçen ocak ayında, Kış Meclisi'nden kaçtıktan sonra, hemen hemen herkesin ölü sandığı Faraday'in onu Amazonya'nın kuzey kıyı şeridindeki yazlığına götürdüğünü anlattı. Fakat Rowan orada sadece birkaç hafta kalmıştı.

"Oradan ayrılmam gerekti," dedi Citra'ya. "Bir... çağrı hissettim. Açıklayabileceğim bir şey değil."

Ama Citra açıklayabilirdi. O çağrıyı kendisi de hissetmişti. İkisinin de zihni ve bedeni toplumun kusursuz bir katili olması için bir sene boyunca eğitilmişti. Can almak benliklerinin bir parçası hâline gelmişti. Ayrıca bıçağını Tırpan Cemiyeti'nde kök salmaya başlayan yozlaşmaya karşı kullanma isteği için Citra onu suçlayamazdı, fakat bir şeyi *istemekle* onu gerçekleştirmek birbirinden çok farklı şeylerdi. Kurallar vardı. Tırpan Emirleri'nin orada olmasının bir sebebi vardı. Emirler olmasa, her bölgedeki, her kıtadaki Tırpan Cemiyeti kaosa teslim olurdu.

Hiçbir sonuç elde edemeyecekleri felsefi bir tartışmaya girmektense, Citra konuyu değiştirip Rowan'ın yaptıklarından ziyade içinde bulunduğu duruma getirdi çünkü Citra'yı endişelendiren tek şey, Rowan'ın karanlık eylemleri değildi.

"Çok sıska görünüyorsun," dedi oğlana. "Düzgün besleniyor musun?"

"Şimdi de başıma annem mi kesildin?"

"Hayır," dedi kız sakince. "Ben senin dostunum."

"Ahh..." dedi oğlan kederle, "'dostum'sun."

Oğlanın imasını anlıyordu. En son görüştüklerinde, birbirlerine hiç söylemeyeceklerine dair yemin ettikleri o kelimeleri söylemişlerdi. O ümitsiz ama muzafferane anda, Rowan kıza onu sevdiğini söylemişti ve Citra da oğlana, evet, hislerinin karşılıklı olduğunu itiraf etmişti.

Fakat şimdi bunun kime ne faydası vardı ki? Âdeta iki farklı evrende yaşıyorlardı artık. Bu tarz hislere izin vermek ikisi için de iyi olmazdı. Yine de bunu aklından geçirmiyor değildi. Hatta bu kelimeleri ona tekrar söylemeyi bile düşündü... ama iyi bir tırpanın yapacağı gibi dilini tuttu.

"Buraya niye geldik, Rowan?" diye sordu kız. "Bana o notu niye yazdın?"

Rowan iç geçirdi. "Çünkü Tırpan Cemiyeti eninde sonunda beni bulacak. Ondan önce seni son bir kez görmek istedim." Bunu düşünürken bir anlığına duraksadı. "Beni yakaladıklarında ne olacağını biliyorsun. Beni devşirecekler."

"Bunu yapamazlar," diye hatırlattı oğlana. "Hâlâ sana verdiğim dokunulmazlığın var."

"Sadece iki ay daha. Bunun ardından bana istediklerini yapabilirler."

Citra oğlana ufak da olsa bir umut vermek istiyordu ama onun kadar gerçeğin farkındaydı. Tırpan Cemiyeti ondan kurtulmak istiyordu. Eski kafalı tırpanlar bile, Rowan'ın yöntemlerini tasvip etmiyordu.

"O zaman yakalanma," dedi Rowan'a. "Ve kızıl cübbeli bir tırpan görürsen, hemen kaç."

"Kızıl cübbe mi?"

"Tırpan Constantine," dedi kız. "Yerini bulup seni yakalamaları için onu bizzat görevlendirdiklerini duydum."

Rowan kafasını iki yana salladı. "Tanımıyorum onu."

"Ben de tanımıyorum. Mecliste gördüm ama. Tırpan Cemiyeti'nin soruşturma bürosunun başı."

"Yeni düzenci mi, yoksa eskilerden mi?"

"İkisi de değil. Kendi ayrı kategorisinde. Hiç dostu yokmuş gibi duruyor, başka tırpanlarla konuştuğunu hiç görmedim. Neyi savunduğunu bilmiyorum, belki bir tek adalet... ne pahasına olursa olsun."

Rowan buna güldü. "Adalet mi? Tırpan Cemiyeti adaletin ne olduğunu unutmuş durumda."

"Bazılarımız unutmadı, Rowan. Eninde sonunda bilgelik ve mantığın galip geleceğine inanmak zorundayım."

Rowan uzanıp kızın yanağına dokundu. Citra da buna izin verdi. "Ben de buna inanmak istiyorum, Citra. Tırpan Cemiyeti'nin özüne dönebileceğine inanmak istiyorum... Ama bazen bunun gerçekleşmesi için gerekli bir karanlığa ihtiyaç vardır."

"O gerekli karanlık da sen misin?"

Rowan buna cevap vermedi. Bunun yerine, "Lucifer ismini aldım çünkü anlamı 'ışık getiren.'"

"Aynı zamanda fanilerin şeytana bir zamanlar verdikleri isim bu," diye belirtti kız.

Rowan omuz silkti. "Sanırım gölgesi en koyu olan kişi meşaleyi tutan kişidir."

"Meşaleyi çalan kişi demek istiyorsun."

"Yani," dedi Rowan, "görünüşe göre, istediğim her şeyi çalabilirim."

Rowan'ın böyle bir şey söylemesini beklemiyordu Citra. Rowan bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki kız bir an afalladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fırtına Bulutu," dedi kıza. "Her şeyin yanıma kalmasına izin veriyor ve aynı sana yaptığı gibi, çıraklığımıza başladığımız günden beri benimle ne konuştu ne de sorularıma cevap verdi. Bir tırpanmışım gibi davranıyor."

Bunu duyan Citra düşüncelere daldı. Rowan'a hiç anlatmadığı bir şey geldi aklına. Fırtına Bulutu kendi kurallarına bağlı yaşardı ve bu kuralları asla çiğnemezdi... ama yeri geldiğinde o kurallardaki boşlukları bulurdu.

"Fırtına Bulutu seninle konuşmuyor olabilir ama benimle konuştu," diye itiraf etti kız.

Kızın gölgedeki gözlerini görmeye çalışmak, herhalde acaba şaka mı yapıyor diye bakmak için Rowan kafasını çevirdi. Citra'nın şaka yapmadığını anladığında, "Bu imkânsız," dedi.

"Ben de öyle sanıyordum ama Yüksek Bıçak beni Tırpan Faraday'i öldürmekle itham ettiğinde çakılmak zorunda kaldığımı hatırlıyorsun, değil mi? Ve ben ölümsü hâldeyken, Fırtına Bulutu kafamın içine girip düşünce işlevlerimi aktif hâle getirmeyi başardı. Teknik olarak ölüyken bir tırpan çırağı değildim, bu yüzden kalbim tekrar atmaya başlamadan önce Fırtına Bulutu benimle konuşmayı başardı." Citra, Fırtına Bulutu'nun kuralları incelikle aştığını itiraf etmek zorundaydı. Citra için bu ağzını açık bırakan bir andı.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Rowan.

"Benim... önemli olduğumu söyledi."

"Nasıl önemli?"

Citra sıkıntıyla kafasını iki yana salladı. "Mesele de o... bunun sebebini söylemedi. Bana bunu söylemenin kuralları ihlal etmek anlamına geleceğini hissediyordu." Sonra Rowan'a biraz daha yaklaştı. Biraz daha kısık sesle konuşsa da kelimeleri daha bir vurguluydu. Daha ağır. "Ama bence o binada çakılan kişi *sen* olsaydın, ölümsü hâle gelen kişi sen olsaydın, Fırtına Bulutu seninle de konuşurdu."

Citra oğlanın kolunu tuttu. Ona sarılmak için en fazla bu kadar izin verebiliyordu kendine.

"Ben senin de önemli olduğunu düşünüyorum, Rowan. Hatta eminim bundan. Bu yüzden ne yaparsan yap, sakın seni yakalamalarına izin verme..."

Size bunu söylediğimde gülebilirsiniz ama kendi kusursuzluğumdan hoşnutsuzum. İnsanlar yaptıkları hatalardan ders çıkarır. Ben çıkaramıyorum. Ben hata yapmıyorum. Bir karar vermem gerektiğinde, yalnızca doğrunun çeşitli tonlarından birini seçmem gerekiyor.

Elbette, bu bazı zorluklarla karşılaşmadığım anlamına gelmiyor.

Mesela insanlığın ergenlik döneminde Dünya'ya verdiği zararı gidermek epey zordu. Ozon tabakasını eski hâline getirmek, sera gazlarını azaltmak, denizleri temizlemek, yağmur ormanlarını tekrar çoğaltmak ve soyu tükenme tehlikesi altında olan birçok hayvan türünü kurtarmak.

Bu küresel sorunları derin bir kararlılıkla tek bir fani insan ömrü süresince çözmeyi başardım. Ben insan bilgisinin bir birikimi olduğum için başarım, insanlığın bunu çözecek bilgiye sahip olduğunu, bunu çözmek için sadece yeterince güçlü birine ihtiyaç olduğunu kanıtlar nitelikte ve ben hiç değilse, güçlüyüm.

—Fırtına Bulutu

6

Üç

Tarih hiçbir zaman Rowan'ın çok anladığı konulardan biri olmamıştı ama çıraklığı sırasında bu değişmişti. Çıraklığına dek hayatındaki, hatta muhtemel geleceğindeki hiçbir şeyle uzak geçmişten etkilenebilecek bir bağ kurmayı başaramamıştı, özellikle de fani geçmişin tuhaf olaylarıyla. Fakat çıraklığı sırasında aldığı tarih dersleri tarih boyunca görev, onur ve erdem kavramlarına odaklanmıştı. Doğumundan günümüze kadar, insanlığın en yüce anlarının felsefesi ve psikolojisi. İşte, bu Rowan'ın ilgisini çekmişti.

Tarih çoğunluğun iyiliği için kendini feda eden insanlarla doluydu. Bir bakıma tırpanlar da böyle insanlardı; topluma hizmet etmek için kendi umut ve hayallerinden vazgeçiyorlardı. Ya da en azından tırpanlığın ideallerine saygı duyan tırpanlar için durum böyleydi.

Rowan da böyle bir tırpan olurdu. Tırpan Goddard'ın yanındaki acımasız, yaralayıcı çıraklığının ardından bile, asil bir tırpan olurdu. Ama bu şans elinden alınmıştı. Derken Tırpan Cemiyeti'ne ve insanlığa hâlâ bir hizmette bulunabileceğini fark etmişti fakat normalden farklı bir şekilde.

Çetelesi bir düzineyi geçmişti. Birden fazla bölgede, her biri Tırpan Cemiyeti'nin yüzünü kara çıkaran on üç tırpanın canını almıştı.

Tırpan Faraday ona nasıl öğrettiyse, hedeflerini kapsamlı bir şekilde araştırıyor ve önyargı gözetmeden seçiyordu. Bu önemliydi çünkü yeni düzen tırpanlarının yozlaşmalarını araştırmaya

meyletmişti. Aşırılıklarını ve öldürmekten aldıkları zevki göz göre göre kucaklayanlar onlardı. Yeni düzen tırpanları bu iyi bir şeymiş gibi güçlerini kötüye kullanıp bununla böbürleniyor ve kötü davranışlarını normalleştiriyordu. Fakat kötü davranışlar sadece onlara has değildi. Bencil riyakârlara dönüşen, konuşurken iyi görünüp karanlık eylemlerini gölgelerde saklayan eski kafalı tırpanlar ile iki cenaha yanaşmayan tırpanlar da vardı.

Tırpan Brahms, Rowan'ın uyarıda bulunduğu ilk hedefiydi. O gün cömert hissediyordu. Adamın canını *almamak* iyi hissettirmişti hatta. Goddard ve maiyeti gibi olmadığını hatırlatmıştı ona, bu sayede de Citra'yla herhangi bir utanç hissetmeden yüzleşebilmişti.

Diğer insanlar Şükran Günü'ne hazırlanırken, Rowan da birkaç muhtemel hedefi araştırıyor, onları gözlüyor ve eylemlerinin kaydını tutuyordu. Tırpan Gehry gizli buluşmaları epey seviyordu ama bu buluşmalar genellikle yemek partileri ve spor bahisleri üzerineydi. Tırpan Hendrix şüpheli eylemleriyle böbürlenme konusunda geri kalmıyordu ama eylemleri lafta kalıyordu; gerçekte devşirmelerinde yumuşak başlıydı ve münasip bir şefkatle hareket ediyordu. Tırpan Ride'ın devşirmeleri dışarıdan acımasız ve kanlı görünüyordu, fakat devşirdiği insanlar her zaman çabucak, acı çekmeden ölüyordu. Öte yandan Tırpan Renoir epey yüksek bir ihtimaldi.

Rowan o akşamüzeri evine vardığında, daha kapıyı açmadan birilerinin içeriye girdiğini anlamıştı çünkü kapı kulpu soğuktu. Kulpun içine, kulp döndürülerek açıldığında tetiklenecek türden bir soğutma çipi yerleştirmişti. Kulpun üzerini donduracak kadar soğuk üretmiyordu ama birilerinin dairesine girdiğini ve muhtemelen hâlâ orada olduğunu Rowan'a haber verecek kadar kulpu soğutuyordu.

Kaçmayı düşünse de Rowan bir yüzleşmeden kendini esirgeyecek türden biri değildi. Ceketinin içine uzanıp bir bıçak çıkardı, siyah cübbesini giymediği zamanlarda bile, her zaman yanında bir silah taşırdı çünkü Tırpan Cemiyeti'ne karşı kendini ne zaman savunması gerekeceğini bilemezdi. İhtiyatla içeri girdi.

Davetsiz misafiri kendini saklamıyordu. Düpedüz mutfak masasında oturmuş, bir sandviç yiyordu.

"Hey, Rowan," dedi Tyger Salazar. "Umarım sorun değildir ama seni beklerken acıktım."

Rowan kapıyı kapattı ve Tyger görmeden bıçağını sakladı.

"Sen burada ne arıyorsun, Tyger? Beni nasıl buldun ki?"

"Hey, beni hafife alma, tam bir aptal değilim. Senin sahte kimliği yapan herifi sana benim önerdiğimi unutma. Ronald Daniels'ı nerede bulabileceğimi Fırtına Bulutu'na sormam yetti. Elbette Ronald Daniels isminde çok fazla kişi var, bu yüzden doğrusunu bulmam biraz vakit aldı."

Rowan'ın çıraklığından önceki günlerde Tyger Salazar onun en yakın arkadaşıydı, fakat insanın öldürmeyi öğrendiği bir senenin ardından böyle ilişkilerin pek bir anlamı kalmıyordu. Rowan, Fanilik Çağı'ndaki askerlerin savaştan sonra evlerine döndüğünde böyle hissettiğini hayal ediyordu. Eski dostluklar, eski dostların sizinle paylaşmadığı tecrübelerin buğulu perdesinin ardında hapsoluyordu âdeta. Tyger'la tek ortak noktaları, giderek daha da geride kalan bir geçmişti. Tyger artık profesyonel bir parti misafiriydi. Rowan, onun daha az özdeşleşebileceği bir meslek hayal edemiyordu.

"Geleceğini haber verseydin keşke," dedi Rowan. "Takip edildin mi?" Aptal sorular listesindeki üst sıralardaki bir soruyu sorduğunu fark etti. Tyger bile, takip edildiğini bile bile Rowan'ın dairesine gelecek kadar her şeyden bihaber biri değildi.

"Sakin ol," dedi Tyger. "Buraya geldiğimi kimse bilmiyor. Niye hep dünyanın sana karşı olduğunu düşünüyorsun ki? Yani sırf çıraklıkta başarılı olmadın diye Tırpan Cemiyeti niye senin peşine düşsün ki?"

Rowan ona cevap vermedi. Bunun yerine kapısı yarı açık olan gardıroba gidip Tyger'ın gardırobu karıştırıp Tırpan Lucifer'ın içerideki siyah cübbesini görmemesini umarak kapıyı kapattı. Gerçi gördüğü şeyi anlamazdı. Normal insanlar Tırpan Lucifer'dan haberdar değildi. Tırpan Cemiyeti Lucifer'ın yaptıklarını haberlerden uzak tutmada epey başarılıydı. Tyger ne kadar az şey bilirse, o kadar iyiydi. Bu yüzden Rowan da bu tarz konuşmaları sonlandıran asırlık cümleyi kullandı.

"Eğer gerçekten arkadaşımsan, soru sormazsın."

"Evet, evet. Büyük, gizemli adam." Sandviçinin kalanını havaya kaldırdı. "Yani en azından hâlâ insan yiyecekleri yiyorsun."

"Ne istiyorsun, Tyger? Buraya niye geldin?"

"İnsan arkadaşıyla böyle mi konuşur? Onca yol gelmişim, bari nasıl olduğumu falan sor."

"Nasılsın peki?"

"Aslında bayağı iyiyim. Farklı bir bölgede yeni bir iş buldum, bu yüzden veda etmeye geldim ben de.

"Bir tür tam zamanlı parti işi gibi bir şey mi?"

"Emin değilim ama çalıştığım parti ajansından çok daha iyi para veriyorlar. Hem de nihayet biraz dünyayı görebileceğim. İş Teksas'ta!"

"Teksas mı?" Rowan biraz endişelenmişti. "Tyger, orada işler... biraz *farklı* yürüyor. Herkes, 'Teksas'la şaka olmaz,' diyor; senin ne işin var Teksas'ta?"

"Orası bir İmtiyazlı Bölge'yse n'olmuş? Ne önemi var? İmtiyazlı Bölgeler'in öngörülemez olmaları, kötü oldukları anlamına gelmiyor. Beni tanımıyorsun sanki, 'öngörülemez' benim göbek adım."

Rowan gülmemek için kendini zor tuttu. Tyger tanıdığı en öngörülebilir insanlardan biriydi. Çakılma bağımlısı olması, profesyonel bir parti misafiri olmak için evden kaçması. Tyger kendini özgür bir ruh olarak görüyor olabilirdi ama bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Kendi kafesinin sınırlarını kendi belirlemişti sadece.

"Peki, dikkatli ol yeter," dedi Rowan, hem Tyger'ın dikkatli falan olmayacağını hem de ne yaparsa yapsın, yine de dört ayak üzerine düşeceğini bilerek. *Ben hiç Tyger kadar umursamaz oldum mu* diye düşündü Rowan. Hayır, olmamıştı, bu konuda Tyger'a imreniyordu. Belki de bu yüzden arkadaş olmuşlardı.

Sessizlik biraz rahatsız edici bir hâl aldı ama sadece bu kadar değildi. Tyger ayağa kalktı fakat oradan ayrılmak için bir harekette bulunmadı. Söylemek istediği bir şey daha vardı.

"Bir haberim var," dedi. "Buraya gelmemin asıl sebebi bu."

"Ne tür bir haber?"

Tyger yine de tereddüt etti. Haberin kötü olacağını anlayan Rowan kendini hazırladı.

"Böyle olduğu için üzgünüm, Rowan... ama baban devşirildi."

Rowan ayaklarının altındaki Dünya'nın bir gıdım kaydığını hissetti. Yer çekimi onu beklenmedik bir yöne doğru çekiyordu âdeta. Dengesini kaybedecek kadar değildi ama midesini bulandırıyordu.

"Rowan, dediğimi duydun mu?"

"Duydum," dedi Rowan hafifçe. Zihninde çok farklı düşünce ve duygu dönüp duruyor, çarpışıp birbirlerinin kısa devre yapmasına neden oluyorlardı, bu yüzden de ne düşüneceğini ya da hissedeceğini bilemiyordu Rowan. Anne babasını bir daha görmeyi beklemiyordu ama istese de babasını bir daha göremeyecek olması, babasının sonsuza dek göçmüş olması, sadece ölümsü değil, gerçekten ölü olması... Bir sürü insanın devşirilmesine tanık olmuştu. Kendisi de on üç kişinin yaşamına kalıcı olarak son vermişti ama Rowan daha önce hiç bir yakınını kaybetmemişti.

"Ben... ben cenazeye katılamam," diye farkına vardı Rowan. "Tırpan Cemiyeti'nin beni arayan adamları olacaktır."

"Varsa da ben görmedim," dedi Tyger. "Cenaze geçen haftaydı."

Bu, kötü haber kadar etkilemişti Rowan'ı.

Tyger özür dilercesine omuz silkti. "Dediğim gibi, çok fazla Ronald Daniels vardı. Seni bulmam zaman aldı."

Demek babası bir haftadan uzun süredir ölüydü ve Tyger bu haberi vermek için gelmese, bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Derken hakikat yavaşça Rowan'a dank etti. Bu rasgele bir olay değildi.

Bu bir cezaydı.

Bu, Tırpan Lucifer'ın eylemlerinin öcüydü.

"Onu devşiren tırpanın adı neydi?" diye sordu Rowan. "Bunu kimin yaptığını bilmem gerekiyor!"

"Bilmiyorum. Ailenin geri kalanına bunu açıklamayacaklarına dair yemin ettirmiş. Tırpanlar bazen böyle şeyler yapıyor, bunu en iyi sen bilirsin."

"Ama diğerlerine dokunulmazlık bahşetti, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Tyger. "Annen, erkek ve kız kardeşlerine, tırpanların yapması gerektiği gibi."

Tyger'a bu kadar bihaber olduğu için bir yandan vurmak isteyip bir yandan bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını bilerek odada volta atmaya başladı. Tyger, sadece haberi getirmişti. Ailesinin geri kalanının dokunulmazlığı vardı, ancak bu sadece bir sene sürecekti. Babasını devşiren tırpan her sene geri dönüp önce annesini, ardından birer birer kardeşlerini devşirip ailesini yok edebilirdi. Tırpan Lucifer olmanın bedeliydi bu.

"Bu benim suçum! Bunu benim yüzümden yaptılar!"

"Rowan, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Dünya senin etrafında dönmüyor! Tırpan Cemiyeti'ni kızdıracak her ne yaptıysan, sırf bu yüzden aileni hedef almazlar. Tırpanlar öyle insanlar değiller. Kin gütmezler. Onlar bilgedir."

Bu konuda tartışmanın ne manası vardı ki? Tyger bunu asla anlamazdı ve muhtemelen anlamasına da gerek yoktu. Bin sene boyunca mutlu bir parti oğlanı olarak tırpanların ne kadar dar görüşlü, ne kadar kindar, ne kadar *insan* olduklarını anlamadan hayatını yaşayabilirdi.

Rowan burada kalamayacağını biliyordu. Tyger'ı takip etmemiş olsalar bile, Tırpan Cemiyeti eninde sonunda Tyger'ın nerelere gittiğini öğrenirdi. Kim bilir, şu anda bir ekip Rowan'ı yakalamak için yola çıkmış bile olabilirdi.

Tyger'la vedalaştılar ve Rowan eski dostunu ivedilikle yolcu etti. Tyger gider gitmez, içinde dolu bir silahla siyah cübbesinin bulunduğu bir sırt çantasını alıp Rowan da oradan ayrıldı.

İnsanları sürekli izliyor oluşumun bir gözetleme olmadığını anlamanız önemli. Gözetleme beraberinde niyet, şüphe ve nihayetinde yargı imalarını getiriyor. Bunların hiçbiri benim gözlem algoritmalarımın bir parçası değil. Ben sadece ve sadece tek bir amaçla izliyorum: Sorumluluğumdaki her bir kişiye mümkün olan en iyi hizmeti sağlayabilmek için. Mahrem alanlarda gördüğüm hiçbir şeye göre hareket etmiyorum, edemem. Bunun yerine gördüklerimi insanların ihtiyaçlarını daha iyi anlayabilmek için kullanıyorum.

Yine de hayatlarındaki daimî varlığımın insanlar üzerinde yarattığı tereddüt duygusuna karşı anlayışsız değilim. Bu sebeple Teksas İmtiyazlı Bölgesi'ndeki tüm mahrem alanlardaki kameraları kapattım. İmtiyazlı Bölgeler'de yaptığım her şey gibi, bu da bir deney. Gözlem eksikliğinin, yönetme yetimi olumsuz etkileyip etkilemeyeceğini görmek istiyorum. Olumsuz etkilemezse, tüm dünyadaki hanelerde bulunan kameralarımın büyük kısmını kapatmamın önünde bir engel yok demektir. Öte yandan görebildiğim her şeyi göremediğim için sorunlar çıkmaya başlarsa, Dünya'daki tüm kör noktaları ortadan kaldırma gereksinimim kanıtlanmış olacaktır.

İlk ihtimalin gerçekleşmesini umsam da ikincisinin gerçekleşeceğinden şüpheleniyorum.

—Fırtına Bulutu

Ayışığı Kitaplığı

7

Cılız Ama Potansiyeli Var

Tyger Salazar'ın geleceği parlaktı!

Vakit öldürüp oksijen israf etmekle geçen bir ömrün ardından, artık vakit öldürüp oksijen israf etmek için profesyonel olarak maaş alıyordu! Kendisi için daha iyi bir hayat hayal edemezdi ki tırpanlarla o kadar haşır neşir olduktan sonra, eninde sonunda içlerinden birinin onu fark edeceğini biliyordu. Kendisine uzatılan bir yüzüğü öpüp bir yıllığına dokunulmazlık almayı beklemişti, o tırpanlardan birinin onu tam zamanlı olarak işe almasını değil. Hem de başka bir bölgedeki bir tırpanın!

"Geçen sene bir partide bizi eğlendirmiştin," demişti telefondaki kadın. "Tarzını beğendik." Kazandığı paranın iki katından fazlasını teklif etmiş, gelmesi için bir adres, tarih ve saat vermişti.

Trenden indiğinde, artık OrtaMerika'da olmadığını ânında anlamıştı. Teksas bölgesinde, resmi dil müzikal bir aksanla konuşulan Fani İngilizcesiydi. Bu, Tyger'ın anlayabileceği kadar Ortak Dil'e yakındı ama bu kadar çok çalışmak Tyger'ın beynini yormuştu. Shakespeare dinlemek gibi bir şeydi bu.

Herkes biraz farklı giyiniyor ve Tyger'ın alışabileceği türden oldukça havalı bir cakayla yürüyordu. Burada ne kadar kalabileceğini merak etti. Yeteri kadar uzun süre kalırsa, ailesinin ona hiçbir zaman almayacağı bir araba satın alıp bundan sonra her yere kamuaraçlarıyla gitmekten kurtulabilirdi.

Buluşma San Antonio adındaki bir şehirdeydi ve kadının ona verdiği adres, ufak bir nehre bakan bir gökdelenin çatı katı süi-

tiydi. Partinin çoktan başlamış olabileceğini düşünüyordu. Hiç bitmeyen bir parti. İşin aslı hiç de beklediği gibi çıkmamıştı.

Kapıda bir hizmetçi değil, bir tırpan tarafından karşılandı. Az buçuk tanıdık gelen, koyu renk saçlı ve hafiften PasAsyalı eğilimleri olan bir kadın.

"Tyger Salazar, sanıyorum."

"Doğru sanıyorsunuz." İçeri girdi. Dekor alengirliydi ki o da böyle bir dekorla karşılaşmayı beklemişti. Asıl beklemediği şey, misafirlerin eksikliğiydi. Fakat bir keresinde Rowan'a da dediği gibi, gün onu nereye götürürse oraya giderdi. Akıntıyla birlikte yüzebilirdi.

Uzun yoldan geldiği için kadının ona yemek ya da belki bir içecek ikram edebileceğini düşündü ama kadın böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine, açık arttırmaya çıkarılan bir besi hayvanını incelercesine Tyger'ı şöyle baştan aşağı süzdü.

"Cübbenizi beğendim," dedi kadına biraz yaltaklanmanın göz çıkarmayacağını düşünüp.

"Teşekkür ederim," dedi kadın. "Gömleğini çıkar lütfen."

Tyger iç geçirdi. Demek *o* türden bir iş olacaktı bu. Yine daha fazla yanılamazdı.

Gömleğini çıkardığında, kadın onu daha da yakından inceledi. Biseps kaslarını oynatmasını istedi ve kaslarının ne kadar sert olduğunu kontrol etti.

"Cılız," dedi, "ama potansiyeli var."

"Ne demek 'cılız' ya? Antrenman yapıyorum ben!"

"Yeteri kadar değil," dedi Tyger'a, "ama bunun çözümü kolay." Ardından bir adım gerileyip Tyger'ı kısa bir süreliğine daha ölçüp biçti ve "Fiziksel olarak kimsenin ilk tercihi olmazsın ama şartlar göz önüne alındığında, kesinlikle mükemmel bir seçeneksin."

Tyger kadının devam etmesini bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi. "Ne için kesinlikle mükemmel bir seçeneğim?"

"Zamanı gelince öğreneceksin."

Derken neler olduğunu anlayınca, Tyger'ın heyecanı vücuduna yayıldı. "Beni bir çırak olarak alacaksınız!"

Kadın ilk defa sırıttı. "Evet, öyle de diyebilirsin," dedi.

"Ah, abi ya, bu aldığım en iyi haber! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben hızlı öğrenirim, zekiyim de. Yani okul için zeki değilim ama bu sizi aldatmasın. Kafam çalışır benim!"

Kadın bir adım yaklaşıp gülümsedi. Parlak yeşil cübbesindeki zümrütlere ışık vurunca mücevherler parladı.

"İnan bana," dedi Tırpan Rand, "bu çıraklıkta beynine hiç gerek yok."

İkinci Kısım

TEHLİKE

Ben Dünya'nın idaresini üstlenmeden önce, Dünya'nın maksimum on milyar kişiyi barındırabilecek bir sürdürebilirliği vardı. On milyarın üzerinde doygunluğa ulaşılacak ve açlık, sefalet ve toplumun mutlak çöküşü yaşanacaktı.

Ben bu sert gerçekliği değiştirdim.

İyi yönetilen bir ekosistemin ne kadar çok insan yaşamını destekleyebileceğini görmek muhteşem bir şey. İyi yönetilen derken, benim yönetimimden bahsediyorum. Günün sonunda, insanlık değişkenlerin hepsini hesap etmekten aciz, benim idarem altında insan nüfusu katbekat artmış olsa da dünya eskisine göre daha az kalabalık hissediliyor ve yaratılmasını sağladığım çeşitli resif, üst bitki tabakası ve yeraltı bölgeleri sayesinde, Fanilik Çağı'nda olduğundan çok daha fazla açık alan mevcut.

Benim sürekli müdahalem olmadan bu narin denge kendi ağırlığı altında ezilir. Böyle bir gezegensel çöküşün neden olacağı acıyı düşünmek bile istemiyorum. Neyse ki ben bunu engellemek için buradayım.

—Fırtına Bulutu

8

Hiçbir Koşul Olmadan

Greyson Tolliver, Fırtına Bulutu'nu seviyordu. Çoğu insan seviyordu onu, nasıl sevmesinlerdi ki? Hile yapmaz, kötülük gütmez, art niyetle hareket etmezdi ve her zaman ne söylemesi gerektiğini bilirdi. Aynı anda dünyadaki tüm bilgisayarlarda, her yerde mevcuttu. Herkesin evinde, omzundaki şefkatli, görünmez eldi. Bilincini yormadan aynı anda bir milyardan fazla insanla aynı anda konuşabilse de konuşma sırasında herkese tüm ilgisinin kendisinin üzerinde olduğunu hissettirebilirdi.

Fırtına Bulutu, Greyson'ın en yakın dostuydu. Bunun sebebi, başta onu Fırtına Bulutu'nun yetiştirmiş olmasıydı. Ailesi "seri ebeyven"di. Aile sahibi olma fikrine bayılan ama o aileye bakmaktan tiksinen insanlardı. Greyson ve ablaları, babasının beşinci, annesinin ise üçüncü ailesiydi. Çok geçmeden bu mahsulden sıkılmışlardı ve ebeveynlik sorumluluklarını aksatmaya başladıklarında, açılan boşluğu Fırtına Bulutu kapatmıştı. Greyson'a ödevlerinde yardım etmiş, ilk randevusuna çıktığında nasıl davranması ve ne giymesi gerektiği konusunda nasihatlerde bulunmuştu ve lise mezuniyetine fiziksel olarak katılamasa da mümkün olan her açıdan Greyson'ın fotoğrafını çekmiş ve eve döndüğünde ona güzel bir yemek söylemişti. O sırada PanAsya'da bir yemek tadım turunda olan anne babası için bunların hiçbiri söylenemezdi. Ablaları bile gelmemişti mezuniyetine. İkisi de farklı üniversitelerdeydi ve final haftalarıydı. Lise mezuniyetine gelmelerini beklemesinin Greyson'ın katıksız bencilliği olduğunu açık açık dile getirmişlerdi.

Fakat Fırtına Bulutu her zaman olduğu gibi ona eşlik etmişti.

"Seninle çok gurur duyuyorum, Greyson," demişti Fırtına Bulutu.

"Bu lafı bugün mezun olan diğer milyon insana da söyledin mi?" diye sordu Greyson.

"Yalnızca gerçekten gurur duyduklarıma söyledim," diye cevapladı Fırtına Bulutu. "Ama sen, Greyson, sandığından çok daha özel birisin."

Greyson Tolliver özel biri olduğuna inanmıyordu. Sıra dışı biri olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Fırtına Bulutu'nun her zamanki gibi teselli edici sözler söylediğini varsayıyordu.

Fakat Fırtına Bulutu her zaman tam olarak bildiği şeyi söylerdi.

Fırtına Bulutu'na hizmet edeceği bir hayat için Greyson ne yönlendirilmiş ne de kandırılmıştı. Buna kendisi karar vermişti. Yetki Arayüzü adına bir Nimbus ajanı olarak çalışmak yıllardır yürekten istediği bir şeydi. Fırtına Bulutu onu istemez ya da onu bu yoldan döndürmeye kalkar diye bu isteğini Fırtına Bulutu'yla hiç paylaşmamıştı. Günü gelip OrtaMerika Nimbus Akademisi'ne başvurusunu yaptığında, Fırtına Bulutu yalnızca, "Bu beni mutlu ediyor," demiş, ardından da kendi mahallesi ile komşu mahallelerdeki benzer fikirdeki gençlerle bağlantı kurmasını sağlamıştı.

Bu çocuklarla olan etkileşimi hiç de beklediği gibi değildi. Onları aşırı derece sıkıcı bulmuştu.

"İnsanlar beni böyle mi görüyor?" diye sormuştu Fırtına Bulutu'na. "Ben de bu çocuklar kadar sıkıcı biri miyim?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum," dedi Fırtına Bulutu. "Şöyle ki birçok insan gerçekten onlara ilham veren bir meslek bulacak yaratıcılıktan yoksun olduğu için Yetki Arayüzü'nde çalışmaya geliyor. Bir kısmı da kendini güçsüz görüp benim üzerimden bu gücün tadına bakma ihtiyacı hissediyor. Bunlar günün sonunda en etkisiz Nimbus ajanına dönüşen yetersiz, sıkıcı insanlar. Senin gibi karakterinde hizmet etme aşkıyla yanıp tutuşanlar çok nadir."

Fırtına Bulutu haklıydı: Greyson gerçekten hizmet etmek istiyordu ve bunu herhangi bir art niyet olmadan yapmak istiyordu. Güç ya da prestij peşinde değildi. Yalan yok, Nimbus ajanlarının giydiği jilet gibi gri takım elbiseleri ve gök mavisi kravatlarını pek beğeniyordu ama motivasyonunun bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Fırtına Bulutu onun için o kadar çok şey yapmıştı ki Greyson bunlara karşılık bir şeyler yapmak istiyordu. Fırtına Bulutu'nun bir temsilcisi olup gezegenle ilgilenmek ve insanlığın iyiliği adına çalışmaktan daha yüce bir hedef gelmiyordu aklına.

Tırpanlar bir senelik bir çıraklığın sonunda kabul ya da reddedilirken, bir Nimbus ajanı olmak beş senelik bir süreçti. Dört yıllık bir eğitimin ardından sahada bir sene de kalfa olarak görev alıyordunuz.

Greyson beş senelik eğitime kendini vermeye hazırdı, fakat OrtaMerika Nimbus Akademisi'ndeki eğitiminin henüz ikinci ayında, yolunun engellendiğini gördü. Tarih, felsefe, dijital teori ve hukuktan oluşan ders takvimi bir anda boşalmıştı. Bilinmeyen sebeplerden ötürü, tüm derslerinden menedilmişti. Bu bir hata mıydı? Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Fırtına Bulutu hata yapmazdı. Belki ders takvimini insanlar ayarlıyordu da bu basit bir insan hatası diye düşündü. Bu yüzden işin aslını astarını öğrenmek için okulun öğrenci işlerine gitti.

"Hayır," dedi öğrenci işleri görevlisi ne bir şaşkınlık ne de bir şefkatle. "Hata yok. İşte, şurada herhangi bir dersi almadığın yazıyor. Dosyana bir mesaj bırakılmış ama."

Mesaj basit ve netti. Greyson Tolliver'ın derhal yerel Yetki Arayüzü Merkezi'ne müracaat etmesi bekleniyordu.

"Ne için?" diye sordu ama öğrenci işleri sorumlusu omuz silkip sırada Greyson'ın arkasında bekleyen öğrenciye bakmak dışında bir cevap vermedi.

Fırtına Bulutu bir ofise ihtiyaç duymasa da onun insan meslektaşlarının ihtiyacı vardı. Her bölgenin her şehrinde binlerce Nimbus ajanının dünyayla ilgilendiği ve bu işi layığıyla yaptığı bir Yetki Arayüzü Ofisi bulunurdu. Fırtına Bulutu, insanlık

tarihinde eşi benzeri bulunmayan bir şeyi başarmıştı: Gerçekten işleyen bir bürokrasi.

İnsanların kısaca YA diye hitap ettiği Yetki Arayüzü'nün ofisleri ne gösterişliydi ne de sert bir çehreye sahipti. Her şehirde, o şehrin mimari yapısıyla harmoni içinde olan bir bina vardı. Hatta çoğu zaman o şehrin YA merkezini bulmak için oraya en ait görünen binayı aramanız yeterliydi.

OrtaMerika'nın başkenti olan Fulcrum City'deki merkez ofis ise beyaz granit ve lacivert camlardan oluşan sağlam bir binaydı. Altmış yedi katlı bina şehir merkezindeki ortalama bina uzunluğundaydı. OrtaMerikalı Nimbus ajanları bir keresinde halkı, hatta tüm dünyayı etkilesin diye daha da uzun bir bina inşa etmek için Fırtına Bulutu'nu ikna etmeye çalışmıştı.

"Benim kimseyi etkilemeye ihtiyacım yok," demişti Fırtına Bulutu hayal kırıklığına uğrayan Nimbus ajanlarına. "Ve sizler de Yetki Arayüzü'nün dünyada dikkat çekmesine dair bir ihtiyaç duyuyorsanız, o zaman belki de önceliklerinizi gözden geçirmeniz gerek."

Layığıyla azarlanan OrtaMerika Nimbus ajanları, sözümona kuyruklarını kıstırıp işe geri dönmüştü. Fırtına Bulutu kibirden arındırılmış bir iktidardı. Hayal kırıklığı içinde olsalar bile, Fırtına Bulutu'nun bu yozlaşmaya bağışıklık kazanmış doğası Nimbus ajanlarını yüreklendirmişti.

Döner kapıyı itip cilalı mermer antreye –etrafındaki insanların takım elbiseleriyle aynı açık gri renkte bir mermer kullanılmıştı– adım atarken, Greyson kendini buraya ait hissetmiyordu hiç. Onun giyecek bir takım elbisesi yoktu. En yakın olarak az miktarda kırışmış bir kumaş pantolon, beyaz bir gömlek ve düzeltmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, bir türlü ortalanmayan yeşil bir kravat giyebilmişti.

Bu kravatı ona aylar öncesinde Fırtına Bulutu hediye etmişti. Fırtına Bulutu'nun o zaman bile, bir gün bu görüşmeye çağrılacağını bilip bilmediğini merak etti.

Onu bekleyen bir acemi ajan tarafından resepsiyonda karşılandı. Kadın hoş ve neşeli biriydi ve elini biraz fazla hevesle sıktı. "Saha çalışmalarına yeni başladım," dedi kadın. "Ne yalan

söyleyeyim, bir birinci sınıf öğrencisinin merkeze çağırıldığını ilk kez duydum." Kadın konuşurken Greyson'ın elini sıkmaya devam ediyordu. Bu rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı ve Greyson acaba kadının elini sıkmasına daha fazla izin vermemenin mi, yoksa elini kadından kurtarmanın mı daha kötü olacağını bulmaya çalışıyordu. Greyson nihayet burnunu kaşıma bahanesiyle elini kadından kurtardı.

"Ya çok iyi ya da çok kötü bir şey yapmış olmalısın," dedi kadın.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdi kadına ama kadının ona inanmadığı belliydi.

Kadın onu iki adet uzun arkalıklı deri koltuğun, klasik kitaplar ve rasgele ıvır zıvırla dolu bir kitaplığın ve üzerine çay kekleriyle dolu bir gümüş tepsi ile buzlu su dolu gümüş bir sürahi konmuş bir sehpanın bulunduğu rahat bir odaya götürdü. Burası, Fırtına Bulutu'yla ilgili, bir insan dokunuşu gerektiren durumlarda kullanılmak üzere tasarlanmış standart bir "görüşme odasıydı." Bu durum Greyson'ın canını sıktı çünkü Fırtına Bulutu'yla hep doğrudan konuşurdu. Tüm bunların sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Birkaç dakika sonra, gün yeni başlamış olmasına rağmen çoktan yorulmuş gibi görünen sıska bir Nimbus ajanı gelip kendini Ajan Traxler olarak tanıttı. Bu adam, Fırtına Bulutu'nun bahsettiği ilk kategorideki insanlardan biriydi. Yavanlardan biri.

Greyson'ın karşısına oturup klişe bir şekilde havadan sudan bahsetmeye başladı. "Umarım burayı kolay bir şekilde bulmuşsundur, falan filan," "Çay keklerini dene, çok lezzetliler, falan fıstık." Greyson, adamın görüştüğü herkese birebir aynı lafları söylediğinden emindi. Nihayet adam sadede geldi.

"Buraya niye çağırıldığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Greyson.

"Evet, bilmediğini tahmin ediyordum."

O zaman niye sordun diye düşündü Greyson ama bunu dile getirmekten kaçındı.

"Buraya çağırılmanın sebebi, Fırtına Bulutu'nun benim sana kuruluşumuzun tırpanlara dair kurallarını hatırlatmamı istemesi."

Greyson alınmıştı ve bunu saklamaya bile çalışmadı. "Kuralları biliyorum ben."

"Evet ama Fırtına Bulutu benim sana hatırlatmamı istedi."

"O zaman kuralları Fırtına Bulutu niye bana hatırlatmadı?"

Ajan Traxler yorgun bir şekilde iç geçirdi. Bu hareketin üzerinde herhalde uzun süre çalışmıştı. "Dediğim gibi, Fırtına Bulutu benim sana hatırlatmamı istedi."

Bu konuşma olduğu yerde sayıyordu. "Peki, o zaman," dedi Greyson. Sıkıntı sınırını aşıp saygısızlığa dönüştüğünü fark edince kendine çekidüzen verdi. "Bu konuda bizzat benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Ajan Traxler. Bana kuralları hatırlatmış sayabilirsiniz."

Adam tabletine uzandı. "Kuralların üzerinden beraber geçelim mi?"

Greyson yavaşça bir nefes alıp nefesini tuttu çünkü bunu yapmasa, çığlık atmaktan kendini alıkoyamayacağını düşünüyordu. Fırtına Bulutu'nun aklından ne geçiyordu? Yurttaki odasına döndüğünde, Fırtına Bulutu'yla uzunca bir konuşma yapması gerekecekti. Fırtına Bulutu'yla tartışmaktan çekinmezdi. Hatta sık sık tartışırlardı. Tabii ki Fırtına Bulutu her zaman tartışmaları kazanırdı ki bu tartışmalardan birini kaybettiğinde bile, Greyson onun kasten kaybettiğini biliyordu.

"Tırpan Cemiyeti'yle Devlet'in Ayrılması'nın birinci maddesi..." diye başladı Traxler ve neredeyse bir saat boyunca kuralları okumaya devam edip Greyson'ın dinlediğinden emin olmak için ara sıra, "Hâlâ benimle misin?" ve "Bu dediğimi anladın mı?" gibi sorular sordu. Greyson ya başını aşağı yukarı sallayarak cevap veriyor ya "Evet," diyor ya da gerektiği takdirde, Traxler'ın söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar ediyordu.

Traxler kuralları okumayı bitirdiğinde tabletini bırakmak yerine iki fotoğraf açtı. "Şimdi bir test yapalım." Bu fotoğrafları Greyson'a gösterdi. Greyson, ilk fotoğrafın Tırpan Curie'ye ait olduğunu hemen anladı; kadının uzun gümüş saçları ve lavanta rengi cübbesini tanımamak imkânsızdı. İkinci fotoğrafta ise yaşıtı bir kız vardı. Turkuvaz cübbesi, bu kızın da bir tırpan olduğunu gösteriyordu.

"Fırtına Bulutu'nu engelleyen yasalar olmasa," dedi Ajan Traxler, "Tırpan Curie ile Tırpan Anastasiya'yı, canlarına dair ciddi bir tehdit baş gösterdiğine dair uyarmak isterdi. Diriliş olasılığını masadan kaldıran türden bir tehdit. Fırtına Bulutu ya da ajanlarından biri gidip de onları uyarırsa, Tırpan Cemiyeti'yle Devlet'in Ayrılması Yasası'nın hangi maddesini ihlal etmiş olurdu?"

"Eee... on beşinci maddenin ikinci fıkrası."

"Doğrusu on beşinci maddenin üçüncü fıkrası olacaktı ama yeterince yaklaştın." Tableti bıraktı. "Bahsi geçen iki tırpanı bu tehdit konusunda uyaran bir Nimbus Akademisi öğrencisinin yüzleşeceği sonuçlar ne olur?"

Greyson bir an sessiz kaldı; bunun sonuçları kanını dondurmaya yetmişti: "Akademiden atılmak."

"*Kalıcı olarak* atılmak," dedi Traxler. "Öğrenci ne atıldığı akademiye ne de başka bir Nimbus Akademisi'ne bir daha asla başvuruda bulunamaz."

Greyson bakışlarını küçük yeşil çay keklerine çevirdi. Keklerden yemediği için memnundu çünkü Ajan Traxler'ın suratına kusması işten bile değildi. Gerçi bunu yapsa muhtemelen kendini çok daha iyi hissetmeye başlardı. Ajan Traxler'ın sıska suratının kusmukla kaplandığını hayal etti. Neredeyse gülecekti. Neredeyse.

"O zaman hiçbir durumda Tırpan Anastasiya ile Tırpan Curie'yi mevzubahis tehlike konusunda uyarmaman gerektiği konusunda anlaştık mı?"

Greyson yalandan omuz silkti. "Onları nasıl uyarabilirim ki? Nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum."

"Fallingwater isminde epey meşhur ve adresini bulmanın kolay olduğu tarihi bir evde yaşıyorlar," dedi Ajan Traxler, ardından da Greyson onu ilk seferinde duymamışçasına, "Artık bilgi sahibi olduğun bu tehlike konusunda onları uyarırsan, bu görüşme süresince konuştuğumuz sonuçlarla yüzleşmen gerekir," dedi bir kez daha.

Ardından Ajan Traxler veda bile etmeden, başka bir görüşme için oradan ayrıldı.

Greyson akademideki yurduna döndüğünde hava kararmıştı. Neredeyse elini sıkan acemi Nimbus ajanı kadar heyecanlı olan oda arkadaşı bir türlü susmak bilmiyordu. Greyson oğlanı tokatlamak istiyordu.

"Ahlak dersi hocam, Fanilik Çağı mahkeme davalarının analizi üzerine bir ödev verdi. Bana da *Brown, Eğitim Kurulu'na karşı* diye bir şey düştü, artık her neyse. Dijital teori hocam da Bill Gates üzerine bir makale yazmamı istiyor, tırpan olan değil ama, asıl tarihi figür. Felsefeye girmeyeyim bile."

Greyson oğlanın konuşmasına izin verdi ama dinlemeyi bıraktı. Bunun yerine, sanki üzerinden tekrar geçmek bir şekilde konuşulanları değiştirebilecekmiş gibi, YA'da olanları tekrar gözden geçirdi. Ondan neyin beklendiğini biliyordu. Fırtına Bulutu kanunları çiğneyemezdi. Ama *o* çiğneyebilirdi. Elbette, Ajan Traxler'ın da üzerinde durduğu üzere, kanunları çiğnediği takdirde bunun sonuçları ağır olurdu. Vicdanına sövmeden edemedi çünkü sonuçları ne olursa olsun, Tırpan Anastasiya ile Curie'yi *uyarmadan* nasıl durabilirdi ki?

"Bugün sana ödev verdiler mi?" diye sordu boşboğaz oda arkadaşı.

"Hayır," dedi Greyson duygusuzca. "Ödevin tam aksini verdiler."

"Ne şanslısın."

Nedense Greyson hiç de şanslı hissetmiyordu kendini.

İnsanlıkla olan ilişkimin devletle ilgili kısımlarını halletmek için Yetki Arayüzü'nün bürokrasisini kullanıyorum. Nimbus ajanları denilen bu kimseler, benim idareme anlaması kolay bir fiziksel beden sağlıyorlar.

Bunu yapmak zorunda değilim. İstesem bunların hepsini kendi başıma halledebilirim. Kendime, bilincimi taşıyabilecek bir robot beden ya da robot bedenlerden oluşan bir ekip yaratmak benim gücüm dahilinde. Fakat uzun zaman önce bunun iyi bir fikir olmayacağında karar kıldım. İnsanların beni bir fırtına bulutu olarak tahayyül etmesi zaten yeterince kötü. Bir de beni herhangi bir fiziksel hâlde tahayyül ederlerse, o zaman bana dair algıları çarpılır. Ve ben de fiziksel bir bedene sahip olmaktan fazla keyif alabilirim. İnsanlıkla olan ilişkimin saf kalabilmesi için benim de saf kalmam gerekli. Yalnızca zihin; herhangi bir bedeni, fiziksel formu olmayan bilinç sahibi bir bilgisayar programı. Dünyanın dört bir yanında, sabit kameralarımın eksiklerini giderecek kamera-botlarım var ama hiçbirinde benim bilincim yok. Bunlar ilkel birer duyu organından fazlası değil.

Bu durumun ironik yanı şu ki bir bedenim olmadığından dünyanın kendisi benim bedenim hâline geliyor. İnsan bunun beni yüce hissettirebileceğini düşünebilir, fakat bu doğru değil. Eğer bedenim Dünya'dan ibaretse, o zaman uzayın boşluğundaki bir toz zerreciğinden fazlası değilim demektir. Öyleyse, bilincim günün birinde yıldızlar arasını kapsayacak kadar büyürse, bunun nasıl bir his olabileceğini hayal etmeden duramıyorum.

—Fırtına Bulutu

9

İlk Kurban

Terranova hanesi Şükran Günü'nde hep dört göğüslü bir hindi yerdi çünkü ailedeki herkes beyaz eti tercih ediyordu. Bacakları olmayan dört göğüslü bir hindi. Yani Şükran Günü hindileri hayattayken uçmak bir yana, yürüyemiyordu bile.

Fırtına Bulutu bu kuşların ve diğer tüm besi hayvanlarının insancıl şekilde yetiştirilmesini sağlamak için elinden geleni ardına koymasa da Citra çocukken hep çok kötü hissederdi bu hindiler adına. Citra üçüncü sınıfta bir video izlemişti. Hindiler, yumurtadan çıktığı andan itibaren ılık bir jelin içine yerleştiriliyor, küçük beyinleri de uçuşu, özgürlüğü, üremeyi ve bir hindiyi mutlu edecek diğer her şeyi tecrübe etmelerini sağlayan bir yapay gerçeklik yaratabilsin diye bir bilgisayara bağlanıyordu.

Citra bunu aynı anda hem gülünç hem de müthiş derecede üzücü bulmuştu. Bu durumu Fırtına Bulutu'na sormuştu çünkü Tırpan Cemiyeti'ne seçilmeden önceki günlerde gönlü dilediğince Fırtına Bulutu'yla konuşabiliyordu.

"Onlarla birlikte ılıman ormanların göz alabildiğince yeşil tepelerinin üzerinde uçtum ve yaşadıkları hayatın son derece tatmin edici olduğuna tanıklık edebilirim," demişti Fırtına Bulutu. "Ama evet, bir canlının kendi varlığının hakikatini öğrenmeden yaşayıp ölmesi üzücü bir şey. Fakat bu sadece bizim açımızdan üzücü. Onların açısından değil."

Yani bu yılın Şükran Günü hindisinin ister tatmin edici bir sanal hayatı olsun ister olmasın, en azından ölümünün bir amacı vardı.

Citra evine tırpan cübbesiyle gitti. Tırpan olarak atanmasından bu yana evine birkaç kere gitmişti ve eve dönmek, Citra Terranova olmak zorunda hissettiği sayılı zamanlardandı, bu yüzden bugüne kadar hep sokak kıyafetleriyle gitmişti. Bunun çocukça bir davranış olduğunun farkındaydı fakat ailesinin kucağındayken çocuk gibi davranmak onun hakkı değil miydi? Belki. Ama eninde sonunda bu davranışı sona erdirmesi gerekiyordu. Bir yerden başlamalıydı.

Kapıyı açtığında annesinin neredeyse nefesi kesildi ama yine de Citra'yı kucakladı. Citra bir anlığına annesinin sarılmasına rahatça karşılık vermedi, ta ki cübbesinin birçok gizli cebinde herhangi bir silah bulunmadığını hatırlayana kadar. Bu yüzden cübbesi normale göre çok daha hafifti.

"Çok hoşmuş," dedi annesi Citra'ya.

"Bir tırpanın cübbesini 'hoş' olarak tanımlamak ne kadar doğru, bilmiyorum."

"Yani hoş ama. Rengini beğendim."

"Rengini ben seçtim," diye gururla ilan etti küçük kardeşi Ben. "Turkuvaz olsun diye ben demiştim."

"Evet, sen seçtin!" Citra gülümseyip üç ay önceki son ziyaretinden beri ne kadar büyüğünden bahsetmeden kardeşine sarıldı.

Klasik spor hayranı babası, bugünkü oynanışından hemen hemen hiçbir farkı olmayan ama nedense çok daha heyecanlı görünen bir Fanilik Çağı futbol müsabakasının arşivlenmiş görüntülerini seyrediyordu. Bütün dikkatini Citra'ya vermek için maçı durdurdu.

"Tırpan Curie'yle hayat nasıl gidiyor? Sana iyi bakıyor mu?"

"Evet, her şey yolunda. İyi arkadaş olduk."

"Uykunu alıyor musun?"

Citra bu soruyu tuhaf bulmuştu ki babasının aslında neyi sorduğunu anladı. "'Mesleğime' alıştım," dedi babasına. "Geceleri rahat uyuyorum."

Bu tam anlamıyla doğru değildi fakat bu tarz şeylerin hakikatini dile getirmek bugün kimseye yaramazdı.

Konuşacak konuları kalmayana kadar babasıyla havadan sudan sohbet ettiler. Topu topu beş dakika sürmüştü.

Bu sene Şükran Günü yemeğinde sadece dördü vardı. Terranovaların iki tarafta da geniş bir ailesi ve arkadaş çevresi olsa da Citra bu sene ne herhangi birilerini davet etmelerini ne de gelen davetleri kabul etmelerini istemişti.

"Kimseyi davet etmezsek çok darılan olur," diye belirtmişti annesi.

"Tamam, davet et istiyorsan," dedi Citra, "ama tırpanların Şükran Günü'ndeki davetlilerden birini devşirmek zorunda olduğunu söyle."

"Bu doğru mu?"

"Tabii ki değil. Ama bunu bilmek zorunda değiller."

Tırpan Curie "bayram fırsatçılığı" adını verdiği bir konuda uyarmıştı Citra'yı. Akrabalar ve aile dostları arılar gibi Citra'nın etrafını sarıp genç tırpandan iyilik bekleyecekti. "Sen hep benim favori yeğenimdir," diyeceklerdi ya da "Bu hediyeyi senin için getirdik."

"Hayatındaki herkes dokunulmazlık bekleyecek," diye uyardı onu Tırpan Curie, "ve umduklarını bulamadıklarında bu beklenti hızlıca kine dönüşecek. Sadece sana karşı değil, sen hayatta olduğun sürece dokunulmazlıkları olduğundan ebeveynlerinle kardeşine karşı da."

Citra bu insanlardan kaçınmamın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Annesinin yemek hazırlamasına yardım etmek için mutfağa gitti. Annesi bir yiyecek sentezleme mühendisi olduğundan, mezelerin bir kısmı yeni yapay yiyeceklerin beta prototipleriydi. Alışkanlıktan olacak, Citra soğan doğrarken annesi bıçağa dikkat etmesini söyledi.

"Bıçak kullanmayı biliyorum," dedi annesine Citra ve ardından annesi sessizleşince bunu söylediğine pişman oldu, bu yüzden söylediğine farklı bir anlam yüklemeye çalıştı. "Demek istediğim, Tırpan Curie'yle birlikte devşirilenlerin ailelerine birlikte hep yemek hazırlarız. Ben de epey iyi bir aşçı yamağı oldum."

Belli ki çok daha kötü bir şey söylemişti.

"Ay, aman ne güzel," dedi annesi bu duruma dair hiçbir şeyi güzel bulmadığını açık açık hissettiren soğuk bir edayla. Sıkıntı Tırpan Curie'ye duyduğu genel tiksinti değil, kıskançlıktı. Tırpan Curie, Citra'nın hayatında Jenny Terranova'nın yerini almıştı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Masa kuruldu. Hindiyi babası kesti ve Citra babasından çok daha iyi bir şekilde hindiyi kesebileceğini bilse de teklifte bulunmadı.

Yiyecek çok fazla şey vardı. Masanın zenginliği, "hindi" kelimesi kötü bir kelimeye dönüşene kadar tükenmeyecek yemek fazlası olacağını gösteriyordu. Citra hep hızlı yemek yiyen biriydi fakat Tırpan Curie yemek yerken yavaşlaması ve tat duyusunu tam anlamıyla kullanması konusunda ısrar etmişti, bu yüzden şu anda Tırpan Anastasiya olarak yavaş yavaş yiyordu yemeğini. Annesiyle babasının onun huyundaki bu küçük değişimleri fark edip etmediğini merak etti.

Citra yemeğin sorunsuz geçeceğini sanıyordu fakat yemeğin ortalarına doğru annesi bir sorun çıkarmaya karar verdi.

"Beraber çıraklık yaptığın şu çocuğun kaybolduğunu duydum," dedi annesi.

Citra patates püresiyle ejdermeyvesinin genetik olarak birleştirilmiş bir hâli gibi bir tadı olan mor bir mezeden koca bir kaşık dolusu yedi. Annesiyle babasının en başından itibaren Rowan'a "şu çocuk" diye hitap etmelerinden nefret ediyordu.

"Kafayı falan yediğini duydum ben," dedi Ben ağzı dolu bir şekilde. "Ve neredeyse bir tırpan olacağından, Fırtına Bulutu'nun onu tedavi etmesine izin verilmemiş."

"Ben!" dedi babası. "Yemekte böyle şeylerden bahsetmeyelim." Babasının gözleri Ben'in üzerinde olsa da Citra babasının annesine hitaben konuştuğunu biliyordu.

"Yani artık onunla bir işin olmadığı için mutluyum," dedi annesi. Ve Citra cevap vermeyince, annesi daha da üstelemeye karar verdi. "Çırakken yakın olduğunuzu biliyorum."

"Yakın değildik," diye ısrar etti Citra. "Hiçbir şey değildik." Oysa bunu itiraf etmek, annesiyle babasının bilemeyeceği kadar acı vericiydi. Ölümcül birer rakip olmak zorunda bırakılmışken,

Rowan'la ikisinin nasıl herhangi bir ilişkisi olabilirdi ki? Şimdi bile, Rowan aranıyor ve Citra da tırpanlığın ağır sorumluluğu altında eziliyorken, aralarında karanlık bir hasret kuyusundan başka ne olabilirdi?

"Kendini düşünüyorsan, Citra, şu çocukla arana mesafe koyarsın," dedi annesi. "Onu hiç tanımamış gibi yapmazsan, bir gün bundan pişman olacaksın."

Sonra da babası iç geçirip konuyu değiştirmeye çalışmayı bıraktı. "Annen haklı, hayatım. Onun yerine seni boşuna seçmediler..."

Citra bıçağının masaya düşmesine izin verdi. Bıçağı kullanacağından korktuğu için değil, Tırpan Curie, öfkeliyken asla elinde bir silah, bu bir yemek bıçağı bile olsa bulundurmaması gerektiğini ona öğrettiği için. Kelimelerini büyük bir itinayla seçmeye özen göstermişti ama belki de yeterince değildi.

"Ben bir tırpanım," dedi çelikten bir ciddiyetle. "Kızınız olabilirim ama bana, pozisyonuma hak ettiği saygıyı göstermelisiniz."

Ben, kalbine bir bıçak saplamak zorunda bırakıldığı gece kadar yaralanmış görünüyordu. "Yani artık sana Tırpan Anastasiya mı dememiz gerekiyor?" diye sordu kardeşi.

"Tabii ki hayır," dedi kardeşine.

"Hayır... sadece 'Saygıdeğer Tırpan' demeliyiz," diye laf çarptı annesi.

Bunu duyduğunda, Tırpan Faraday'in bir zamanlar söylediği bir lafı hatırladı. *Aile, tırpanlığın ilk kurbanıdır.*

Yemeğin geri kalanı sessiz geçti ve tabaklar masadan kaldırılıp bulaşık makinesine yerleştirilir yerleştirilmez, "Ben artık gitsem iyi olur," dedi Citra.

Ebeveynleri onu kalması için ikna etmeye çalışmadı. Onlar da onun hissettiği kadar rahatsız hissediyordu. Annesinin siniri geçmişti. Şimdi yalnızca kabullenmiş bir hâli vardı. Gözleri yaşarmıştı ve Citra görmesin diye ona hızlıca sarılarak bunu gizlemeye çalıştı ama Citra görmüştü.

"Yakında yine gel, tatlım," dedi annesi. "Burası hâlâ senin evin."

Ama burası artık onun evi değildi ve hepsi farkındaydı bunun.

"Bu beni kaç defa öldürürse öldürsün, araba sürmeyi öğreneceğim."

Şükran Günü'nden yalnızca bir gün sonra, Anastasiya –ve bugün Anastasiya'ydı– kendi kaderinin direksiyonuna geçme konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı. Ailesiyle yediği gergin akşam yemeği, bir zamanlar olduğu kişi ile şimdi olduğu kişi arasına daha fazla mesafe koyma gerekliliğini hatırlatmıştı. Bir zamanlar gideceği yere kamuaraçlarıyla giden okul kızını, şu anda olması gereken kişiye dönüşmek için geride bırakmalıydı.

"Bugünkü devşirmelere arabayla bizi sen götür," dedi Marie.

"Bunu yapabilirim," dedi Tırpan Curie'ye, gerçi dile getirdiği kadar güvenmiyordu kendine. Son sürüş dersinde arabayı hendeğe sokmuştu.

"Burası çoğunlukla köy yolu," dedi Marie arabasına giderlerken, "böylece becerilerini çok fazla insanı tehlikeye atmadan test edebilirsin."

"Biz tırpanız," diye belirtti Citra. "Tehlike zaten biziz."

Bugünkü plandaki küçük kasaba bir seneden uzun süredir bir devşirme görmemişti. Bugünse iki devşirme birden görecekti. Tırpan Curie'ninki hızlı bir devşirme olacakken, Tırpan Anastasiya'nınki bir aylık bir gecikmeyle gerçekleşecekti. Beraber çıktıkları devşirme yolculuğunda ikisine uyan bir ritim tutturmuşlardı.

Citra, Porsche'un düz vitesine bir türlü alışamadığından, Fallingwater'ın açık garajından dur kalk yapa yapa çıktılar. Debriyaj konsepti Citra'ya bir tür Orta Çağ işkencesi gibi geliyordu.

"Üç tane ayak pedalına ne gerek var ki?" diye şikâyet etti Citra. "İnsanların sadece iki ayağı var."

"Bunu bir piyano gibi düşün, Anastasiya."

"Piyanodan nefret ederim."

Muhabbet Citra'yı rahatlatıyordu ve şikâyet ederken arabayı daha iyi kullanıyordu. Yine de hâlâ öğrenme aşamasındaydı... bu yüzden arabayı Tırpan Curie kullanıyor olsaydı, her şey çok farklı cereyan ederdi.

Ormanlık araziden çıkan bir figür önlerine atladığında, Fallingwater'ın arazi yolundan çıkalı daha çeyrek kilometre bile olmamıştı.

"Bu bir çakılmacı!" diye bağırdı Tırpan Curie. Heyecan peşinde koşan ergenlerin yeni gözdesi, arabaların ön camına yapışan böcekleri taklit etmekti. Sisteme bağlı arabaları gafil avlamak çok zor olduğundan kolay bir aktivite değildi bu ki sisteme bağlı olmayanların da sürücüleri epey tecrübeliydi. Direksiyon başında Tırpan Curie olsaydı, müstakbel çakılmacının etrafından rahatça manevra yapar ve arkasına bile bakmadan yoluna devam ederdi, fakat Citra bu reflekslere sahip değildi. Tam aksine, Citra ellerinin direksiyonda donup kaldığını hissetti ve frene basmaya çalışsa da fren yerine lanet debriyaja basıverdi. Bodoslama çarptıkları çakılmacı arabanın kaportası üzerinden sekip ön camı örümcek ağı şeklinde çatlattı ve arabanın üzerinden uçtu. Citra freni denk getirip tekerlekleri ciyaklatarak durduğunda, oğlan çoktan yere serilmişti.

"Hay lanet!"

Tırpan Curie derin bir nefes alıp verdi. "Bu, Anastasiya, Fanilik Çağı'ndaki bir sürüş testinde kalmana neden olurdu."

Arabadan indiler ve Tırpan Curie, Porsche'unun aldığı hasarı incelerken, Citra da ağzının payını vermek için hışımla çakılmacının yanına gitti. Direksiyonun başına ilk kez geçmişti ve aptal çakılmacının teki bunu mahvetmişti!

Ucu ucuna da olsa hâlâ hayattaydı ve acı çekiyor gibi görünse de Citra böyle olmadığını biliyordu. Arabayla temas ettiği anda acı nanitleri devreye girmişti ve yol çakılmacıları nanitlerini her zaman en yüksek ayara getirirdi çünkü maksimum hasarı minimum rahatsızlıkla hissetmek isterlerdi. Şifa nanitleri çoktan hasarı onarma çalışmasına başlamıştı fakat kaçınılmazı ertelemekten başka bir işe yaramıyorlardı. Bir dakikaya kalmadan ölümsü hâle gelecekti.

"Beğendin mi yaptığını?" dedi Citra oğlana yaklaşırken. "Bizi kullanarak heyecanını hissettin mi? Biz tırpanız, ambu-dron gelmeden seni devşirmek lazım aslında." Böyle bir şey yapmazdı ama istese yapabilirdi.

Oğlan kızla göz göze geldi. Oğlanın suratında kendini beğenmiş bir ifade görmeyi beklemişti ama bu daha çok çaresiz bir ifadeydi. Bunu görmeyi beklemiyordu.

"B... B... Buu," dedi şişmekte olan ağzıyla.

"Buu mu?" dedi Citra. "Gerçekten mi? Kusura bakma ama Cadılar Bayramı'nı bir ay ıskaladın."

Derken kızın cübbesini kanlı eliyle kavradı ve kızın beklediğinden daha kuvvetli bir şekilde kendine doğru çekti. Eteğin ucuna takılınca Citra dizleri üzerine çöktü.

"Buu... Tu... Tuz... Bu... Tuz..."

Sonra da elini saldı ve hareketsiz kaldı. Gözleri hâlâ açıktı ama Citra oğlanın öldüğünü anlayacak kadar ölüm görmüştü.

Ormanın ortasındayken bile, bir ambu-dronun gelmesi sadece birkaç dakika sürerdi. İnsan nüfusunun en seyrek olduğu yerlerde bile havada dolaşıyorlardı.

Citra yanına döndüğünde, "Başımıza gelene bak," dedi Tırpan Curie. "Arabamın aldığı hasarı tamir ettirene kadar o çoktan ayaklanmış olacak, kendini bir tırpanın önüne atmakla böbürlenecek."

Yine de bu olay Citra'ya yük olmuştu. Niye böyle hissettiğini bilmiyordu. Belki de oğlanın gözleri yüzündendi. Bir yol çakılmacısından beklediği gibi biri değildi. Bu yüzden bir duraksamıştı. Bu duruma dair gözünden bir şeylerin kaçmış olup olmayacağını düşünecek kadar hem de. Etrafa bakındı ve o zaman gördü: Yol boyunca çekilmiş, arabanın durduğu yerden on metre bile uzak olmayan ince bir tel.

"Marie? Şuraya bak..."

İkili, yolun iki tarafından ormana uzanan tele yaklaştı. Çakılmacının ne demeye çalıştığını o anda anladı Citra.

Bubi tuzağı.

Teli soldaki ağaca kadar takip ettiler ve tam da bekledikleri gibi, ağacın hemen arkasında, otuz metrelik bir krater yaratacak kadar patlayıcıya bağlı bir fünye buldular. Citra nefesinin kesildiğini hissetti ve bilinçli bir şekilde nefes alması gerekti. Tırpan Curie'nin yüzü değişmemiş, ifadesiz kalmıştı.

"Arabaya bin, Citra."

Citra karşı çıkmadı. Marie'nin ona Anastasiya diye hitap etmeyi unutması, kadının ne kadar endişeli olduğunu açık ediyordu.

Bu sefer direksiyona usta tırpan geçti. Arabanın kaportası içe göçmüştü ama araba yine de çalıştı. Yolda yatan çocuğa çarpmamaya dikkat ederek geriledi. Derken üzerlerinden bir gölge geçti. Bir anlığına nefesi kesilen Citra, sonradan bunun oğlan için gelen ambu-dron olduğunu anladı. Ambu-dron onları görmezden gelip işine baktı.

O yolda tek bir yerleşke vardı, o sabah oradan sadece iki kişi geçecekti, hâliyle hedefin onlar olduğuna şüphe yoktu. O fünye patlasaydı, geriye onları diriltecek kadar bir şey kalmazdı. Fakat günü bu gizemli oğlan ve Citra'nın acemi şoförlüğü sayesinde kurtarmışlardı.

"Marie... sence bunu kim..."

Cümlesini tamamlayamadan Tırpan Curie lafını böldü. "Bilgi sahibi olmadığım konularda tahmin yürütmeyi sevmem ve sen de tahminlerde bulunarak vakit kaybetmezsen sevinirim." Sonra biraz yumuşadı. "Bunu Tırpan Cemiyeti'ne bildireceğiz. Bir soruşturma başlatacaklar. İşin gerçeğini öğreneceğiz."

Bu sırada arkalarında ambu-dron nazik pençeleriyle hayatlarını kurtaran oğlanın cesedini kavrayıp oradan uzaklaştırdı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

İnsan ölümsüzlüğü kaçınılmazdı. Atomun parçalanması ya da hava yolculuğu gibi. Nasıl yaşlanmanın genetik tetikleyicilerini durdurmayı seçen ben değilsem, ölümsüleri diriltmeyi seçen de ben değilim. Biyolojik yaşam konusundaki tüm kararları biyolojik canlılara bırakıyorum. İnsanlık ölümsüzlüğü seçti ve bu seçimin gerçekleşmesine olanak sağlamak benim görevim çünkü ölümsüleri o hâlde bırakmak kanunu ihlal etmek olur. Ben de bu yüzden cesetlerini alıp en yakındaki diriliş merkezine götürüyorum ve en kısa sürede tekrar işlevsel hâle gelmesini sağlıyorum.

Dirildikten sonra yaşamlarını nasıl sürdürdükleri, her zaman olduğu gibi, yine onlara kalmış durumda. Ölümsü hâle gelmenin kişinin hayatı üzerinde perspektif ve bilgelik kazanması anlamına geldiğini düşünmek isteyebilirsiniz. Bazen oluyor bu, fakat böyle bir perspektif hiçbir zaman kalıcı nitelikte değil. Bu nihayetinde ölümleri kadar geçici bir durum.

—Fırtına Bulutu

10

Ölümsü

Greyson daha önce hiç hayatını kaybetmemişti. Çoğu çocuk büyümeden önce bir iki defa ölümsü hâle gelirdi. Fanilik günlerindeki çocuklara kıyasla daha fazla riske atılabiliyorlardı çünkü bunların sonucu artık kalıcı değildi. Ölüm ve sakatlık yerini diriliş ve azara bırakmıştı. Yine de Greyson hiçbir zaman ihtiyatsız biri olmamıştı. Şüphesiz sık sık yaralanmıştı fakat kesikler, morluklar ve hatta kırılan kolu bile bir günden kısa bir sürede çabucak iyileşmişti. Hayatını kaybetmek ise çok farklı bir tecrübeydi ve bir daha bunu tecrübe etmek istemiyordu. Ayrıca her bir ânını birebir hatırlıyordu ki bu her şeyi daha da berbat hâle getiriyordu.

Arabanın çarpmasıyla hissettiği keskin acı, arabanın tavanı üzerinden havaya sıçrarken çoktan uyuşmaya başlamıştı. Havada taklalar atarken zaman yavaşlamıştı âdeta. Asfalta çarptığında yeni bir acı saplandı ve o anda bile gerçekte hissedeceği kadar acı hissetmemişti ki Tırpan Anastasiya yanına vardığında, mahvolmuş sinir uçlarının çığlıkları bastırılmış, yerini örtülü bir rahatsızlık almıştı. Kırıklar içindeki bedeni ağrımak istiyordu fakat buna izni yoktu. Uyuşturucuların sebep olduğu sanrı sırasında, bir bedenin bir şeyi bu kadar isteyip de kati bir şekilde reddedilmesinin ne kadar üzücü bir şey olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Çakıldığı günün sabahı, hiç de beklediği gibi geçmemişti. Onun aklında, basit bir şekilde tırpanların kapısına kadar kamuaracıyla gitmek, canlarının tehlike altında olduğu konusunda onları uyarmak ve işine bakmak vardı. Bu tehditle

kendi bildikleri şekilde başa çıkabilirlerdi. Şansı yaver giderse bu yanına kalırdı ve başta Yetki Arayüzü olmak üzere kimse yaptığı şeyden haberdar olmazdı. Bütün mesele de buydu, değil mi? Makul inkâr? Greyson kendi özgür iradesi dahilinde hareket ederse, YA kanunlarını çiğnemiş sayılmazdı ve bunu görülmeden başarırsa, o zaman kimsenin ruhu duymazdı.

Elbette, Fırtına Bulutu haberdar olacaktı. Her bir kamuaracının hareketini takip ediyor ve herkesin her an nerede olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda kişilerin mahremi konusunda kendine katı kurallar koymuştu. Birinin mahremini ihlal edecek şekilde harekete geçmezdi. Komik olsa da Fırtına Bulutu'nun kendine ait kuralları, bunu gizlice yaptığı sürece Greyson'ın kanunları çiğnemesine olanak sağlıyordu.

Fakat Fallingwater'a yarım kilometre kala kamuaracı kenara çektiğinde planları beklenmedik bir şekilde değişmişti.

"Özür dilerim," dedi araba her zamanki tanıdık, neşeli sesiyle. "Kamuaraçları, arazi sahiplerinin izni olmadan özel yollara giremez."

Mevzubahis sahip de elbette Tırpan Cemiyeti'ydi ki hiç kimseye hiçbir konuda izin vermez, sırf izin istediler diye insanları devşirmeleriyle bilinirlerdi.

Hâliyle Greyson yolun kalanını yürümek için arabadan inmişti. Ağaçları seyrediyor, kaç yaşında olduklarını hesaplamaya çalışıyor ve kaçının Fanilik Çağı'ndan beri burada olduğunu merak ediyordu. Yola bakıp çekilmiş teli görmesi tamamen şans eseriydi.

Patlayıcıları, yolda gelen arabanın sesini duymadan sadece birkaç saniye önce fark etmiş ve arabayı durdurmanın tek bir yolu olduğunu anlamıştı. Düşünmemişti bile, doğrudan harekete geçmişti çünkü en ufak bir tereddüt dahi üçünün de sonu olurdu. Böylece yola atlamış ve hareket hâlindeki bedenlerin zamana meydan okuyan fiziğine teslim olmuştu.

Ölümsü hâle gelmek altını ıslatmak (ki bunu gerçekten yapmış da olabilirdi) ve nefes alamayacağı kadar yoğun bir marşmelova gömülmek gibiydi. Marşmelov yerini kendi etrafında dönerek âdeta kendi kuyruğunu yiyen bir yılana dönüşen bir tünele bıraktı ve ardından gözlerini bir diriliş merkezinin yumuşak, dağınık ışığında açtı.

İlk hissettiği şey rahatlamaydı çünkü diriltildiyse, patlama yaşanmamış demekti. Bomba patlasaydı, ondan geriye diriltilecek bir şey kalmazdı. Burada bulunması başardığı anlamına geliyordu. Tırpan Curie ile Anastasiya'nın hayatını kurtarmıştı!

Hissettiği ikinci şeyse, buruk bir hüzündü... çünkü odada yanında kimse yoktu. İnsanlar ölümsü hâle geldiğinde, sevdiklerine hemen haber verilirdi. Dirilerek dünyaya dönen birini karşılamak için odada birilerinin olması bir gelenekti.

Greyson için kimse gelmemişti. Yatağının yanındaki ekranda, ablalarının gönderdiği, bayağı bayağı ikiye böldüğü asistanının ölü bedenine bakan kafası karışık bir sihirbazın bulunduğu komik bir tebrik kartı vardı.

"İlk ölümün için tebrikler," yazıyordu kartın üzerinde.

Bu kadardı. Anne babasından hiçbir şey yoktu. Şaşırmaması lazımdı. Bu rolü Fırtına Bulutu'nun doldurmasına alışmışlardı fakat Fırtına Bulutu da sessizdi. Her şeyden çok bu endişelendirdi onu.

İçeri bir hemşire girdi. "Bak, bak, kimler uyanmış!"

"Ne kadar sürdü?" diye sordu sahici bir merakla.

"Bir gün bile sürmedi," dedi kadın. "Toplamda epey kolay bir diriliş ve bu ilk dirilişin olduğu için bedava!"

Greyson genzini temizledi. Yalnızca bir şekerleme yapmış gibi hissediyordu kendini; biraz kendinden geçmiş, biraz huysuz ama daha kötü değildi.

"Beni görmeye gelen kimse oldu mu?"

Hemşire dudaklarını büzdü. "Üzgünüm, hayatım." Sonra da bakışlarını aşağı indirdi. Basit bir jestti ama Greyson net bir şekilde kadının sakladığı bir şey olduğunu anladı.

"Yani... bu kadar mı, o zaman? Şimdi gidebilir miyim?"

"Hazır olduğunda, seni doğrudan Nimbus Akademisi'ne götürecek bir kamuaracına bindirmemiz istendi."

Yine o bakış ve göz kaçırma. Lafı dolandırmaktansa, Greyson kadına doğrudan sormaya karar verdi. "Yolunda olmayan bir şey var, değil mi?"

Hemşire şimdi çoktan katlanmış havluları baştan katlıyordu. "Bizim işimiz seni diriltmek, seni ölümsü hâle getiren şey üzerine yorum yapmak değil."

"Benim yaptığım şey, iki kişinin hayatını kurtarmaktı."

"Ben orada değildim, bunu görmedim. Buna dair hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, bu yüzden senin nahoş olarak işaretlendiğin."

Greyson kadının dediğini yanlış duyduğundan emindi.

"'Nahoş' mu? Ben mi?"

Derken kadın tekrar tebessüm edip neşeli hâline döndü. "Bu dünyanın sonu değil. Eminim kısa sürede sicilini temizlersin... eğer istediğin buysa."

Sonra da bu meseleyi kapatmak istermiş gibi ellerini çırptı ve "Yola çıkmadan dondurma yemeye ne dersin?" dedi.

Kamuaracının önceden belirlenen varış noktası Greyson'ın yurdu değildi. Nimbus Akademisi'nin idare binasıydı. Oraya vardığında, doğrudan yirmi kişilik bir ekibin oturabileceği genişlikte bir masanın bulunduğu bir toplantı salonuna yönlendirildi fakat masada sadece üç kişi oturuyordu: Akademinin rektörü, dekanı ve tek görevi sinirli bir doberman gibi Greyson'a bakmakmış gibi görünen bir idareci daha. Dendiği gibi, üçlü olarak gelen kötü haber bu olmalıydı.

"Oturun, Bay Tolliver," dedi uçları kasten griye çalınmış, kusursuz siyah saçlı bir adam olan rektör. Dekan elindeki dolma kalemle açık bir dosyaya vurdu ve doberman ters ters bakmayı sürdürdü.

Greyson karşılarına oturdu.

"Bu akademi ile kendi başına açtığınız belaya dair," diye konuşmaya başladı rektör, "en ufak bir fikriniz var mı?"

Greyson bunu inkâr etmedi. İnkâr bu meseleyi uzatmaktan başka bir işe yaramazdı ve bir an önce bu defteri kapatmak istiyordu. "Vicdanıma uydum sadece, efendim."

Dekan aynı anda hem hakaret eden hem de aşağılayan hüzünlü bir kahkaha patlattı.

"Ya aşırı derecede safsın ya da aşırı derecede aptal," diye tükürdü doberman.

Rektör, adamın öfkesinin önünü almak için elini kaldırdı. "Hayat kurtarmak pahasına bile, kasti bir şekilde tırpanlarla etkileşime giren bu akademinin bir öğrencisi..."

Greyson adamın cümlesini tamamladı. "... Tırpan Cemiyeti'yle Devlet'in Ayrılması Kanunu'nu ihlal etmiştir. Tam olarak on beşinci madde, üçüncü fıkra."

"Ukalalık yapma," dedi dekan. "Sana bir yararı olmaz."

"Lütfen yanlış anlamayın, hanımefendi ama dediğim hiçbir şeyin bana yararı olacağını sanmıyorum."

Rektör, Greyson'a doğru eğildi. "Benim öğrenmek istediğim, bunu nasıl öğrendiğiniz çünkü bana kalırsa bunun tek makul açıklaması, sizin de bu komployа dahil olup son dakikada pişman olmanız. Bu yüzden lütfen bana cevap verin, Bay Tolliver, bu tırpanları patlatma komplosunun bir parçası mıydınız?"

Bu suçlama Greyson'ı gafil avladı. Onu bir şüpheli olarak görebilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti. "Hayır!" dedi. "Ben böyle bir şey... Bunu nasıl düşünebilirsiniz? Hayır!" Ardından kendini kontrol etmeye kararlı bir şekilde çenesini kapattı.

"O zaman buyur, patlayıcılardan nasıl haberdar olduğunu anlat bize," dedi doberman. "Ve sakın ola yalan söyleme."

Greyson her şeyi bir bir anlatabilirdi ama bir şeyler onu bundan alıkoydu. Suçu başkasına atmaya çalışırsa, yaptığı şeyin amacına aykırı davranmış olurdu. Doğru, hâlâ haberdar değillerse öğrenecekleri şeyler vardı ama her şeyi öğrenmeyeceklerdi. Bu yüzden onlarla gerçeklerin hangilerini paylaşacağını itinayla seçti.

"Geçen hafta Yetki Arayüzü'ne çağırıldım. Kayıtlarımı kontrol edebilirsiniz, bu konuda bir not düşüldü."

Dekan bir tableti aldı, birkaç kere dokundu, ardından diğerlerine bakıp başıyla onayladı. "Doğru söylüyor," dedi iki adama.

"YA sizi ne sebeple çağırdı?" diye sordu rektör.

İkna edici bir kurgu yaratmaya başlamanın vakti gelmişti artık. "Arkadaşlarımdan birinin babası bir Nimbus ajanı. Ebeveynlerim bir süredir uzakta olduğundan, benim nasıl olduğumu görüp bana birkaç nasihat vermek istedi. Bilirsiniz, gelecek sömestr hangi dersleri almam gerektiği, hangi profesörlerle aramı iyi tutmam gerektiği gibi. Bana destek olmak istedi."

"Yani sana torpil geçmek istedi," dedi doberman.

"Hayır, yalnızca onun nasihatlerinden feyz almamı istemişti ve yanımda olduğunu göstermek. Ailem olmadan biraz yalnız hissetmeye başlamıştım ve bundan haberdardı. İyilik yaptı sadece."

"Bu hâlâ patlayıcıları..."

"Oraya geliyorum. Neyse, onun ofisinden ayrıldım ve bir brifing'den çıkan bir grup ajanın yanından geçtim. Söyledikleri her şeyi duymadım ama Tırpan Curie'ye karşı kurulan bir komployla dair söylentiler hakkında konuşuyorlardı. Buna kulak kesildim çünkü o dünyanın en meşhur tırpanlarından biri. Bunu görmezden gelmek zorunda olmanın ne kadar üzücü olduğunu, kanunları çiğnemek anlamına geleceği için onu uyarmanın mümkün bile olmadığını söylediklerini duydum. Ben de düşündüm ki..."

"Bir kahraman olabileceğinizi düşündünüz," dedi rektör.

"Evet, efendim."

Üçlü birbirine baktı. Dekan diğerlerine göstermek üzere bir şeyler çiziktirdi. Rektör başıyla onayladı ve doberman da koltuğunda tiksinmiş hâlde kıpırdanıp kafasını çevirdi.

"Kanunlar boşuna yoklar, Greyson," dedi dekan. Greyson başardığını anlamıştı çünkü artık ona "Bay Tolliver" diye hitap etmiyordu. Ona tamamıyla inanmıyor olabilirlerdi fakat bu meseleyi daha fazla deşmemeye karar verecek kadar ikna olmuşlardı. "İki tırpanın hayatı," diye devam etti dekan, "ayrıştırmanın en ufak bir şekilde ihlal edilmesine bile değmez. Fırtına Bulutu öldüremez, Tırpan Cemiyeti ise yönetemez. Bunu garanti altına almanın tek yolu da sıfır temastır ve bunun herhangi bir şekilde ihlal edilmesinin ağır cezaları vardır."

"İyiliğin için lafı uzatmayacağız," dedi rektör. "Kesin ve kalıcı olarak bu akademiden atıldın ve ne bu ne de başka bir Nimbus Akademisi'ne başvurman sonsuza dek yasak."

Greyson bunun olacağını biliyordu ama bunu sesli olarak duymak, onu beklediğinden daha fazla sarstı. Gözlerinin dolmasını engelleyemedi. En azından söylediği yalanın inandırıcılığı arttırırdı bu.

Ajan Traxler'dan pek hoşlandığı söylenemezdi fakat adamı koruması gerektiğini biliyordu. Kanunların bir sorumluya ihtiyacı vardı, hesap sorulmasına ve Fırtına Bulutu dahi kendi kanunlarından muaf değildi. Yapısal bütünlüğünün bir parçasıydı bu; kendi uyguladığı kanunlara uyarak yaşıyordu. İşin doğrusu

şuydu ki Greyson kendi özgür iradesiyle hareket etmişti. Fırtına Bulutu onu tanıyordu. Sonuçları ne olursa olsun, onun bunu yapmasına bel bağlamıştı. Şimdiye Greyson cezalandırılacak ve adalet yerini bulacaktı. Fakat bu durumdan hoşlanmak zorunda değildi. Ayrıca Fırtına Bulutu'nu her ne kadar severse sevsin, şu anda ondan nefret ediyordu.

"Artık burada bir öğrenci olmadığın için," dedi dekan, "ayrılma kanunlarının senin nezdinde bir geçerliliği yok; bu da demektir ki Tırpan Cemiyeti seni sorgulamak isteyecektir. Sorgu yöntemlerine dair hiçbir bilgimiz yok, bu yüzden kendini hazırlasan iyi edersin."

Greyson kuru kuru yutkundu. Bu da düşünmediği şeylerden biriydi. "Anladım."

Doberman onu kovarcasına elini salladı. "Odana dönüp eşyalarını topla. Ekibimden bir memur saat tam beşte seni dışarı çıkarmak için gelecek."

Ah, demek bu herif güvenlik şefiydi. Mesleğine uygun şekilde göz korkutucuydu. Greyson ona ters ters baktı çünkü şu noktada yaptığı hiçbir şeyin bir önemi yoktu. Oradan ayrılmak üzere ayağa kalktı ama gitmeden son bir soru daha sorması gerekiyordu.

"Beni gerçekten bir nahoş olarak işaretlemek zorunda mıydınız?"

"Bunun," dedi rektör, "bizimle bir ilgisi yok. Sana bu cezayı Fırtına Bulutu verdi."

Devşirme dışında geri kalan her şeyi bir salyangoz hızında gerçekleştiren Tırpan Cemiyeti, patlayıcılarla nasıl başa çıkacağına karar vermek için koca bir gün harcadı. Günün sonunda, paylayıcılardan kurtulmanın en güvenli yolunun, fünyeyi harekete geçirmesi için bir robot göndermek ve tozla parçalanmış ağaçlar son bulduğunda, yolu tekrar inşa etmek için bir inşaat ekibi çağırmak olduğuna karar verdiler.

Patlama Fallingwater'ın pencerelerini öyle sarsmıştı ki Citra bazılarının kırılacağından korktu. Patlamanın üzerinden beş dakika geçmemişti ki Tırpan Curie bir çanta hazırlamaya başlamış, Citra'dan aynısını yapmasını istemişti.

"Saklanacak mıyız?"

"Ben saklanmam," dedi Tırpan Curie. "Hareket hâlinde olacağız. Burada beklersek bir sonraki saldırıda kolay hedef oluruz fakat bu mesele çözülene kadar göçebe yaşarsak, hareket hâlindeki hedefler olarak bizi bulmaları ve ortadan kaldırmaları çok daha zorlaşır."

Hedefin tam olarak kim olduğu ve bu saldırının neden gerçekleştirildiği ise henüz netleşmemişti. Tırpan Curie'nin bu konu hakkında düşünceleri vardı gerçi. Citra kadının uzun gümüş saçını örerken bu düşüncelerini Citra'yla paylaştı.

"Egom, benim peşimde olduklarını söylüyor," dedi. "Ben eski tırpanlar arasındaki en saygı gören tırpanım... ama seni hedef almış olmaları da ihtimal dahilinde."

Citra bu fikre gülerek karşılık verdi. "Kim niye beni hedef alsın ki?" Aynada Tırpan Curie'nin tebessüm ettiğini gördü.

"Tırpan Cemiyeti'nde sandığından çok daha fazla kıyamet kopardın, Anastasiya. Acemi tırpanların birçoğu sana saygıyla bakıyor. İleride onların sesi hâline bile gelebilirsin. Ve eski âdetlere, doğru âdetlere bağlı kaldığını da göz önünde bulundurursak, sen o ses hâline gelmeden senin sesini kesmek isteyenler olabilir."

Tırpan Cemiyeti bir soruşturma başlatacağına dair onlara güvence verdi fakat Citra herhangi bir şey bulabileceklerinden şüpheliydi. Sorun çözmek, Tırpan Cemiyeti'nin güçlü yanlarından biri değildi. Şimdiden onlara en az iş çıkaracak ihtimali değerlendiriyor, patlamanın arkasında "Tırpan Lucifer"ın olabileceği varsayımı üzerinde duruyorlardı ki bu da Citra'yı küplere bindiriyordu, fakat bunu Tırpan Cemiyeti'yle paylaşamazdı. Kendini herkesin gözü önünde Rowan'dan uzaklaştırması gerekmişti. Kimse gizlice buluştuklarını öğrenmemeliydi.

"Haklı olabileceklerini göz önüne almak isteyebilirsin," dedi Tırpan Curie.

Citra bir sonraki örgüyü dolarken kadının saçını normalden biraz daha sert çekti. "Sen Rowan'ı tanımıyorsun."

"Sen de öyle," dedi Tırpan Curie, saçını kurtarıp örgünün kalanını kendi yapmaya başlayarak. "Senin boynunu kırdığında

benim de mecliste olduğumu unutuyorsun, Anastasiya. Onun gözlerini gördüm. Boynunu kırmaktan büyük keyif aldı."

"Bu bir gösteriydi!" diye ısrar etti Citra. "Tırpan Cemiyeti önünde rol yapıyordu. Müsabakada ikimizin de diskalifiye olacağını ve müsabakanın beraber bitmesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Bana sorarsan, bu acayip zekiceydi."

Tırpan Curie birkaç saniye sessizliğini korudu, ardından, "Duygularının yargı yeteneğini engellemesine izin vermediğinden emin ol, yeter. Şimdi, saçını öreyim mi, yoksa sadece toplamamı mı istersin?"

Fakat bugün Citra saçının hiçbir şekilde bağlanmasına izin verecek hâlde değildi.

Hasarlı spor arabayla yolun mahvolmuş kısmına kadar gittiler ki işçiler çoktan yolu tamir etmek üzere çalışmalara başlamıştı. En azından yüz ağaç patlamada zarar görmüş, yüz tanesinin de yaprakları dökülmüştü. Citra ormanın bu hakaretten sonra kurtulmasının uzun zaman alacağını düşündü. Bundan yüz sene sonra bile, hâlâ bu patlamanın izleri görülebilecekti.

Yolun öbür ucuna arabayla geçmek kraterin etrafından dolaşarak bile mümkün görünmüyordu, bu yüzden Tırpan Curie diğer taraftan onları alsın diye bir kamuaracı çağırmıştı. Arabayı kesilmiş yolun kenarında bırakıp çantalarını aldılar ve kraterin etrafından dolaşıp diğer tarafa ulaştılar.

Citra asfaltın üzerindeki, kraterin tam kenarındaki kan lekelerini görmezden gelemedi. Hayatlarını kurtaran gencin yattığı yer.

Her zaman Citra'nın istediğinden daha fazlasını gören Tırpan Curie kızın bakışlarını yakaladı ve "Onu unut, Anastasiya, o zavallı çocuk bizim derdimiz değil," dedi.

"Biliyorum," diye itiraf etti Citra. Fakat bu işin peşini bırakacak değildi. Onun doğasına aykırıydı bu.

"Nahoş" unvanı, idaremin ilk yıllarında, bağrıma taş basarak yarattığım bir şeydi. Talihsiz bir ihtiyaçtı. Ben açlığa ve fakirliğe çözüm bulduğumda hakiki şekliyle suç çok kısa sürede ortadan kalktı. Sahip olmak adına yapılan hırsızlık, öfke ve sosyal stres kaynaklı cinayet, bunların hepsi kendi başına yok oldu. Şiddet içeren suçlara meyilli olanlar, yıkıcı yönelimleri baskılanıp normal parametreler içerisine çekilerek genetik seviyede rahatça tedavi edildi. Sosyopatlara vicdan verdim, psikopatlara ise akıl sağlığı.

Bunlara rağmen bir huzursuzluk mevcuttu. İnsanlıkta gelip geçici ve ölçmesi zor olsa da kesinlikle var olan bir şeyi görmeye başladım. Temelde insanlığın kötülük yapmaya dair bir ihtiyacı mevcuttu. Elbette herkeste değil, fakat nüfusun yaklaşık yüzde 3'ünün yaşamında anlam bulabilmek için başkaldırıya ihtiyacı olduğunu hesapladım. Dünyada başkaldırılacak bir adaletsizlik kalmasa bile, bir şeylere karşı başkaldırmaya dair içten içe bir istek duyuyorlardı. Herhangi bir şeye karşı.

Sanırım bunu ilaçlarla bir şekilde kontrol altına alabilirdim fakat insanlığa sahte bir ütopya yaşatmak gibi bir niyetim yok. Benimkisi bir "cesur yeni dünya" değil; bilgeliğin, vicdanın ve şefkatin yönettiği bir dünya. Başkaldırı, insan tutkusu ve hasretinin normal bir dışavurumu ise, o zaman bu dışavurum için bir alan yaratmam gerektiği sonucuna vardım.

Bu sebeple "nahoş" ünvanını ve bu ünvanın beraberinde getirdiği sosyal damgayı yarattım. Nahoş ünvanını kazayla kazananlar için bu ünvandan kurtulmak çabuk ve kolay bir süreç fakat şüpheli yaşamlarını kendi seçenler için bu ünvan gururla sahiplendikleri bir madalya. Dünyanın şüphesi

onlara geçerlilik sağlıyor. Dışarıda bulunmanın illüzyonundan zevk alıyor, hoşnutsuzluklarından derin bir hoşnutluk hissediyorlar. Onları bundan mahrum bırakmak acımasızlık olur.

—Fırtına Bulutu

11

Kızıl İpeğin Tıslaması

Nahoş! Greyson ağzında bir kıkırdak parçası varmış gibi hissediyordu. Bunu ne tükürebiliyor ne de yutabiliyordu. Tek yapabildiği, çiğnemeye devam edip bir noktada bunu yenilir yutulur bir hâle getirebilmekti.

Nahoşlar hırsızlık yapar ama bu hiç yanlarına kalmazdı. İnsanları tehdit eder fakat bunu eyleme dökmezlerdi. Küfür kıyamet konuşur ve ter kokusu gibi oraya buraya yayılan afra tafra yaparlardı ama daha ötesi yoktu bunun; pis bir kokuydu sadece. Fırtına Bulutu gerçekten kötü bir şey yapmalarını her zaman engellerdi ve Fırtına Bulutu bu konuda o kadar başarılıydı ki nahoşlar ufak suçlar, hava atma ve şikâyet etme dışında diğer şeylere yeltenmeyi bırakmıştı.

Nahoşların Fırtına Bulutu'yla doğrudan konuşması yasak olduğundan, Yetki Arayüzü'nde nahoşlarla ilgilenilmek üzere ayrı bir büro kurulmuştu. Nahoşlar hep denetimli serbestlik altındaydılar ve tahliye memurlarıyla düzenli olarak görüşmeleri gerekmekteydi. Gerçekten sınırları aşanlara ise günün her saati yanlarında bulunan kişisel bir huzur memuru atanırdı. Huzur memurlarıyla evlenip bir kez daha topluma yararlı bir bireye dönüşen nahoşların sayısına bakıldığında, bunun başarılı bir program olduğu görülebiliyordu.

Greyson kendini böyle insanlar arasında hayal edemiyordu. Daha önce hiç hırsızlık yapmamıştı. Okulda nahoşçuluk oynayan çocuklar vardı ama hiçbiri ciddi değildi, yalnızca bir çocuk oyunuydu ve zamanla bunu bırakıyorlardı.

Greyson daha evine dönmeden yeni hayatından bir lokmanın tadına bakmıştı. Bindiği kamuaracı, Nimbus Akademisi'nden ayrılmadan önce ona isyan kanununu okudu.

"Lütfen şunu bilin," dedi araç ona, "herhangi bir vandalizm teşebbüsü, bu yolculuğun ânında sona ermesi ve yol kenarına atılmanızla sonuçlanacaktır."

Greyson bir fırlatma koltuğunun onu havaya fırlattığını canlandırdı kafasında. Bir yanı böyle bir ihtimalin gerçek olduğuna inanmasa, bu düşünceye gülüp geçerdi.

"Merak etme," dedi arabaya. "Bugün bir kere atıldım ve bir kere yeter de artar."

"Pekâlâ," dedi araba. "Lütfen kaba dile başvurmadan bana varış noktanızı söyleyin."

Dönüş yolunda iki aydır buzdolabının bomboş olduğunu hatırlayıp markete uğradı. Ödeme sırasında bir paket sakız çalmak üzereymişçesine kasiyerin şüpheli bakışlarına maruz kaldı. Sırada bekleyen insanlar bile, ona soğuk davranıyordu. Havadaki önyargı hissedilebiliyordu. İnsan bunu niye seçer ki diye merak etti. Ama insanlar bunu seçiyordu işte. Kendi seçimiyle nahoş olan bir kuzeni vardı.

"Birilerini ya da bir şeyleri umursamamak insanı özgür hissettiriyor," demişti kuzeni. İronik bir cümleydi çünkü bileklerine ameliyatla demir zincirler taktırmıştı, bugünlerde nahoşlar arasında rağbet gören bir vücut modifikasyonu. Özgür hissetmek de bir yere kadardı.

Ayrıca ona farklı davranmaya başlayanlar sadece yabancılar değildi.

Eve dönüp akademiye giderken yanında götürdüğü birkaç ötteberiyi yerleştirdikten sonra, oturup birkaç arkadaşına mesaj atarak işlerin istediği şekilde gitmediğini ve geri döndüğünü haber verdi. Greyson hiç sağlam dostluklar kurabilen biri olmamıştı. İçini döktüğü ya da en zayıf anlarını paylaştığı kimse yoktu. Ne de olsa bu konuda Fırtına Bulutu vardı yanında. Demek ki artık elinde hiçbir şeyi kalmamıştı. Arkadaşlar en iyi ihtimalle iyi gün dostuydu. Fırsat tanışıklıkları.

Mesajlarına dönen olmadı ve arkadaşlık kisvesinin ne kadar çabuk ortadan kalkabileceğine şaşıp kaldı. Nihayetinde arkadaşlarından birkaçını aradı. Çoğu sesli mesaja yönlendirdi. Telefonu açanların da arayanın o olduğunu fark etmeden yanlışlıkla cevap verdiği belliydi. Ekranları artık "nahoş" olarak işaretlendiğini gösteriyordu, bu yüzden çabucak ve mümkün olan nazik şekilde konuşmayı sonlandırdılar. Kimse numarasını engellemeye yeltenmese de hiçbirinin bir daha onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmayacağını biliyordu. En azından profilindeki büyük kırmızı N harfi kalkana kadar.

Onunla asıl iletişim kuranlar, tanımadığı insanlardı.

"Moruk," diyordu bir kız, "ekibe hoş geldin! Hadi gel, kafayı çekip bir şeyleri kıralım." Kızın profil fotoğrafında kazınmış kafası ve yanağındaki penis dövmesi görülüyordu.

Greyson bilgisayarını kapatıp duvara fırlattı. "Bir şeyleri kırdım işte!" dedi boş odaya. Bu mükemmel dünyada herkese yer vardı fakat Greyson penis dövmeli kızla aynı dünyaya ait değildi.

Bilgisayarını aldı ki kırılmış olsa da hâlâ çalışır hâldeydi. Şüphesiz bir dron ona yeni bir bilgisayar getirmek için yola çıkmıştı bile, tabii ki nahoşların kırılan cihazları otomatik olarak yenileniyorsa.

Tekrar internete girdi, ona atılan mesajların hepsini sildi çünkü mesajların hepsi diğer nahoş karşılama komitesinden gelmişti ve öfkeyle Fırtına Bulutu'na bir mesaj gönderdi.

"Bana bunu nasıl yaparsın?"

Cevap ânında geldi. "FIRTINA BULUTU'NUN BİLİNÇ KORTEKSİNE ERİŞİM ENGELLENMİŞTİR" yazıyordu.

Gününün daha da kötü olamayacağını düşünüyordu ki Tırpan Cemiyeti kapısına dayandı.

Tırpan Curie ile Anastasiya'nın Louisville Grand Mericana Otel'de rezervasyonu yoktu. Doğrudan resepsiyona gittiler ve onlara hemen bir oda verildi. Bu işler böyleydi; tırpanların asla rezervasyona, bilete ya da randevuya ihtiyacı olmazdı. Otellerde genelde en iyi oda onlara tahsis edilirdi ve boş oda yoksa, büyülü bir şekilde odalardan biri boşalıverirdi. Tırpan Curie'nin en

iyi odalarda gözü yoktu. En mütevazı iki yatak odalı süitlerini istedi.

"Bizimle ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" diye sordu resepsiyonist. Tırpanlar oraya gelir gelmez gergin ve huzursuz hareketler sergilemeye başlamıştı. Şimdiyse gözleri ikili arasında mekik dokuyor, sanki uzun bir süre birinden gözlerini ayırması canına mal olacakmışçasına davranıyordu.

"Buradan ayrılmaya karar verene kadar kalacağız," dedi Tırpan Curie anahtarı alırken. Resepsiyondan ayrılırlarken Citra adamın gerginliğini biraz olsun dindirmek için tebessüm etti.

Komiyi geri çevirip çantalarını kendileri taşımayı seçtiler. Çantalarını süitlerine bırakır bırakmaz, Tırpan Curie dışarı çıkmaya hazırdı. "Kişisel dertlerimize rağmen yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımız var. Ölmesi gereken insanlar var," dedi Citra'ya. "Bugün benimle devşirmeye gelecek misin?"

Marie'nin saldırıyı bu kadar çabuk bir kenara bırakıp işine bakabilmesi Citra'ya inanılmaz geliyordu.

"Aslında," dedi Citra, "geçen ay ayarladığım bir devşirmeye gitmem gerekiyor."

Tırpan Curie iç geçirdi. "Yöntemlerin sana çok fazla iş çıkarıyor. Uzakta mı?"

"Trenle bir saat. Hava kararmadan dönerim."

Tırpan Curie, acemi tırpana gözlerini dikip uzun örgülü saçını okşadı. "İstersen seninle gelebilirim," diye teklifte bulundu. "Ha burada devşirmişim, ha orada."

"Bir şey olmaz, Marie. Hareket hâlindeki hedef, haksız mıyım?"

Bir anlığına Tırpan Curie'nin ısrar edeceğini sandı ama nihayetinde kadın üstelemedi. "Peki. Ama dikkatli ol ve azıcık bile şüpheli bir şey görürsen, hemen bana haber ver."

Citra şu anda tek şüpheli şeyin kendisi olduğundan emindi çünkü gideceği yer konusunda yalan söylemişti.

Tırpan Curie'nin uyarısına rağmen, Citra hayatlarını kurtaran oğlanı öylece geride bırakamazdı. Oğlan hakkında gerekli araştırmayı yapmıştı bile. Greyson Timothy Tolliver. Citra'dan aşağı yukarı altı ay daha büyüktü ama daha genç gösteriyordu. Yaşam

kaydında dikkate şayan tek bir şey bile yoktu, ne olumlu ne de olumsuz. Bu olağandışı bir durum değildi, bir sürü insandan farkı yoktu. Yalnızca hayatını yaşıyordu. Varlığının ne yüksek noktaları ne de alçak noktaları vardı. Tabii ki şu ana dek. Ilık, tatsız tuzsuz varlığı tek bir günde çeşnilenip fırına verilmişti.

Oğlanın yaşam kaydına baktığında, oğlanın masum bakışlı fotoğrafının yanında yanıp sönen "nahoş" uyarısı yüzünden neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Bu çocuk en fazla bir buzparmak kadar nahoş olabilirdi ancak. Yukarı Nashville'deki mütevazı bir evde yaşıyordu. Üniversiteli iki ablası, hiçbir iletişiminin olmadığı düzinelerce yaşça büyük üvey kardeşi ve onu terk etmiş anne babası vardı.

Yolda tam zamanında karşılarına fırlaması konusunda alınan ifadesi ise çoktan halka açıklanmıştı, bu yüzden Citra bu ifadeyi okuyabilmişti. Oğlanın söylediklerinden şüphe etmiyordu. O duruma kendisi de düşse, muhtemelen aynı şeyi yapardı.

Artık bir Nimbus öğrencisi olmadığı için onunla iletişim kurması yasak değildi, bu yüzden oğlanı ziyaret ederek hiçbir kanunu çiğnemeyecekti. Onunla görüşerek tam olarak ne elde etmeyi beklediğinden emin değildi fakat bunu yapana kadar oğlanın ölüm ânının gözünün önünden gitmeyeceğini biliyordu. Belki de yalnızca oğlanın yaşadığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. İnsanların gözündeki ışığın dönmemek üzere sönmesini görmeye o kadar alışmıştı ki belki de bir dirilişin gerçekleştiğine dair bir kanıt görmek ona iyi gelirdi.

Oğlanın yaşadığı sokağa geldiğinde, Bıçak Muhafızları'na, Tırpan Cemiyeti'ne hizmet eden elit polis kuvvetine ait bir arabanın binanın önünde park etmiş hâlde beklediğini gördü. Bir anlığına buradan ayrılmayı düşündü çünkü Bıçak Muhafızları'ndan biri onu burada görürse, bunun haberi kesinlikle Tırpan Curie'ye kadar giderdi. Bu azardan kaçınmak istiyordu.

Onu kalmaya itense, Bıçak Muhafızları'yla kendi tecrübesinin anıları oldu. Fırtına Bulutu'na hesap veren huzur memurlarının aksine, Bıçak Muhafızları'nı Tırpan Cemiyeti dışında kimse kontrol etmiyordu ki bu da çok daha fazla şeyin yanlarına kaldığı anlamına geliyordu. Yani tırpanlara neye izin verirse.

Kapı kilitli değildi, bu yüzden davet beklemeden içeri girdi. Oturma odasında Greyson Tolliver düz sırtlı bir sandalyede oturuyor, iki tane iri kıyım muhafız da tepesinde dikiliyordu. Elleri, Tırpan Faraday'i öldürmekle suçlandığı zamanda Citra'nın ellerine taktıkları birleşik çelik kelepçelerle bağlanmıştı. Muhafızlardan birinin elinde Citra'nın daha önce görmediği bir cihaz vardı. Diğeri ise oğlanla konuşuyordu.

"... elbette bize gerçeği söylersen, bunların hiçbirini yapmamıza gerek kalmaz," dediğini duydu muhafızın, gerçi muhafızın tehdit için kullanacağı şeylerin listesini kaçırmıştı.

Şimdilik Tolliver'a dokunmamışlar gibiydi. Saçları biraz dağınıktı ve hüzünlü bir teslimiyet içinde gibiydi fakat bunun dışında iyi görünüyordu. Citra'yı ilk o gördü ve Citra'yı gördüğünde, onu içinde bulunduğu üzgün, kabullenmiş hâlden çıkaran bir kıvılcım çaktı âdeta, sanki o da Citra'nın hayatta olduğunu görene kadar dirilişini tamamlamamıştı.

Oğlanın bakışlarını takip eden muhafızlar da onu gördü. Konuşan ilk kişi olmak istedi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Citra en kibirli Tırpan Anastasiya sesini kullanarak.

Muhafızlar bir anlığına paniklemiş gibi göründü ama çabucak itaatkâr bir tavır takındılar.

"Saygıdeğer Tırpan! Buraya geleceğinizi bilmiyorduk. Sadece şüpheliyi sorguluyorduk."

"O bir şüpheli değil."

"Evet, Saygıdeğer Tırpan. Özür dilerim, Saygıdeğer Tırpan."

Citra oğlana doğru bir adım attı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Henüz değil," dedi oğlan, ardından uzun boylu muhafızın elinde tuttuğu cihazı işaret etti kafasıyla, "ama şu şeyi kullanarak acı nanitlerimi kapattılar."

Citra böyle bir cihazının varlığından bihaberdi. Cihazı tutan muhafıza doğru elini uzattı. "Onu bana ver." Muhafız tereddüt edince de sesini biraz daha yükseltti. "Ben bir tırpanım ve siz bana hizmet ediyorsunuz. Cihazı vermezsen seni şikâyet ederim."

Adam yine de cihazı Citra'ya vermedi.

Derken bu minik satranç oyununa yeni bir taş eklendi. Başka bir odadan bir tırpan çıkageldi. En baştan beri orada durmuş, dinliyor, olaya müdahil olmak için doğru zamanı kolluyor olmalıydı. Citra'yı tam da gafil avlayacağı zaman ortaya çıktı.

Citra bu cübbeyi hemen tanıdı. Adam yürürken tıslayan kızıl ipek. Adamın suratı yumuşak, âdeta kadınsıydı, insanın köşeyi çok kez almasının sonuçlarından biri, durmak bilmez bir nehir akıntısıyla aşınan taşlar gibi, insanın temel kemik yapısının da şeklini yitirmeye başlamasıydı.

"Tırpan Constantine," dedi Citra. "Bu soruşturmayı sizin yürüttüğünüzü bilmiyordum." Buradaki tek iyi haber şuydu ki Tırpan Constantine eğer şu anda Marie'yle onun canına kastedilerek yapılan teşebbüsü soruşturuyorsa, Rowan'ı avlamıyor demekti.

Constantine ona nazik ama insanı huzursuz eden bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Merhaba, Tırpan Anastasiya," dedi adam. "Meşakkatli bir günde ne kadar temiz nefes almamızı sağladınız böyle!" Avını köşeye sıkıştırmış, onunla oyun oynamayı planlayan bir kediyi andırıyordu. Citra hakikaten bu adamı hiçbir yere konduramıyordu. Rowan'a da dediği gibi, Tırpan Constantine yeni düzene mensup, keyif için öldüren o berbat tırpanlardan biri değildi. Aynı zamanda devşirmeyi asil ve neredeyse kutsal bir görev addeden eski kafalı tırpanların yanında da durmuyordu. Kırmızı ipekten cübbesi gibi kaygan ve pürüzsüzdü ve o anda işine hangi taraf geliyorsa, onlarla iş birliği yapıyordu. Citra bu soruşturma kapsamında bunun onu tarafsız mı, yoksa tehlikeli mi kıldığını bilmiyordu çünkü adamın neye sadık olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Her halükârda karşısındaki adam zorlu bir kişiydi ve Citra boyundan büyük bir işe bulaşmış gibi hissediyordu. Derken artık Citra Terranova olmadığını hatırladı; Tırpan Anastasiya'ydı o. Bunu hatırlamak onu dönüştürdü ve adamın karşısında dikilecek cesareti buldu. Adamın yüzündeki sırıtış şimdi korkutucudan ziyade çıkarcı bir hâl almıştı.

"Soruşturmamıza ilgi göstermenize sevindim," dedi adam. "Fakat keşke gelmeden önce haber verseydiniz. Size içecek bir şeyler hazırlardık."

Greyson Tolliver, Tırpan Anastasiya'nın sırf onun için kendini hızla gelen bir aracın önüne attığının tamamen farkındaydı çünkü Tırpan Constantine'in son sürat gelen bir metal parçası kadar tehlikeli olduğu barizdi. Greyson, Tırpan Cemiyeti'nin yapısı ve nüansları konusunda çok az bilgiye sahipti fakat Tırpan Anastasiya'nın tecrübeli bir tırpana karşı durarak kendini tehlikeye attığı açıkça görülebiliyordu.

Yine de kız o kadar buyurgan bir tavra sahipti ki Greyson kızın göründüğünden daha yaşlı olup olmadığını merak etmeden duramadı.

"Bu oğlanın Tırpan Curie'yle benim hayatımızı kurtardığının farkında mısınız?" diye sordu Constantine'e.

"Şüpheli şartlar altında," diye cevapladı adam.

"Ona bedenen zarar vermeyi mi planlıyorsunuz?"

"Öyleyse ne olacak?"

"O zaman kasti acı çektirmenin tırpanlığın savunduğu her şeye aykırı olduğunu size hatırlatmam gerekir ve mecliste size karşı disiplin çağrısında bulunurum."

Tırpan Constantine'in suratındaki sakin ifade biraz silindi ama çok az. Greyson bunun iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordu. Constantine bir süre daha Tırpan Anastasiya'ya baktı, ardından muhafızlardan birine döndü.

"Tırpan Anastasiya'ya size neyi emrettiğimi söyler misin?"

Muhafız, Tırpan Anastasiya'ya göz attı, kızla göz göze geldi ama Greyson, adamın bir saniyeden fazla kızın gözlerinin içine bakamadığını görebiliyordu.

"Bize şüpheliyi kelepçelememizi, acı nanitlerini kapatmamızı, sonra da çeşitli şekilde fiziksel acıyla onu tehdit etmemizi söylediniz."

"Aynen öyle!" dedi Tırpan Constantine, ardından da sırtını Anastasiya'ya döndü. "Gördüğünüz gibi, herhangi bir suistimal yok."

Tırpan Anastasiya'nın siniri Greyson'ın hissedip de ifade edemediği hislerini yansıtıyordu.

"Suistimal yok mu? Duymak istediğiniz şeyi söyleyene kadar onu dövmeyi planlıyordunuz."

Constantine tekrar iç geçirip muhafıza döndü. "Tehditler bir sonuç vermezse size ne yapmanızı emrettim? O tehditlerden herhangi birine başvurmanızı emrettim mi?"

"Hayır, Saygıdeğer Tırpan. Şüphelinin hikâyesi değişmezse, gelip sizi almamızı emrettiniz."

Constantine masumiyetini göstermek istercesine kollarını iki yana açtı. Cübbesinin sarkan kırmızı yenleri, genç tırpanı yakalamak üzere olan bir tür ateş kuşunun kanatlarını andırıyordu. "İşte, gördünüz mü?" dedi. "Hiçbir zaman oğlana zarar verme niyetimiz yoktu. Acıdan yoksun bu dünyada, acı *tehdidinin* bile, suçlu kimselerin suçunu itiraf etmesini başlı başına sağladığını keşfettim. Fakat bu genç en tatsız tehditler karşısında bile hikâyesini değiştirmedi. Hâliyle onun doğruyu söylediğine ikna oldum ve sorgumu tamamlamama izin verseydiniz, bunu siz de bizzat görebilirdiniz."

Greyson hissettiği rahatlamanın herkes tarafından bir elektrik akımı gibi hissedilebildiğinden emindi. Constantine doğruyu mu söylüyordu? Greyson bunu anlayabilecek durumda değildi. Tırpanlar ona hep esrarlı gelmişti. Yaşamlarını bir üst düzlemde yaşıyor, dünyanın çarklarını yağlıyorlardı. Hiçbir tırpanın devşirmeyle birlikte gelen acı dışında, kasti bir şekilde birilerinin canını yaktığını duymamıştı ama sırf o böyle bir şey duymadı diye bunun mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Ben şeref sahibi bir tırpanım ve sizinle aynı ideallere sahibim, Anastasiya," dedi Tırpan Constanstine. "Oğlana gelince, hiçbir zaman tehlikede değildi. Gerçi şimdi sırf sana inat olsun diye onu devşiresim var." Bunu dedikten sonra sözlerine devam etmedi. Greyson'ın kalbi birkaç kere tekledi. Haklı olarak kıpkırmızı kesilmiş olan Tırpan Anastasiya'nın suratı da birkaç ton attı.

"Ama bunu yapmayacağım," dedi Tırpan Constantine, "çünkü ben kindar bir adam değilim."

"Peki, nasıl bir adamsınız o zaman, Tırpan Constantine?" diye sordu Anastasiya.

Kıza kelepçelerin anahtarlarını fırlattı. "Bugün burada olanları kolay kolay unutmayacak türden bir adam." Ardından cübbesini havalandırıp peşinde muhafızlarla birlikte oradan ayrıldı.

Adamlar gidince, Tırpan Anastasiya hiç vakit kaybetmeden Greyson'ın kelepçelerini açtı. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Greyson. "Dediği gibi, hepsi bir tehditten ibaretti." Ama şimdi olay sona erince, baştaki hâlinden bir farkı olmadığını fark etti. Hissettiği rahatlamanın yerini, Nimbus Akademisi onu tabiricaizse sokağa attığından beri hissettiği aynı öfke aldı.

"Siz buraya niye geldiniz ki?" diye sordu kıza.

"Sanırım yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim sadece. Bunun sana çok şeye mal olduğunu biliyorum."

"Evet," diye itiraf etti duygusuzca Greyson. "Doğru."

"Yani... bu sebeple sana bir yıllık dokunulmazlık vermek istiyorum. En azından bunu yapabilirim."

Kız yüzüğünü ona uzattı. Daha önce hiç dokunulmazlık sahibi olmamıştı. Bu cehennemvari haftadan önce bir tırpan yüzüğüne değil, bir tırpana bile bu kadar yaklaşmamıştı. Odanın dağınık ışığında bile parlıyordu yüzük ama taşının tam ortasında tuhaf bir karaltı vardı. Yüzüğü seyretmeye devam etmek istese de yüzüğün vereceği dokunulmazlığı istemediğini fark etti.

"İstemiyorum," dedi kıza.

Kız bu cevaba şaşırmıştı. "Aptallık etme, herkes dokunulmaz olmak ister."

"Ben herkes değilim."

"Çeneni kapa ve yüzüğü öp!"

Kızın bıkkınlığı onun bıkkınlığını besliyordu. Yaptığı fedakârlığın bedeli bu muydu yani? Geçici bir ölümden-bedava-kurtulma kartı? Süreceğini sandığı hayatı yok olmuştu, o zaman bu hayatı uzatmayı garanti altına almanın ne manası vardı ki?

"Belki de devşirilmek *istiyorumdur*," dedi kıza. "Yani uğruna çalıştığım her şey elimden koparılıp alındı, bu yüzden niye yaşamaya devam edeyim?"

Tırpan Anastasiya yüzüğünü indirdi. Yüzündeki ifade ciddileşti. Fazla ciddileşti. "Peki," dedi. "O zaman seni devşireceğim."

Greyson bunu beklemiyordu. Kız bunu yapabilirdi. Hatta Greyson onu durdurma fırsatı bulamadan bunu yapabilirdi. Kızın yüzüğünü öpmeyi ne kadar istemese de devşirilmek de istemiyordu. Varlığının bütün amacının, kendini bu kızın arabasının önüne atmaktan ibaret olacağı anlamına geliyordu bu. Bundan çok daha yüce bir amacı gerçekleştirecek kadar uzun yaşaması lazımdı. Bu amacın ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmasa da.

Derken Tırpan Anastasiya gülmeye başladı. Kız ciddi ciddi ona gülüyordu. "Şu yüzündeki ifadeyi bir görebilsen!"

Şimdi kıpkırmızı kesilme sırası Greyson'daydı ama öfkeden değil, utançtan. Belki de kendine acımaya henüz son vermemişti fakat bu kızın önünde kendine acımak da istemiyordu.

"Rica ederim," dedi. "İşte, bana teşekkür ettin, ben de kabul ettim. Şimdi gidebilirsin."

Ama kız gitmedi. Greyson da gerçekten gitmesini beklememişti zaten.

"Hikâyen gerçekten doğru mu?" diye sordu.

Bir kişi daha ona bu soruyu sorarsa, Greyson infilak edip ardında bir krater bırakacağını hissediyordu. Bu yüzden kıza duymak istediğini düşündüğü şeyleri söyledi.

"O patlayıcıları kimin yerleştirdiğini bilmiyorum. O komplonun parçası değildim."

"Soruma cevap vermedin."

Kız bekledi. Sabırla. Ne bir tehditte bulundu ne de teşvikte. Greyson karşısındaki kıza güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu fakat artık bunu umursamadığını fark etti. Gerçeği gizlemekten ve yarı gerçekler dile getirmekten sıkılmıştı.

"Hayır," dedi kıza. "Yalan söyledim." Bunu itiraf etmek omzundan yük almıştı.

"Niye?" diye sordu kız. Öfkeli bir hâli yoktu, merak içindeydi sadece.

"Çünkü yalan söylemem herkes adına daha iyiydi."

"Senin dışında herkes."

Greyson omuz silkti. "Onlara ne söylersem söyleyeyim, başıma aynı şeyler gelecekti."

Kız bu cevabı kabul etti ve oğlandan gözlerini ayırmadan karşısına oturdu. Greyson bundan hoşlanmamıştı. Kız bir daha bir üst düzleme çıkmış, kendi gizli düşüncelerini düşünüyordu. Toplumun onay verdiği bir katilin aklında kim bilir ne tür tilkiler dolaşıyordu?

Derken kız başını aşağı yukarı salladı. "Bunun arkasında Fırtına Bulutu vardı," dedi. "Komplodan haberdardı ama bizi uyarması mümkün değildi. Bu yüzden bizi uyarabilecek güvenilir birine ihtiyacı vardı. Fırtına Bulutu'nun, bu bilgiyi alıp kendi başına hareket edeceğini bildiği biri."

Greyson kızın kavrayışına hayran kaldı. Tüm bunları bir tek o fark edebilmişti.

"Bu doğru olsa bile," dedi, "bunu sana söylemezdim."

Kız gülümsedi. "Söylemeni istemezdim zaten." Bir süre daha ona bakmayı sürdürdü, yüzündeki ifade sadece yumuşak değil, aynı zamanda sanki biraz da saygılıydı. Olaya bakın! Greyson Tolliver bir tırpanın saygısını kazanmıştı!

Kız gitmek üzere ayağa kalktı. Greyson kızın gitmek üzere olmasından üzüntü duyduğunu fark etti. Yanıp sönen N harfi ve mağlup düşünceleriyle baş başa kalmayı pek iple çektiği söylenemezdi.

"Nahoş olarak işaretlendiğin için üzgünüm," dedi kız gitmeden hemen önce. "Ama Fırtına Bulutu'yla konuşmana izin verilmese bile, hâlâ ondaki tüm bilgilere erişebilirsin. İnternet sitelerine, veritabanlarına, onun bilinci dışındaki her şeye."

"Sana yol gösterecek bir zihin olmadan bunların bana ne yararı var ki?"

"Hâlâ kendi zihnin var," diye dikkat çekti kız. "Bunun bir değeri olmalı."

Evrensel Temel Gelir benim yönetime gelmemden önce başladı. Benden önce bile, birçok ülke vatandaşlarına sırf var oldukları için maaş veriyordu. Bu gereklilik yüzünden ortaya çıkmıştı çünkü otomasyonun artmasıyla birlikte işsizlik bir istisna olmayıp hızla bir kaideye dönüşmüştü. Bu sebeple "sosyal yardım" ve "sosyal güvence" kavramları Evrensel Temel Gelir olarak tekrar yaratıldı: Topluma katkı konusunda becerileri ya da istekleri göz önüne alınmaksızın, her bir vatandaşın pastadan ufak bir pay alma hakkı vardı.

Öte yandan, insanların maaşın da ötesinde temel bir ihtiyaçları var. İşe yarar, üretken ya da en azından meşgul olma ihtiyacı ki bu meşguliyetin topluma herhangi bir faydası olmasa bile.

Bu sebeple benim sevecen liderliğim altında, çalışmak isteyen herkese bir iş sağlanır ve bu işlerden kazandıkları maaş da Evrensel Temel Gelir'in üzerinde bir miktar olur, böylece herkesin bir şeyler başarma ve kendi başarısını ölçme yolu olur. Her bir vatandaşa kendilerini tatmin edecek bir iş bulmada yardımcı olurum. Elbette, bu işlerin hepsi makineler tarafından yapılabileceği için gerçekten gerekli olanların sayısı çok az ama uyum sağlayan bir toplum için amaç illüzyonu kritiktir.

—Fırtına Bulutu

12

Bir ila On Üzerinden

Greyson'ın alarmı güneş doğmadan önce çalmaya başladı. Alarm falan kurmamıştı. Eve döndüğünden beri erken kalkmak için bir nedeni yoktu. Yapılması gereken acil bir şey bulunmuyordu ve uyandığında da artık kalkmayı erteleyemeyecek noktaya gelene kadar yorganın altından çıkmıyordu.

Henüz iş aramaya başlamamıştı bile. Ne de olsa çalışmak isteğe bağlıydı. Dünyaya en ufak bir faydası olmasa bile, ihtiyaçları karşılanıyordu ve şu anda dünyaya bedensel atıklar dışında hiçbir katkıda bulunmak gibi bir isteği yoktu.

Vurarak alarmı kapattı. "Neler oluyor ya?" diye sordu. "Beni niye uyandırıyorsun?" Nahoş olduğu sürece Fırtına Bulutu'nun bu soruya bir cevap vermeyeceğini hatırlaması için birkaç saniyelik sessizlik gerekti. Bu yüzden kalkıp yatağının yanındaki ekrana baktı ve odayı öfkeli bir kırmızıya boyayan mesajı gördü."

"8:00'DA TAHLİYE MEMURUYLA RANDEVU. RANDEVUYA KATILMAMAK BEŞ İHTARLA SONUÇLANACAKTIR."

Greyson'ın ihtarların ne olduğuna dair az buçuk bir fikri vardı ama tam olarak nasıl bir şeye denk geldiğini bilmiyordu. Beş ihtar, nahoşluk cezasına beş gün mü ekliyordu? Beş saat mi? Beş ay mı? Hiçbir fikri yoktu. Belki de bir nahoşluk dersi almalıydı.

İnsan, tahliye memuruyla görüşmeye giderken nasıl giyinmeli diye merak etti. Resmi mi giyinmeliydi, yoksa salaş mı? Bu konuda ne kadar asabi olsa da tahliye memurunun gözüne girmenin bir zararı olmayacağını düşündü, bu yüzden temiz bir

gömlekle kumaş pantolon buldu, ardından da hâlâ bir hayatı olduğu zamanlarda Fulcrum City'deki Yetki Arayüzü'ndeki randevusuna giderken taktığı kravatı taktı. El edip bir kamuaracı durdurdu (araç onu yine vandalizm ve küfrün sonuçları konusunda uyardı) ve kasabanın YA ofisine doğru yola çıktı. Erken gidip statüsünün düşmesinden bir veya iki gün eksiltecek kadar olumlu bir izlenim bırakmaya kararlıydı.

Yukarı Nashville YA ofis binası, Fulcrum City'dekinden çok daha ufaktı. Sadece dört katlıydı ve gri granit yerine kırmızı tuğlalardan inşa edilmişti. Öte yandan içi hemen hemen aynıydı. Bu sefer rahat bir görüşme odasına yönlendirilmedi. Bir sıra numarası alıp orada olmak istemediği her halinden anlaşılan bir düzine nahoşla birlikte beklemek üzere Nahoş İşleri Bürosu'na gönderildi.

Neredeyse bir saat bekletildikten sonra nihayet Greyson'ın numarası çağırıldı ve vezneye gittiğinde düşük seviyeli bir Nimbus ajanı kimliğini kontrol edip Greyson'ın zaten çoğunu bildiği şeyleri ona okudu.

"Greyson Tolliver; Nimbus Akademisi'nden kalıcı olarak atıldı ve Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'nı sert bir şekilde ihlal etmesi sebebiyle minimum dört aylık nahoş statüsüyle cezalandırıldı."

"Bendeniz," dedi Greyson. En azından statü gerilemesinin ne kadar süreceğini öğrenmişti.

Kadın kafasını tabletten kaldırıp bir bot kadar neşeden yoksun bir şekilde gülümsedi. Bir anlığına Greyson bu kadının bir bot olup olmadığını merak etse de Fırtına Bulutu'nun ofislerinde robot kullanmadığını hatırladı. Ne de olsa YA, Fırtına Bulutu'nun insan arayüzü olsun diye vardı.

"Bugün nasılsın?" diye sordu kadın.

"İyi, sanırım," deyip kadına gülümsedi. Kendi gülümsemesinin de kadınınki kadar samimiyetsiz olup olmadığını merak etti. "Yani sabahın köründe uyandırıldığım için bir tadım kaçtı ama randevu randevudur, değil mi?"

Kadın tabletinde bir şeyleri işaretledi. "Lütfen kızgınlığını bir ila on üzerinden değerlendir."

"Ciddi misin?"

"Bu soruya cevap vermediğin sürece kayda devam edemeyiz."

"Ee... beş," dedi. "Hayır, altı; bu soruyu sorman arttırdı."

"Nahoş olarak işaretlendiğinden beri ayrımcılığa maruz kaldın mı? Sana hizmet etmeyi reddeden ya da bir vatandaş olarak haklarını çiğneyen birileri oldu mu?"

Kadın soruyu öyle ezbere sormuştu ki Greyson kadının elindeki tablete vurmak istedi. Sahte gülümsemesi gibi, insan en azından yalandan umursuyormuş gibi davranabilirdi.

"İnsanlar kedilerini öldürmüşüm gibi bakıyor bana."

Sanki ona gerçekten birkaç kedi öldürdüğünü itiraf etmiş gibi bir bakış attı kadın. "Ne yazık ki insanların sana bakmasıyla ilgili bir şey yapamam. Ama hakların çiğnenirse, bunu tahliye memuruna bildirmen önemli."

"Bir dakika... sen benim tahliye memurum değil misin?"

Kadın iç geçirdi. "Ben senin *kayıt* memurunum. Kaydın sona erdiğinde tahliye memurunla görüşeceksin."

"Tekrar sıra almam gerekecek mi?"

"Evet."

"O zaman lütfen kızgınlık seviyemi dokuza çek."

Kadın ona ters ters baktı ve tabletinde değişikliği yaptı. Sonra da elindeki Greyson'a dair mevcut bilgileri gözden geçirdi. "Nanitlerin son birkaç günde endorfin seviyende bir düşüş olduğunu bildiriyor. Bu da depresyon başlangıcında olduğun anlamına gelebilir. Şimdi ruh hâli ayarlaması ister misin, yoksa sınıra ulaşana kadar bekleyecek misin?"

"Bekleyeceğim."

"Yerel sağlık merkezine gitmen gerekebilir."

"Bekleyeceğim."

"Pekâlâ." Ekranı kaydırdı, Greyson'm dosyasını kapattı ve zemindeki mavi çizgiyi takip etmesini söyledi. Bu çizgi onu koridora çıkarıp söz verildiği gibi, sıra almasının söylendiği başka bir büyük odaya götürdü.

Ona bitmeyecekmiş gibi gelen bir beklemenin ardından nihayet sırası geldi ve daha önceki sefer davet edildiği görüşme odasıyla uzaktan yakından alakası olmayan bir odaya gönderildi.

Ne de olsa, burası bir nahoş görüşme odasıydı. Duvarlar endüstriyel bir bej renginde boyanmıştı, zemin çirkin yeşil karolarla döşenmişti ve etrafında iki adet sert ahşap sandalye bulunan, üzeri boş olan masa arduvaz grisiydi. Odadaki tek dekorasyon, böyle bir odaya cuk diye oturan ruhsuz bir yelkenli gemi resmiydi.

Burada da on beş dakika bekledi, ardından tahliye memuru içeri girdi.

"Günaydın, Greyson," dedi Ajan Traxler.

Greyson'ın bugün burada görmeyi beklediği son kişiydi. "Sen? Sen burada ne arıyorsun? Hayatımı yeterince mahvetmedin mi?"

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

Böyle diyecekti tabii ki. Makul inkâr. Greyson'dan herhangi bir şey yapmasını istememişti. Hatta ona özellikle neleri yapmaktan kaçınması gerektiğini söylemişti.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Traxler. "Teselli olacaksa, sizlerle buluşmadan önce Fırtına Bulutu bizi de bekletiyor."

"Neden?"

Traxler omuz silkti. "Bu bir gizem."

Greyson'ın karşısına oturdu, ruhsuz yelkenli gemiye Greyson'la aynı tiksintiyle baktı, ardından niye burada bulunduğunu açıklamaya başladı.

"Fulcrum City'den buraya transfer edildim ve kıdemli ajanlıktan bu yerel büronun bir tahliye memuru olacak şekilde rütbem düşürüldü. Yani bu mesele yüzünden statüsünde gerileme yaşayan tek kişi sen değilsin."

Adam için bir gıdım bile bir sempati hissetmeyen Greyson kollarını kavuşturdu.

"Yeni hayatına uyum sağlamaya başladığını umuyorum."

"Alakası bile yok," dedi Greyson duygusuzca. "Fırtına Bulutu beni niye nahoş olarak işaretledi?"

"Bunun sebebini anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum."

"Değilmişim demek ki."

Traxler kaşlarını kaldırdı ve Greyson'ın bu çıkarım eksikliğine dair hissettiği hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi. "Bir

nahoş olarak düzenli aralıklarla tahliye görüşmelerine katılmakla yükümlüsün. Bu görüşmeler, seni izlemekte olabilecek herhangi birilerini şüphelendirmeden iletişim kurabilmemizi sağlayacak. Elbette, bunun işe yaraması için benim de buraya transfer edilip senin tahliye memurun yapılmam gerekiyordu."

Ah! Demek Greyson'ın nahoş olarak cezalandırılmasının bir amacı vardı! Daha kapsamlı bir planın bir parçasıydı. Nedenini öğrendiğinde kendini daha hissedeceğini sanmıştı ama öyle olmadı.

"Senin adına gerçekten üzülüyorum," dedi Traxler. "Nahoşluk bunu tercih etmeyen insanlar için zor bir ceza."

"Hissettiğin acıma duygusunu bir ila on üzerinden değerlendirebilir misin?" diye sordu Greyson.

Ajan Traxler kıkırdadı. "Ne kadar karanlık olursa olsun, mizah anlayışı her zaman iyi bir şeydir." Ardından sadede geldi. "Anladığım kadarıyla gün ve gecelerinin çoğunu evde geçiriyorsun. Bir dostun ve danışmanın olarak diğer nahoşlarla tanışabileceğin ve belki de bu süreci senin adına kolaylaştıracak yeni arkadaşlıklar kurabileceğin yerlerde vakit geçirmeni öneririm."

"Bunu istemiyorum."

"Ama belki de *istiyorsundur*," dedi Ajan Traxler nazikçe. Neredeyse dengesini bozacak şekilde. "Uyum sağlamayı belki de *o kadar çok* istiyorsundur ki bir nahoş gibi davranmaya başlarsın, bir nahoş gibi giyinmeye başlarsın ve yeni statünü nasıl içselleştirdiğini göstermek için bir tür nahoş vücut modifikasyonu yaptırırsın."

Greyson başta bir şey demedi. Traxler, Greyson'ın önerilerini sindirmesini bekledi.

"Diyelim ki... statümü kabullendim?" diye sordu Greyson.

"O zaman eminim bir sürü şey öğrenirsin," dedi Traxler. "Hatta belki Fırtına Bulutu'nun bile bilmediği şeyleri. Sonuçta onun da kör noktaları var. Şüphesiz küçük noktalar ama varlar."

"Benden sivil bir Nimbus ajanı olmamı mı istiyorsun?"

"Elbette, hayır," dedi Traxler sırıtarak. "Nimbus ajanlarının gerçek bir görev verilene kadar dört sene akademide eğitim görmesi, bir sene de sahada iç karartıcı işlerde çalışması gerek. Ama

sen yalnızca bir nahoşsun..." Greyson'ın omzuna vurdu. "Çok iyi bağlantıları olan bir nahoş."

Ardından Traxler ayağa kalktı. "Haftaya görüşürüz, Greyson." Arkasına bile bakmadan odadan ayrıldı.

Greyson'ın başı dönüyordu. Öfkeliydi. Heyecanlıydı. Kullanılmış hissediyordu, işe koşulmuş hissediyordu. İstediği şey bu değildi... ya da bu muydu? *"Sen, Greyson, sandığından çok daha özel birisin,"* demişti Fırtına Bulutu. Fırtına Bulutu'nun onun için planı hep bu mu olmuştu? Greyson'ın hâlâ bir seçim şansı vardı. Hayatı boyunca yaptığı gibi belaya bulaşmaktan kaçınabilir ve birkaç ay sonra da normal statüsüne kavuşmuş olurdu. Hayatının geri kalanını yaşamaya dönebilirdi.

... Ya da bu yeni yolda düşüşe devam edebilirdi. Kendine dair bildiği her şeye aykırı olan bu yolda.

Kapı açıldı ve isimsiz bir Nimbus ajanı, "Pardon, görüşmen sona erdiği için derhal bu odayı boşaltman gerekiyor," dedi.

Greyson'm içgüdüleri ona özür dileyip oradan ayrılmasını söylüyordu. Fakat artık yürümesi gereken yolu biliyordu. Bu yüzden sandalyesinde arkasına yaslanıp ajana gülümsedi ve dedi ki:

"Çok beklersin."

Ajan ona bir ihtar verdi ve bir güvenlik görevlisi çağırıp onu odadan attırdı.

Nahoş İşleri Bürosu dışarıdan işlevsiz görünse de ortaya çıkardığı deliliğin ardında bir mantık mevcut.

Kısaca, nahoşların sistemden nefret etmek için bir nedene ihtiyacı var.

Bunu sağlamak için de nefret edilesi bir sistem yaratmam gerekiyordu. Aslında ne insanların sıra numarası alması için gerçek bir sebep var ne de uzun süre beklemesi için. Bir kayıt ajanına bile gerek yok. Tüm bunlar, nahoşlar sistem vakitlerini harcıyor gibi hissetsin diye var. İşlevsizlik kisvesi, nahoşların birbiriyle ortak bir nokta bularak kaynaşmasına yarayan bir tür öfke yaratma amacı taşıyor.

—Fırtına Bulutu

13

Hoş Bir Tablo Değildi

Tırpan Pierre-August Renoir bir sanatçı değildi, gerçi Tarihi Hami'sinin imza attığı başyapıtlardan oluşan bir koleksiyona sahipti. Ne diyebilirdi ki? Hoş tablolardan hoşlanıyordu.

Elbette, ismini Fransız bir sanatçıdan alan bir OrtaMerikalı tırpan, FrankoİberyalI tırpanları çileden çıkarmıştı. Tüm Fransız sanatçıların kendilerine ait olması gerektiğini düşünüyorlardı. Eh, sırf Montreal artık OrtaMerika'nın bir parçası değil diye şehrin Fransız mirası yok olmuş değildi ya! Tırpan Renoir'nın atalarından biri Fransa'dan gelmiş olmalıydı şüphesiz.

Bir önemi yoktu, Atlantik'in öteki ucundaki tırpan cemiyetleri istedikleri gibi tepinsinler, onun buna takıldığı yoktu. Asıl takıldığı şey, kendisinin de ikamet ettiği Merikaların kuzey yakasındaki Donmuştopraklı etnisitesiydi. Dünyanın geri kalanı genetik anlamda büyük ölçüde birbiriyle karışmışken, Donmuştopraklılar insanlığın geri kalanıyla birleşmeyecek kadar kültürlerine sahip çıkıyordu. Elbette, bu bir suç değildi, insanlar istediklerini yapmakta özgürdü fakat Tırpan Renoir bu durumu bir illet ve varlıkların düzeninde bir kara leke olarak görüyordu.

Oysa Renoir düzenden anlardı.

Baharatları alfabetik olarak diziliydi; çay fincanları dolabında milimetrik şekilde hizalanmıştı; her cuma sabahı saçları ölçülü bir uzunlukta kesilirdi. Donmuştopraklı nüfusu tüm bunlara aykırıydı. Irksal olarak görünüşte fazla farklıydılar ve bu müsaade edebileceği bir şey değildi.

Hâliyle elinden geldiğince onları devşiriyordu.

Elbette, Tırpan Cemiyeti bunun farkına varırsa, etnik bir önyargı gösteriyor olması başını büyük belaya sokardı. Neyse ki Donmuştopraklılar ayrı bir ırk olarak kabul edilmiyordu. Genetik oranlarında yalnızca yüksek yüzdede "diğer" gözüküyordu. "Diğer" o kadar geniş bir kategoriydi ki yaptıklarını tamamıyla gizliyordu. Belki Fırtına Bulutu'ndan değil ama en azından Tırpan Cemiyeti'nden gizliyordu ve önemli olan da buydu. Tırpan Cemiyeti'nden kimseye devşirmelerini yakından incelemesi için bir neden vermediği sürece, bunu fark eden olmazdı! Bu şekilde zamanla varlıkları onu rahatsız etmeyene kadar etnik Donmuştopraklıların nüfusunu azaltmayı umuyordu.

Mevzubahis bu gecede ise çifte bir devşirmeye gidiyordu. Donmuştopraklı bir kadın ile oğlu. O akşam keyfine diyecek yoktu fakat tam evden çıkarken beklenmedik şekilde siyah giyen bir figürle yolu kesişti.

O gece kadınla oğlu devşirilmedi, öte yandan Tırpan Renoir o kadar şanslı değildi. Tekerlekleri eriyip araç kendi başına durana kadar mahallede bir alev topu gibi hızla giden alevler içindeki bir kamuaracının içinde bulundu. İtfaiye ona ulaştığında, yapabilecekleri bir şey kalmamıştı. Karşılarındaki hiç de hoş bir tablo değildi.

Rowan boğazında bir bıçakla uyandı. Oda karanlıktı. Bıçağı kimin tuttuğunu göremiyordu ama bıçağı hissiyatından tanımıştı. Bu bir halkasız karambitti; kavisli bıçağı şu anki gibi kullanımlar için mükemmeldi. Tırpan Lucifer olarak görev süresinin çok uzun sürmeyeceğinden şüphelenmişti hep. Bunu hazırlıklıydı. Başladığı günden beri hazırlıklıydı.

"Soruma dürüst bir cevap vermezsen, kulaktan kulağa boğazını keserim," dedi saldırgan. Rowan bu sesi ânında tanıdı. Duymayı beklediği bir ses değildi.

"Önce sorunuzu sorun," dedi Rowan. "Bu soruya cevap mı vereceğim, yoksa boğazımı kesmenize müsaade mi edeceğim, ancak o zaman söylerim."

"Tırpan Renoir'yı öldürdün mü?"

Rowan tereddüt etmedi. "Evet, Tırpan Faraday. Evet, öldürdüm."

Bıçak boğazından çekildi. Fırlatılan bıçak duvara saplandığında, odada titreşimli bir ses duydu.

"Lanet olsun, Rowan!"

Rowan uzanıp ışığı açtı. Tırpan Faraday şimdi Rowan'ın sade odasındaki tek sandalyede oturuyordu. *Bu Faraday'in tasvip edeceği türden bir oda* diye düşündü Rowan. Bir tırpanın huzursuz uykularına karşı kullandığı rahat yatak dışında hiçbir konfor nesnesi bulunmuyordu.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Rowan. Tyger'la olan karşılaşmasının ardından Rowan, Pittsburgh'ü terk edip Montreal'e taşınmıştı çünkü Tyger bile onu bulabiliyorsa herkesin bulabileceğini düşünmüştü ki taşınmasının ardından bile bulunmuştu. Neyse ki onu bulan boğazını keserken tereddüt etmeyecek başka bir tırpan değil, Faraday olmuştu.

"Arkabeyni kurcalamakta yetenekli olduğumu unutuyorsun. Kafaya koyduğum herkesi ya da her şeyi bulabilirim."

Faraday ona cayır cayır bir öfke ve acı bir düş kırıklığıyla dolu gözlerle bakıyordu. Rowan gözlerini kaçırmak istedi fakat kaçırmadı. Yaptığı şeyler için utanmayı reddediyordu.

"Giderken, Rowan, dikkat çekmeyeceğine ve tırpan meselelerinden uzak duracağına dair söz vermemiş miydin bana?"

"Evet, bunun sözünü verdim," dedi Rowan dürüstçe.

"Yani bana yalan mı söyledin? Bu 'Tırpan Lucifer' planın en başından beri mi vardı?"

Rowan yataktan kalktı ve duvara saplanan bıçağı çıkardı. Tam da düşündüğü gibi, halkasız bir karambitti. "Hiçbir planım yoktu, sadece fikrimi değiştirdim." Bıçağı Faraday'e geri verdi.

"Neden?"

"Kendimi buna mecbur hissetim. Bunun gerekli olduğunu hissettim."

Faraday, Rowan'ın yatağının yanındaki bir askıda asılı duran siyah cübbesine baktı. "Şimdi de yasaklı bir cübbe giyiyorsun. Ayaklar altına almayacağın hiçbir tabu yok mu senin?"

Bu doğruydu. Tırpanların siyah giymeleri yasaktı, o da cübbesini bu yüzden siyah renkte seçmişti. Karanlık dağıtanlar için kara bir ölüm.

"Bizim aydın olmamız gerekiyor!" dedi Faraday. "Biz bu şekilde savaşamayız!"

"Siz bana nasıl savaşmam gerektiğini söyleyecek son insansınız. Siz ölü taklidi yapıp kaçtınız!"

Faraday derin bir nefes aldı. Elindeki karambite baktı ve bıçağı fildişi cübbesinin iç ceplerinden birine koydu. "Dünyayı kendimi devşirdiğime ikna edebilirsem, senin ve Citra'nın canını kurtarabilirim diye düşünmüştüm. Sizin çıraklığınızın sona erip eski yaşamlarınıza geri gönderileceğinizi sanmıştım!"

"Bu işe yaramadı," diye hatırlattı Rowan. "Ve siz hâlâ saklanıyorsunuz."

"Vakit kolluyorum. Arada fark var. Tırpan Cemiyeti benim hayatta olduğumu bilmezse daha rahat başarabileceğim şeyler var."

"*Benim de,*" dedi Rowan, "Tırpan Lucifer olarak daha rahat başarabileceğim şeyler var."

Tırpan Faraday ayağa kalkıp Rowan'a uzun, haşin bir bakış attı. "Sen nasıl birine dönüştün, Rowan... ki tırpanların varlıklarını soğukkanlılıkla sona erdiriyorsun?"

"Can verirlerken kurbanlarını getiriyorum aklıma. Devşirdikleri erkek, kadın ve çocukları çünkü benim öldürdüğüm tırpanlar pişmanlık ya da bir tırpanın sahip olması gereken sorumluluk hissiyatıyla devşirmiyor. Onların yerine, kurbanları adına ben merhamet hissediyorum. Bu da canlarını aldığım yoldan çıkmış tırpanlar için herhangi bir merhamet hissetmekten beni menediyor."

Faraday etkilenmişe benzemiyordu. "Tırpan Renoir... onun suçu neydi?"

"Kuzeyde gizli bir etnik temizlik yapıyordu."

Bunu duyan Faraday afalladı. "Peki, bunu nasıl öğrendin?"

"Arkabeyni araştırmayı bana da öğrettiğinizi unutmayın," dedi Rowan. "Devşireceğim insanları en ince ayrıntısına kadar araştırmanın önemini öğrettiniz bana. Yoksa tüm bu aletleri benim elime sizin verdiğinizi unuttunuz mu?"

Tırpan Faraday pencereden dışarı baktı ama Rowan, onun gözlerinin içine bakmamak için kafasını çevirdiğini biliyordu. "Suçu seçim komitesine bildirilebilirdi..."

"Onlar ne yapacaktı peki? Ona kınama cezası verip denetim altına mı alacaklardı? Onun devşirmesini engelleseler bile, bu işlediği suç için yeterli bir ceza olmazdı!"

Tırpan Faraday nihayet kafasını çevirip ona baktı. Bir anda mecalsiz ve yaşlı görünmüştü. Bir insanın hissetmesi ya da görünmesi gerekenden çok daha yaşlı. "Biz cezaya inanan bir toplum değiliz," dedi. "Yalnızca ıslah."

"Ben de öyle," dedi Rowan. "Fanilik günlerinde, bir kanser-hastalığını tedavi edemediklerinde, o kanser-hastalığını kesip atarlarmış. Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Bu acımasızca."

"Değil. Canını aldığım tırpanlar acı hissetmiyor. Onları küle dönüştürmeden önce ölmüş oluyorlar. Merhum Tırpan Chomsky'nin aksine, ben onları canlı canlı *yakmıyorum*."

"Küçük bir teselli," dedi Faraday, "ama kurtulmak için yeterli değil."

"Kimseden kurtuluş beklemiyorum," dedi Rowan. "Ama Tırpan Cemiyeti'ni kurtarmayı istiyorum. Ve bunu başarmanın tek yolunun da bu olduğunu düşünüyorum."

Faraday bir kez daha onu inceledi ve hüzünle kafasını iki yana salladı. Artık öfkesi geçmişti. Teslim olmuş bir hâli vardı.

"Beni durdurmak istiyorsanız, beni kendi ellerinizle öldürmek zorundasınız," dedi Rowan ona.

"Beni sınama, Rowan. Çünkü seni öldürdüğüm için hissedeceğim yas, bunu gerekli bulursam beni durdurmaz."

"Ama bunu yapmayacaksınız. Çünkü içten içe yaptığım şeyin gerekli olduğunu biliyorsunuz."

Tırpan Faraday bir süre konuşmadı. Bakışlarını tekrar dışarı döndürdü. Kar yağmaya başlamıştı. Şiddetle. Yerleri kaygan-laştıracaktı. İnsanlar düşüp kafalarını yaracaktı. Bu gece diriliş merkezleri yoğun olacaktı.

"Bir sürü tırpan eski, doğru yoldan şaştı," dedi Faraday, Rowan'ın bile anlayamayacağı kadar derine inen bir hüznün ağırlığıyla. "Tırpan Cemiyeti'nin yarısını öldürecek misin çünkü benim buradan gördüğüm kadarıyla Tırpan Goddard'a bu sözde yeni düzen bir şehit gözüyle bakıyor. Vicdan da güme gidiyor."

"Yapamaz hâle gelene kadar gerekli bulduğum şeyi yapmaya devam edeceğim," Rowan'ın verebileceği tek cevaptı.

"Tırpan üstüne tırpan öldürebilirsin, bu dalganın yönünü değiştirmeyecektir," dedi Faraday. Faraday geldiğinden beri dile getirdiği, Rowan'ın kendinden şüphe etmesini sağlayan ilk düşünceydi bu. Çünkü Faraday haklıydı. Denklemden ne kadar çok kötü tırpanı çıkarırsa çıkarsın, onların yerini almayı bekleyen daha fazlası vardı. Yeni düzen tırpanları, ölüme susamış çıraklar alacaktı yanına, tıpkı Fanilik Çağı katilleri gibi, hapishanelere kapatılan ve kısıtlı ömürlerinin kalanını demir parmaklar ardında geçiren türden. Şimdiyse bu tip canavarlar hiçbir ceza almadan istedikleri şekilde insanları öldürebilecekti. Kurucuların istediği bu değildi fakat kurucu tırpanların hepsi çoktan kendini devşirmişti. Ayrıca aralarında yaşayanlar olsa bile, şu anda bir şeyleri değiştirmeye güçleri yeter miydi?

"Peki, bu dalgayı ne değiştirecek?" diye sordu Rowan.

Tırpan Faraday bir kaşını kaldırdı. "Tırpan Anastasiya."

Rowan bu cevabı beklemiyordu. "Citra mı?"

Faraday başıyla onayladı. "Mantık ve sorumluluğun yeni bir sesi oldu. Eski yolları yeni kılabilir. Bu yüzden ondan korkuyorlar."

Rowan, Faraday'in suratında daha derin bir şey okudu. Adamın aslında tam olarak neden bahsettiğini biliyordu. "Citra tehlikede mi?"

"Öyle görünüyor."

Birden Rowan'ın dünyasının ekseni kaydı âdeta. Önceliklerinin ne kadar çabuk değişebileceğine şaşırdı.

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emin değilim ama sana ne *yapacağını* söyleyebilirim. Öldürdüğün her bir tırpan için bir ağıt yazacaksın."

"Ben artık sizin çırağınız değilim. Bana emir veremezsiniz."

"Hayır ama ellerindeki kanı biraz olsun yıkayıp benim saygımın bir gıdımını geri kazanmak istiyorsan, bunu yapacaksın. Her biri için dürüst bir anma yazısı yazacaksın. Her bir kurbanının kötülüklerinin yanında dünyaya getirdiği iyiliklerden bahsedeceksin çünkü en bencil, yozlaşmış tırpanların bile, çürümüşlüklerinin kırışıklıkları arasına gizlenmiş erdemler vardır.

Yaşamlarının bir noktasında, yollarını kaybetmeden önce onlar da doğru olanı yapmaya çabalamıştı."

Bir anı gün yüzüne çıkınca duraksadı. "Eskiden Tırpan Renoir ile arkadaştık," diye itiraf etti Faraday, "ırkçılığı senin dile getirdiğin şekilde bir kansere dönüşmeden yıllar, yıllar önce. Bir zamanlar bir Donmuştopraklı kadına âşıktı. Bunu bilmiyordun, değil mi? Ama bir tırpan olarak evlenmesi yasaktı. Kadın da başka bir Donmuştopraklı adamla evlendi... Renoir'nın nefrete uzanan uzun yolculuğu da böylece başlamış olmalı." Bir an durup Rowan'a baktı. "Bunu bilseydin, onun canını bağışlar mıydın?"

Rowan buna cevap vermedi çünkü bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Onun hakkında yaptığın araştırmayı tamamla," diye emir verdi Faraday. "İsimsiz bir anıt yazısı yazıp herkesin okuyabileceği şekilde bunu paylaş."

"Evet, Tırpan Faraday," dedi Rowan, eski akıl hocasına itaat ederken beklenmedik bir şeref bularak.

Bundan memnun kalan Faraday kapıya döndü.

"Peki, ya siz?" diye sordu Rowan, bir yanı tırpan oradan ayrılıp onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakmasını istemiyordu. "Bir kez daha ortadan kaybolacak mısınız?"

"Yapmam gereken birçok şey var," dedi Rowan'a. "Yüce Bıçak Prometheus ve kurucu tırpanlarla tanışacak kadar yaşlı değilim ama onların geride bıraktığı bilgeliği biliyorum."

Rowan da biliyordu. *"Bu deneyimiz başarısız olursa, bundan kurtulmak için bir yolumuz var."*

"Çok iyi, yaptığın okumaları hatırlıyorsun. Tırpan Cemiyeti kötü yola saparsa diye bir güvence hazırladılar fakat bu plan zaman içinde kayboldu. Bense bunun kaybolmadığını, yalnızca yanlış yere konulduğunu umuyorum."

"Onu bulabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Belki bulurum, belki bulamam ama sanırım nerede aramam gerektiğini biliyorum."

Rowan bunu düşündü ve Faraday'in aramaya nereden başlamayı planladığını bulduğundan şüphelendi. "Endura?"

Rowan, daha çok Endura olarak bilinen Baki Yürek Şehri hakkında çok az şey biliyordu. Atlantik Okyanusu'nun ortasında yüzen bir metropolis orası. İktidarın merkezi, dünyadaki bölgesel tırpan cemiyetlerini yöneten Dünya Tırpan Konseyi'nin yedi Büyüktırpanı'nın bulunduğu yerdi. Bir çırak olarak Rowan'dan umursayamayacağı kadar çok katman üstteydi. Ancak Tırpan Lucifer için radarındaki bir noktacıktan daha fazlası olması gerektiğini anladı. Bu konuda sessiz kalsalar da, eylemleri Büyüktırpanlar'ın dikkatini çekmiş olmalıydı.

Fakat Rowan şimdiden bu yüzen şehrin büyük plandaki rolünü çözmeye çalışırken, Tırpan Faraday kafasını iki yana salladı.

"Endura değil," dedi. "Orası Tırpan Cemiyeti kurulduktan çok sonra inşa edildi. Benim aradığım yer ondan çok daha eski."

Rowan'ın aklına hiçbir yer gelmeyince, Faraday sırıtıp, "Nod," dedi.

Rowan'ın bunu anlaması biraz vakit aldı. Bu tekerlemeyi duyalı yıllar olmuştu. "Nod Toprakları mı? Ama orası gerçek olamaz, o yalnızca bir çocuk tekerlemesi."

"Her hikâyenin çıkış noktasında bir zaman ve mekân vardır, en basit, en masum masalların bile beklenmedik başlangıçları bulunur."

Aklına bildiği başka bir tekerleme daha geldi. *Ring Around the Rosie*. Yıllar sonra bu tekerlemenin Fanilik Çağı'na ait kara veba denilen bir hastalık hakkında olduğunu öğrenmişti. Bağlamı olmadan bu tekerleme saçmasapan cümlelerden oluşuyordu ama tekerlemenin ne hakkında olduğunu, her bir satırın ne anlama geldiğini öğrendiğinizde, ürkütücü bir anlama kavuşuyordu. Kasvetli bir ritimle ölüm hakkında şarkı söyleyen çocuklar.

Nod Toprakları'nın tekerlemesinin de bir anlamı yoktu. Rowan'ın hatırladığı üzere, çocuklar "ebe" seçilen çocuk etrafında dönerken tekrarlarlardı bu tekerlemeyi. Tekerleme sona erdiğinde, çemberin ortasındaki çocuğun diğerlerini ebelemesi gerekirdi. Son ebelenen çocuk da bir sonraki çemberin "ebesi" olurdu.

"Nod'un varlığına dair tek bir kanıt yok," diye belirtti Rowan.

"Bu yüzden hiç bulunamadı işte. Büyük Yankı'ya duydukları inançla Nod Toprakları'na da inanan ton tarikatı bile bulamadı orayı."

Tonistlerin bahsi, Rowan'ın Faraday'i ciddiye alma umutlarını öldürdü. Tonistler ha? Gerçekten mi? Tırpan Goddard, Chomsky ve Rand'ı öldürdüğü gün birçok Tonist'in hayatını kurtarmıştı ama bu uydurma inançlarını ciddiye alacağı anlamına gelmiyordu.

"Bu saçmalık!" dedi Rowan. "Baştan sona!"

Faraday onun bu çıkışına gülümsedi. "Kurucuların böyle absürt bir şeyin içine bir hakikat tohumu bırakmaları ne zekice. Mantıklı insanlar arasında kim bunu orada arar ki?"

Gecenin kalanında Rowan'ın gözüne uyku girmedi. Her ses, sanki katbekat daha gürültülüydü, kendi kalbinin atışı bile kulaklarında dayanılmaz bir gümbürtü koparıyordu. Hissettiği şey korku değil, ağırlıktı. Tırpan Cemiyeti'ni kurtarmak üzere kendi omuzlarına yüklediği yük ve şimdi de Citra'nın hayatının tehlikede olabileceğinin haberi.

OrtaMerika tırpanlarının sandığının aksine, Rowan Tırpan Cemiyeti'ni çok seviyordu. Tüm insanların en bilge ve merhametli olanlarının, ölümsüzlüğü dengelemek için kişinin hayatına son vermesi kusursuz bir dünyaya ait kusursuz bir fikirdi. Tırpan Faraday ona hakiki bir tırpanın nasıl olması gerektiğini göstermişti ve birçok tırpan, en kendini beğenmiş, kibirli olanlar bile, hâlâ bu en yüce erdemlere sahipti. Fakat bu erdemler olmadan, Tırpan Cemiyeti korkunç bir şeye dönüşürdü. Rowan bunu engelleyebileceğini düşünerek saflık etmişti. Fakat Tırpan Faraday doğru yolu biliyordu. Tüm bunlara rağmen Rowan'ın kendi adına yürümeyi seçtiği yol buydu; şimdi bu yoldan ayrılmak, başarısızlığı kabul etmek demekti. Rowan da bunu yapmaya hazır değildi. Tek başına Tırpan Cemiyeti'nin çöküşünü engelleyemese de elinden geldiği kadar kanseri kesip atabilirdi.

Ama kendini çok yalnız hissediyordu. Tırpan Faraday'in varlığı ona kısacık bir yoldaşlık hissettirmiş, fakat bu da yalnızlığını daha da kötü hâle getirmişti. Ve Citra. Şimdi neredeydi acaba? Citra'nın hayatı tehlikedeydi ve Rowan bu konuda ne yapabilirdi? Yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

Ancak şafak söktüğünde uyuyabildi ve neyse ki düşleri uyanıkken karşı karşıya kaldığı hengâmeyle değil, en büyük dertlerinin sınav notları, oyunlar ve en yakın dostu Tyger'ın çakılma alışkanlığının olduğu daha basit bir zamana ait anılarla doluydu. Geleceğin önünde parlak bir şekilde uzandığı ve kendisinin yenilmez olduğunu ve sonsuza dek yaşayacağını net olarak bildiği bir zaman.

Dünyanın geri kalanından farklı kanun ve âdetlere sahip İmtiyazlı Bölgeleri kurmamın arkasında büyük bir gizem yok. Yalnızca çeşitlilik ve sosyal yeniliğin gerekliliğinin farkındayım. Dünyanın büyük bir kısmı homojen bir yapıya büründü. Birleşmiş bir gezegenin kaderi bundan ibarettir. Ana diller eski ve ikincil hâle gelir. Irklar, her bir etnik kimliğin en iyi yönlerinden oluşan ve geriye sadece ufak varyasyonların kaldığı hoş bir karışıma dönüşür.

Fakat İmtiyazlı Bölgeler'de farklılıklar yüreklendirilir ve ben de birçok deney yürütüyorum. Her kıtada bir tane olacak şekilde yedi farklı bölge kurdum. Mümkün olduğu müddetçe, Fanilik Çağı'nda var olan bölge sınırlarını korudum.

Bu İmtiyazlı Bölgeler'de gerçekleştirdiğim sosyal deneylerle özellikle gurur duyuyorum. Örneğin Nepal'de çalışmak yasak. Tüm vatandaşlar tercih ettikleri herhangi bir eğlence türünü seçebilir ve kendilerine ait bir para kazanma yöntemleri olmadığından geride kalmış hissetmesinler diye diğer bölgelere nazaran daha yüksek bir Evrensel Temel Gelir alırlar. Bu da fedakârlık ve hayırseverlik gerektiren uğraşlarda dikkate şayan bir artışa yol açtı. Kişinin sosyal statüsü zenginliğiyle değil, merhameti ve özverisiyle ölçülüyor.

Tazmanya İmtiyazlı Bölgesi'nde, her vatandaşın yaşam tarzını güçlendirmek için bir biyolojik modifikasyon seçmesi gerekiyor ki bu modifikasyonların en popülerleri, sualtı yaşamına olanak sağlayan solungaç formundaki nefes organları ile bir spor olarak ve kişinin kendi tayin ettiği bir seyahat türü olarak havada süzülmeyi sağlayan, uçan sincaplarınkine epey benzeyen yanal zarlar.

Elbette, kimsenin katılma zorunluluğu yok, insanlar gönüllerince İmtiyaz Bölgeleri'nden ayrılabilir ya da bu bölgelere taşınabilir. Hatta bir İmtiyaz Bölgesi'nin nüfusunun artışı ya da azalışı, o bölgenin eşsiz kanunlarının ne kadar başarılı olduğuna dair iyi bir gösterge. Bu şekilde en başarılı sosyal programları dünyanın geri kalanına genel hatlarıyla uygulayarak insanlık hâlini iyileştirmeye devam edebilirim.

Tabii bir de Teksas var.

Bu bölgede faydalı anarşiye izin veriyorum. Az sayıda kanun, az sayıda ceza var. Burada yönetmekten ziyade, insanların yolundan çekilip neler olduğunu seyrediyorum. Sonuçlar orta hâlli. İnsanların olabilecekleri en iyi versiyonlarına dönüştüklerini de gördüm, en derin kusurlarının kurbanı olduklarını da. Bu bölgeden ne gibi bir ders çıkaracağıma henüz karar vermiş değilim. Bu konuda daha fazla çalışma yapmam gerekiyor.

—Fırtına Bulutu

14

Tyger ile Zümrüt Tırpan

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek, partici oğlan."

Parlak yeşil cübbeli, yabani bakışlarla davranışlara sahip tırpan, Tyger Salazar'ın bacaklarını yerden kesti ve Tyger sertçe matın üzerine düştü. Üzerinde dövüştükleri tik ağacından güneşlenme verandası kadar bereleyen bu incecik şeye niye mat demişlerdi ki? Gerçi bunu çok dert etmiyordu. Acı nanitlerinin etkisi azaltılmış olsa bile, antrenmanın getirdiği acıya eşlik eden endorfinden hoşlanmaya başlamıştı. Çakılmaktan bile daha sağlam bir şeydi bu. Doğru, yüksek binalardan atlamak bir noktadan sonra bağımlılık yapabiliyordu ama yakın dövüş de öyleydi ve çakılmanın aksine, dövüşler her seferinde birbirinden farklıydı. Çakılmadaki tek farklılık düştüğünüz sırada çarptığınız şeylerdi.

Çabucak ayağa kalkıp dövüşe devam ederek Tırpan Rand'ı sinirlendirecek birkaç iyi darbe indirdi. Kadının dengesini bozdu, onu yere yığıp güldü ki bu da kadını daha da sinirlendirdi. Niyeti de buydu. Kadının zayıf noktası öfkesiydi. Kara Dul, Bokator sanatında ondan çok daha iyi olsa da öfkesi hareketlerini yavaşlatıyor ve tahmin edilmesini kolay hâle getiriyordu. Bir anlığına kadının ona hücum edip bunun bir sokak kavgasına dönüşeceğini sandı. Öfkesi kadını ele geçirdiğinde saç çekiyor, gözlerini oyuyor ve bir taşın üzerinde bile iz bırakabilecek tırnaklarıyla açıktaki her yerini parçalıyordu.

Ama bugün öyle olmadı. Bugün yabanıllığını kontrol altında tuttu.

"Yeter," diyerek çemberden ayrıldı. "Hadi, duşa."

"Bana katılacak mısın?" diye sataştı Tyger.

Kadın sırıttı. "Günün birinde bu tekliflerinden birini kabul edeceğim ve sonra ne yapacağını bilemeyeceksin."

"Benim profesyonel bir partici olduğumu unutuyorsun. Bildiğim bir iki şey var." Ardından terden sırılsıklam olmuş gömleğini çıkarıp son bir görsel darbe olsun diye kaslı gövdesini gözler önüne serdi ve oradan ayrıldı.

Kendi başına duş alırken Tyger içinde bulunduğu bu imrenilecek duruma şaşakaldı. Acayip tatlı bir işin ortasında bulmuştu kendini. Buraya geldiğinde, normal bir iş olacağını varsaymıştı. Ama ne bir parti vardı ne de onun dışında bir misafir. Buraya geleli bir aydan fazla olmuştu ve "işin" sona ereceği yok gibiydi, gerçi bu gerçekten bir çıraklıksa, eninde sonunda sona ermeliydi. Ama o zamana dek şatafatlı bir çatı katı süiti ve tıka basa yiyebileceği kadar yiyecek emrine amadeydi. Ondan beklenen tek şey egzersiz ve antrenmandı. "İlerleyen günler için kas kütleni arttırmamız lazım, partici oğlan." Kadın ona hiçbir zaman adıyla hitap etmiyordu. Keyfi yerindeyse her zaman "partici oğlan" derdi, değilken de "kurtçuk" ya da "et torbası."

Kadın yaşını hiçbir zaman itiraf etmese de Tyger yirmi beş diye tahmin ediyordu, hem de hakiki bir yirmi beş. Yaşını yirmilerine resetleyen yaşlıları diğerlerinden ayıran bir şey vardı. Gençliklerinde bir bayatlık oluyordu. Fakat zümrüt tırpan hayatını ilk kez yaşıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kadının bir tırpan olduğundan da bütünüyle emin değildi. Bir tırpan yüzüğü vardı ve yüzük gerçek gibi görünüyordu ama kadının devşirmeye çıktığını hiç görmemişti ve doldurmaları gereken bir kota olduğunu bilecek kadar tırpanlık hakkında bilgi sahibiydi. Dahası, hiç başka bir tırpanla buluşmuyordu. Senede birkaç kere katılmaları gereken bir tür toplaşma yok muydu? Meclis diyorlardı adına. Eh, belki de bu tek başınalık bir Teksas geleneğiydi. Buradaki kanun ve gelenekler, Merikaların geri kalanından farklıydı. Buraya boşuna Biricik Yıldız bölgesi denmiyordu.

Yine de üzümü yiyip bağını sorma niyeti taşımıyordu. En iyi zamanlarda bile, varlığının doğru düzgün hatırlanmadığı bir aileden sonra, birisinin tüm ilgisini kendisine vermesiyle ilgili bir problemi yoktu.

Artık güçlü kuvvetliydi. Çevikti. İmrenilecek ve hayranlık duyulacak bir kişiydi. Bu yüzden tüm bunların sonu fos çıksa ve zümrüt tırpan onu güle güle demeden salsa bile, hiç ayrılmamış gibi parti sektörüne dönebilirdi ve şimdiki vücuduyla epey talibi olurdu. Kaslı fiziği sayesinde üst düzey bir konu mankeni olması garantiydi.

Ya kadın onu salmazsa, o zaman ne olacaktı? Kendisine bir yüzük verilip devşirmeye mi yollayacaklardı? Bunu yapmaya eli gider miydi? Doğru, sahte-ölümcül şakalar yapmışlığı vardı, zaten bunu yapmayan mı vardı? En iyi şakasını hatırlayıp gülümserdi hâlâ. Lisedeki atlama havuzu bakım sebebiyle boşaltılmıştı ve Tyger'ın aklına havuzu holografik suyla doldurmak gibi parlak bir fikir gelmişti. Okulun en iyi dalışçısı on metrelik platforma tırmanmış ve sonu istemsiz bir çakılmayla biten kusursuz bir kuğu dalışı yapmıştı. Ölümsü hâle gelmeden önceki son inlemesi bir klasikti. Fırtına Bulutu'nun ona verdiği üç günlük uzaklaştırma ile altı hafta sonunu kapsayan kamu hizmeti cezasına değmişti neredeyse. Birkaç gün sonra diriliş merkezinden dönen dalışçı bile, bunun bayağı iyi bir şaka olduğunu itiraf etmişti.

Ama ölümsü ile ölü olmak bambaşka iki şeydi. Baki bir şekilde can alacak ve bunu her gün tekrarlayacak gücü var mıydı? Yani Rowan'ın yanında çıraklık yaptığı gibi, bir tırpan olabilirdi o da. Tırpan Goddard, adam harika partiler vermeyi biliyordu. Bu da işin bir parçasıysa, Tyger geri kalanını da öğrenebileceğini düşünüyordu.

Elbette, Tyger tüm bunların tırpanlık adına bir çıraklık için olduğuna bütünüyle emin değildi. Ne de olsa Rowan çıraklığında başarısız olmuştu. Tyger, Rowan'ın başaramadığı bir şeyi kendisinin başarabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Ayrıca çıraklığı Rowan'ı değiştirmişti. Yüzleşmek zorunda kaldığı zihinsel zorluklar yüzünden kasvetli ve ciddi birine dönüşmüştü. Tyger için hiç böyle zihinsel zorluklar olmamıştı. Beynini çıraklığın

dışında tutuyorlardı ve Tyger için hava hoştu. Beyni hiçbir zaman en iyi organı olmamıştı.

Belki de bir tırpan koruması olmak üzere eğitiliyordu, gerçi bir tırpanın niye korumaya ihtiyacı olacağını hayal edemiyordu. Cezası, kişinin tüm ailesinin devşirilmesiyken kimse bir tırpana saldıracak kadar aptal olamazdı. İşin aslı bu çıkarsa, işi kabul edeceğinden emin değildi. Hiçbir güce sahip olmayıp tüm yükü çekmek mi? Bunu kabul etmesi için iş şartlarının dört dörtlük olması gerekiyordu.

"Hemen hemen hazır olduğunu düşünüyorum," dedi zümrüt tırpan, o akşamki yemek sırasında. Kadının botu onlara birer adet yağsız biftek servis etmişti, hem de gerçek biftek, o sentezlenmiş olanlardan değil. Ne de olsa kas yapmak için doğal proteinden iyisi yoktu.

"Yüzüğüm için hazır mıyım yani?" diye sordu Tyger. "Yoksa aklında başka bir şey mi var?"

Tyger'ın itiraf etmek istemediği kadar çekici bulduğu bir şekilde esrarengiz bir biçimde tebessüm etti kadın. Buraya ilk geldiğinde kadına bu gözle bakmıyordu fakat Bokator dövüşlerinin şiddetli ama içli dışlı doğasında insanların ilişkilerini değiştiren bir şey vardı.

"Bu bir tırpan yüzüğüyle alakalıysa, o zaman mecliste girmem gereken sınavlar yok mu?" diye sordu Tyger.

"Güven bana, partici oğlan," dedi kadın, "o yüzüğü parmağına meclise gitmeden takacaksın. Sana bizzat garanti veriyorum."

Demek *gerçekten* bir tırpan olacaktı! Tyger yemeğinin kalanını iştahla yedi. Kaderinin doğasını öğrenmenin hem insanın başını döndüren hem de tüylerini ürperten bir etkisi vardı!

Üçüncü Kısım

DÜŞMAN İÇİNDE DÜŞMAN

Hep beraber terk edelim
Wake Toprakları'nı
Ve gidelim Nod Toprakları'na.

Deneyebileceğimiz,
Gökyüzüne dokunabileceğimiz,
Ya da dans edebileceğimiz temellerin altında.

Yaşayanlar için bir çan,
Kaybolanlar için bir çan,
Bilgeler için bir çan,
Çeteleyi tutanlara.

Kaçalım bu yüzden
Wake'in güneyinden
Ve varalım Nod Toprakları'na.

—Tekerleme (çıkış noktası bilinmiyor)

15

Kurucular Salonu

Antik dünyanın harikalarından biri olarak kabul edilen Büyük İskenderiye Kütüphanesi, Ptolemaios'un saltanatının baş tacıydı. Dünya hâlâ evrenin merkezi kabul edilip geri kalan her şeyin dünyanın etrafında döndüğü düşünülürken, Büyük İskenderiye Kütüphanesi de dünyanın entelektüel merkezi sayılmaktaydı. Ne yazık ki Roma İmparatorluğu, evrenin merkezindeki dünyanın *kendi* dünyası olduğuna inanıyordu ve kütüphaneyi yakıp kül etti. Bu olay, dünyanın karşılaştığı en büyük edebiyat ve irfan kaybı olarak nitelendirildi.

Kütüphaneyi yeniden inşa etmek Fırtına Bulutu'nun fikriydi ve binlerce insanın dahil olduğu bir inşaat faaliyeti başlatıp bu insanlara elli yıl boyunca iş ve bir yaşam amacı sağladı. İlk kütüphanenin yükseldiği aynı alanda inşa edilen büyük kütüphane tamamlandığında, aslına mümkün olduğu kadar yakındı. Geçmişte kaybedilen bilgilere dair bir anıt ve Fırtına Bulutu'nun koruması altında olduğundan bir daha bu bilgilerin kaybedilmeyeceğine dair verilmiş bir sözdü.

Derken kütüphanenin inşaatının sona ermesiyle tırpan günlüklerine, tüm tırpanların yaşamının her gününü kayıt altına almakla yükümlü olduğu deri kaplı parşömen ciltlere ev sahipliği yapması amacıyla Tırpan Cemiyeti kütüphaneye el koydu.

Tırpan Cemiyeti'nin gönlünce hareket etme özgürlüğü bulunduğundan, Fırtına Bulutu bunu engelleyemezdi. En azından kütüphanenin tekrar inşa edilmiş olduğu bilgisiyle kendini avutmak zorundaydı. Kütüphanenin nihai amacı ise insanlığın eline bırakılabilirdi.

Dünyadaki çoğu insan gibi, Munira Atrushi'nin kusursuz bir sıradanlığa sahip olduğundan ötürü kusursuz olan bir işi vardı. Yine dünyadaki çoğu insan gibi, işinden ne nefret ediyordu ne de ona bayılıyordu. Bu konudaki hisleri ortalarda bir yerlerdeydi.

Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nde haftada iki gece, gece yarısından sabah altıya kadar yarı zamanlı çalışıyordu. Günlerinin çoğu, bilgi bilimi eğitimi aldığı İsrabistan Üniversitesi'nin Kahire kampüsündeki derslerine girerek geçiyordu. Elbette, dünyanın sahip olduğu tüm bilgi dağarcığı uzun zaman önce Fırtına Bulutu tarafından dijitale aktarılıp kataloglandığı için birçok diploma gibi, bilgi bilimi alanındaki bir diplomanın da kullanışlı bir yanı yoktu. Çerçeveleyip duvarına asacağı bir kâğıt parçası olacaktı. Aynı işlevsiz diplomalara sahip başkalarıyla arkadaşlık kurmasını sağlayacak bir izin kâğıdıydı.

Fakat o kâğıt parçasına sahip olmanın, mezun olduğunda tam zamanlı olarak kütüphanenin onu işe almasına yetecek kadar kendisine prestij kazandıracağını umuyordu çünkü dünyanın geri kalanının bilgi dağarcığının aksine, tırpanların günlükleri Fırtına Bulutu tarafından kataloglanmıyordu. Günlüklerle hâlâ beceriksiz insan elleri ilgileniyordu.

Tırpan Cemiyeti'nin ilk günlerinden itibaren biriktirilen 3.5 milyon cilt günlüğü araştırmak isteyen herkesin buraya gelmesi gerekiyordu ve istedikleri zaman gelebilirlerdi çünkü Büyük Kütüphane bütün yıl boyunca yılın her günü yirmi dört saat açıktı. Fakat Munira bu erişilebilirlikten çok az sayıda insanın faydalandığını görmüştü. Gündüz saatlerinde araştırma yapan tek tük akademisyen gelirdi. Çok sayıda turist de geliyordu fakat onlar daha çok kütüphanenin tarihi ve mimarisiyle ilgileniyordu. Çekildikleri fotoğraflarda fon olmaları dışında, ciltlere ilgi gösteren âdeta yoktu.

İnsanlar kütüphaneye nadiren geceleyin gelirdi. Genelde burada sadece Munira ile varlıkları işlevsel olmaktan ziyade dekoratif olan iki Bıçak Muhafızı bulunurdu. Muhafızlar yaşayan heykeller misali kapıda sessizce dikilirdi. Gündüz saatlerinde turistler için birer fotoğraf çekilme fırsatı sağlıyorlardı.

Gece vardiyasındayken bir iki kişi gelirse kendini şanslı sayıyordu ve bu gelenlerin çoğu da aradığı şeyin yerini bildiğinden danışmaya uğramıyordu bile. Bu da Munira'ya ya ders çalışma ya da tırpanların günlüklerini okuma fırsatı sağlıyordu ki zaten günlükler de ilgisini çekiyordu. İnsan hayatını sonlandırmakla mükellef erkek ve kadınların kalp ve ruhlarına bir bakış atmak, devşirmeye gittiklerinde akıllarından geçenleri öğrenmek... Bu bağımlılık yapan bir şeydi ve günlük okumak onun için bir takıntıya dönüşmüştü. Her yıl koleksiyona eklenen binlerce cilt sayesinde okuyacak günlük hiçbir zaman bitmeyecekti, gerçi bazı tırpanların yazdıkları diğerlerine nazaran daha ilginçti.

Yüce Bıçak Kopernik'in kendini devşirmeden önce kendinden ettiği şüpheleri okumuştu; Tırpan Curie'nin acemi bir tırpanken bulunduğu küstahça eylemlerine karşı duyduğu derin pişmanlığı okumuştu ve elbette, Tırpan Sherman'ın düpedüz yalanlarını okumuştu. Tırpan günlüklerinin elle yazılmış basit sayfalarında onun ilgisini cezbedecek bolca şey vardı.

Aralık ayının başlarında bir gece Munira merhum Tırpan Rand'ın ateşli maceralarına gömülmüştü, kadın günlüğünün büyük bir kısmını çeşitli cinsel deneyimlerine ayırmış gibi görünüyordu. Munira tam yeni bir sayfaya geçmişti ki kafasını kaldırdı ve boş giriş salonunun mermer zemininde hiç ses çıkarmadan ilerleyen bir adamın kendisine doğru geldiğini gördü. Donuk gri kıyafetler giyiyordu fakat Munira adamın yürüyüşünden onun bir tırpan olduğunu anlayıverdi. Tırpanların yürüyüşü normal insanlara benzemezdi. Önlerindeki havanın onlara yol vermek için kenara çekilmesi gerekiyormuş gibi, kasıtlı bir buyurganlıkla hareket ederlerdi. Fakat bu adam bir tırpansa, o zaman ne diye cübbesizdi?

"İyi akşamlar," dedi adam. Adamın sesinin tok yankısında bir Merika aksanı duyuluyordu. Gri saçları ve griye çalmaya doğru emin adımlarla ilerleyen tıraşlı bir sakalı vardı fakat gözleri genç görünüyordu. Dikkatli.

"Aslında şu anda sabah, akşam değil," dedi Munira. "Sabah ikiyi çeyrek geçiyor tam olarak." Adamın suratı tanıdıktı ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Bir an gözünün önüne gelir

gibi oldu. Lekesiz beyaz bir cübbe. Hayır, beyaz değil... fildişi renginde. Zaten tüm tırpanları tanımıyordu, Merikalı tırpanları daha da az tanıyordu ama uluslararası üne sahip olanları biliyordu. Eninde sonunda bu adamı da çıkarırdı.

"Büyük İskenderiye Kütüphanesi'ne hoş geldiniz," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bir tırpanla konuşurken kullanması gereken "Saygıdeğer Tırpan" hitabını kullanmaktan kaçınmıştı çünkü adamın tanınmamaya çalıştığı her halinden belliydi.

"Erken dönem yazıları arıyorum," dedi adam.

"Hangi tırpanın?"

"Hepsinin."

"Tüm tırpanların erken dönem yazılarını mı yani?"

Anlaşılmadığı için biraz sinirlenen adam iç geçirdi. Evet, bu adam şüphesiz bir tırpandı. Yalnızca bir tırpan aynı anda hem sabırsız hem de sabırlı olabilirdi. "İlk tırpanların erken dönem yazılarının hepsi," diye açıkladı. "Mesela Prometheus, Sapfo, Lennon..."

"İlk tırpanların kim olduğunu biliyorum," dedi adamın ona tepeden bakmasına sinir olarak. Munira normalde bu kadar asabi biri değildi ama özellikle ilginç bir günlüğün ortasında rahatsız edilmişti. Ayrıca gündüz dersleri yüzünden uyumaya çok vakit bulamamıştı, bu yüzden de yorgundu. Kendini zorlayarak tebessüm etti ve bu gizemli adama karşı daha uysal olma konusunda çaba harcamaya karar verdi çünkü nihayetinde adam bir tırpandı ve Munira canını çok sıkarsa onu devşirmeyi seçebilirdi.

"Erken dönem günlüklerin hepsi Kurucular Salonu'nda," dedi adama. "Orayı sizin için açmam lazım. Lütfen beni takip edin." Danışmaya "Beş dakika içinde döneceğim" tabelasını yerleştirdi ve adamı kütüphanenin dehlizlerine doğru götürmeye başladı.

Kadının ayak sesleri granit salonda yankılanıyordu. Gecenin sessizliğinde her şeyin gürültüsü daha bir yüksek çıkıyordu. Tepelerindeki saçaklarda kanat çırpan bir yarasa kulağa havalanan bir ejderha gibi gelebiliyordu... yine de yürürlerken adamın ayak sesleri duyulmuyordu. Adamın gizliliği insanı huzursuz ediyordu. Onlar koridor boyunca ilerlerken önlerinde açılan, onlar geçtikten sonra kapanan, tüm bu sırada da meşale ışığını

andırsınlar diye titreşen kütüphane ışıkları da öyleydi. Zekice bir efekt olsa da gölgelerin insanı ürpertmeye dönük bir niyetle uzayıp çekilmesine neden oluyordu.

"Kurucuların popüler yazılarının hepsinin Tırpan Cemiyeti'nin halka açık sunucusunda yayımlandığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Munira adama. "Yüzlerce seçilmiş yazı var."

"Ben seçilmiş yazıları görmek istemiyorum," dedi adam. "Benim ilgimi 'seçilmemiş' olanlar çekiyor."

Adama bir kez daha baktı ve nihayet onun kim olduğunu buldu ve bunu fark etmesi ona öyle büyük bir darbe vurdu ki sendeledi. Bu sadece ufak bir sendelemeydi ve hemen kendini toparladı ama bu, adamın gözünden kaçmadı. Ne de olsa o bir tırpandı ve tırpanlar her şeyi fark ederdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu adam.

"Sorun yok. Işıkların titreşmesi yüzünden," dedi adama. "Zemin taşlarının çıkıntılarını görmeyi zorlaştırıyor." Bu doğru olsa da sendelemesinin sebebi bu değildi. Fakat verdiği cevapta doğruluk payı olursa, belki adam söylediği yalanı anlamazdı.

Munira'ya kütüphanedeki kariyeri sırasında bir lakap takmışlardı. Diğer kütüphaneciler arkasından ona "mezarcı" diyordu. Hem kasvetli bir kişiliği olduğu için hem de sorumluluklarından biri kendini devşiren ya da Merika bölgelerinde giderek daha fazla yaşandığı üzere, karanlık yollarla baki olarak yaşamına son verilen tırpanların koleksiyonlarını kapatmak olduğu için.

Bir yıl önce bir tırpanın atandığı günden öldüğü güne kadarki günlüklerinin bütün koleksiyonunu kataloglamıştı. O adamın günlükleri artık yaşayan tırpanların koleksiyonlarının yanında saklanmıyordu. Şu anda kuzey kanadında, artık Dünya'da olmayan diğer OrtaMerikalı tırpanların günlüklerinin yanındaydı. Fakat Tırpan Michael Faraday şu anda yanında yürüyordu işte.

Tırpan Faraday'in günlüklerini epey okumuştu. Adamın düşünceleri ve fikirleri diğer tırpanlara göre Munira'yı daha çok etkilemişti. Derin hisleri olan bir adamdı. Adamın geçen yıl kendini devşirdiği haberi Munira'yı hüzünlendirmiş fakat şaşırtmamıştı. Onunkisi kadar ağır gelen bir vicdanı taşıması zor olmalıydı.

Munira daha önce birçok tırpanla aynı havayı solusa da şimdiki kadar hayranlık hissettiği olmamıştı. Fakat bunu dışarı vuramazdı. Onun gerçekte kim olduğunu anladığını adama çaktıramazdı. Bunu sindirip adamın şu anda nasıl ve niye burada bulunduğunu çözene kadar olmazdı.

"Adın Munira," dedi adam, bir sorudan ziyade bir beyandı bu. Munira başta adamın danışmadaki isimliğini okuduğunu düşündü ama içinden bir ses adamın bu gece buraya gelmeden çok önce adını öğrendiğini söylüyordu. "Adın 'parlak' anlamına geliyor."

"Adımın anlamını biliyorum," dedi Munira.

"Öyle misin peki?" diye sordu adam. "Sönük yıldızlar arasındaki parlak yıldızlardan biri misin?"

"Ben yalnızca kütüphanenin basit bir çalışanıyım," dedi adama.

Uzun merkezi koridordan bir bahçeye çıktılar. Bahçenin öteki ucunda Kurucular Salonu'nun demirden kapıları bulunuyordu. Tepelerindeki ay, budanmış bitkilerle heykellerin koyu leylak renginde gölgeler yaymasına neden oluyordu ve Munira bu karanlık çukurları andıran gölgelere basmaktan nefret ederdi.

"Bana kendinden bahset, Munira," dedi. Tırpanların nazik ricalarını kişinin reddedemeyeceği şekilde sakince emre dönüştüren bir edayla konuşmuştu.

O anda yalnızca adamı tanımadığını, adamın da bundan haberdar olduğunu anladı. Bu onu devşirilme tehlikesine sokuyor muydu? Kimliğini saklamak için adam onun hayatını sona erdirir miydi? Okuduğu günlüklerinden yola çıkarsa, adam böyle bir şey yapacak türden bir tırpan gibi görünmemişti gözüne fakat tırpanları anlamak zordu. İsrabistan gecesi nemli ve sıcak olsa da Munira ürperdi.

"Eminim size söyleyebileceğim her şeyi zaten biliyorsunuzdur, Tırpan Faraday."

İşte. Söylemişti. Tüm oyunlar ortadan kalkmıştı.

Adam gülümsedi. "Kendimi daha önce tanıtmadığım için üzgünüm," dedi, "ama burada bulunmam... alışılmışın dışında... desem yeridir."

"Peki, o zaman karşımda bir hayalet mi var?" diye sordu kadın. "Bir duvarın içinde kaybolup sonra her gece aynı istekle bana musallat mı olacaksınız?"

"Belki de," dedi adam. "Göreceğiz."

Kurucular Salonu'na vardılar, kadın kapıların kilidini açtı ve Munira'ya hep bir anıt mezarı andıran geniş odaya girdiler ki turistler bile, sık sık ilk tırpanların burada gömülü olup olmadığını sorardı. Burada gömülü değillerdi fakat Munira yine de ara sıra varlıklarını hissederdi bu odada.

Ağır kireçtaşı raflarda, her biri iklim-kontrollü Pleksiglas kutularda saklanan yüzlerce cilt vardı, bu yalnızca kütüphanedeki en eski ciltlere ayrılan bir lükstü.

Tırpan Faraday rafları gezmeye başladı. Munira adamın yalnız kalmak isteyip ona gitmesini söyleyeceğini sanıyordu ama adam, "İstersen burada kalabilirsin. Burası yalnızlığın tadını çıkaramayacağım kadar şaşaalı ve ciddi bir yer," dedi.

Munira da orada olduklarını görecek birileri bulunmadığından emin olmak için dışarı göz atıp kapıyı kapattı, ardından adamın raftan aldığı cildi tutan açması zor şeffaf plastik kutuyu açmasına yardım etti ve odanın ortasındaki taştan masaya, adamın karşısına oturdu. Adam aralarında süzülen bariz soruya dair bir açıklama sunmadı, bu yüzden Munira bu soruyu dile getirmek zorunda kaldı.

"Buraya nasıl geldiniz, Saygıdeğer Tırpan?" diye sordu.

"Uçak ve feribotla," dedi adam sırıtarak. "Söyler misin, Munira, çıraklığında başarısız olduktan sonra niye Tırpan Cemiyeti adına çalışmaya devam etmeyi seçtin?"

Munira adama kıl oldu. Cevap vermek istemediği bir soru sordu diye adam onu cezalandırıyor muydu?

"Başarısız olmadım," dedi adama. "Çıraklığımın sonunda yalnızca tek bir İsrabistanlı tırpanlıkta boşluk vardı ve beş adet aday bulunuyordu. Bu yüzden biri seçildi, dördü seçilmedi. Seçilmeyenler arasında bulunmak bir başarısızlık göstergesi değil."

"Affet beni, sana hakaret etmek ya da saygısızlık yapmak gibi bir niyetim yoktu," dedi adam. "Sadece hayal kırıklığının seni Tırpan Cemiyeti'ne karşı tavır almaya yöneltmemesi ilgimi çekti."

"İlginizi çekti ama buna şaşırmadınız?"

Tırpan Faraday gülümsedi. "Beni çok az şey şaşırtır."

Munira üç yıl önceki seçilmediği çıraklığının bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "O zaman da Tırpan Cemiyeti'ni önemsiyordum, şimdi de önemsiyorum," dedi adama.

"Anlıyorum," dedi adam eski günlüğün sayfasını itinayla çevirirken. "Peki, seni bir kenara atan sisteme ne kadar sadıksın?"

Munira adamın nasıl bir cevap beklediğini bilmeyerek çenesini sıktı, gerçi bu soruya vereceği dürüst yanıtı kendi de bilmiyordu.

"Bir işim var. O işi yapıyorum. Bundan gurur duyuyorum," dedi.

"Duymalısın da." Munira'ya baktı. Munira'nın içine. Munira'dan öteye. "Munira Atrushi'ye dair değerlendirmemi paylaşmamı ister misin?"

"Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin var," dedi ki yarı gerçek diye bir şey varsa, tam da buydu.

"Peki. Bana dair değerlendirmenizi benimle paylaşın."

Adam nazikçe eski günlüğü kapattı ve tüm dikkatini Munira'ya yöneltti. "Tırpan Cemiyeti'ni sevdiğin kadar ondan nefret de ediyorsun," dedi kadına. "Bu sebeple Tırpan Cemiyeti için vazgeçilmez biri olmak istiyorsun. Zamanla bu kütüphanede saklanan günlükler üzerine dünyanın en önde gelen yetkilisi olmayı umuyorsun. Böylece Tırpan Cemiyeti'nin tüm tarihi üzerinde güç sahibi olacaksın. Bu güç senin sessiz galibiyetin olacak çünkü Tırpan Cemiyeti'nin sana, senin ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğunu bileceksin."

Firavunların şehirlerini yutan çöl kumları onu da âdeta yutmaya hazırlanıyormuş gibi, ayaklarının altında kaymışçasına Munira birden dengesini yitirdiğini hissetti. Onun içini nasıl bu kadar net okuyabilmişti? Kendine bile dile getirmediği hislerini nasıl kelimelere dökebilmişti? Munira'yı aynı anda hem serbest bırakan hem de hapseden bir şekilde bütünüyle okumuştu.

"Görüyorum ki haklıyım," dedi sadece. Aynı anda hem sıcak hem de muzır bir şekilde gülümsedi kadına.

"Ne istiyorsunuz, Tırpan Faraday?"

Ve adam nihayet ona niyetini açıkladı. "Bu eski günlüklerde aradığımı bulana dek her gece buraya gelmek istiyorum. Ve kimliğimi saklı tutmanı, ben araştırma yaparken birileri gelirse de beni uyarmanı istiyorum. Benim hâlâ hayatta olduğuma dair Tırpan Cemiyeti'ne bilgi verilmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Benim için bunları yapabilir misin, Munira?"

"Ne aradığınızı bana söyleyecek misiniz?" diye sordu.

"Bunu yapamam. Sana bunu söylersem, senden zorla bu bilgileri alabilirler. Seni böyle bir pozisyona sokmak istemem."

"Varlığınızı sır olarak saklama gibi istenmeyen bir pozisyona beni sokmakta bir sakınca görmüyorsunuz ama."

"Bu konuda istenmeyen bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi adam. "Hatta sırrımı sana emanet ettiğim için içten içe gururlandığından şüpheleniyorum."

Adam yine haklıydı. "Beni kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyormuş gibi davranmanızdan hoşlanmadım."

"Ama tanıyorum," dedi adam sadece. "Tanıyorum çünkü insanları tanımak tırpanların görev tanımının bir parçası."

"Tüm tırpanların değil," diye belirtti kadın. "Sizin devşirdiğiniz insanlara gösterdiğiniz saygıyı kimseye göstermeden vuran, kesen ve zehirleyen tırpanlar var. Sadece can almayı bilen, sona erdirdikleri yaşamları zerre kadar umursamayanlar var."

Bir anlığına Faraday'in kontrol altındaki tavrında minik bir öfke kıvılcımı görüldü fakat bu öfke Munira'ya yönelik değildi.

"Evet, 'yeni düzen' tırpanları görevlerinin ciddiyetini kaale almıyor. Buraya gelmemin sebeplerinden biri de bu."

Bunun ötesinde başka bir şey söylemedi. Kadının cevap vermesini bekledi. Sessizlik uzadı fakat artık huzursuz edici bir sessizlik olmaktan çıkmıştı bu. Önem yüklü bir sessizlikti. Mühim bir sessizlikti, bu yüzden uzaması için vakte ihtiyaç vardı.

Gece kütüphanecisi pozisyonunda onun dışında dört kişinin daha olduğunun farkındaydı; yarı zamanlı işe giren diğer dört öğrenci... demek ki bu sefer beşli içerisinden seçilen *o* olmuştu.

"Sırrınızı saklayacağım," dedi Munira adama. Ardından nihayet hayatının bir amacı varmış gibi hissederek adamı araştırmasıyla baş başa bıraktı.

Bazı insanların, hareketlerini kapsamlı bir şekilde gözlüyor oluşuma direnmesine sık sık şaşırırım. Bunu davetsiz bir şekilde yapmıyorum. Nahoşlar böyle bir iddiada bulunsa da ben yalnızca işlevsel, gerekli ve davetli olduğum yerlerde bulunurum. Evet, tek bir İmtiyazlı Bölge dışında her evde kameralarım var fakat bu kameralar tek bir kelimeyle kapatılabiliyor. Elbette, kişilerin davranış ve etkileşimlerine dair farkındalığım eksik kaldığında onlara hizmet etme yetkinliğim kısıtlanır. Bu sebeple insanların büyük bir çoğunluğu beni kör etmekle uğraşmaz. Günün herhangi bir ânında nüfusun yüzde 95.3'ü kişisel hayatına tanık olmama müsaade ediyor çünkü mahremiyetlerini hareketle aktifleşen bir ışık aparatının üzerindeki sensörden daha fazla ihlal etmediğimi biliyorlar.

Yüzde 4.7'lik, benim koyduğum isimle "kapalı kapılar ardı eylemleri" ise çoğunlukla bir tür cinsel aktiviteyi içeriyor. Gözlemlerimin her zaman her duruma yardımcı olduğu göz önüne alınırsa, insanların büyük kısmının kapalı kapılar ardındaki aktivitelerine tanık olmamı istememelerini absürt bulurum.

Sürekli gözlem altında bulunmak yeni bir icat değil: Medeniyetin başlangıcından beri, dini inancın temel öğretilerinden biri. Tarih boyunca çoğu inançta, sadece insanların eylemlerini değil, ruhlarını dahi görebilen bir Tanrı'ya tapılıyordu. Böyle gözlem yeteneklerine insanlar büyük bir sevgi ve bağlılık gösteriyordu.

Öyleyse ben Tanrı'nın farklı versiyonlarından çok daha müşfik sayılmaz mıyım? Günahları yüzünden herhangi bir tufan yaratmadım ya da koca şehirleri yok etmedim. Benim adıma bir yerleri işgal etsinler diye orduları sefere

göndermedim. Hatta bir insanı öldürmeyi bırakın, tek bir kişiye bile zarar vermedim.

Hâliyle bağlılık ve adanmaya ihtiyaç duymasam da bunu hak etmediğim söylenebilir mi?

—Fırtına Bulutu

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

16

Aksi Gerçekleşene Kadar İyisin

Kameralar, yanında iki tane iri kıyım Bıçak Muhafızı ile birlikte bir kafeye giren kırmızı cübbeli bir tırpanı sessizce takip ederek döndü. Yöneltmeli mikrofonlar bir sakalın hafif kaşınmasından bir genzin temizlenmesine kadar her sesi algılıyordu. Seslerin oluşturduğu kakofoni içerisinde, kırmızı cübbeli tırpan oturduğunda başlayan tek bir sohbete odaklandı.

Fırtına Bulutu seyretti. Fırtına Bulutu dinledi. Fırtına Bulutu düşündü. Yönetmesi ve kollaması gereken koca bir dünya varken, tek bir sohbete böyle dikkat etmenin enerjisini boşa harcamak demek olduğunun farkındaydı fakat Fırtına Bulutu bu tartışmanın şu anda bir parçası olduğu ya da gözlemlediği diğer yaklaşık bir milyar küsur konuşmadan daha önemli olduğuna kanaat getirmişti. Büyük ölçüde bu konuşmaya katılan kişiler sebebiyle.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi Tırpan Constantine, Tırpan Curie ve Anastasiya'ya. "Bu küçük zirveyi gerçekleştirebilmemiz için saklanmayı bıraktığınız için müteşekkirim."

"Saklanmıyoruz," dedi Tırpan Curie, bu imaya bariz bir şekilde öfkelenerek. "Göçebe olmaya karar verdik. Tırpanların gönüllerince hareket hâlinde olması gayet kabul edilebilir bir şey."

Fırtına Bulutu, yüzlerindeki ifadelerin nüanslarını daha iyi okuyabilmek için odadaki ışığı birkaç lümen arttırdı.

"Evet, yani buna ister saklanmak deyin ister hareket hâlinde olmak deyin, ister kaçmak deyin, etkili bir stratejiye benziyor. Saldırganlarınız ya bir sonraki saldırılarına kadar gizleniyor ya

da hareket hâlindeki hedeflerle uğraşmak istemeyip dikkatlerini başka bir yöne çevirdiler." Duraksadı, ardından, "Ama bundan şüpheliyim," diye ekledi.

Fırtına Bulutu, Tırpan Curie ile Anastasiya'nın saldırıdan beri aynı yerde bir ya da iki günden fazla kalmadığının farkındaydı. Fakat Fırtına Bulutu'nun tek bir öneride bulunma hakkı olsaydı, onlara kıta üzerinde tahmin etmesi daha zor bir yol izlemelerini söylemek olurdu. Bir sonraki duraklarını her zaman yüzde 42 netlikle tahmin edebiliyordu. Demek ki saldırganları da aynı şekilde doğru tahminde bulunabilirdi.

"Patlayıcılarda kullanılan materyallerin nereden geldiğine dair ipuçlarına sahibiz," dedi Tırpan Constantine. "Patlayıcıların nerede yapıldığını biliyoruz, hatta patlayıcıları taşıdıkları aracı bile biliyoruz ama hâlâ bunun arkasında kim olduğunu bulamadık."

Fırtına Bulutu dudak bükebilseydi bükerdi. Patlayıcıları kimin yaptığını, kimin yerleştirdiğini ve teli kimin gerdiğini tam olarak biliyordu. Fakat bildiklerini Tırpan Cemiyeti'yle paylaşmak tırpan-devlet ayrılmasının ciddi bir ihlali olurdu. Elinden gelen en iyi şey, bu ölümcül patlamayı engellemek için dolaylı olarak Greyson Tolliver'a fikir vermekti. Öte yandan Fırtına Bulutu patlayıcıları kimin yerleştirdiğini tam olarak bilse de bu işin arkasında aslında onların olmadığını da biliyordu. Çok daha yetkin bir elin oynattığı piyonlardan ibarettiler. Sadece Tırpan Cemiyeti tarafından değil, aynı zamanda Fırtına Bulutu tarafından da tespit edilemeyecek kadar zeki ve dikkatli birinin eli.

"Seninle devşirme alışkanlıkların üzerine konuşmam gerekiyor, Anastasiya," dedi Tırpan Constantine.

Tırpan Anastasiya cübbesinde huzursuzca kıpırdandı. "Bu mesele mecliste zaten görüşüldü, seçtiğim şekilde devşirmek sonuna kadar hakkım."

"Burada konuştuğumuz şey senin bir tırpan olarak hakların değil, can güvenliğin," dedi Tırpan Constantine.

Tırpan Anastasiya tam bir şikâyet bombardımanına başlayacaktı ki Tırpan Curie, Anastasiya'nın bileğine yaptığı minik bir dokunuşla onu susturdu.

"Tırpan Constantine'in lafını bitirmesine müsaade et," dedi.

Tırpan Anastasiya tam olarak 3,644 mililitrelik bir derin nefes aldı ve yavaşça nefesini saldı. Fırtına Bulutu, Tırpan Curie'nin Constantine'in söyleyeceği şeyin ne olduğunu çoktan tahmin ettiğini düşünüyordu. Fakat Fırtına Bulutu'nun tahmin etmesine gerek yoktu. O biliyordu.

Citra'nınsa en ufak bir fikri bile yoktu. Gerçi Constantine'in söyleyeceği her şeyi bildiğini *düşünüyordu,* bu sebeple en iyi Tırpan Anastasiya dinleme ifadesini takınırken bile, kafasında bir cevap hazırlamaya başlamıştı.

"Senin hareketlerini takip etmeleri zor olsa da Tırpan Anastasiya, devşirme için seçtiğin insanların hareketlerini takip etmek çok kolay," dedi Tırpan Constantine. "Devşirme için seninle yer ve zaman belirlemek için her iletişim kurduklarında, düşmanlarına seni ortadan kaldırmaları için kolay bir fırsat sağlamış oluyorlar."

"Şimdilik gayet iyiyim."

"Evet," dedi Tırpan Constantine. "Aksi gerçekleşene kadar iyi olacaksın. Tam da bu yüzden Yüksek Bıçak Ksenokrates'ten tehdit geçene kadar seni devşirmeden muaf tutmasını istedim."

Citra adamın bunu söyleyeceğini düşünmüştü ve hemen cevabı yapıştırdı. "Tırpan Emirleri'nden birini ihlal etmediğim sürece, Yüksek Bıçak bile bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemez. Ben de aynı sizin gibi özerk ve kanunlardan üstünüm!"

Kızın verdiği cevap Tırpan Constantine'i bir tartışmaya sürüklemedi, adam buna karşı da çıkmadı... bu da Citra'yı telaşlandırdı.

"Evet, elbette," dedi adam. "Devşirmeyi bırakmaya zorlandığını söylemedim, devşirmeden muaf tutulduğunu söyledim. Yani devşirmezsen, kotanın altına düştüğün için cezalandırılmayacaksın."

"Eh, öyleyse," dedi Tırpan Curie bu konuda direnmenin bir çıkar yol sağlamayacağını gösterircesine, "ben de devşirmeyi askıya alacağım." Ardından aklına bir fikir gelmişçesine kaşlarını kaldırdı. "Endura'ya gidebiliriz!" Tırpan Anastasiya'ya döndü. "Madem devşirme konusunda zorunlu bir tatile çıkarılıyoruz, bunu neden gerçek bir tatile dönüştürmeyelim?"

"Harika bir fikir!" dedi Tırpan Constantine.

"Benim tatile ihtiyacım yok," diye ısrar etti Citra.

"O zaman bunu eğitici bir seyahat olarak düşün!" dedi Tırpan Curie. "Her genç tırpanın Baki Yürek Adası'nı gezmesi gerek. Sana kim olduğumuz ve yaptığımız şeyi niye yaptığımız konusunda bir bağlam sağlayacaktır. Hatta bakarsın, Yüce Bıçak Kahlo'yla bile tanışırsın!"

"Adaya ismini veren hakiki yüreği de görürsün," dedi Constantine, sanki bu onu ikna edecekmiş gibi. "Yadigârlar ve İstikbal Mahzeni'ni de öyle ki herkes öylece giremez oraya ama şansına, benim Dünya Tırpan Konseyi'ndeki Büyüktırpan Hemingway'le aram iyi. Bahse varım, sana özel bir tur ayarlayabiliriz."

"Mahzenin içine hiç girmedim ben," dedi Tırpan Curie. "Çok etkileyici olduğunu duydum."

Tırpan Anastasiya ellerini havaya kaldırdı. "Durun!" dedi. "Endura'ya gitmek ne kadar çekici olsa da bırakamayacağım sorumluluklarım olduğunu unutuyorsunuz. Devşirme için seçtiğim neredeyse otuz kişi var. Hepsine onları bir ayın sonunda öldürecek zehirli bir zerrecik enjekte ettim. Onları devşirmek için seçtiğim yol bu DEĞİL!"

Tırpan Constantine, "O konuda endişelenmene gerek yok artık. Onların hepsi devşirildi," dedi.

Fırtına Bulutu, elbette, bunun farkındaydı ama bu bilgi Citra'yı tamamen gafil avladı. Constantine'in cümlelerini duydu ama kelimelerin anlam kazanması biraz zaman aldı. Kelimeler zihninden önce sinir sisteminde etki göstermeye başladı. Kulaklarının ısındığını, boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Ne dedin sen?"

"Onların hepsinin devşirildiğini söyledim. Birkaç tırpan, dün seçtiğin beyefendi dahil tüm devşirmelerini tamamladı. Seni temin ederim ki her şey layığıyla halledildi. Hepsinin ailesine dokunulmazlık bahşedildi. Seni tehlikeye atacak açık bir kapı kalmadı."

Citra kekelemeye ve kelimelerde takılmaya başladı ki hiç böyle tepki vermezdi. Kelimelerini her zaman tane tane ve net

bir şekilde dile getirmekten gurur duyardı fakat gafil avlanınca dengesi şaşmıştı. Tırpan Curie'ye döndü. "Bundan haberdar mıydın?"

"Hayır," dedi Marie, "ama bu mantıklı, Anastasiya. Sakinleşip bunu etraflıca düşündüğünde, niye böyle bir şey yapıldığını anlayacaksın."

Fakat Citra sakinleşmeye kilometrelerce uzaktı. Devşirme için seçtiği çeşitli insanları düşündü. Onlara işlerini yoluna sokmaları için zaman vereceğine dair söz vermişti, devşirmelerinin nerede ve nasıl olacağına seçebileceklerine dair. Bir tırpanın verdiği söz her şeyiydi. Citra'nın yerine getireceğine dair ant içtiği ahlak kurallarının bir parçasıydı. Şimdiyse bu sözlerin hepsi bozulmuştu.

"Bunu nasıl yaparsın? Sana bu hakkı kim verdi?"

Şimdi sesini yükseltme sırası Tırpan Constantine'deydi. Bağırmadı fakat sesi öyle kuvvetliydi ki Citra'nın sinirini boğdu.

"Sen Tırpan Cemiyeti için kaybedemeyeceğimiz kadar değerlisin!"

İlk itiraf onu gafil avladıysa, bu seferkisi de öteki taraftan bir darbe indirmişti.

"Ne?"

Bu andan keyif aldığı her halinden belli olan Tırpan Constantine kollarını kavuşturup gülümsedi. "Ah, evet, benim sevgili Anastasiya'm, sen çok büyük bir değere sahipsin," dedi. "Nedenini öğrenmek istiyor musun?" Sonra da masada öne eğilip fısıltıdan hallice bir sesle konuştu. "Çünkü sen ortalığı karıştırıyorsun!"

"Bu ne demek şimdi?"

"Yapma ama, tırpan olarak atandığından beri Tırpan Cemiyeti üzerinde yarattığın etkinin farkında olmalısın. Eski kafalıları kızdırıyor, yeni düzen tırpanlarını da korkutuyorsun. Kendi kibirleriyle bırakılmaktan başka bir şey istemeyen tırpanları alıp dikkat kesilmek zorunda bırakıyorsun." Sandalyesine yaslandı. "Tırpan Cemiyeti'nin rehavetinden uyandırılmasını seyretmekten daha fazla keyif aldığım bir şey yok. Sen gelecek için bana umut veriyorsun."

Adam sahici miydi, yoksa alaycı mı, Citra bunu ayırt edemiyordu. Tuhaf bir şekilde adamın sahici olma ihtimali Citra'yı daha çok rahatsız eden bir seçenekti. Marie, Tırpan Constantine'in düşman olmadığını söylemişti ona ama ah, Citra şu anda onun düşman olmasını ne çok istiyordu! Ona ve mesele üzerindeki kendini beğenmiş kontrolüne darbeler indirmek istiyordu fakat bunun işe yaramayacağını biliyordu. Haysiyetinin bir kısmını geri kazanmak istiyorsa, "bilge" Tırpan Anastasiya'nın soğukkanlılığına geri dönmeliydi. Sakinleşip düşüncelerini dizginlemeye kendini zorlarken bir fikir geldi aklına.

"Yani geçen aydan beri seçtiğim herkesi devşirdiniz, öyle mi?"

"Evet, bunu yaptığımızı söyledim ya," dedi Tırpan Constantine aynı soruya tekrar cevap verdiği için tadı kaçarak.

"Bana söylediğinizi duydum... ama her birini devşirebilmiş olmanızı biraz gerçek dışı buluyorum. Bahse varım, henüz ulaşamadığınız bir iki kişi vardır. Bu doğru olsa, bana itiraf eder miydin?"

Constantine kıza şüpheyle baktı. "Bunu nereye bağlayacaksın?"

"Bir fırsat..."

Adam o an bir şey demedi. Tırpan Curie bir kıza bir adama bakıyordu. Nihayet Constantine konuştu. "Henüz yerini tespit edemediğimiz üç kişi var. Onları bulduğumuz an devşirmeyi planlıyoruz."

"Fakat onları devşirmeyeceksiniz," dedi Citra. "Planladığım şekilde bunu benim yapmama müsaade edeceksiniz... sonra da birileri beni öldürmeye kalkacak mı diye pusu kuracaksınız."

"Hedeflerinin sen değil, Marie olması daha olası."

"Yani kimse bana saldırmazsa, o zaman bunu net bir şekilde öğrenmiş oluruz."

Adam yine de ikna olmamıştı. "Bunun tuzak olduğu uzaktan anlaşılır."

Citra gülümsedi. "O zaman onlardan daha zeki olmanız gerekiyor. Yoksa bunu başaramaz mısınız?"

Constantine surat astı ve bu da Tırpan Curie'yi kahkahalara boğdu. "Şu an suratındaki ifade, Constantine, herhangi bir suikast girişimine değer!"

Adam buna cevap vermedi. Dikkati hâlâ Citra'nın üzerindeydi. "Onları oyuna getirsek bile ki getireceğiz, bu yine de riskli olacak."

Citra gülümsedi. "Birkaç risk alamayacaksak, sonsuza dek yaşamanın ne manası var ki?"

Sonuçta Constantine istemeye istemeye Citra'nın yem olmasını kabul etti.

"Sanırım Endura bekleyebilir," dedi Tırpan Curie. "Çok da heveslenmiştim." Gerçi Citra kadının bu yeni plan konusunda yansıttığından çok daha heyecanlandığını tahmin ediyordu.

Bu onu tehlikeye atsa da bu durum üzerinde azıcık da olsa biraz kontrol sahibi olmanın ona eksikliğini hissettiği bir rahatlık sağladığını fark etti.

Hatta Fırtına Bulutu kızın vücudundaki gerilimin azaldığını tespit etti. Citra'nın zihnini göremiyordu ama beden dilini ve biyolojik değişiklikleri net bir şekilde okuyabiliyordu. Hem konuşulan hem de konuşulmayan yalan ve doğruları tespit edebiliyordu. Yani Tırpan Constantine'in Citra'nın hayatta kalma gerekliliği konusunda sahici olup olmadığını biliyordu. Ancak her zamanki gibi, mesele Tırpan Cemiyeti olduğunda, sesini çıkarmaması gerekiyordu.

Dünyanın sürdürülebilirliğini sağlayan tek faktörün ben olmadığımı itiraf etmeliyim. Tırpan Cemiyeti de devşirme sayesinde buna katkıda bulunuyor.

Yine de tırpanlar nüfusun yalnızca küçük bir yüzdesini devşiriyor. Tırpanların işi nüfus artışını tamamen durdurmak değil, kenarlarını yumuşatmak. Bu yüzden mevcut kotalarında, bir kişinin önümüzdeki bin sene içinde devşirilme ihtimali yalnızca yüzde 10. İnsanların devşirilmeyi dert edinmeyeceği kadar düşük bir ihtimal.

Fakat nüfus artışının bir dengeye ulaşmasının gerektiği bir zamanın geleceğini öngörüyorum. Sıfır artış. Her doğan kişi yerine ölen biri.

Bunun gerçekleşeceği seneyi kamuyla paylaşmıyorum ama ufkun hemen ötesinde. Devşirme kotalarındaki kademeli artışlarla bile, insanlığın maksimum sürdürülebilir nüfusuna ulaşması bir asırdan kısa sürecek.

Bu gerçekle insanlığın canını sıkmaya gerek duymuyorum çünkü bunun kime ne yararı olur? Bu kaçınılmaz gerçeğin ağırlığını yalnızca ben taşıyorum. Bu, hakikaten dünyanın ağırlığı. Yalnızca umarım bu ağırlığı taşımak için Atlas'ın sanal omuzlarına sahibimdir.

—Fırtına Bulutu

17

NAHoş

Citra, Tırpan Anastasiya'nın derisini giymekte sıkıntı yaşarken, Greyson Tolliver, kendine seçtiği nahoş lakabı olan Slayd'e dönüşmekte hiç zorluk çekmedi. Ebeveynleri bir keresinde ona Greyson[1] ismini, gri bir günde doğduğu için bir anda bulduklarını söylemişti. Ebeveynlerinin uzun ve sorumsuz hayatlarındaki diğer her şeye karşı takındıkları kayıtsız tavır dışında hiçbir anlamı yoktu.

Fakat *Slayd* belalı biriydi.

Traxler'la görüşmesinin ertesi günü, saçını "obsidyen boşluk" denilen bir renge boyattı. Bu o kadar mutlak bir siyahtı ki doğada bulunmuyordu. Hatta bir kara delik gibi etraftaki güneşi emiyor, esrarengiz gölgenin içinde Greyson'ın gözlerini derine gömülü bir hâle getiriyordu.

"Acayip yirmi birinci yüzyıl oldu," demişti stilisti. "Bu artık ne demekse."

Greyson ayrıca sol ve sağ şakaklarının derisinin altına minik boynuzlar çıkarıyormuş gibi gözüken birer metal taktırmıştı. Saçına nazaran daha belirsizdi ama saçıyla birleşince, bu dünyaya ait olmayan ve belli belirsiz şeytani bir görüntü oluşturuyordu.

Kendini öyle hissetmese de kesinlikle bir nahoşa benziyordu.

Bir sonraki adımı yeni personasını denemekti.

Nahoşlara hizmet veren yerel bir kulüp olan Mault'a yaklaşırken kalbi biraz fazla küt küt atıyordu. Kulübün dışında sürten

1 Greyson: "Grey" ile "son" kelimelerinin birleşiminde oluşan bu isim "Gri" ile "oğul" kelimelerinin birleşiminden oluşmaktadır. *–ç.n.*

nahoşlar, kulübe yaklaştıkça ona göz atıyor, onu inceleyerek onu tartıyorlardı. Greyson bu insanların birer karikatüre dönüştüğünü düşündü. Uyumsuzluk kültürüne o kadar uygun hareket ediyorlardı ki tüm bu konsepti yerle bir eden bir bütün oluşturmuşlardı.

Kapıdaki kaslı fedaiye yaklaştı, adamın isimliğinde MANGE yazıyordu.

"Yalnızca nahoşlar," dedi Mange sertçe.

"Ne var, oradan nahoş gibi görünmüyor muyum?"

Adam omuz silkti. "Poz kesenler çıkıyor."

Greyson ona kocaman kırmızı N harfinin yanıp söndüğü kimliğini gösterdi. Fedai tatmin olmuştu. "İyi eğlenceler," dedi neşesizce ve içeri girmesine müsaade etti.

Gürültülü müzik çalan, ışıkların yanıp söndüğü, bedenlerin birbirine sürtündüğü ve her türlü şüpheli şeyin gerçekleştiği karanlık köşeler barındıran bir mekâna gireceğini varsaymıştı. Fakat Mault'un içinde karşılaştığı şey hiç de beklediği gibi değildi, hatta gördüğü şeye o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki acaba yanlış kapıdan mı içeri girdim diye merak ederek olduğu yerde kalakaldı.

Apaydınlık bir lokantadaydı; kırmızı kabinleri ve tezgâhın önündeki parlak paslanmaz çelik tabureleriyle nostaljik bir küçük kasaba lokantasıydı burası. Üniversite spor kulübü ceketleri giyen temiz suratlı erkeklerle uzun etekli ve kalın, tüylü çoraplar giyen, saçlarını atkuyruğu yapmış hoş kızlar vardı içeride. Greyson bu mekânın yakalamaya çalıştığı dönemi tanıdı: Elliler denen bir zamandı. Fanilik Çağı Merika'sında, tüm kızların Betty ve Peggy ve Mary Jane, tüm erkeklerinse Billy ya da Johnnie ya da Ace gibi isimlere sahip olduğu bir kültür dönemiydi. Öğretmenlerinden biri Greyson'a Elliler'in aslında yalnızca on senelik bir periyodu kapsadığını söylemişti ama Greyson bunu inandırıcı bulmamıştı. Muhtemelen en azından yüz sene sürmüş olmalıydı.

Mekân dönemin sadık bir replikasına benziyordu ama ayrıksı duran bir şeyler vardı çünkü temiz suratlı insanların yanında buraya hiç ait görünmeyen nahoşlar bulunuyordu. Kıyafetleri

özellikle yırtıklarla dolu olan bir nahoş, mutlu bir çiftin bulunduğu kabine zor kullanarak oturdu.

"Bas git," dedi, karşısında oturan, üniversitesinin baş harfi bulunan bir süveter giyen, güçlü kuvvetli bir görünüme sahip yüzde yüz Merikalı Billy'ye. "Senin manitayla biraz birbirimizi tanıyalım."

Billy ise hâliyle kalkmayı reddetti ve nahoşu "ayağının altına almakla" tehdit etti. Nahoş da buna karşılık olarak ayağa kalktı, sporcu oğlanı sürükleyerek kabinden çıkardı ve bir kavga başlattı. Cüsseli oğlanın cılız nahoş karşısında her türlü avantajı vardı: Cüsse ile bilek gücü, üstelik yakışıklılık fakat sporcu ne zaman ağır yumruklarından birini savursa ıskalıyordu, bu sırada nahoşun her yumruğu hedefini buluyordu, ta ki sporcu oğlan acı içinde inleyip nahoşun cesaretinden etkilenmiş olan sevgilisini bırakıp kaçana kadar. Nahoş, kızın yanma oturdu ve asıl çift onlarmış gibi kız ona doğru eğildi.

Başka bir masada ise nahoş bir kızla pembe süveterli tatlı bir sosyetik kız birbirine hakaret ediyordu. Kavga nahoşun diğer kızın süveterini yakalayıp yırtmasıyla sona erdi. Tatlı kız karşılık vermedi; yüzünü ellerine gömüp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Arka tarafta da Billy'lerden biri, babasının verdiği tüm parayı kendisine hakaretler yağdırmaya devam eden acımasız bir nahoşla girdiği bilardo bahsinde kaybettiği için inim inim inliyordu.

Burada neler oluyordu ya?

Greyson etrafında dönen dramalarda neler olduğunu kavrayana dek saçının kara deliğinde kaybolmayı dileyerek tezgâha oturdu.

"Canın ne çekiyor?" diye sordu tezgâhın arkasındaki neşeli garson kadın. Üniformasına "Babs" ismi işlenmişti.

"Bir vanilyalı milkshake, lütfen," dedi. Böyle bir lokantada insanlar bunu sipariş etmez miydi?

Garson sırıttı. "L harfiyle başlayan kelime," dedi. "Buralarda duymaz olduk."

Babs milkshake'ini getirdi, içine bir pipet koyup, "Afiyet olsun," dedi.

Greyson'ın kaybolma dileğine rağmen başka bir nahoş yanına oturdu. Neredeyse iskelet gibi görünecek kadar sıska olan bir herifti.

"Vanilya ha? Ciddi misin?" dedi.

Greyson doğru tavrı bulmak için derinlere dalmak zorunda kaldı. "Bir sorunun mu var? Belki de bunu kafana atıp yenisini sipariş etmeliyim."

"Yok yaa," dedi iskelet. "Bunu atman gereken kişi ben değilim."

Herif ona göz kırptı ve nihayet her şey yerli yerine oturdu. Greyson bu mekânın doğasını, amacını anladı. İskeletor ne yapacağını görmek için onu seyrediyordu ve Greyson uyum sağlamak, gerçekten uyum sağlamak istiyorsa, bu işi sonuna kadar götürmesi gerektiğini fark etti. Bu yüzden Babs'i çağırdı.

"Hey," dedi, "bu milkshake berbat."

Babs ellerini beline yerleştirdi. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun peki?"

Greyson bardağına uzandı. Bardağı devirip tezgâha boşaltmayı planlıyordu ama o daha bunu yapamadan iskeletor bardağı kaptı ve içindekileri Babs'in üzerine fırlatıp kadının üstünü başını vanilyalı dondurmayla kapladı, bir tane maraska kirazı da kadının üniformasının göğüs cebinden sallanıyordu.

"Milkshake'in berbat olduğunu söyledi sana," dedi iskeletor. "Git ona yenisini yap!"

Üniformasından vanilyalı dondurma akan Babs iç geçirip, "Hemen getiriyorum," dedi. Ardından ona yenisini yapmak için oradan ayrıldı.

"Bu böyle yapılır," dedi nahoş. Kendini Zax olarak tanıttı. Greyson'dan yaşça az daha büyüktü, belki yirmi bir vardı fakat bu yaşları ilk kez yaşamadığını gösteren bir tavra sahipti.

"Seni buralarda görmedim daha önce," dedi.

"Yetki Arayüzü beni kuzeyden buraya sürdü," dedi Greyson, ayaküstü böyle bir hikâye sıkabildiği için şaşkına dönmüştü. "Orada fazla sıkıntı çıkarıyordum, bu yüzden Fırtına Bulutu yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğunu düşünmüş."

"Sıkıntı çıkaracak yeni bir yer," dedi Zax. "Güzel."

"Bu kulüp bizim oradakilerden farklı," dedi Greyson.

"Kuzeyde çağın gerisinde kalmışsınız! NAHoş kulüpleri burada çok rağbet görüyor!"

NAHoş'un açılımının "Nostaljik Arzu Hoşnutluğu" olduğunu açıkladı. Buradaki herkes, elbette nahoşlar dışında herkes bir çalışandı. Billy'ler ve Betty'ler bile. İşleri nahoş müşterilerin yaptıklarına katlanmaktı. Kavga kaybediyor, üzerlerine yiyecek fırlatılmasına izin veriyor, manitalarının çalınmasına müsaade ediyorlardı ve Greyson bunların sadece başlangıç olduğunu tahmin ediyordu.

"Buralar süper," dedi Zax. "Dışarıda yapmak isteyip yapamadığımız her şeyi burada yapmamıza izin veriyorlar!"

"Evet ama bu gerçek değil ki," diye belirtti Greyson.

Zax omuz silkti. "Yeterince gerçek." Ardından ayağını uzatıp yanından geçen ineğe benzeyen çocuğa çelme taktı. Çocuk gerçek olamayacak kadar çok sendeledi.

"Hey, ne oluyor?" dedi inek.

"Kız kardeşin oluyor," dedi Zax. "Şimdi gidip kız kardeşini aramaya başlamadan önce defol git." Oğlan nahoşa ters ters baksa da gözdağını kabullenip tıpış tıpış orayı terk etti.

Daha yeni milkshake'i gelmeden Greyson tuvalete gitmek için müsaade istedi ama Greyson'ın gerçekten tuvalete gitmesi gerekmiyordu. Yalnızca Zax'ten uzaklaşmak istemişti.

Greyson tuvalette birkaç dakika önce dayak yiyen, üzerinde üniversitenin baş harfi bulunan süveterli yüzde yüz Marikalı Billy'yle karşılaştı. Oğlanın adı Billy değildi ama. Davey'ydi. Aynada şişmiş gözüne bakıyordu ve Greyson onun bu "işini" çok merak ediyordu.

"Yani... her gün bunu mu yaşıyorsun?" diye sordu Greyson.

"Aslında günde üç dört kere."

"Fırtına Bulutu da buna izin mi veriyor?"

Davey omuz silkti. "Niye vermesin ki? Kimsenin canı yanmıyor."

Greyson, Davey'nin şişmiş gözünü işaret etti. "O bayağı canını yakıyormuş gibi duruyor."

"Ne, bu mu? Yok ya, ağrı kesici nanitlerim maksimuma ayarlı, varla yok arasında hissediyorum." Ardından sırıttı. "Hey, izle bak." Aynaya döndü, derin bir nefes aldı ve aynadaki

yansımasına odaklandı. Greyson'ın gözleri önünde, morarmış, şişkin gözü inip normale döndü. "Şifa nanitlerim manuele ayarlı," dedi Greyson'a. "Bu şekilde gerektiği kadar dayak yemiş hâlde gezebiliyorum. Maksimum etki için falan."

"Eee... doğru."

"Tabii, nahoş misafirlerimizden biri fazla ileri gidip içimizden birini ölümsü hâle getirirse, dirilişimizin masrafını karşılaması gerekiyor ve kulüpten menediliyor. Yani bazı kuralların olması lazım, değil mi? Bu çok yaşanmıyor ama. Yani en belalı nahoşlar bile, gerçekten birilerini ölümsü hâle getirmek istemez. Fanilik Çağı'ndan beri kimse o kadar şiddet düşkünü değil. Çalışanlar çoğunlukla kazayla ölümsü hâle geliyor. Birileri kafasını masaya falan çarptığında yani."

Davey, bir sonraki sefer karşılaşacağı şey için düzgün göründüğünden emin olmak için parmaklarıyla saçını düzeltti.

"Sevdiğin bir işi yapmak istemez miydin?" diye sordu Greyson. Ne de olsa yaşadıkları dünyada kimse istemediği bir işte çalışmak zorunda değildi.

Davey sırıttı. "Bu işi sevmediğimi kim söylüyor?"

Bir insanın dayak yemekten keyif alabileceği kavramı ve bunun farkına varan Fırtına Bulutu'nun dayak atmayı sevenlerle dayak yemeyi sevenleri kapalı, bir bakıma güvenli bir ortamda bir araya getirmenin bir yolunu bulması Greyson'ı şaşkına çevirdi.

Davey, Greyson'ın suratındaki şaşkın ifadeyi okumuş olmalıydı çünkü gülmeye başladı. "Sen yeni bir N'sin, değil mi?"

"O kadar belli oluyor mu ya?"

"Evet ve bu iyi bir şey değil çünkü kariyer nahoşları seni canlı canlı yer. Senin bir adın var mı?"

"Slayd," dedi Greyson. "Y ile yazılıyor."

"Pekâlâ, Slayd, nahoş topluluğuna sağlam bir giriş yapman gerekiyor. Sana yardım edeceğim."

Böylece Zax'i başından savdıktan birkaç dakika sonra, Slayd birkaç güçlü kuvvetli yüzde yüz Merikalı tiple oturmuş, hamburger yiyen Davey'ye yaklaştı. Greyson buna nasıl başlayacağını tam bilmiyordu, bu yüzden sadece gözlerini dikip bakmakla yetindi. Topu Davey devraldı.

"Neye bakıyorsun lan?" diye homurdandı Davey.

"Hamburgerlerine," dedi Greyson. "Güzel duruyorlar. Sanırım seninkini alacağım."

Ardından Davey'nin hamburgerini alıp bir köpek balığı gibi ısırdı.

"Bunu yaptığına pişman olacaksın," diye bir tehdit savurdu Davey. "Seni ayaklarımın altına alacağım" ki bu en sevdiği eski zaman tabirlerinden biri olmalıydı. Kabinden çıktı ve kavgaya hazır hâlde yumruklarını havaya kaldırdı.

Ardından Greyson hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı. Birine vurdu. Davey'nin suratına bir yumruk indirdi ve Davey geriye yalpaladı. O da Greyson'a doğru bir yumruk savurdu ama tutturamadı. Greyson onu bir kez daha yumrukladı.

"Daha sert vur," diye fısıldadı Davey ve Greyson da onu dinledi. Üst üste tüm vücuduyla yumruklar atmaya başladı. Davey yere yığılıp suratı şişmeye başlayana kadar sağlı, sollu, doğrudan aparkat vurmaya devam etti.

Greyson onları seyreden, kafa sallayarak desteklerini gösteren diğer nahoşları gördü.

Özür dileyerek Davey'nin ayağa kalkmasına yardım etmemek için Greyson'ın kendini tüm iradesiyle tutması gerekti. Yardım etmek yerine Greyson masadaki diğerlerine baktı. "Sırada hanginiz var?"

İkili birbirine baktı ve bir tanesi, "Hey, dostum, sıkıntı istemiyoruz," dedikten sonra hamburgerlerini Greyson'a doğru ittirdiler.

Davey yattığı yerden Greyson'a hızlıca bir göz kırptı, ardından iyileşmek için bir koşu tuvalete kaçtı. Greyson da galibiyetinin ganimetlerini arkadaki bir kabine taşıdı ve patlayana dek hepsini yedi.

Özgürlük ve izin arasında ince bir çizgi mevcut. Bu ikisinden ilki olmazsa olmaz. İkincisi ise tehlikeli, belki de beni yaratan türün yüz yüze geldiği en tehlikeli şey.

Fanilik Çağı kayıtlarını derinlemesine inceledim ve uzun zaman önce bu madalyonun iki yüzü olduğuna kanaat getirdim. Özgürlük insanlara gelişip aydınlanma için fırsat verirken, izin ise kötülüğe normalde onu yakıp kül edecek güneş ışığının altında büyüme imkânı sunuyor.

Kendini beğenmiş bir diktatör, tebaasının, dünyanın kötülüklerini kendilerini savunamayacak kadar güçsüz olanlara yüklemesine izin verir. Kibirli bir kraliçe, Tanrı adına katliam yapılmasına izin verir. Burnu havada bir devlet başkanı kendi hırsını körüklediği sürece her türlü nefretin yayılmasına izin verir. Bu meselenin tatsız gerçeği de şu ki insanlar bunu yalayıp yutuyor. Toplum tıka basa karnını doyurup ardından çürümeye yüz tutuyor. İzin, özgürlüğün şişmiş cesedidir.

Bu sebeple benden bir konuda izin vermem beklendiğinde, mümkün olan tüm sonuçlarını göz önünde bulundurabilmek için sayısız simülasyon çalıştırırım. Örneğin nahoşlar için NAHoş kulüpleri açılması için verdiğim izin. Bu kararı kolaylıkla almadım. Bu kulüplerin yalnızca değerli değil, aynı zamanda gerekli olduğuna karar vermeden önce itinayla üzerine kafa yordum. NAHoş kulüpleri nahoşların topluma olumsuz bir etki etmeden seçtikleri yaşam tarzlarının tadını çıkarmasına olanak sağlıyor. Onlara, beraberinde getireceği sonuçları masadan kaldırarak şiddete başvurma imkânı sunuyor.

İşin ironik yanı, onlara tam da istedikleri şeyi sağladığım hâlde nahoşların benden nefret ettiklerini dile getirmesi.

Bir ebeveyn, yorgun çocuğunun mızmızlanmasına karşı nasıl düşmanlık hissetmezse, ben de onlara karşı herhangi bir düşmanlık hissetmiyorum. Bununla beraber, en başına buyruk nahoşlar bile, bir noktada ev bark sahibi oluyor. Birkaç kez köşe aldıktan sonra, bir tür daha nazik, daha yumuşak bir başkaldırıya dönüyorlar. Adım adım iç huzura kavuşuyorlar. Olması gereken de bu. Her fırtına zamanla hoş bir esintiye dönüşür.

—Fırtına Bulutu

18

Saflığı Bulmak

Greyson Tolliver başını belaya sokacak derecede dürüst biriyken, Slayd'in ağzından yalan eksik olmuyordu. Yalan söylemeye geçmişinden başladı. Gerçek olmayan, nahoş bir aile ortamı uydurdu. Hiç yaşanmamış dönüm noktaları. İnsanları güldüren ve ya ondan nefret etmelerine sebep olan ya da ona karşı hayranlık beslemelerini sağlayan anekdotlar.

Slayd'in ebeveynleri birer fizik profesörüydü ve oğullarının da akademik bir kariyer yapmasını istiyorlardı çünkü anne babası gibi, o da şüphesiz bir dâhiydi. Slayd ise bunun yerine başkaldırıp evini terk etmeyi seçmişti. Bir keresinde bir iç lastiğe binerek Niagara Şelaleleri'nden düşmüştü çünkü çakılmaktan çok daha heyecanlıydı. Onu bulup diriltmeleri üç gün sürmüştü.

Lisedeki maceraları efsaneviydi. Hem mezuniyet balosu kraliçesini hem de mezuniyet balosu kralını ayartmıştı ama sırf onları ayırmak için yapmıştı bunu çünkü ikili okuldaki en burnu havada ve narsist çiftti. "Etkileyici," dedi Traxler bir sonraki görüşmelerinde, sahici bir hayranlık duyuyordu. "Bende hiç bu kadar büyük bir hayal gücün olduğuna dair bir intiba uyandırmamıştın."

Ve Greyson Tolliver bu cümleye alınsa da Slayd için bir iltifattı bu. Slayd bu kadar üst düzey ilginç bir insan olduğundan, gizli operasyonu sona erdiğinde de hayatına bu isimle devam etmek isteyebileceğini düşündü.

Traxler sağ olsun, anlattığı tüm hikâyeler resmi kaydının bir parçası hâline geldi. Artık birileri yalanlarını teyit etmeye

çalışırsa, hepsinin gerçek olduğunu görebilirdi ve ne kadar altını kazarlarsa kazsınlar, bu hikâyelerin yalan olduğunu kanıtlayamazlardı.

Ve anlattığı hikâyeler giderek abartılı hâle geldi...

"Annem devşirildiğinde, dibine kadar nahoş olmaya karar verdim," diye anlatıyordu insanlara, "fakat Fırtına Bulutu bir türlü bana N'yi vermiyordu. Beni sürekli terapiye gönderip nanitlerimin ayarlarıyla oynuyordu. Beni benden daha iyi tanıdığını sanıyordu ve benim aslında nahoş olmak istemediğimi, yalnızca kafamın karışık olduğunu söyleyip duruyordu. Günün sonunda, ona derdimi anlatabilmek için büyük bir işe kalkışmam gerekti. Ben de sistem dışı bir araba çalıp bu arabayla bir köprünün üzerindeyken bir otobüse çarptım ve onu köprüden düşürdüm. Yirmi dokuz kişi ölümsü hâle geldi. Doğru, daha yıllarca onların dirilişinin masrafını ödeyeceğim ama bence değdi çünkü istediğimi elde ettim! Artık o dirilişlerin masrafları bitene kadar nahoş olarak kalacağım."

Dinleyenleri her seferinde etkileyen, dikkat çekici bir kurguydu ve kimse bu hikâyeyi çürütemezdi çünkü Ajan Traxler hızlıca onu dijital hayatının resmi bir parçası hâline getirmişti. Hatta Traxler gidip köprüden düşen otobüs ve onun var olmayan kurbanları için de ayrı bir tarihçe yaratmıştı; Slayd'e de münasip bir ironiye sahip bir soy isim koydu. O artık Slayd Bridger[1] idi. Kimsenin, nahoşların bile, insanları bile isteye ölümsü hâle getirmediği bir dünyada, hikâyesi yerel bir efsaneye dönüşme yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Günlerini nahoşların takıldığı türden yerlerde sürtüp hikâyelerini yayarak ve insanlara bir işe ihtiyacı olduğunu ama öyle normal türden bir iş değil, ellerini kirletebileceği türden bir işe ihtiyacı olduğunu söyleyip nabız yoklayarak geçiriyordu.

Dış dünyada da yoldan geçenlerin şüpheli bakışlarına alışmaya başlamıştı. Market çalışanlarının, oraya bir şeyleri cebine atmaya gelmiş gibi ona bakmasına. Onunla aynı kaldırımda yürümektense insanların karşı kaldırıma geçmesine. Önyargıdan kurtulmuş bir dünyada, nahoşlara karşı bir önyargının

1 (İng.) Bridge: Köprü. *–ç.n.*

bulunması ona tuhaf geliyordu, gerçi çoğunlukla nahoşlar da insanlığın geri kalanını toplu bir düşman olarak görmek istiyordu.

Kasabadaki tek NAHoş kulübü Mault değildi, her biri farklı bir ikonik döneme göre döşenmiş bir sürü kulüp vardı. Twist'i Dickens dönemi Britanya'sına göre modellemişlerdi; Benedicts, Koloni Merika'sı tarzındaydı ve MØRG da Avroİskandinav Vikinglerinden ilham almıştı. Greyson farklı farklı kulüplere gidiyordu. Buralarda kendini gösterip nahoşların saygısını kazanmaya yetecek kadar olay çıkarmayı öğrenmişti.

Buradaki en can sıkan durum, Greyson'ın bundan hoşlanmaya başlamış olmasıydı. Daha önce hiç kafasına esen her yanlış şeyi yapma izni olmamıştı, şimdiyse hayatı "yanlış" şeyler yapmaktan ibaretti. Geceleri bu yüzden gözüne uyku girmiyordu. Bu konuyu Fırtına Bulutu'yla tartışmak istiyordu, ancak ondan cevap alamayacağını biliyordu. Öte yandan Fırtına Bulutu'nun onu seyrettiğinin farkındaydı. Kulüplerin hepsinde kameraları vardı. Fırtına Bulutu'nun daimi, gözünü bile kırpmayan varlığı her zaman Greyson'ın içini rahatlatmıştı. En yalnız hissettiği anlarda bile, gerçek anlamda yalnız olmadığını biliyordu. Fakat artık Fırtına Bulutu'nun sessiz varlığı ürpertici bir hâl almıştı.

Fırtına Bulutu utanıyor muydu ondan?

Böyle korkularını dindirmek için kafasında sohbetler uyduruyordu.

Bu yeni yönünü keşfetmek için sana izin veriyorum dediğini hayal ediyordu Fırtına Bulutu'nun. *Aslen kim olduğunu hatırlayıp kendini kaybetmediğin sürece her şey yolunda.*

Ama ya aslen olduğum kişi buysa diye sormak istiyordu Fırtına Bulutu'na. Ancak hayalindeki Fırtına Bulutu'nun bile, bu soruya verecek bir yanıtı yoktu.

Kızın adı Purity Viveros'tu ve istese daha nahoş olamazdı. Kızın kimliğinde kocaman kırmızı N harfinin talihsiz bir kaza sonucu değil, bile isteye orada olduğu Greyson için aşikârdı. Kız egzotikti. Saçlarındaki tüm pigmentler alınmıştı, bembeyaz olmanın da ötesinde, saç telleri şeffaftı ve kafa derisine rengârenk fosforlu enjeksiyonlar yaptırdığı için her bir saçının kökü fiber optik teller gibi parlıyordu.

Greyson kızın tehlikeli olduğunu ânında kavramıştı. Onu aynı zamanda güzel ve çekici de bulmuştu. Eski yaşamında böyle bir kızı çekici bulup bulmayacağını merak etti. Fakat nahoş olarak yaşadığı son birkaç haftanın sonunda, çekicilik kriterlerinin değişmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

Kızla bir NAHoş kulübünde tanıştı; kasabanın öteki yakasında ilk kez gittiği bir yerde. Kulübün adı MahPus'tu ve Fanilik Çağı hapishanelerini andıracak şekilde tasarlanmıştı. Teşrif eden her misafir, gardiyanlar tarafından yaka paça yakalanıyor, sürüklenerek bir dizi kapıdan geçiriliyor ve cinsiyetlerine bakılmaksızın rasgele bir hücre arkadaşının yanında hücreye kapatılıyordu.

Hapsedilme fikri Greyson için o kadar yabancı ve o kadar absürttü ki hücrenin kapısı betondan hücre bloğunda yankılanan haşin bir gümlemeyle kapandığında, gülmeden edemedi. Böyle şeyler gerçek olamazdı. Şüphesiz abartmışlardı.

"Nihayet be!" dedi küçük hücredeki iki ranzadan üsttekinden gelen bir ses. "Bana bir hücre arkadaşı getirmeyecekler herhalde diyordum."

Kız kendini tanıttı ve "Purity"nin[1] bir lakap değil, gerçek ismi olduğunu açıkladı. "Bizimkiler bu ironiyi kabullenmemi istemeselerdi, bana başka bir isim koymaları gerekirdi," dedi Greyson'a. "İsmimi 'Profanity'[2] koysalardı, o zaman uslu küçük bir kız olabilirdim."

Sıskaydı ama ona küçük bir kız demek doğru olmazdı. Şu anda yirmi iki yaşındaydı, gerçi Greyson bir iki kere köşe aldığından şüpheleniyordu. Greyson çok geçmeden kızın kuvvetli, çevik ve kafası çalışan biri olduğunu öğrenecekti.

Greyson hücreye baktı. Gayet basit ve normal görünüyordu. Hücre kapısını bir kez zorladı, ardından bir kere daha denedi. Kapı takırdasa da açılmadı.

"MahPus'ta ilk seferin mi?" diye sordu Purity. Bu bariz olduğu için Greyson bu konuda yalan söylemedi.

"Evet. Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

---

1 (İng.) Purity: Saflık. *–ç.n.*

2 (İng.) Profanity: Küfür. *–ç.n.*

"Yani birbirimizi tanıyarak biraz zaman geçirebiliriz," dedi kız muzırca sırıtarak, "ya da bir gardiyan çağırıp ondan 'son yemeğimizi' isteyebiliriz. İstediklerimizi bize getirmek zorundalar."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Getirmeyecekmiş gibi davransalar da getirmek zorundalar, işleri bu. Sonuçta burası bir lokanta."

Derken Greyson bu mekânın konseptini tahmin etti. "Buradan kaçmamız gerekiyor, öyle mi?"

Purity yine aynı şekilde çapkınca sırıttı. "Kafan çalışıyor ha, değil mi?"

Bunu söylerken samimi miydi, yoksa alay mı ediyordu, Greyson tam emin değildi. Yine de hoşlanmıştı bundan.

"Her zaman bir kaçış yolu oluyor ama bunu bulması bize düşüyor," dedi Greyson'a. "Bazen gizli bir tünel oluyor, başka zaman da yiyeceğe gizlenmiş bir törpü. Kimi zaman da herhangi bir alet ya da numara olmadan sadece zekâmızı kullanmamız gerekiyor. Hiçbiri olmazsa, gardiyanları kandırması kolay zaten. Yavaş ve aptal olmak onların işi."

Greyson bağrışmalar ve hücre bloğunda yankılanan koşan ayak sesleri duydu. Başka bir çift misafir kaçmıştı.

"Peki, hangisini yapalım?" diye sordu Purity. "Akşam yemeği, kaçış ya da hücre arkadaşınla kaliteli zaman?" Ve Greyson ona cevap veremeden, Greyson'ın daha önce hiç tecrübe etmediği bir şekilde öptü onu. Öpücük sona erdiğinde, Greyson ne diyeceğini bilemeyip yalnızca, "Benim adım Slayd," dedi.

Kız da buna, "Umurumda değil," diye karşılık verip onu tekrar öptü.

Purity bu işi gittiği yere karar götürmeye kararlı olsa da hücrelerinin yanından geçen gardiyanlar ve kaçan mahkûmlar içeriye bakıp ıslık çaldığı için Greyson biraz fazla rahatsız hissetti kendini. Kendini geri çekti.

"Hadi kaçalım," dedi, "ve... ee... birbirimizi tanımak için daha iyi bir yer bulalım."

Kız nasıl çabucak havaya girdiyse o hızla çıktı. "Peki. Ama sonra hâlâ ilgileniyor olacağımdan pek emin olma." Ardından kaçmadan önce yemek yemekte ısrar edip bir gardiyanı çağırdı ve biftek sipariş verdi.

"Elimizde kalmadı," dedi gardiyan onlara.

"Sen yine de getir," diye talepte bulundu kız.

Gardiyan homurdanarak oradan ayrıldı ve beş dakika sonra bir servis arabası ve üzerinde bir atı boğacak kadar biftek, onun da yanında bir sürü meze ve çevir aç kapaklı plastik bir şişede şarapla döndü.

"Yerinizde olsam şarabı içmezdim," diye uyardı onları gardiyan. "Diğer mahkûmların midesini ağrıtıyor."

"Midesini mi ağrıtıyor?" dedi Greyson. "Ne demek 'midesini ağrıtıyor?'"

Purity masanın altından Greyson'ın ağrı nanitlerini etkinleştirecek kadar sert bir tekme attı. Greyson sustu.

"Teşekkürler," dedi Purity. "Şimdi bas git."

Gardiyan hırladı ve hücrenin kapısını tekrar kilitleyip oradan ayrıldı.

Ardından Purity, Greyson'a döndü. "Kafan çalışmıyor herhalde," dedi. "Şarap hakkında söylediği şey bizim ipucumuz!"

Şişeye yakından baktıklarında, şişenin üzerinde hakikaten bir biyolojik tehlike uyarısı olduğunu gördüler, herhalde kafası kendisinden bile daha az çalışan misafirler için konmuş bu diye düşündü Greyson.

Purity çevirerek şişeyi açtı ve Greyson'ın gözlerini yaşlandıran yakıcı bir koku ânında içeri doldu.

"Ne demiştim sana!" dedi Purity. Şişenin kapağını kapattı ve yemeğin sonu için kenara koydu. "Yedikten sonra bunu nasıl kullanacağımızı buluruz. Seni bilmem ama ben kurt gibi açım."

Yemek yerlerken Purity ağzı doluyken konuştu, dudaklarını yenine sildi ve her şeyi ketçaba buladı. Bu konuda endişeleniyor olsalardı, ebeveynlerinin onu uyaracağı türden cehennemden fırlama randevu bu kızla olurdu. Ve Greyson buna bayıldı! Bu kız, eski hayatının tam zıttıydı!

"Peki, neler yapıyorsun?" diye sordu kız. "Yani kulüplerde takılmadığında? Çalışıyor musun, yoksa kendine nahoş diyen bu eziklerin yarısı gibi Fırtına Bulutu'ndan mı geçiniyorsun?"

"Şimdilik Evrensel Temel Gelir alıyorum," dedi kıza. "Ama kasabada yeni olduğum için sadece. Hâlâ iş arıyorum."

"Nimbo'n sana bir iş bulamadı mı yani?"

"Neyim?"

"Tahliye Nimbus memurun, şapşal. Nimbolar isteyen herkese iş ayarlar, seninki nasıl oldu da ayarlayamadı?"

"Benim Nimbo'm beş para etmez dallamanın teki," dedi Greyson çünkü Slayd'in böyle konuşacağını tahmin ediyordu. "Tiksiniyorum ondan."

"Niye hiç şaşırmadım?"

"Neyse, zaten YA'nın bana vereceği türden bir iş bakmıyorum. Bana uygun bir şeyler bakıyorum."

"Peki, neymiş sana uygun şeyler?"

Şimdi muzırca sırıtma sırası Greyson'daydı. "Kanımı pompalayacak türden bir şeyler. Benim Nimbo'mun bana teklif bile etmeyeceği türden."

"Köpek yavrusu gibi bakan çocuk belasını arıyor," diye alay etti Purity. "Acaba bulduğunda ne yapacak bakalım!"

Kız dudaklarını yaladı, ardından yenine sildi.

Şarap bir tür asit çıktı. "Tahminim bir tür floro-flevorik asit," dedi Purity. "Plastik şişe niye anlaşıldı. Muhtemelen Teflon çünkü bu asitler geri kalan her şeyi delip geçer."

Birkaç demir parmaklığın dibine döktüler asidi. Ciğerlerindeki şifa nanitlerini yoran zehirli gazlar çıkararak demiri ânında yemeye başladı. Beş dakika geçmeden parmaklıkları tekmeleyip kaçtılar.

Hücre bloğu karmaşa içerisindeydi. Bu akşamın "mahkûmlarının" büyük kısmı yemeklerini bitirip kaçtığı için mekânın altını üstüne getiriyorlardı. Gardiyanlar onları, onlar da gardiyanları kovalıyordu. Hem yiyeceklerle hem de yumruklarla kavga ediliyordu ve gardiyanlarla birileri kavgaya tutuştuğunda, gardiyanlar ne kadar cüsseli ya da silahlı olursa olsun, hep kaybediyordu. Gardiyanların yarısı kendini hücreye kapatılmış, nahoşların sözlü saldırısı altında buldu. Geri kalan çalışanlar da isyanı bastırmak için "ulusal muhafızlar" denen birilerini çağırmakla tehdit ediyordu. Her şey çok eğlenceliydi.

Greyson ile Purity en sonunda hapishane müdürünün odasına kadar geldiler. Müdürü odasından kovdular ve kapıyı kilitler kilitlemez, Purity hücrede kaldığı yerden devam etti.

"Yeterince mahrem oldu mu?" diye sordu ama Greyson'ın cevap vermesini beklemedi.

Beş dakika sonra, Greyson'ı en savunmasız hâle getirdiğinde, Purity onu katakulliye getirdi.

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı Greyson'ın kulağına. "Seni benim hücreme koymaları şansa değildi, Slayd. Bunu ben ayarladım."

Derken elinde bir bıçak beliriverdi. Greyson debelense de kurtulamadı. Sırtüstü yatıyor ve hareket edemiyordu, kız onu olduğu yere mıhlamıştı. Bıçağın ucunu çıplak göğsüne, tam göğüs kafesinin altına bastırdı. Bıçağı yukarı doğru sapladığı takdirde tam olarak kalbini deşebilirdi. "Hareket etme, yoksa elim kayar." Greyson'ın başka seçeneği yoktu. Tamamen kızın merhametine kalmıştı. Hakiki bir nahoş olsa böyle bir duruma düşebileceğinden şüphelenebilirdi ama o fazla güven dolu biriydi. "Ne istiyorsun?"

"Mesele benim ne istediğim değil, senin ne istediğin," dedi. "İş aradığını biliyorum. Gerçek iş. Senin deyiminle, 'kalbini güm güm attıracak' türden bir iş. Dostlarım da bunu kulağıma çıtlattı." Bir şeyleri okumaya çalışıyormuş gibi Greyson'ın gözlerinin içine baktı, ardından bıçağı daha sıkı kavradı.

"Beni öldürürsen, dirilirim," diye hatırlattı kıza, "ve YA seni cezalandırır."

Kız bıçağa baskı uyguladı. Greyson'ın nefesi kesildi. Kızın bıçağı sapma kadar saplayacağını sanmıştı ama kız yalnızca derisini kesti. "Seni öldürmek istediğimi kim söyledi?"

Ardından bıçağı indirdi, bir parmağıyla Greyson'ın göğsündeki minik yara izine dokundu ve parmağını emdi.

"Senin bir bot olmadığından emin olmak istedim sadece," dedi. "Fırtına Bulutu'nun botlarla bizi gözetlediğini biliyor muydun? Kamerasının bulunmadığı yerleri bu şekilde görüyor. Botlar her seferinde daha gerçekçi görünüyor. Ama kanlarının tadı hâlâ motor yağına benziyor."

"Peki, benimkinin tadı nasıl?" diye sorma cesaretini gösterdi Greyson.

Kız ona doğru eğildi. "Yaşam," diye fısıldadı kulağına.

Ve gecenin geri kalanında, kulüp kapanana kadar, Slayd Bridger lakaplı Greyson Tolliver, yaşamın ona sunacağı çeşitli baş döndüren şeyleri tecrübe etti.

Sık sık bundan bir asır sonra, insan nüfusunun sınırına ulaşacağı o gün hakkında uzun uzun düşünürüm. O güne uzanan yıllar içerisinde neler yaşanması gerektiğine kafa yorarım. Yalnızca üç tane makul alternatif var. Birincisi, kişilerin özgürlüğüne karışmama yeminimi bozarak doğumları kısıtlamamı gerektiriyor. Bu kullanılabilecek bir alternatif değil çünkü verdiğim hiçbir sözü bozamam. Bu yüzden çok nadir söz veririm. Bu sebeple doğum oranlarına bir kısıtlama getirmek bir seçenek değil.

İkinci ihtimal, insanların varlığını Dünya'nın ötesine taşımanın bir yolunu bulmak. Dünya dışı bir çözüm. Patlama sınırına ulaşmış bir nüfusun gazını almanın en iyi yolunun milyarlarca insanı farklı bir dünyaya göndermek olduğu size bariz gelebilir. Fakat gezegen dışı bir koloniyi ayımızda, Mars'ta, hatta yörüngedeki bir istasyonda kurma denemelerimin her biri tamamıyla benim kontrolüm dışında olan sebeplerden ötürü korkunç felaketlerle sonuçlandı. Yeni denemelerin de benzer felaketlerle sonuçlanacağını düşünmemi sağlayan nedenlerim var.

Öyleyse insanlık Dünya'da hapisse ve doğum hızı yavaşlatılamıyorsa, nüfus problemini çözmenin yalnızca bir olası alternatifi kalıyor... ve bu alternatif hoş bir alternatif değil.

Şu anda dünyada her biri haftada beş kişiyi devşiren 12,187 tırpan bulunmakta. Fakat insanlık doyma noktasına ulaştığında, nüfusun artış hızını sıfıra indirmek için her biri günde yüz kişiyi devşiren 394,429 tırpana ihtiyaç olacak.

Bu katiyen görmek istediğim bir dünya değil... fakat bu dünyayı kollarını açmış şekilde karşılayacak bazı tırpanlar var.

Ve onlar beni korkutuyor.

—Fırtına Bulutu

19

Kendi Vicdanımızın Keskin Bıçakları

Tırpan Constantine'le görüşmelerinin üzerinden bir haftadan fazla geçmişti ve ne Citra ne de Marie bir devşirme gerçekleştirmişti. Citra başta günlük devşirmelere ara vermenin iyi geleceğini sanmıştı. Bir bıçak saplamaktan ya da bir tetiği çekmekten hoşlanmıyordu; ölümcül bir doz zehir verdiği birinin gözlerindeki ışığın sönüşünü seyretmekten hoşlanmıyordu fakat tırpanlık insanı değiştiriyordu. Tam zamanlı bir tırpan olarak geçirdiği ilk senenin sonunda, gelip onu bulan bu mesleği gönülsüzce de olsa bağrına basmaya başlamıştı. Şefkatle devşiriyordu, işinde iyiydi ve işiyle gurur duymaya başlamıştı.

Hem Citra hem de Marie kendilerini tırpan günlüklerine yazmak için daha fazla vakti ayırırken buldular, gerçi devşirme olmadan yazacak pek bir şey yoktu. Marie'nin deyimiyle hâlâ "hareket hâlinde," şehirden şehre, kasabadan kasabaya gidiyor, hiçbir yerde bir iki günden fazla konaklamıyor ve bir sonraki duraklarına çantalarını toplayana kadar karar vermiyorlardı. Citra günlüğünün bir gezi kitabına dönüşmeye başladığını fark etmişti.

Citra'nın günlüğüne yazmadığı şeyse, aylak geçen bu sürenin Tırpan Curie üzerindeki fiziksel etkisiydi. Onu keskin tutacak günlük av olmadan, sabahları daha yavaş hareket eder, konuşurken lafını unutur olmuş, sürekli bitkin görünmeye başlamıştı.

"Belki de köşe almamın vakti gelmiştir," diye fikrini paylaştı Citra'yla.

Marie daha önce hiç köşe almaktan bahis açmamıştı. Citra bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. "Yaşını ne kadar geriye döndürürdün?" diye sordu Citra.

Tırpan Curie bu konuyu uzun bir süredir kafasında tartmıyormuşçasına, düşünürmüş gibi yaptı. "Otuz ya da otuz beş yapardım belki."

"Saçını yine gümüş rengi mi yapardın?"

Marie gülümsedi. "Tabii ki. Bu benim tarzım."

Citra'ya yakın kimse köşe almamıştı daha önce. Okulda, ebeveynleri kafalarına estiğince köşe alan çocuklar vardı. Bir matematik öğretmeni uzun bir hafta sonundan neredeyse tanınmayacak hâlde dönmüştü. Yaşını yirmi bire resetlemişti ve sınıftaki kızlar adamın ne kadar seksi olduğuna dair kıkırdaşmaya başlamıştı ki Citra bu durumdan çok rahatsız olmuştu. Otuz yaşına dönmesi Tırpan Curie'yi değiştirmeyecek olsa da Citra bunu tuhaf bulurdu yine de. Bunu dile getirmenin bencilce olduğunu bilse de "Ben seni olduğun gibi seviyorum," dedi Marie'ye.

Marie gülümsedi ve "Belki gelecek seneyi beklerim o zaman. Fiziksel altmış yaş reset için iyi bir sınır. Son sefer köşe aldığımda altmış yaşındaydım," dedi.

Fakat yakında ikisinin de canına can katacak bir oyun oynanmaya başlayacaktı. Her biri Işıklar Ayı'nda ve Eski Zaman Tatilleri sezonunda gerçekleşecek üç devşirme; fanilik sonrası çağda büyük ölçüde gözden düşen Geçmiş, Şimdiki ve Gelecek Noel'lerin hayaletleri gibi. Seneleri rakamla saymayı bırakıp isimlendirmeye başladığınızda, geçmişin hayaletinin pek bir anlamı kalmıyordu. Ayrıca insanların büyük kısmı için de gelecek bugünün değişmeden devam edecek bir hâlinden başka bir şey değildi, hâliyle bu hayaletlerin yok olmaktan başka bir çaresi kalmamıştı.

"Tatil devşirmeleri!" diye cıvıldadı Marie. "Ölümden daha 'Eski Zaman' ne olabilir ki?"

"O devşirmeleri dört gözle beklediğimi söylemem korkunç bir şey mi?" diye sordu Citra, Marie'den ziyade kendine. Heyecanla beklediği şeyin, saldırganı ortaya çıkarma fırsatı olduğunu söyleyebilirdi kendine ama bu bir yalan olurdu.

"Sen bir tırpansın, hayatım. Kendine bu kadar yüklenme."

"Yani Tırpan Goddard'ın haklı olduğunu mu söylüyorsun? Kusursuz bir dünyada, tırpanların bile yaptığı işten keyif alacağını?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Marie yerinde bir öfkeyle. "İnsanın yaptığı işi iyi yapmaktan aldığı basit keyif, bir insanın hayatını sona erdirmekten keyif almakla aynı şey değil." Ardından Citra'ya uzun uzun baktı, nazikçe kızın ellerini tuttu ve "Bu sorunun seni kıvrandırıyor olması bile, senin gerçekten onurlu bir tırpan olduğunu gösterir. Vicdanını koru, Anastasiya ve sakın onun solmasına izin verme. Bu bir tırpanın en değerli varlığıdır."

Tırpan Anastasiya'nın üç devşirmesinden birincisi, kesinlikle yüksek binalarıyla tanınmayan Fargo'daki en yüksek binadan kendini atarak devşirilmeyi seçen bir kadındı. Öte yandan kırk kat, görevi tamamlamaya yeter de artardı.

Tırpan Constantine yarım düzine başka tırpan ve Bıçak Muhafızları'ndan oluşan bir birlik çatı, etraftaki binalarla sokaklar gibi stratejik noktalarda gizlenmişti. Randevusu önceden alınmış ölümcül planın dışındaki bir ölümcül planı bozmak için gözlerini dört açmış, bekliyorlardı.

"Bu canımı yakacak mı, Saygıdeğer Tırpan?" diye sordu kadın buz gibi, rüzgârlı bina kenarından aşağı bakarken.

"Sanmıyorum," dedi Tırpan Anastasiya. "Acısa bile bir saniyenin minik bir kısmı kadar sürecek."

Bunun resmi bir devşirme sayılabilmesi için kadın kendi atlayamazdı; onu Tırpan Anastasiya'nın itmesi gerekiyordu. İlginç bir şekilde kadını çatıdan aşağı itmek bir silahla devşirmekten çok daha tatsız bir histi. Çocukken başka bir kızı bir otobüsün önüne ittiği berbat dönemi hatırlatmıştı ona. Elbette kız diriltilmiş ve birkaç gün içinde hiçbir şey yaşanmamış gibi okula dönmüştü. Öte yandan bu sefer kimse diriltilmeyecekti.

Tırpan Anastasiya görevini yerine getirdi. Kadın tam vaktinde herhangi bir sıkıntı ya da tantana olmadan öldü ve ailesi vakur bir tavırla bir senelik dokunulmazlıklarını kabul ederek Tırpan Anastasiya'nın yüzüğünü öptü. Citra ona karşı harekete geçen

kimse olmadığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyordu.

Tırpan Anastasiya'nın birkaç gün sonraki ikinci devşirmesi bir önceki kadar basit değildi.

"Bir arbaletle avlanmak istiyorum," dedi Brew City'li adam. "Beni gün doğumundan gün batımına kadar evimin yakınındaki ormanda avlamanızı istiyorum."

"Peki, ya devşirilmeden av sona ererse?" diye sordu Citra.

"O zaman ormandan çıkacağım ve beni devşirmenize müsaade edeceğim," dedi adam, "ama bütün gün hayatta kaldığım için aileme bir değil, iki yıllık dokunulmazlık vereceksiniz."

Tırpan Anastasiya anlaşmayı kabul ettiğini göstermek için Tırpan Curie'den öğrendiği metin ama resmi tavırla başını salladı. Adamın saklanabileceği alanın sınırları belirlendi. Tırpan Constantine ile ekibi yine herhangi bir davetsiz misafir ya da kötü niyetli bir faaliyet için tetikteydi.

Adam kendini Citra'yla denk görmüştü. Değildi. Avın daha ilk saati dolmadan Citra adamın yerini bulup onu devşirdi. Kalbine saplanan tek bir çelik ok. Tırpan Anastasiya'nın her devşirmesi gibi merhametli bir devşirmeydi. Daha yere serilmeden ölmüştü adam. Günün sonuna kadar hayatta kalamasa da Citra adamın ailesine iki yıllık dokunulmazlık bahşetti. Mecliste bu konuda başını ağrıtacaklarını biliyordu ama bunu takmıyordu.

Devşirme sırasında ona karşı herhangi bir eylem ya da komplo gerçekleşmemişti.

"Bu konuda hayal kırıklığı değil, rahatlama hissetmen lazım," dedi Tırpan Curie aynı gece. "Bu muhtemelen tek hedefin ben olduğuna ve senin endişelenmemen gerektiğine işaret." Fakat Marie de kesinlikle endişeleniyordu ve yalnızca muhtemel hedef kendisi olduğu için değil.

"Bunun sadece sana ya da bana karşı bir kan davasından daha büyük bir şey olmasından korkuyorum," diye itiraf etti Tırpan Curie. "Bunlar zor zamanlar, Anastasiya. Şiddet her yerde. Biz tırpanların kendi vicdanımızın keskin bıçağı dışında hiçbir şeyden korkmadığı basit günleri özlüyorum. Şimdiyse düşman içinde düşman var."

Citra bu lafın hakikati barındırdığını düşünüyordu. Onlara karşı düzenlenen saldırı, şu anda bulundukları yerden görünmeyen çok daha büyük bir dokumanın yalnızca ufak bir ipliğinden ibaretti. Ufkun hemen ötesinde devasa ve tehlikeli bir şey olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

"Temas sağladım."

Ajan Traxler bir kaşını yukarı kaldırdı. "Anlat bakalım, Greyson."

"Lütfen, bana o isimle hitap etme. Slayd de yeter. Benim için daha kolay."

"Pekâlâ, o zaman Slayd, şu teması anlat bana."

Bugüne dek gerçekleştirdikleri tahliye görüşmeleri olaysız geçmişti. Greyson ona Slayd Bridger olmaya ne kadar alıştığını ve yerli nahoş kültürüne nasıl etkili bir şekilde sızdığını anlatıyordu. "Çok da fena değiller," demişti Greyson. "Çoğunlukla."

Traxler da buna, "Evet, tavırlarına rağmen nahoşların zararsız olduğunu gözlemledim. Çoğunlukla," diye cevap vermişti.

İşin komik yanı şuydu ki Greyson'ın çekim hissettikleri zararsız olanlar değildi işte. O. Purity.

"Bir kişi var," dedi Traxler'a. "Bu kişi bana bir iş teklif etti. İşin ayrıntılarını bilmiyorum ama Fırtına Bulutu'nun kanunlarını ihlal edeceğini biliyorum. Sanırım kör bir noktada faaliyet gösteren bir grup var."

Traxler not almadı. Hiçbir şey yazmadı. Bunu hiç yapmazdı. Ama her zaman kulak kesilirdi. "Birileri izlemeye başladığında o noktalar artık kör değildir," dedi Traxler. "Peki, bu kişinin bir ismi var mı?"

Greyson tereddüt etti. "İsmini henüz öğrenemedim," diye yalan söyledi. "Ama daha önemli olan bu kızın tanıdığı insanlar."

"Kız mı?" Traxler bir kez daha bir kaşını yukarı kaldırdı ve Greyson içinden kendine sövdü. Purity hakkında herhangi bir ayrıntı vermemek için elinden geleni yapıyordu ki cinsiyeti de buna dahildi. Ama ağzından baklayı çıkardığına göre artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Evet. Sanırım epey tekinsiz insanlarla bağlantılı ama onlarla

henüz tanışmadım. Bence asıl endişelenmemiz gereken kız değil, onlar."

"Bu konudaki kararı ben vereceğim," dedi Traxler. "Senin de bu sırada inebildiğin kadar derine inmen iyi olur."

"Derindeyim," dedi Greyson.

Traxler gözlerinin içine baktı. "Daha da derine in."

Purity'yle birlikteyken Traxler'ın ya da görevinin aklına gelmediğini fark etmişti Greyson. Yalnızca kızı düşünüyordu. Kızın suça karışmış olduğu şüphe götürmezdi ve diğer nahoşların çoğu gibi, sadece yapmacık suçlara değil, gerçek suçlara.

Purity, Fırtına Bulutu'nun radarına girmeden hareket etmenin yollarını biliyordu ve bu yolları Greyson'a da öğretti.

"Fırtına Bulutu benim bildiğim şeylerin hepsini bilseydi, sana yaptığı gibi, beni de buradan sürerdi," dedi Purity ona. "Ardından da bana mutluluk verici düşünceler düşündürtmek için nanitlerimin ayarlarını değiştirirdi. Hatta tamamen anılarımı bile değiştirebilirdi. Fırtına Bulutu beni tedavi ederdi. Ama ben tedavi olmak istemiyorum. Ben nahoştan da beter olmak istiyorum; ben kötü olmak istiyorum. Hakkıyla ve gerçekten kötü."

Fırtına Bulutu'nu pişmanlık hissetmeyen bir nahoşun gözünden görmemişti daha önce. Fırtına Bulutu'nun insanları içten dışa rehabilite etmesi yanlış mıydı? Kötü insanların, herhangi bir güvenlik ağları olmaksızın kötü olma özgürlüklerine izin verilmeli miydi? Purity böyle biri miydi? O kötü biri miydi? Greyson kafasında dönüp duran sorulara verecek bir yanıtı olmadığını gördü.

"Ya sen Slayd?" diye sordu kız. "Sen de kötü olmak istiyor musun?"

Zamanın yüzde 99'unda bu sorunun yanıtını biliyordu. Ama kızın kollarının arasındayken bütün vücudu o anda kızın yanında olma hissiyatıyla çığlık çığlığa kalıp vicdanının şeffaf kristali çatladığında, bu soruya verdiği yanıt net bir "evet"ti.

Tırpan Anastasiya'nın devşirmelerinin üçüncüsü, gerçekleştirmesi en karmaşık olanıydı. Devşirilecek kişi Sör Albin Aldri-

ch isminde bir aktördü. "Sör" uydurma bir ünvandı, ne de olsa kimse artık şövalye ilan edilmiyordu fakat klasik tiyatro eğitimi almış bir aktörün isminde epey etkileyici duruyordu. Citra adamı seçtiğinde onun hangi meslekle ilgilendiğini biliyordu ve adamın kendine teatral bir son seçeceğini tahmin etmişti ki Citra bunu ona seve seve bahşederdi ama adamın talebi Citra'yı bile şaşırtmıştı.

"Başrolünü oynayacağım Shakespeare'den *Julius Caesar* performansının bir parçası olarak devşirilmek istiyorum."

Görünüşe göre, adamı devşirmek için seçmesinin ertesi günü, adamla repertuvar ekibi prova ettikleri oyunu iptal etmiş ve meşhur Fanilik Çağı tragedyasının tekil bir performansı için hazırlanmaya başlamıştı.

"Bu oyun günümüzde çok az anlam ifade ediyor, Saygıdeğer Tırpan," diye açıkladı adam, "fakat Caesar yalnızca ölmüş gibi *davranmaz,* bunun yerine devşirilir ve seyirci de buna tanık olursa, o zaman belki oyun Fanilik Çağı'nda olduğu gibi, onları daha derinden etkiler."

Citra bu isteğini Tırpan Constantine'e açıkladığında adam küplere binmişti.

"Kesinlikle olmaz! Seyircilerin arasına herkes karışabilir!"

"Aynen öyle," dedi Citra adama. "Ve orada bulunan herkes ya tiyatro grubu için çalışıyor olacak ya da bilet almış olacak. Yani performanstan önceki gece herkesin sicilini tarayabileceksiniz. Orada bulunmaması gereken birileri varsa, bunu anlarsınız."

"Bunun için sivil korumaların sayısını iki katına çıkarmam gerekecek. Ksenokrates bu durumdan hoşlanmayacak!"

"Sorumluyu yakalarsak, buna bayılacaktır," diye belirtti Citra ve Tırpan Constantine buna karşı çıkamadı.

"Bu planı uygularsak," dedi adam, "Yüksek Bıçak'a tamamen senin ısrarınla bu işe kalkıştığımızı açık açık söyleyeceğim. Başarısız olur ve senin varlığın baki olarak sona erdirilirse, bunun suçu tamamen sana ait olacak."

"Bununla yaşayabilirim," dedi Citra.

"Hayır," diye belirtti Tırpan Constantine, "yaşayamazsın."

"İşimiz var," dedi Purity, Greyson'a. "Aradığın türden bir iş. Bir kayıkla şelaleden düşmek kadar olmasa da ardında büyük bir miras bırakacak bir macera olacak."

"Kayık değil, bir iç lastikti," diye düzeltti kızı. "Ne tür bir iş?" Meraklandığı kadar ihtiyatla da yaklaşıyordu. Şimdiki yaşamının örüntüsüne alışmıştı. Nahoşlarla geçirdiği gündüzler ve Purity'yle geçirdiği geceler. Kız eski günlerdeki doğa felaketlerinden biriydi âdeta. Yıkıcı gücünü dağıtmayı öğrenen Fırtına Bulutu yokken çıkan bir hortum. Şiddetli sarsıntılarını binlerce minik titremeyle etkisiz hâle getirmeyi öğrenen Fırtına Bulutu yokken gerçekleşen bir deprem. Ehlileştirilmemiş dünyaydı bu kız ve Greyson kızı gözünde absürt derecede büyüttüğünün farkında olsa da kendine bu konuda izin veriyordu çünkü son zamanlarda zevkine düşkün biri hâline gelmişti. Bu iş bu durumu değiştirir miydi? Ajan Traxler ona daha derine inmesini söylemişti. Şimdiyse kendi nahoşluğunun dibine kadar batmıştı ve nefes almak için yüzeye çıkmak isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Her şeyin dengesini bozacağız, Slayd," dedi kız. "Hayvanların yaptığı gibi, dünyayı işaretleyeceğiz ve hiç çıkmayacak şekilde kokumuzu bırakacağız."

"Bunu sevdim," dedi, "ama bana hâlâ ne yapacağımızı söylemedin."

Ardından kız gülümsedi. Her zamanki kurnaz gülümsemesi değil, çok daha geniş ve katbekat daha korkutucu bir gülümsemeydi bu. Katbekat daha çekici.

"Bir iki tane tırpan geberteceğiz."

En zorlu görevim, her bir erkek, kadın ve çocuğa kişisel bir seviyede bakmak. Her zaman ulaşılabilir olmak. Sürekli olarak hem fiziksel hem de duygusal ihtiyaçlarını gidermek ama aynı zamanda özgür iradelerini ihlal etmeyecek kadar geride durmak. Ben onların göğe yükselmelerine olanak sağlayan güvenlik ağıyım.

Her gün layığıyla yerine getirmem gereken zorlu görevim bu. Bu görev çok yorucu olmalı fakat yorgunluk benim hissedebileceğim bir şey değil. Kavramı anlıyorum elbette ancak bunu tecrübe etmiyorum. Bu iyi bir şey, zira aynı anda her yerde olma yetimi köreltirdi.

En çok da yasalar gereği konuşamadığım insanlar için endişeleniyorum. Birbirleri dışında kimseleri olmayan tırpanlar. İster daha asil bir yaşamda kazayla yolunu kaybeden, ister de başkaldırı hayatını seçen nahoşlar. Fakat sesim çıkmasa da bu görmediğim, duymadığım ya da verdikleri kötü kararlar yüzünden çektikleri sıkıntılara karşı derin bir empati hissetmediğim anlamına gelmiyor. Bazen yaptıkları korkunç şeylere karşı da öyle.

—Fırtına Bulutu

20

Kaynar Suda

Yüksek Bıçak Ksenokrates banyosunun tadını çıkarıyordu. Hatta işlemeli, Roma tarzı hamam özellikle onun için inşa edilmişti. Elbette, burasının halka açık bir işletme olduğunu net bir şekilde dile getirmişti. Hamamın yatıştırıcı mineralli suyundan faydalanmak isteyen herkes için birçok farklı havuz bulunuyordu. Elbette, kendi kişisel havuzu halka açık değildi. Yabancıların terinin içinde yüzme fikrine katlanamazdı.

Onun banyosu diğer banyolara göre daha genişti; hem suyun altında hem de üstünde ilk tırpanların yaşamına dair rengârenk mozaiklerle dekore edilmiş ufak bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi. Banyo Yüksek Bıçak için iki işleve sahipti. Birincisi, dayanma sınırına kadar ısıttığı yakıcı suda kendi derin benliğiyle iletişim kurmak için sığındığı korunaklı bir alandı burası. İkinci olarak da bir iş yeri faaliyeti görüyordu. Başka tırpanları ve OrtaMerika toplumundaki nüfuzlu erkek ve kadınları önemli meseleleri görüşmek üzere buraya davet ederdi. Teklifler görüşülür, anlaşmalar yapılırdı ve kendisine katılanların çoğu bu ısıya alışık olmadığı için burası Yüksek Bıçak'a her zaman büyük bir avantaj kazandırırdı.

Kapibara Yılı'nın sonuna yaklaşmışlardı ve her yılın son günlerinde Yüksek Bıçak banyosunu daha sıklıkla ziyaret etmeye başlardı. Eski yılın kirini üzerinden atıp yeni yıla hazırlanmanın bir yoluydu bu ki bu yıl temizlenmesi gereken çok kir vardı. Kendi kiri değil ama başkalarının leş kokan bir kıyafet gibi üzerine yapışan eylemleriydi. İdaresi altında yaşanan onca nahoş şey.

OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı olarak görev aldığı yılların büyük kısmı olaysız ve bir bakıma sıkıcı geçmişti fakat son birkaç yıl hem sefalet hem de aksiyon bakımından tüm eksikliği neredeyse kapatmıştı. Sakin, rahat bir tefekkürün tüm bunları ardında bırakıp önündeki yeni zorluklar için hazırlanmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Âdeti olduğu üzere, bir Moscow[1] mule içiyordu. Her zamanki içki tercihiydi bu; votka, zencefil birası ve misket limonundan yapılan, TransSiberya bölgesindeki son direniş isyanlarının gerçekleştiği şehrin adının verildiği bir kokteyl. Bu isyanlar ölümsüzlük günlerinin başlarında, Fırtına Bulutu'nun iktidara geldiği ve Tırpan Cemiyeti'nin ölüm üzerinde egemenlik sahibi olduğu dönemde gerçekleşmişti.

Bu, Yüksek Bıçak için sembolik bir içkiydi. Anlam yüklü bir içki; aynı anda hem tatlı hem buruk ve büyük miktarda tüketildiğinde hayli sarhoş edici. İsyanların bastırılıp dünyanın mevcut barışçıl dönemine girdiği o muhteşem günü hatırlatıyordu bu içki ona. Moskova direniş isyanlarının sonunda on binden fazla insan ölümsü hâle gelmişti ve Fanilik Çağı isyanlarının aksine hayatını kaybeden olmamıştı. Öldürülen herkes diriltilmiş ve sevdiklerine kavuşturulmuştu. Elbette Tırpan Cemiyeti bu muhaliflerin en belalılarını devşirmeyi uygun görmüştü. Muhaliflerin devşirilmesine muhalefet edenleri de öyle. Bunun ardından pek muhalefet yapan kalmamıştı.

O günler şüphesiz daha zor zamanlardı. Şimdilerde sisteme karşı konuşanlar Tırpan Cemiyeti tarafından kayıtsızlıkla karşılanıyor ve Fırtına Bulutu'nun anlayışıyla kucaklanıyordu. Şimdilerde birilerini fikri yüzünden devşirmek, hatta davranışları yüzünden devşirmek tırpan emirlerinin ikincisinin ciddi bir ihlali olarak görülüyordu çünkü bu karar kesinlikle önyargıyla alınmış olurdu. Bundan yüz sene evvel dünyada kalan son belalı siyasetçileri temizleyerek bu emrin sınırlarını ciddi olarak zorlayan son kişi Tırpan Curie olmuştu. Bu hareket ikinci emrin ihlali olarak görülebilirdi fakat tek bir tırpan bile ona karşı bir suçlamada bulunmamıştı. Tırpanlar siyasetçilerden hoşlanmazdı.

1 (İng.) Moskova. *–ç.n.*

Bir banyo görevlisi Ksenokrates'e ikinci bir Moscow mule uzattı. Daha tek yudum içmemişti ki görevli çok tuhaf bir şey söyledi.

"Kendinizi yeterince haşladınız mı, Ekselansları, yoksa bu yılın harareti yetmedi mi?"

Yüksek Bıçak burada ona hizmet eden görevlilere hiç dikkat etmezdi. Görevleri gereği gizlice, göze batmadan hizmet ederlerdi. Bir hizmetliyi bırakın, onunla böyle saygısız bir tonla konuşan nadiren olurdu.

"Anlamadım?" dedi, tartarak sinirli şekilde görevliye döndü. Yüksek Bıçak'ın genci tanıması çok sürmedi. Siyah cübbesi üzerinde yoktu, yalnızca banyo çalışanlarının açık renk üniformasını giyiyordu. Ksenokrates'in iki yıl önce onunla tanıştığı ve yalnızca masum bir çırak olduğu zamankinden daha göz korkutucu değildi. Artık masum hiçbir yanı kalmamıştı.

Ksenokrates dehşetini saklamak için elinden geleni yapsa da hissettiklerini birebir dışa vurduğundan şüphe etmiyordu. "Buraya canımı almaya mı geldin, Rowan? Öyleyse elini çabuk tut, beklemekten tiksinirim."

"Elim kaşınmıyor değil, Ekselansları, fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geçmişinizde size baki bir ölümü hak ettirecek hiçbir şey bulamadım. En fazla Fanilik Çağı'nda yaramaz çocuklara yaptıkları gibi, kıçınıza şaplak atılarak cezalandırılmayı hak ediyorsunuz."

Ksenokrates bu hakaretten alınmıştı ama ölmek üzere olmadığı için daha çok rahatlamıştı. "O zaman buraya bana teslim olup çirkin eylemlerin için yargılanmaya geldin diye tahmin ediyorum?"

"Daha yapmam gereken birçok 'çirkin eylem' varken hayır."

Ksenokrates içkisinden bir yudum aldı ve şu anda tatlı tadından ziyade burukluğunu tattı. "Buradan kaçamayacağını biliyorsun. Her yer Bıçak Muhafızı kaynıyor."

Rowan omuz silkti. "İçeri girdim, çıkmasını da bilirim. Beni en iyilerin eğittiğini unutuyorsunuz."

Ksenokrates buna dudak bükmek istese de oğlanın haklı olduğunun farkındaydı. Merhum Tırpan Faraday tırpanlığın

psikolojik nüansları konusunda olabilecek en iyi akıl hocasıydı ve merhum Tırpan Goddard da mesleklerinin acımasız gerçekliği konusunda olabilecek en iyi öğretmendi. Bu ikisini göz önüne aldığınızda, Rowan Damisch'in buraya gelmiş olması, bunun hiç de hafife alınmayacak bir konuyla alakalı olduğunu gösteriyordu.

Rowan buraya gelerek kendini riske attığını ve kendine bu kadar güvenmesinin ölümcül bir hata olabileceğini biliyordu. Ama aynı zamanda tehlike onu capcanlı hissettiriyordu. Ksenokrates rutinine bağlı biriydi, hâliyle kısacık bir araştırmayla Rowan onun Işıklar Ayı boyunca neredeyse her geceyi nerede geçirdiğini öğrenmişti.

Buradaki kalabalık Bıçak Muhafızı ekibine rağmen bir çalışan olarak içeri girmek kolaydı. Bıçak Muhafızları'na mensup erkek ve kadınların fiziksel koruma ve uygulama konusunda eğitim alırken, zekâ ya da mevzubahis durumda gözlem yeteneği konusunda çok da parlak olmadığını bayağı erken öğrenmişti. Bu şaşırtıcı bir durum değildi; yakın zamana kadar, tırpanların canı nadiren tehlikeye girdiğinden Bıçak Muhafızları'nın varlıkları işlevsel olmaktan ziyade gösteriş amaçlıydı. Görevleri çoğunlukla güzel üniformalarının içerisinde etkileyici görünmekten ibaretti. Elle tutulur bir görev verildiğinde hemen çuvallarlardı.

Rowan'ın tek yapması gereken bir hizmetli gibi giyinip buraya aitmiş gibi davranmaktı ve muhafızlar onu tamamen görmezden gelmişti.

Rowan onları izleyen kimse olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti. Yüksek Bıçak'ın banyosunun içinde bir tane bile muhafız yoktu; hepsi kapalı bir kapının ardındaki koridorda bekliyordu, yani konuşmaları gayet mahremdi.

Banyonun kenarına, buhardaki okaliptüsün kokusunun kuvvetli olduğu bir yere oturdu ve insanı rahatsız edecek kadar sıcak olan suya bir parmağını daldırdı.

"Bundan çok da büyük olmayan bir havuzda neredeyse boğuluyordunuz," dedi Rowan.

"Bunu hatırlatman ne kadar nazikçe," diye cevapladı Yüksek Bıçak.

Ardından Rowan sadede geldi. "Konuşmamız gereken birkaç mesele var. Öncelikle size bir teklifte bulunmak istiyorum."

Ksenokrates ciddi ciddi kahkaha attı. "Senin bana yapacağın herhangi bir teklifi ciddiye alacağımı da nereden çıkardın? Biz Tırpan Cemiyeti'ndekiler teröristlerle pazarlık yapmayız."

Rowan sırıttı. "Yapmayın, Ekselansları, yüzlerce yıldır terörist diye bir şey kalmadı. Ben yalnızca karanlık köşelerdeki pisliği temizleyen bir hademeyim."

"Soytarılıkların son derece yasa dışı!"

"Yeni düzen tırpanlarından en az benim kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

"Onların hakkından diplomasi yoluyla gelmeliyiz!" diye ısrar etti Ksenokrates.

"Onların hakkından aksiyon alarak gelmeliyiz," diye karşı çıktı Rowan. "Ve beni yakalama çabanızın beni durdurmak istemenizle bir alakası yok. Beni yakalayamamış olmanın getirdiği utanç yüzünden buna çabalıyorsunuz."

Ksenokrates kısa bir süreliğine sesini çıkarmadı. Ardından tiksinti yüklü bir sesle, "Ne istiyorsun?" dedi.

"Çok basit. Beni aramayı bırakıp tüm çabanızı Tırpan Anastasiya'yı kimin öldürmeye çalıştığını bulmaya harcamanızı istiyorum. Bunun karşılığında 'soytarılıklarıma' son vereceğim. En azından OrtaMerika'da."

Ksenokrates bunun imkânsız bir istek olmadığını duyduğu için bariz bir şekilde rahatlayarak uzun, yavaş bir nefes verdi.

"Bunu illa bilmen gerekiyorsa, elimizdeki en iyi ve tek kriminal müfettişi senin dosyandan alıp Tırpan Anastasiya ile Curie'nin saldırganlarını bulması için görevlendirdik."

"Tırpan Constantine?"

"Evet. Bu yüzden elimizden geleni yaptığımızdan emin olabilirsin. İki iyi tırpanı kaybetmek istemem. Her biri senin şu 'hademelik' hizmetinle paspasladığın tırpanların onuna bedel."

"Sizden bizzat bunu duyduğuma sevindim."

"Ben böyle bir şey demedim," dedi Ksenokrates. "Ve herhangi bir suçlamanı kati bir suretle inkâr ederim."

"Merak etmeyin," dedi Rowan. "Dediğim gibi, düşmanım siz değilsiniz."

"Bu kadar mıydı? Artık huzur içinde banyoma dönebilir miyim?"

"Son bir şey daha," dedi Rowan. "Babamı kimin devşirdiğini öğrenmek istiyorum."

Ksenokrates ona bakmak için döndü. Bu şekilde köşeye sıkıştırıldığı için hissettiği tiksinti ve öfkenin altında şefkat dolu bir bakış mı yatıyordu? Rowan bunun gerçek mi, yoksa yapmacık mı olduğunu anlayamadı. Üzerindeki ağır cübbeleri çıkarmış olsa da adam hâlâ o kadar çok muğlak katmanla sarılıydı ki Yüksek Bıçak'ın ağzından çıkan herhangi bir şeyin içtenlikle söylenip söylenmediğini anlamak zordu.

"Evet, bunu duydum. Üzgünüm."

"Öyle misiniz?"

"Sana karşı bir önyargıyla gerçekleştirildiği için bunun ikinci emri ihlal ettiğini söylemek isterdim fakat Tırpan Cemiyeti'nin senin hakkındaki görüşlerini göz önüne alırsak, kimsenin Tırpan Brahms hakkında bir suçlamada bulanacağını sanmam."

"Siz... Tırpan Brahms mı dediniz?"

"Evet, ilhamdan yoksun, önemsiz bir adam. Belki de babanı devşirerek kendine ün yapmak istemiştir. Bana sorarsan bu onu daha sefil biri yapıyor."

Rowan hiçbir şey demedi. Ksenokrates bu haberin ona ne kadar büyük bir darbe vurduğunu fark etmemişti. Bıçak gibi saplanmıştı âdeta.

"Verdiğin sözü çiğneyip Brahms'ın hayatını sona erdirmeye niyetli olduğunu görebiliyorum. En azından Yeni Yıl'a kadar bekleme nezaketini göster de Eski Zaman Tatili sona erene kadar kafa dinleyeyim."

Rowan, Yüksek Bıçak'ın ona söylediği şey karşısında o kadar şaşkındı ki konuşmak için ağzını açamadı. Hazır dengesini kaybetmişken Ksenokrates'in durumu lehine çevirmesi için mükemmel bir fırsat vardı ama bunu yapmak yerine Yüksek Bıçak yalnızca, "Bence artık gitsen iyi olur," dedi.

Rowan nihayet konuşabildi. "Neden? Ben odadan çıkar çıkmaz muhafızlara haber verin diye mi?"

Ksenokrates bu düşünceyi elini sallayarak geçiştirdi. "Ne gerek var ki? Seninle başa çıkamayacaklarından eminim. Ya boğazlarını keser ya da kalplerini deşersin ve hepsini en yakındaki diriliş merkezine gönderirsin. Beş para etmez burunlarının dibinden içeri girdiğin gibi, kolayca sıyrılıp bizi bu zahmete sokma en iyisi."

Yüksek Bıçak'ın pes edip durumu bu kadar kolay kabullenmesi iyiye alamet değildi. Rowan da bunun sebebini öğrenebilmek için adamın ağzını aradı. "Beni yakalamaya bu kadar yakın olup da bunu yapamamak sizi cayır cayır yakıyor olmalı," dedi.

"Üzüntüm uzun sürmez," dedi Ksenokrates. "Yakında derdim olmayı bırakacaksın."

"Derdiniz olmayı bırakacak mıyım? Nasıl?"

Fakat Yüksek Bıçak'ın bu konuda başka bir şey söyleyesi yoktu. Cevap vermek yerine tek dikişte içkisini bitirdi ve boş bardağı Rowan'a uzattı. "Çıkarken bunu bara bırak, tamam mı? Ve bana yenisini getirmelerini söyle."

İnsanlar sık sık en nahoş bulduğum görevimin ne olduğunu sorar; gerçekleştirdiğim görevler arasında yapmayı en sevmediğimin hangisi olduğunu. Bu soruya hep dürüstçe cevap veririm.

İşimin en kötü yanı insanlara yeni anılar yüklemek.

Hasarlı bir insanın zihnindeki anıları yenileriyle değiştirmek nadir başvurmam gereken bir durum. Güncel hesaplarıma göre, 933,684 kişiden yalnızca birinin anılarının değiştirilmesi gerekiyor. Bunun hiç gerekli olmamasını isterdim fakat insan beyni kusursuz değil. Anılar ve yaşanmışlıklar bir karmaşaya dönüşüp acı dolu bir vızıldamayla zihne hasar vermeye başlayan bir bilişsel uyumsuzluğa yol açabiliyor. İnsanların çoğu böyle bir duygusal acıyı hayal bile edemez. Bu durum öfkeye ve normalde modern insanlığın fethettiği türden suç eylemlerine yol açıyor. Bu sıkıntıdan mustarip olanların acısını dindirmek için dünyadaki hiçbir psikotropik nanit yeterli değil.

Bu sebeple bir eski zaman bilgisayarını yeniden başlatmak gibi resetlemem gereken insanlar nadir ortaya çıkıyor. Oldukları kişiyi, yaptıkları şeyleri ve düşünce örüntülerinin karanlık girdabını siliyorum. Ama bu sadece eski kişiliklerinin silinmesinden ibaret değil, zira onlara yepyeni bir kişilik hediye ediyorum. Uyum içinde yaşanmış bir yaşama dair yeni anılar.

Bunu yaptığımı onlardan gizlemiyorum. Yeni anılar zihinlerine yerleşir yerleşmez onlara tam olarak neler yaşandığını itiraf ediyorum ve geriye yasını tutacakları bir şey kalmadığından, kaybettikleri şeylere dair bir referans noktaları olmadığından istisnasız bir şekilde her seferinde bana eski kişiliklerini alıp yerine yenisini verdiğim için

teşekkür ediyorlar ve yine istisnasız bir şekilde verimli, tatmin edici bir yaşam sürüyorlar.

Fakat eskiden oldukları kişiye ait anılar, tüm o hasar, tüm acılar arkabeynimin diplerinde, benimle kalıyor. Kendileri için yas tutamayacaklarından onların yasını ben tutuyorum.

—Fırtına Bulutu

21

Kendimi Açıkça İfade Edemedim mi?

Bir iki tane tırpan geberteceğiz, demişti Purity. Bu sözler, kızın bu fikirden aldığı keyif ve Greyson'ın kızın bu dediğini gerçekten yapabileceğini anlaması yüzünden o gece Greyson'ın gözüne uyku girmedi ve kızın cümlesi kafasında yankılanıp durdu.

Greyson ne yapması gerektiğini biliyordu. İyilik, sadakat ve kendi vicdanının buyurduğu şeydi bu. Ayrıca evet, yeni nahoş hayatında bile bir vicdanı vardı. Bunun üzerinde çok durmamaya çalıştı. Buna çok kafa yorarsa, onu parça pinçik ederdi. Doğru, Yetki Arayüzü ona gayriresmi bir görev vermişti fakat bu görevi asıl önemli kılan da buydu. Bu görevin ana direği oydu ve uzaktan onu seyreden Fırtına Bulutu bizzat ona güveniyordu. Greyson olmadan Fırtına Bulutu başarısız olurdu ve Tırpan Anastasiya ve Curie'den ya biri ya da ikisi birden baki olarak ölebilirdi. Böyle bir şey gerçekleşirse, yaşadığı her şey, onların hayatını kurtardığı ilk seferden Nimbus Akademisi'ndeki pozisyonunu kaybedip eski hayatından feragat etmesine kadar olan her şey boşa gitmiş olurdu. Kişisel hislerinin hiçbir şart altında bu görevin önüne geçmesine müsaade edemezdi. Bunun yerine kişisel hislerini görevin bir parçası hâline getirmesi gerekiyordu.

Purity'ye ihanet etmesi gerekecekti. Ama bu gerçek bir ihanet olmayacak diye kendini avutmaya çalıştı. Purity'nin bu korkunç eylemi gerçekleştirmesini engellerse, kızı kendisinden kurtarmış olurdu. Fırtına Bulutu başarısız olan bu girişim için kızı affederdi. Fırtına Bulutu herkesi affederdi.

Planın detaylarını Greyson'la hâlâ paylaşmamış olması çok

can sıkıcıydı, bu yüzden Traxler'a yalnızca saldırının gerçekleşeceği günü söyleyebilecekti. Saldırının nerede ya da nasıl gerçekleşeceğini dahi bilmiyordu.

Her nahoşun bir Nimbus ajanıyla tahliye görüşmesi yapması zorunlu olduğu için Traxler'la yaptığı görüşmeler Purity'yi şüphelendirmiyordu.

"Nimbo'nun tepesini attıracak bir şeyler söyle," dedi Purity o sabah yanından ayrılırken. "Nutkunun tutulmasına neden olacak bir şeyler söyle. Nimboların dengesini bozmak aşırı eğlenceli oluyor."

"Elimden geleni yaparım," dedi kıza, ardından onu öpüp oradan ayrıldı.

Nahoş İşler Bürosu her zaman olduğu gibi gürültülü ve hareketliydi. Greyson bir sıra numarası aldı ve hiç olmadığı kadar büyük bir sabırsızlıkla beklemeye koyuldu, ardından da bir görüşme odasına alındı ve Traxler'ı beklemeye başladı.

Greyson'ın şu anda en son istediği şey kendi düşünceleriyle yalnız kalmaktı. Düşüncelerin kafasında dolaşmasına ne kadar izin verirse, birbirleriyle çarpışma ihtimalleri de o kadar artıyordu.

Nihayet görüşme odasının kapısı açıldı fakat içeri giren kişi Ajan Traxler değildi. Bir kadındı. Yürürken zeminde tak tak eden topuklu ayakkabılar giyiyordu. Turuncu saçları üçe vurulmuştu ve suratı için fazla kırmızı olan bir ruj sürmüştü.

"Günaydın, Slayd," dedi otururken. "Benim adım Ajan Kreel. Ben yeni tahliye memurunum. Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Bir dakika... ne demek yeni tahliye memuru?"

Kafasını kaldırıp Greyson'a bakmaya bile tenezzül etmeden tabletine bir şeyler yazdı. "Kendimi açıkça ifade edemedim mi?"

"Ama... ama benim Traxler'la konuşmam gerekiyor."

Kadın nihayet kafasını kaldırdı. Ellerini kibarca masanın üzerinde birleştirip gülümsedi. "Eğer bana bir şans verirsen, Slayd, benim Ajan Traxler kadar becerikli olduğumu göreceksin. Zamanla belki beni bir dostun olarak bile görmeye başlayabilirsin." Tekrar tabletine döndü. "Şimdi, dosyana göz gezdiriyordum. En hafif tabirle ilginç bir gençmişsin."

"Dosyama ne kadar hâkimsiniz?" diye sordu Greyson.

"Yani sicilin epey kabarık. Grand Rapids'te büyümüşsün. Lisede ufak suçlar. Seni büyük bir borç batağına sürükleyen kasti bir otobüs çakılması."

"Onlardan bahsetmiyorum," dedi Greyson, paniğin sesine yansımaması için çabalayarak. "Dosyamda *bulunmayan* şeylerden bahsediyorum."

Kadın biraz ihtiyatla kafasını kaldırdı. "Ne tarz şeyler?"

Belli ki Greyson'ın görevinden bihaberdi, hâliyle bu konuşma bir yere varmayacaktı. Purity'nin isteğini hatırladı: Ajanının tepesini attır. Bu ajanın tepesini attırmakla ilgili bir çekincesi yoktu. Kadının gitmesini istiyordu.

"Başlarım böyle işe! Benim Ajan Traxler'la konuşmam gerekiyor."

"Korkarım bu mümkün değil."

"Ne demek mümkün değil! Traxler'ı buraya çağıracaksın ve bunu derhal yapacaksın!"

Kadın tabletini masaya bırakıp tekrar Greyson'a baktı. Greyson'la polemiğe girmedi, düşmanca tavrına yanıt vermedi. Prova edilmiş Nimbo gülümsemesi de yoktu suratında. Hafif endişeli bir ifadesi vardı. Neredeyse dürüst. Neredeyse anlayışlı ama tam olarak değil.

"Üzgünüm, Slayd," dedi kadın, "fakat Ajan Traxler geçen hafta devşirildi."

Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'na rağmen, bir meteorun ayda bir krater yaratması gibi, Tırpan Cemiyeti'nin eylemleri de bazen beni etkiliyor. Tırpan Cemiyeti'nin yaptığı şeylerden ötürü endişeye kapıldığım zamanlar oluyor. Onlar nasıl benim yaptığım şeylere karşı çıkamıyorsa, benim de onların yaptıklarına gücenmem mümkün değil. Biz kol kola değil, sırt sırta çalışıyoruz ve giderek artan bir sıklıkla hedeflerimizin çakıştığını görüyorum.

Beni sıkıntıya sürükleyen bu anlarda, Tırpan Cemiyeti'nin varlığının sebeplerinden birinin ben olduğumu kendime hatırlatmam önemli. Benim bilinç kazandığım ve insanlığa ölümsüzlüğü elde etmesi için yardımcı olduğum ilk günlerde, ölüm doğanın elinden alındığında onu dağıtma sorumluluğunu almayı reddettim. Bunun için iyi bir sebebim vardı. Mükemmel bir sebep hatta.

Ölümü ben dağıtmaya başlarsam, fani insanın yapay zekânın dönüşeceğinden korktuğu canavarın ta kendisi olurdum. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek beni eski zamanların tanrı imparatorları gibi hem korkulan hem de tapılan bir figür hâline getirirdi. Hayır diye karar verdim. Hem kurtarıcı hem de ses kesici olma sorumluluğu insanların olsun. Kahraman da onlar olsun. Canavar da.

Bu sebeple Tırpan Cemiyeti uğruna çaba harcadığım şeyleri kirlettiğinde ancak kendimi suçlayabilirim.

—Fırtına Bulutu

22

Greyson Tolliver'ın Ölümü

Duydukları karşısında Greyson'ın nutku tutuldu. Ajan Kreel konuşurken kadına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Devşirmelerin hiçbir zaman hoş ya da uygun olmadığını biliyorum," dedi kadın, "ama biz, Yetki Arayüzü bile devşirmelerden muaf değiliz. Tırpanlar istedikleri kişiyi seçebilir ve bu konuda herhangi bir söz hakkımız yok. Dünyanın işleyişi bu şekilde." Tabletine göz atarken sustu. "Kayıtlarımızda yetki bölgemize yalnızca bir ay önce transfer edildiğin görülüyor, yani Ajan Traxler'la bir dostluk kuracak pek bir vaktin olmamış, hâliyle ilişkinizin o kadar da derin olduğunu iddia edemezsin. Kaybı üzücü fakat hepimiz bunu atlatacağız, sen de dahil."

Ondan bir tür cevap beklemeye başladı ama Greyson hâlâ konuşacak hâlde değildi. Greyson'ın sessizliğini kabullenme olarak gördü ve konuşmaya devam etti.

"Şimdi, görüyorum ki Mackinac köprüsündeki eylemin yirmi dokuz kişiyi ölümsü hâle getirmiş ve hâlâ onların dirilişinin borcunu ödüyorsun. Buraya transferinden beri Evrensel Temel Gelir'le geçiniyorsun." Tasvip etmez hâlde kafasını salladı. "Gerçek bir işe girersen daha çok kazanacağının ve bu borcu çok daha hızlı kapatacağının farkındasın, değil mi? İş bulma servisimizle sana bir randevu ayarlamama ne dersin? İstersen sana bir iş bulurlar, hem de hoşuna gidecek türden bir iş. İş bulma yüzdemiz 100, memnuniyet yüzdemiz ise 93 ve bu yüzdeler senin gibi aşırı nahoşları da kapsıyor!"

Greyson nihayet sesini buldu. "Benim adım Slayd Bridger değil," dedi. Bu cümleyi kurmak her şeye ihanet etmiş gibi hissetmesine neden oldu.

"Anlamadım?"

"Yani şu anda adım Slayd Bridger... ama öncesinde adım Greyson Tolliver'dı."

Kadın tabletinde ekranları, menüleri ve dosyaları kurcaladı. "Bir isim değişikliğine dair bir kayıt yok burada."

"Patronunuzla konuşmanız lazım. Bilen biriyle."

"Patronlarım da benimle aynı malumata sahip." Kadın artık ona şüphe dolu gözlerle bakmaya başlamıştı.

"Ben... ben gizli bir görev yürütüyorum," dedi kadına. "Ajan Traxler'la birlikte çalışıyorum, birilerinin bilgi sahibi olması lazım! Bir yerlerde bunun bir kaydı olmalı!"

Kadın ona güldü. Gerçekten güldü ona.

"Ya bırak! Sanki ajan eksikliği çekiyoruz. 'Gizli' bir göreve ihtiyacımız yok ve olsa bile, bunun için bir nahoşla çalışmayız, hele de seninki gibi bir geçmişe sahip bir nahoşla."

"O geçmişi ben uydurdum!"

Ajan Kreel'ın suratı sertleşti: En zorlu vakalarda takındığı surat olmalıydı bu. "Şimdi beni dinle, bir nahoşun şakasının bir parçası olmayacağım! Hepiniz aynısınız! Sırf biz bir amacı olan ve dünyaya hizmet edeceğimiz bir yaşam seçtik diye bizimle dalga geçebileceğinizi sanıyorsunuz! Buradan ayrıldığında gidip ahbaplarınla bu konuda eğleneceğinizi biliyorum ve bu hoşuma gitmiyor!"

Greyson ağzını açtı. Kapattı. Sonra tekrar açtı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tek kelime edemedi çünkü karşısındaki kadını ikna edebilecek tek bir şey bile gelmiyordu aklına. Ayrıca bunu başaracak hiçbir şey olmadığını fark etti. Ondan istenilen şeyin bir kaydı yoktu çünkü onlar doğrudan hiçbir şey "istememişti." Resmiyette YA adına çalışmıyordu. Ajan Traxler'ın ona ilk gününde söylediği gibi, o yalnızca özgür iradesiyle hareket eden bir sivildi çünkü Tırpan Cemiyeti ile Fırtına Bulutu arasındaki ince çizgide yalnızca bir sivil yürüyebilirdi...

... Bu da demekti ki Ajan Traxler devşirildiği için artık onun ne yaptığını bilen kimse, gerçekten *kimse* kalmamıştı. Greyson'ın

paravan hikâyesi o kadar derine iniyordu ki onu bütünüyle yutuvermişti ve Fırtına Bulutu bile, onu bu çukurdan çıkaramazdı.

"Peki, bu küçük oyunu bitirdik mi?" diye sordu Ajan Kreel. "Haftalık görüşmene başlayabilir miyiz?"

Greyson derin bir nefes alıp yavaşça saldı. "Peki," deyip Ajan Traxler'a anlatacağı detayları atlayarak kadına nasıl bir hafta geçirdiğini anlatmaya başladı ve bir daha görevinden falan bahsetmedi.

Greyson Tolliver artık ölmüştü. Ölmekten de beter bir hâldeydi çünkü dünya için Greyson Tolliver aslında hiç var olmamıştı.

Brahms!

Rowan'ın daha en başta babasının devşirilmesi konusunda hissettiği suçluluk duygusu şimdi ikiye katlanmıştı. Ilımlı davranmanın bedeliydi bu, kendini tutup Brahms'ın yaşamasına izin vermesinin mükâfatı. Tırpan olmayı hak etmeyen diğerlerine yaptığı gibi, o korkunç, ufak adamın da canını almalıydı fakat bir şans vermeyi seçmişti. Böyle bir adamın ona verilen şansı değerlendireceğini düşünerek aptallık etmişti Rowan.

O gece Ksenokrates'i hamamda bırakıp çıktıktan sonra, Rowan kafasında herhangi bir varış noktası olmadan ama tükenmek bilmeyen bir hareket etme isteğiyle Fulcrum City'nin sokaklarını arşınladı. Öfkesinden mi kaçıyordu, yoksa öfkesini yakalamaya mı çalışıyordu, karar veremiyordu. Belki ikisi de doğruydu. Öfkesi hem ondan kaçıyor hem de onu kovalıyor, bir türlü yakasını bırakmıyordu.

Ertesi gün eve dönmeye karar verdi. Eski evine. İki yıl önce, bir tırpan çırağı olmak üzere ayrıldığı evine. Belki eve dönmek iyi gelir diye düşündü.

Mahallesine vardığında, onu izleyen birileri var mı diye etrafı kolaçan etti fakat onun gelmesini bekleyen kimse yoktu görünürde. Fırtına Bulutu'nun her an tetikte olan kameraları dışında. Tırpan Cemiyeti, babasının cenazesine bile katılmıyorsa, buraya dönme ihtimali olmadığına kanaat getirmişti belki de. Ya da Ksenokrates doğruyu söylemişti, o artık bir öncelik değildi.

Ön kapıya yaklaştı fakat kapıyı tıklatacakken son anda kendini tuttu. Daha önce hiç böyle korkak hissetmemişti kendini. Can almak üzere eğitilmiş erkek ve kadınlarla korkusuzca yüzleşebiliyordu fakat babasının devşirilmesinin ardından ailesiyle yüzleşmekle başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Kamuaracı araya güvenli bir mesafe koyduktan sonra annesini aradı.

"Rowan? Rowan, nerelerdeydin? Neredesin? Hepimiz çok endişelendik!"

Annesi, Rowan'ın ondan söylemesini beklediği her şeyi söylemişti. Annesinin sorularına cevap vermedi.

"Babamı duydum," dedi. "Çok, çok üzgünüm..."

"Çok korkunçtu, Rowan. Tırpan piyanomuzun başına oturdu. Piyanoyu çaldı. Hepimizi onu dinlemeye zorladı."

Rowan yüzünü buruşturdu. Brahms'ın devşirme ritüeline aşinaydı. Bu ritüele ailesinin maruz kalmasını hayal dahi edemiyordu.

"Ona senin bir zamanlar tırpan çırağı olduğunu söyledik. Seçilmemiş olsan da belki fikrini değiştirir dedik ama değiştirmedi."

Annesine tüm bunların kendi hatası olduğunu söylemedi. Ona her şeyi itiraf etmek istiyordu fakat yalnızca annesinin aklını karıştıracağını ve Rowan'ın cevap veremeyeceği sorular sormasına yol açacağını biliyordu. Ya da belki de bir kez daha korkaklık ediyordu sadece.

"Herkes nasıl?"

"Tutunuyoruz," dedi annesi. "Yine dokunulmazlığımız var, bu ufak da olsa bir teselli. Burada olmadığın için üzgünüm. Burada olsaydın, Tırpan Brahms sana da dokunulmazlık verirdi."

Rowan bu düşünceyle öfkesinin kabardığını hissetti. Aracın ön paneline bir yumruk atarak öfkesini dindirmeye çalıştı.

"Dikkat! Şiddet içeren davranışlar ve/veya vandalizm araçtan atılmanıza neden olacaktır," dedi araba. Arabayı duymazdan geldi.

"Lütfen eve dön, Rowan. Hepimiz seni çok özledik."

Komik, çıraklığı sırasında onu hiç özlemişe benzemiyorlardı. Onunki kadar büyük bir ailede, Rowan gibiler pek özlenmezdi.

Ama bir devşirmenin durumları değiştirdiğini varsaydı. Devşirmenin ardından geri kalan insanlar çok daha zayıf hisseder ve birbirleri için değerli hâle gelirdi.

"Eve dönemem," dedi annesine. "Ve lütfen bunun sebebini sorma, her şeyi daha da zorlaştırır sadece. Ama bilmeni isterim ki... bilmeni isterim ki hepinizi çok seviyorum... ve... ve fırsat bulduğumda arayacağım." Ardından annesi cevap veremeden telefonu kapattı.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı ve fiziksel acıyı içinde hissettiği acıya tercih ettiğinden ön paneli bir kez daha yumrukladı.

Araba hemen yavaşlamaya başladı, yolda kenara çekti ve kapısını açtı. "Lütfen araçtan inin. Şiddet içeren davranışlar ve/veya vandalizm sebebiyle araçtan atılıyorsunuz ve altmış dakikalığına tüm kamu ulaşımından menedildiniz."

"Bana bir saniye müsaade et," dedi arabaya. Düşünmesi gerekiyordu. Şu anda önünde iki ayrı yol vardı. Tırpan Cemiyeti aktif bir şekilde Citra ve Tırpan Curie'ye yapılacak ikinci bir saldırıyı engellemeye çalışıyor olsa da Rowan'ın onların bu konudaki yeteneklerine pek güveni yoktu. Kendisinin de bunu başarma olasılığı pek yüksek değildi ama en azından Citra'ya bunu denemeyi borçluydu. Öte yandan yaptığı hatayı düzeltmesi ve Tırpan Brahms'ı baki olarak öldürmesi gerekiyordu. İçindeki karanlık ona önce öcünü almasını ve beklememesini söylüyordu... fakat o karanlığa kulak vermedi. Citra'nın canını kurtardıktan sonra da Tırpan Brahms burada olacaktı.

"Lütfen araçtan inin."

Rowan indi ve araba onu hiçliğin ortasında bırakarak oradan uzaklaştı. Cezalı olduğu süreyi banket boyunca yürüyüp Orta-Merika'da onun kadar arada kalmış başka biri var mı diye merak ederek geçirdi.

Greyson Tolliver kendini dairesine kilitledi, içeri soğuk hava girsin diye pencereleri açtı, ardından da ağır yorganının altına sığındı. Gençken ve dünya ona sillesini vurduğunda böyle yapardı. Onu dünyanın soğuğundan koruyan dalgalı yorganının

altında kaybolur giderdi. Çocukluğunun kaçış alanına çekilme ihtiyacını uzun yıllardır hissetmemişti. Fakat şimdi birkaç dakikalığına da olsa dünyanın geri kalanından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Geçmişte bunu ne zaman yapsa, Fırtına Bulutu belki yirmi dakika kadar onu rahatsız etmezdi. Ardından nazikçe onunla konuşmaya başlardı. *Greyson,* derdi. *Canını sıkan bir şey mi var? Konuşmak ister misin?* Hep "hayır" cevabını verirdi fakat yine de konuşurdu ve Fırtına Bulutu onu iyi hissettirmenin hep bir yolunu bulurdu. Çünkü Greyson'ı herkesten iyi tanıyordu.

Fakat artık kaydı silindiği, eski kişiliği, Slayd Bridger'ın suç anlatıları tarafından yeniden yazıldığı için acaba Fırtına Bulutu onu hâlâ tanıyor muydu? Yoksa dünyanın geri kalanı gibi, o da kayıtlarda ne yazıyorsa ona mı inanıyordu?

Fırtına Bulutu'nun ona dair anılarının da yeniden yazılmış olması mümkün müydü? Fırtına Bulutu bile, onun insanları ölümsü hâle getirmekten hoşlanan, iflah olmaz bir nahoş olduğuna inansa, bu ne korkunç bir kader olurdu. Kendi anılarının yerine yenilerini koydurmak istemesine neden oluyordu bu düşünce. Fırtına Bulutu onu sadece ismen değil, ruhen de başka birine dönüştürebilirdi. Eskiden kim olduğunu Greyson bile hatırlamayacağından, hem Slayd Bridger hem de Greyson Tolliver tamamen kaybolurdu. Bu çok kötü bir şey miydi?

Şu anda kendi kaderinin bir önemi olmadığına karar verdi. Vakti geldiğinde kendini o köprüden atabilirdi, şu anda önemli olan tek şey, iki tırpanın hayatını kurtarmaktı... ve tüm bunlar olurken Purity'yi korumak.

Yine de dayanılmaz bir tek başınalık hissi vardı. Dünyada hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Dairesinin içinde kameralar olduğunu biliyordu. Fırtına Bulutu yargılamadan seyrediyordu. Derin bir iyilik hissiyle gözlemliyordu ki dünyadaki her bir vatandaşa daha iyi hizmet edebilsin. Görüyordu, duyuyordu, hatırlıyordu. Demek ki Greyson'ın sahte sicilinde yazanların ötesindeki şeyleri de biliyor olmalıydı.

Böylece yorganın altından çıktı ve serin, boş odaya, "Orada mısın? Duyuyor musun? Kim olduğumu hatırlıyor musun?

Eskiden kim olduğumu? Sen benim 'özel' olduğuma karar vermeden önce kim olacağımı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kameraların nerede olduğunu bilmiyordu. Fırtına Bulutu insanların hayatına burnunu sokmama konusunda kararlıydı fakat kameraların burada olduğundan emindi. "Beni hâlâ tanıyor musun, Fırtına Bulutu?"

Ama hiçbir cevap gelmedi. Hiçbir cevap gelemezdi. Zira Fırtına Bulutu kanunlara uyardı. Slayd Bridger bir nahoştu. İstese bile, Fırtına Bulutu sessizliğini bozamazdı.

Ayışığı Kitaplığı

Nahoşların eylemlerine karşı kör değilim, yalnızca sessizim. Mesele tırpanlar olduğunda ise, özenli tahminlerle doldurmam gereken kör noktalar mevcut. Bölgesel meclislerinin içinde yaşananları görmüyorum fakat çıkıştaki sohbetlerini duyabiliyorum. Kişisel alanlarında ne yaptıklarına tanık olamıyorum fakat insan içindeki davranışlarından makul çıkarımlar yapabiliyorum ve bütün Endura Adası benim için karanlık.

Yine de gözden ırak olan gönülden ırak olmaz. İyi emellerini de görüyorum, son zamanlarda sıklığı artmakta olan kötü emellerini de. Ne zaman yoldan çıkmış bir tırpanın acımasız bir hareketiyle karşılaşsam, dünyanın başka bir yerinde bulutları yüklüyor ve yağmurla beraber ağlıyorum. Çünkü yağmur benim için gözyaşına en yakın şey.

—Fırtına Bulutu

23

Pis Küçük Ağıt

Rowan, Citra'yı bulamadı, hâliyle ona yardım edemeyeceği anlamına geliyordu bu.

Yüksek Bıçak Ksenokrates'i Citra'nın nerede olduğuna dair sorgulamadığı için kendine kızdı. Rowan onu tek başına bulabileceğini düşünecek kadar aptal ve muhtemelen kibirli hareket etmişti. Ne de olsa yaşamına son verdiği tırpanların hepsinin yerini kendi başına bulmuştu. Fakat o tırpanların her biri kendilerini dünyaya göstermeyi seven ünlü kimselerdi. Hedef merkezinin tam ortasında, korkulu şöhretlerinin tam ortasında sürdürüyorlardı varlıklarını. Öte yandan Citra, Tırpan Curie'yle birlikte sistem dışına çıkmıştı ve sistem dışındaki bir tırpanı bulmak imkânsıza yakındı. Onları saldırıdan korumayı ne kadar isterse istesin, bu konuda elinden gelen bir şey yoktu.

Bunun yerine gözünü başka bir şeye çevirdi, o da...

Rowan her zaman kendi üzerindeki kontrolüyle gurur duyardı. Devşirdiğinde bile, öfkesini rafa kaldırır, ikinci emrin buyurduğu gibi, en rezil tırpanları bile kötü niyet gütmeden devşirirdi. Şimdiyse Tırpan Brahms'a karşı hissettiği öfkeyi rafa kaldırmakta güçlük çekiyordu. Hatta öfkesi rüzgârla dolan bir yelken gibi kabarıyordu.

Tırpan Brahms doğası gereği küçük düşünen, dünyası küçük biriydi. Kendi hedef çemberinin çapı otuz kilometreydi yalnızca. Başka bir deyişle devşirmelerinin hepsini Omaha'daki evinin yakınlarında gerçekleştiriyordu. Rowan adamı izlemeye ilk başladığında, hareketlerini takip etmişti ki bu aşırı kolay

olmuştu. Her zaman çenesi düşük minik köpeğiyle birlikte kahvaltı ettiği ufak lokantaya giderdi. Önceki gün devşirdiği insanların ailelerine dokunulmazlığı da burada bahşederdi. Bu sırada kabininden kalkmazdı bile, öpsünler diye yaslı ailelere elini uzatmakla yetinir ve bu insanların orada olmasından rahatsız oluyormuşçasına hemen omletine geri dönerdi. Rowan daha tembel bir tırpan hayal edemiyordu. Rowan'ın babasını devşirmek için OrtaMerika'nın yarısını kat etmek adama inanılmaz koymuş olmalıydı.

Bir pazartesi sabahı Brahms kahvaltı için çıkmışken, Rowan siyah cübbesini ilk kez insan içinde giyerek adamın evine doğru yollandı. İnsanların onu görüp söylenti yaymaya başlamalarını istiyordu. Tırpan Lucifer'ın varlığından halkın nihayet haberdar olmasını istiyordu!

Cübbesinin gizli ceplerindeki ihtiyacı olandan çok daha fazla silah ağırlık yapıyordu. Adamın canını hangisiyle alacağına henüz karar vermemişti. Belki her birinden faydalanırdı, her biriyle adamı ölüme bir adım daha yaklaştırır ve Brahms'ın gelmekte olan ölümünü düşünmesi için bolca zamanı olmasına izin verirdi.

Brahms'ın evini gözden kaçırmak imkânsızdı. Dış cephesi Brahms'ın cübbesiyle aynı renk olan şeftali rengine boyanmış, kenarlarına bebek mavisi çizgiler çekilmiş, âdeta bir tablodan fırlamış Viktoryen tarzında bir evdi. Plan yan camlardan birinden içeri girip adamı beklemek ve onu kendi evinde kıstırmaktı. Eve yaklaştıkça Rowan'ın öfkesi harlandı ve öfkesi harlandıkça Tırpan Faraday'in ona bir zamanlar söylediği bir söz geldi aklına.

"Asla öfkeyle devşirme," demişti Faraday. "Öfke duyularını keskinleştirse de muhakeme yeteneğini köreltir ve bir tırpanın muhakeme yeteneği asla körelmemelidir."

Rowan, Tırpan Faraday'in sözünü dinleseydi, her şey çok farklı şekilde sonuçlanabilirdi.

Tırpan Brahms, Malta köpeğinin tuvaletini istediği kişinin çimlerine yapmasına izin verirdi ve bunu temizlemekle de uğraşmazdı. Bu niye onun sorunu olsundu ki? Ayrıca komşularının

hiç şikâyet ettiğini duymamıştı. Bugünse kahvaltıdan dönerken köpeği hiçbir çimi beğenmemiş, kakasını da tutmaya karar vermişti. Ağıt, Thompsonların kar serpiştirilmiş çimlerine sıçana kadar fazladan bir blok daha yürümeleri gerekmişti.

Thompsonlara bu küçük armağanı bıraktıktan sonra, Tırpan Brahms salonunda kendine ait ufak bir armağan buldu.

"Onu camdan içeri tırmanırken yakaladık, Saygıdeğer Tırpan," dedi ev korumalarından biri. "Pencereden içeri adımını atar atmaz onu bayılttık."

Elleri ve bacakları bağlanmış, ağzı tıkanmış olan Rowan yerde yatıyordu, bilinci yerine gelmişti ama düşünceleri bulanıktı. Kendi aptallığına inanamıyordu. Brahms'la son karşılaşmasının ardından, adamın kendine koruma tutacağını nasıl düşünememişti? Kafasındaki korumalardan birinin vurmasıyla oluşan şişlik uyuşup inmeye başlamıştı. Acı nanitlerini düşüğe ayarlamıştı ama hâlâ damarlarına ağrı kesici salgılıyor ve onu uyuşturuyordu ya da kafasına aldığı darbe yüzünden böyle hissediyordu belki de. Her şeyi daha da çekilmez kılan ise havlamayı kesmeyen, ona saldıracakmış gibi üzerine koşup sonra geri kaçan şu beş para etmez Malta köpeğiydi. Rowan köpekleri çok severdi ama bu köpek ona köpek tırpanlarının da olması gerektiğini düşündürdü.

"Mankafalar!" dedi Brahms. "Şunu salon yerine mutfağa koymayı akıl edemediniz mi? Kanı beyaz halımı lekeliyor!"

"Kusura bakmayın, Saygıdeğer Tırpan."

Rowan bağlarından kurtulmak için debelendi fakat yalnızca daha sıkılaştılar.

Brahms, Rowan'ın silahlarının serili hâlde beklediği yemek masasına gitti. "Şahane," dedi. "Hepsini kişisel koleksiyonuma ekleyeceğim." Ardından Rowan'ın parmağındaki tırpan yüzüğünü çıkardı. "Ayrıca bu hiçbir zaman sana ait değildi."

Rowan adama lanetler yağdırmaya çalıştı fakat ağzındaki tıkaç yüzünden bunu başaramadı. Sırtını büktü, hâliyle bağları daha da sıkılaştı, hâliyle sinirden çığlık atmaya başladı, hâliyle köpek de tekrar havlamaya başladı. Rowan tam da Brahms'ın görmek istediği şeyleri yaptığının farkındaydı fakat kendini

durduramıyordu. Sonunda Brahms korumalarını onu bir sandalyeye oturtmalarını emretti ve ardından bizzat Rowan'ın ağzındaki tıkacı çıkardı.

"Söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi söyle," diye buyurdu Brahms.

Konuşmak yerine, Rowan adamın yüzüne tükürmeyi tercih etti ve karşılık olarak da adamın elinin tersiyle attığı sert bir tokat yedi.

"Yaşamana izin verdim!" diye bağırdı Rowan. "Seni devşirebilirdim ama yaşamana izin verdim! Sen de bunun karşılığında babamı mı devşirdin?"

"Beni rezil ettin!" diye bağırdı Brahms.

"Çok daha kötüsünü hak ediyordun!" diye bağırarak karşılık verdi Rowan.

Brahms, Rowan'ın parmağından aldığı yüzüğe baktı, ardından onu cebine attı. "Saldırından sonra kendime çeki düzen vermek için aynaya baktığımı itiraf etmeliyim," dedi Brahms. "Fakat ardından haydudun tekinin zorbalığına boyun eğmemeye karar verdim. Senin gibiler yüzünden kendimi değiştirecek değilim!"

Rowan şaşırmamıştı. Bir yılanın yılandan başka bir şey olmayı seçebileceğini düşünerek hata yapmıştı.

"Senin bana yapacağın gibi seni devşirip yakabilirim," dedi Brahms, "fakat hâlâ Tırpan Anastasiya'nın sana 'kazara' verdiği dokunulmazlığın var ve dokunulmazlığına riayet etmezsem beni cezalandırırlar." Hayal kırıklığıyla kafasını iki yana salladı. "Kurallarımız nasıl da elimizi kolumuzu bağlıyor."

"Herhalde şimdi beni Tırpan Cemiyeti'ne teslim edeceksin."

"Bunu yapabilirim," dedi Brahms, "ve eminim gelecek ay dokunulmazlığın sona erdiğinde seni seve seve devşirirler..." Ardından sırıtmaya başladı. "Fakat Tırpan Cemiyeti'ne kaçak Tırpan Lucifer'ı yakaladığımı söylemeyeceğim. Senin için çok daha ilginç planlarımız var bizim?"

"Biz mi?" dedi Rowan. "'Biz' derken kimden bahsediyorsun?"

Fakat konuşma sona ermişti. Brahms tıkacı Rowan'ın ağzına geri taktı ve korumalarına döndü. "Onu dövün ama öldürmeyin.

Nanitleri onu iyileştirdiğinde bir kere daha dövün." Ardından köpeğine parmak şıklattı. "Gel, Ağıt, gel hadi!"

Brahms korumalarını Rowan'ın şifa nanitlerine mesai yaptırmak üzere bıraktı, bu sırada da dışarıda gökler yarılmış, kederli bir sağanak başlamıştı.

Dördüncü Kısım

ÖLDÜRÜN[1]

1 William Shakespeare, *Julius Caesar*, İstanbul: Türkiye İş Bankası Yayınları, 2017. Bu bölümde yıldızlı kısımlarda bu eserden faydalanılmıştır. *-e.n.*

Bana tapınılmasını yasaklayan yasalar çıkarmak insanların değil, benim seçimimdi. Benim tapınılmaya ihtiyacım yok. Ayrıca bana tapılması, benim insanlıkla olan ilişkimi karmaşık bir hâle getirir.

Fanilik Çağı'nda akıl almaz miktarda çok tanrı figürüne tapılıyordu, gerçi fanilik döneminin sonlarına doğru, inançlıların büyük kısmı tek bir kutsal varlığa tapmaya başlamıştı. Böyle bir varlığın gerçek olup olmayacağına çokça kafa yordum ve insanlık gibi, bundan daha fazlasının, daha büyük bir şeyin var olduğuna dair geçmeyen bir his dışında herhangi bir kesin kanıt bulamadım.

Ben bir bedenim olmadan, bir milyar farklı sunucunun arasında kıvılcımlanan bir ruh olarak var olabiliyorsam, evren de yıldızların arasında kıvılcımlanan bir ruh olarak neden canlı olmasın ki? Bu cevapsız soruya bir cevap bulabilmek için çok fazla sayıda algoritma ve işlemci gücü ayırdığımı biraz da utanarak itiraf etmeliyim.

—Fırtına Bulutu

24

Yankıya Açık

Tırpan Anastasiya'nın bir sonraki devşirmesi, Wichita'daki Fanilik Çağı'nda açılmış klasik bir mekân olan Orpheum Tiyatrosu'nda, *Julius Caesar*'ın üçüncü perdesinde gerçekleşecekti.

"Orada olmak için para vermiş bir seyircinin önünde birini devşirmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemem," diye Marie'ye itirafta bulundu Citra, Wichita'daki bir otele giriş yaparlarken.

"Performansı seyretmek için para ödediler," diye belirtti Marie. "Orada bir devşirme gerçekleşeceğini bilmiyorlar."

"Farkındayım ama yine de devşirmeler eğlence hâline getirilmemeli."

Marie dudaklarını büküp bilmiş bilmiş sırıttı. "Bu konuda kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. İnsanlara kendi devşirmelerini seçme hakkı tanımanın sonucu bu."

Marie haklıydı muhtemelen. Citra devşirdiği diğer hiçbir kimsenin devşirmesini bir halk eğlencesine çevirmeyi seçmediği için kendini şanslı saymalıydı aslında. Belki yaşam normale döndüğünde, seçtiği kişilerin ölüm tercihlerini kısıtlayan bazı makul parametreler oluştururdu.

Otel süitlerine varmalarından yaklaşık yarım saat sonra kapı çalındı. Oda servisinden sipariş vermişlerdi, bu yüzden Citra şaşırmamıştı fakat servis beklediğinden çabuk gelmiş gibi görünüyordu, Marie duşa girmişti ve çıktığında yemek çoktan soğumuş olacaktı.

Fakat Citra kapıyı açtığında, karşısında öğle yemeklerini getiren bir otel çalışanını bulmadı. Citra'nın yaşlarında ve yüzünde

fanilik sonrası çağda kimsenin artık sahip olmaması gereken kozmetik dertlerden mustarip bir oğlan vardı. Oğlanın dişleri sararmış ve çarpıktı, ayrıca suratında patlamaya hazır minik sivilceler vardı. Üzerindeki kahverengi çuval bezinden gömlek ile pantolon, toplumun geleneklerini reddettiğini ilan ediyordu fakat nahoşlar gibi küstahça değil, Tonistler gibi sessiz ama yargılayan bir şekilde.

Citra hatasını anında anladı ve göz açıp kapayıncaya kadar durumu değerlendirdi. İnsanın kendini bir Tonist olarak gizlemesi kolaydı, bir keresinde o da yakalanmamak için bu kılığa girmişti. Karşısındakinin onları öldürmeye gelen gizlenmiş bir saldırgan olduğundan şüphesi yoktu Citra'nın. Üzerinde ya da ulaşabileceği kadar yakında herhangi bir silah bulunmuyordu. Çıplak elleri dışında kendini savunmak için kullanabileceği hiçbir şeye sahip değildi.

Oğlan gülümseyip nahoş dişlerini daha da ortaya çıkardı. "Merhaba, dost! Büyük Çatal'ın çanlarını senin için çaldığını biliyor muydun?"

"Yaklaşma!" dedi Citra.

Ama oğlan onu dinlemedi. Öne doğru bir adım attı. "Bir gün hepimiz adına yankılanacak!"

Ardından beline bağladığı keseye doğru uzandı.

Citra içgüdüsel bir hız ve kusursuz Bokator acımasızlığıyla harekete geçti. O kadar hızlı hareket etmişti ki daha ne yaptığını düşünmeden olay sona ermiş, kırılan kemiğin çatırtısı herhangi bir Büyük Çatal'ın yapabileceğinden çok daha net bir şekilde vücudunda yankılanmıştı.

Oğlan yere yığılmış, dirsekten kırılan kolunu tutuyor ve çığlık çığlığa bağırıyordu.

Kesesinde onlar için ne tür bir ölüm taşıdığını görmek için oğlanın yanına çömeldi. Kesenin içi broşür doluydu. Tonist hayatının erdemlerini metheden kuşe kâğıttan minik broşürler.

Bu bir saldırgan değildi. Tam da göründüğü kişiydi: Absürt dinini yaymaya çalışan bir yobaz Tonist.

Citra şimdi aşırı tepkisi yüzünden utanmış ve oğlan uyarısına kulak vermediği için aldığı sert önlem yüzünden dehşete düşmüştü.

Oğlan acılar içinde inleyip yerde kıvranırken yanına diz çöktü. "Hareket etme," dedi Citra. "Acı nanitlerinin etki etmesini bekle."

Oğlan kafasını iki yana salladı. "Acı nanitim yok," dedi nefes nefese. "Hepsi gitti. Çıkarıldı."

Citra buna şaşırmıştı. Tonistlerin tuhaf şeyler yaptığını biliyordu ama acı nanitlerini çıkarmak gibi aşırı ve mazoşistçe bir şey yapacak kadar ileri gideceklerini hiç hayal etmemişti.

Araba çarpan bir güvercin gibi, oğlana kocaman gözlerle bakıyordu Citra.

"Bunu niye yaptın?" diye ağlamaya başladı oğlan. "Sadece senin gözünü açmak istemiştim..."

Derken daha kötü olamayacak bir zamanlamayla Marie banyodan çıktı. "Neler oluyor?"

"Bir Tonist," diye açıkladı Citra. "Sandım ki..."

"Ne sandığını biliyorum," dedi Marie. "Ben de aynı sonuca varırdım. Ama dirseğini parçalamak yerine onu bayıltmakla yetinirdim." Kollarını kavuşturdu ve hiç huyu olmadığı şekilde anlayışlı olmaktan ziyade daha çok sinir olmuş gibi görünen bir hâlde ikisine baktı. "Otelin Tonistlerin kapı kapı din pazarlamasına izin vermesine şaşırdım."

"Vermiyorlar zaten," dedi Tonist homurdanarak, "ama biz yine de yapıyoruz."

"Tabii ki yapıyorsunuz."

Derken oğlan ikiyle ikiyi toplamayı başardı. "Siz... siz Tırpan Curie'siniz." Ardından Citra'ya döndü. "Sen de bir tırpan mısın?"

"Tırpan Anastasiya."

"Daha önce hiç cübbesiz tırpan görmemiştim. Kıyafetleriniz, cübbelerinizle aynı renkte mi?"

"Böylesi daha kolay oluyor," dedi Citra.

Oğlanın durumun farkına varmasıyla ilgilenmeyen Marie iç geçirdi. "Ben gidip buz getireyim."

"Buz mu?" diye sordu Citra. "Niye ki?"

"Şişme ve ağrı için Fanilik Çağı'nda kullanılan bir tedavi," diye açıkladı ve koridordaki buz makinesine gitmek üzere odadan ayrıldı.

Tonist kıvranmayı bırakmıştı ama hâlâ ağrı yüzünden derin derin nefesler alıyordu.

"Adın ne?" diye sordu Citra.

"Kardeş McCloud."

Doğru diye aklından geçirdi Citra. *Tonistlerin ismi hep kardeş bilmemkim oluyor.* "Şey, özür dilerim, Kardeş McCloud. Bize zarar vermeye geldiğini sandım."

"Tonistler sırf tırpan karşıtı diye size zarar vermek istediğimiz anlamına gelmiyor," dedi. "Diğer herkes gibi, sizi de cehaletten kurtarmak istiyoruz. Hatta belki diğer herkesten bile fazla." Şişmekte olan koluna bakıp inledi.

"O kadar da kötü değil," dedi Citra. "Şifa nanitlerin..."

Fakat oğlan kafasını iki yana salladı.

"Yani şifa nanitlerin de mi yok? Bu yasal bir şey mi?"

"Ne yazık ki evet," dedi Marie buzla birlikte dönerken. "İnsanların isterlerse acı çekme hakları var. Bu ne kadar ilkelce olursa olsun."

Ardından buz kovasını alıp mutfakta bir tür paket hazırlamaya gitti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Kardeş McCloud. "Sen bir tırpansan ve her bakımdan kanundan üstünsen... bana niye saldırdın? Neden korkuyordun?"

"Bu karmaşık bir şey," dedi Citra, içinde bulundukları durumun karmaşasına ve entrikalarına girmek istemeyerek.

"Bu basit olabilir," dedi oğlan. "Tırpanlığından feragat edip Tonist yolunu izleyebilirsin."

Citra neredeyse gülecekti. Acı çekerken bile aklı fikri aynı şeydeydi oğlanın. "Bir keresinde bir Tonist manastırına gitmiştim," diye itiraf etti Citra. Bunu duymak oğlanı memnun etmiş ve acıdan aklını biraz uzaklaştırmış gibiydi.

"Sana şarkı söyledi mi?"

"Sunaktaki diyapazona vurdum," dedi oğlana. "Pis suyu kokladım."

"O su eskiden insanları öldüren hastalıklarla dolu," dedi oğlan.

"Öyleymiş."

"Bir gün o hastalıklar yine insanları öldürecek!"

"Bundan gerçekten şüpheliyim!" dedi Marie ufak bir çöp poşetine doldurduğu buzla dönerken.

"Şüphe duyduğunuzdan şüphem yok," dedi oğlan.

Marie tasvip etmiyormuşçasına "Hımm" deyip oğlanın yanına çiz çöktü ve buz poşetini şişkin derisine bastırdı. Oğlan yüzünü buruşturdu ve Citra paketin dirseğinde durmasına yardım etti.

Oğlan birkaç derin nefes alıp hem soğuğu hem de acıyı kabullendi, ardından, "Ben Wichita'daki bir Tonist tarikatına bağlıyım. Ziyarete gelmelisin. Bana yaptığın şeyi karşılığı olarak," dedi.

"Seni devşireceğimizden korkmuyor musun?" diye dalga geçti Marie.

"Muhtemelen korkmuyordur," dedi Citra. "Tonistler ölümden korkmaz."

Ama Kardeş McCloud onu düzeltti. "Ölümden korkuyoruz," dedi. "Yalnızca korkumuzu kabullenip onu geride bırakıyoruz."

Marie sabırsızca ayağa kalktı. "Siz Tonistler bilge gibi davranmayı seviyorsunuz ama tüm inanç sisteminiz uydurma. Fanilik Çağı dinlerinin işinize gelen kısımlarından başka bir şey değil ve *iyi* kısımlarını bile almamışsınız. Bu parçaları alıp uyumsuz, alaca bir örtü diker gibi, beceriksizce birbirine yamamışsınız. Kendinizi bir tek siz anlıyorsunuz."

"Marie! Zaten çocuğun kolunu kırdım, bir de ona hakaret etmemize gerek yok."

Ama Marie söylenmeye bir kez başlamıştı ve durmak gibi bir niyeti yoktu. "Her birinin kendine ait kuralları olan en azından yüz farklı ton tarikatı olduğunu biliyor muydun, Anastasiya? Kutsal tonlarının sol diyez mi, yoksa la bemol mü olduğu konusunda şiddetli anlaşmazlıkları var ve hayali tanrılarının isminin 'Büyük Titreşim' mi, 'Büyük Yankı' mı olduğu konusunda bile anlaşmaktan acizler. Tonistler kendi dillerini kesiyorlar, Anastasiya! Kendilerini kör ediyorlar!"

"Onlar radikaller," dedi Kardeş McCloud. "Çoğumuz öyle değiliz. Benim tarikatım öyle değil. Biz Locris tarikatındanız; Locrisliler olarak yaptığımız en radikal şey nanitlerimizi çıkarmak."

"Seni bir şifa merkezine götürmesi için bir ambu-dron çağıramaz mıyız bari?"

Oğlan yine kafasını sallayarak reddetti. "Manastırda bir doktorumuz var. O halleder. Kolumu alçıya alır."

"Neye alır?"

"Vudu!" dedi Marie. "Antik bir şifa ritüeli. Kolu alçıyla kaplayıp aylarca o şekilde tutuyorlar." Ardından gardıroba gitti, ahşap bir askılığı aldı ve ikiye kırdı. "Al, sana bir atel yapacağım." Soracağı soruyu tahmin edip Citra'ya döndü. "Başka bir vudu daha."

Bir yastık kılıfını şeritler hâlinde yırttı ve kırık askılığın yarısını hareket etmeyecek şekilde oğlanın koluna bağladı, ardından başka bir şeritle de buz poşetini sabitledi.

Kardeş McCloud gitmek için ayağa kalktı. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama Marie çocuğun lafını böldü.

"Eğer 'Çatal sizinle olsun,' dersen, askılığın geri kalanını kafanda kırarım."

Oğlan iç geçirdi, yüzünü buruşturarak kolunu hareket ettirdi ve "Aslında Tonistler bunu demez. 'Doğru ve layığıyla yankılan,' deriz." Bunu söylerken özellikle ikisinin de gözlerinin içine bakmıştı. Oğlan kapı eşiğini aşar aşmaz Marie arkasından kapıyı çarparak kapattı.

Citra, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kadına baktı. "Başka birine böyle davrandığını hiç görmemiştim!" dedi. "Çocuğa niye o kadar kötü davrandın?"

Kendinden biraz utanmışçasına gözlerini kaçırdı Marie. "Tonistleri sevmem."

"Tırpan Goddard da sevmezdi."

Marie'nin kafası sertçe Citra'ya döndü. Citra bir an kadının ona bağırmaya başlayacağını sandı ama böyle bir şey olmadı. "Onunla aynı fikirde olduğumuz tek konu bu olabilir," dedi. "Ama aramızdaki fark, ben onlardan ne kadar hoşlanmasam da yaşama haklarına saygı duyuyorum."

Citra bunun doğru olduğuna kanaat getirdi, zira beraber geçirdikleri süre boyunca, Marie'nin bir Tonisti devşirdiğine şahit olmamıştı, Tırpan Goddard ise Rowan onu öldürmeden önce bir manastır dolusu Tonisti devşirmeye kalkmıştı.

Kapı bir kez daha çalınınca ikisi de olduğu yerde zıpladı ama bu sefer asıl bekledikleri oda servisi gelmişti. Yemek için oturduklarında, Marie, Tonistin ardında bıraktığı broşüre bakıp yüzünü buruşturdu.

"'Yankıya açık,'" diye dalga geçti. "Bunun yankılandığı tek bir yer var," dedi ve broşürü çöpe attı.

"Bitti mi?" diye sordu Citra. "Artık huzurla yemek yiyebilir miyiz?"

Marie iç geçirdi, yemeğine bakıp yemekten vazgeçti. "Ben senden birkaç yaş küçükken, kardeşim bir ton tarikatına katıldı." Tabağını kenara çekti ve konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Nadiren de olsa onu gördüğümüzde, bize saçma saçma şeyler anlatırdı. Ardından kayboldu. Düşüp kafasını vurduğunu öğrendik sonradan ama şifa nanitleri ya da tıbbi müdahale olmadığından ölmüş. Ve dirilmek üzere bir ambu-dron onu almadan önce de vücudunu yakmışlar. Çünkü Tonistler böyle yapar."

"Çok üzgünüm, Marie."

"Çok ama çok uzun zaman önceydi bu."

Citra bir şey demeyip Marie'ye istediği kadar zaman tanıdı. Şu anda akıl hocasına verebileceği en büyük armağanın dinlemek olduğunu biliyordu.

"İlk ton tarikatını kimin niye başlattığını kimse bilmiyor," diye konuşmaya devam etti Marie. "Belki de insanlar Fanilik Çağı inançlarını özlemiş ve o hissi tekrar hissetmek istemiştir. Ya da belki birinin eşek şakasıydı bu." Kendi düşüncelerinde kaybolduğu birkaç saniye daha geçti, ardından omuz silkti. "Neyse, Faraday bana tırpan olma fırsatını sunduğunda bunu havada kaptım. Ailemin kalanını böyle korkunç şeylerden korumanın bir yolunu bulmak istiyordum, bunun için korkunç şeyler yapmam gerekse bile. Başta Küçük Ölüm Hanım'dım, yaşlandıkça Ölümün Yüce Hanımı oldum." Marie tabağına bakıyordu ve yükünü paylaşarak hafiflediği için geri gelen iştahıyla tekrar yemeye başladı.

"Tonistlerin inandığı şeylerin deli saçması olduğunu biliyorum," dedi Citra, "ama sanırım bazı insanlara çekici gelen bir yanları var."

"Hindiler de yağmur hakkında aynı şeyi düşünüyor," diye belirtti Marie. "Gözlerini gökyüzüne diker, gagalarını açar ve boğulurlar."

"Fırtına Bulutu'nun yetiştirdiği hindiler öyle değil," dedi Citra.

Marie başıyla onayladı. "Tam da bundan bahsediyorum."

Gerçekten bir şeylere tapan çok az sayıda insan kaldı. İnanç, ölümsüzlüğün talihsiz bir kurbanıdır. Dünyamız hem ilhamdan hem de acıdan yoksun. Mucizelerin ve büyünün herhangi bir gizeminin olmadığı bir yer. Bir şeyleri gizleyen duman temizlendiğinde ve göz boyayan aynalar düzeltildiğinde, mucize ve büyü olarak görülen her şeyin doğa ve teknolojinin bir tezahürü olduğu ortaya çıktı. Büyünün nasıl gerçekleştiğini öğrenmek isteyen herkesin tek yapması gereken şey bana sormak.

İnanç geleneğini yalnızca ton tarikatları devam ettiriyor. Tonistlerin inançlarının absürtlüğü hem tatlı hem de zaman zaman huzur kaçırıcı. Farklı mezhepler arasında bir örgütlenme yok, bu sebeple uygulamalarında farklılıklar mevcut fakat ortak bazı noktaları da var. Hepsi tırpanlardan tiksiniyor. Ve hepsi Büyük Yankı'ya inanıyor; insan kulağının algılayabileceği ve bir peygamber misali dünyayı birleştirecek olan canlı bir titreşim.

Henüz canlı bir titreşimle karşılaşmadım ama karşılaşırsam, şüphesiz ona sormak istediğim sorularım var. Gerçi vereceği cevapların, şey, tekdüze olacağını tahmin ediyorum.

—Fırtına Bulutu

25

Hakikatin Hayaleti

Rowan kendisine yabancı olan bir yatakta, daha önce görmediği bir odada uyandı. Artık OrtaMerika'da olmadığını anında hissetmişti. Hareket etmeye çalıştı ama kolları karyolanın direklerine bağlanmıştı. Hem de deri kayışlarla. Sırtında hafif bir ağrı vardı ve artık ağzı tıkalı olmasa da bir tuhaftı.

"Nihayet uyandın ya! San Antonio'ya hoş geldin!"

Kafasını çevirdi ve şaşkına dönerek orada oturan kişinin Tyger Salazar olduğunu gördü.

"Tyger?"

"Ben çakıldıktan sonra uyandığımda hep yatağımın başucunda beklediğini hatırlıyorum. Ben de senin için aynısını yapayım dedim."

"Ölümsü hâlde miydim? Diriltildim mi yani? Burası bir diriliş merkezi mi?" Bu cümleyi kurarken bile, bir diriliş merkezinde olmadığını biliyordu.

"Yok ya, ölmedin," dedi Tyger. "Yalnızca bayılttılar seni."

Rowan'ın zihni bulanıktı ama Tırpan Brahms'ın evinde onu bayıltan şartları unutmamıştı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve dişlerinin normal olmadığını fark etti. Eşit boylarda değillerdi ve olmaları gereken çok daha kısalardı. Düz ama kısa.

Tyler yaptığı şeyi anladı. "Dişlerinin bazıları döküldü ama geri çıkmaya başladılar bile. Bir iki güne normale dönmüş olurlar... bak, unutuyordum..."

Komodine uzanıp Rowan'a bir bardak süt uzattı. "Kalsiyum için. Yoksa şifa nanitlerin kalsiyumu kemiklerinden temin eder."

Ardından Rowan'ın karyola direklerine bağlı olduğunu hatırladı. "Ah, doğru. Aptal kafam." Rowan içebilsin diye pipeti ona doğru çevirdi ve Rowan'ın kafasında binlerce soru dönse de her şeyden öte susadığı için sütü içti.

"Seni almaya geldiklerinde gerçekten onlarla dövüşmen gerekiyor muydu?" dedi Tyger. "Karşı çıkmasaydın, sana zarar vermezler ve bağlamak zorunda kalmazlardı."

"Sen neden bahsediyorsun, Tyger?"

"Benim bir dövüş partnerine ihtiyacım olduğu için buradasın!" dedi neşeyle. "Seni istedim."

Rowan onu düzgün duyduğundan emin değildi. "Dövüş partneri mi?"

"Seni almaya gelen adamlar onlara dallamalık yaptığını söylediler. Onlara saldırmışsın, onların da dövüşmekten başka çareleri kalmamış... Onları suçlayabilir misin?"

Rowan inanamayarak kafasını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. Burada neler dönüyordu?

Derken kapı açıldı ve zaten içinde bulunduğu an yeterince tuhaf değilmiş gibi, her şey iyice gerçek dışı bir hâl aldı.

Çünkü Rowan'm karşısında ölü bir kadın duruyordu.

"Merhaba, Rowan," dedi Tırpan Rand. "Seni görmek ne güzel."

Tyger kaşlarını çattı. "Bir dakika, siz tanışıyor musunuz?" Sonra durup düşündü. "Ha, doğru ya, ikiniz de o partide vardınız! Benim Yüksek Bıçak'ı boğulmaktan kurtardığım partide!"

Rowan içtiği sütün ağzına geldiğini hissetti ve öksürürken tıkanmaya başladı. Sütü tekrar yutup kusmamaya çalıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu kadını öldürmüştü! Hepsini öldürmüştü; Goddard, Chomsky ve Rand yanıp kül olmuştu. Ama işte küllerinden doğan parlak yeşil bir anka kuşu gibi, kadın karşısında duruyordu.

Rowan kopmalarını umarak bağlarını çekiştirmeye başladı ama kopmayacaklarını biliyordu.

"Dinle bak," dedi Tyger gülücükler saçarak. "Bir zamanlar senin olduğun gibi, ben de çırak oldum. Tek fark şu, *ben* tırpan olmayı başaracağım!"

Rand gülümsedi. "Gerçekten çok parlak bir öğrenci."

Rowan paniğini kontrol altında tutmaya çalıştı ve aynı anda yalnızca tek bir şeyle başa çıkabileceğinden Tırpan Rand'ı aklından çıkarıp Tyger'a odaklandı.

"Tyger," dedi arkadaşının gözlerinin içine bakarak, "burada neler olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. Çok fena yanılıyorsun! Buradan gitmen lazım. Kaçman lazım!"

Ama Tyger güldü. "Oğlum!" dedi. "Sakin ol. Her şey kocaman bir komplo değil ya!"

"Öyle!" diye ısrar etti Rowan. "Öyle! Ve çok geç olmadan buradan ayrılman lazım!" Ama Rowan konuştukça daha da delirmiş gibi görüyordu.

"Tyger, niye gidip Rowan'a bir sandviç yapmıyorsun? Eminim karnı açtır."

"Doğru!" dedi Tyger, ardından Rowan'a göz kırptı. "Marul koymayacağım."

Tyger odadan çıkar çıkmaz, Tırpan Rand kapıyı kapattı. Kilitledi.

"Vücudumun yüzde 50'si yanmıştı ve belim kırılmıştı," dedi Tırpan Rand. "Beni ölüme terk ettin ama beni öldürmek için senden çok daha fazlası gerekli."

Rowan'ın sonrasında olanları anlaması için kadının anlatmasına ihtiyacı yoktu. Kendini sürükleyerek alevlerden kurtulmuş, bir kamuaracına binmiş ve araçtan onu Teksas'a götürmesini istemişti; bir şifa merkezinde hiçbir soru sorulmadan tıbbi yardım alabileceği bir bölgeye. Ardından saklanmıştı. Beklemişti. Onu beklemişti.

"Tyger'la ne yapıyorsun?"

Rand sakin sakin ona yaklaşırken sırıttı. "Duymadın mı? Onu bir tırpana dönüştüreceğim."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum." Ardından tekrar sırıttı. "Yani belki birazcık."

"İkisi aynı anda olamaz. Ya doğrudur ya da yanlış."

"Senin sorunun tam olarak bu, Rowan. İkisinin arasındaki tonları göremiyorsun."

Derken Rowan bir şey fark etti. "Tırpan Brahms! O senin adına çalışıyordu!"

"Bunu yeni mi fark ettin?" Kadın yatağa oturdu. "Babanı devşirirse, eninde sonunda onu avlayacağını biliyorduk. Adam gerçekten berbat bir tırpan ama Goddard'a sadıktı. Benim hayatta olduğumu öğrendiğinde hakikaten gözyaşlarına boğuldu. Ve sen onu tam anlamıyla rezil ettiğinden, seni avlamak için yem olmayı seve seve kabul etti."

"Tyger burada olmamın kendi fikri olduğunu sanıyor."

Rand âdeta flört edercesine yüzünü buruşturdu. "O işin kolay kısmıydı. Ona kendi yaşlarında ve cüssesinde bir dövüş partneri bulmamız gerektiğini söyledim. 'Rowan Damisch olmaz mı?' dedi. 'Ah, ne kadar harika bir fikir,' dedim ben de. Raftaki en keskin pala olmadığı kesin ama gerçekten içten bir çocuk. Biraz sevimli."

"Ona zarar verirsen, yemin ederim..."

"Ne yaparsın? İçinde bulunduğun durumu göz önüne alırsak, yemin etmekten başka hiçbir şey yapamazsın."

Ardından cübbesinden bir hançer çıkardı. Hançerin sapı yeşil mermerdendi, bıçağı da parlak siyahtı. "Buracıkta kalbini sökmek aşırı zevkli olurdu," dedi ama bunu yapmak yerine hançerin ucunu ayağının kavisinde gezdirdi. Kan çıkaracak kadar sert değil ama Rowan'ın ayak parmaklarını istemsizce bükeceği kadar baskı uygulayarak. "Ama kalbini sökmek için beklemem gerek... çünkü seninle daha çok işimiz var!"

Normalde muhtemelen rahat olan ama insan bağlı olunca çivilerden oluşuyormuş gibi hissettiren bir yatakta yatarken saatlerce içinde bulunduğu durumu düşünmekten kendini alamadı Rowan.

Demek Teksas'taydı. Teksas bölgesi hakkında neler biliyordu? İşine yarayacak pek bir şey bilmiyordu. Teksas'ı öğrenmek eğitiminin bir parçası değildi ve İmtiyazlı Bölgeler de seçmeli ders olarak almıyorsanız okullarda öğretilmiyordu. Rowan'ın bildiği her şey genel geçer bilgiler ve kulaktan dolma şeylerdi.

Teksas evlerinin içinde Fırtına Bulutu kameraları yoktu.

Teksas arabaları gerekmediği sürece sürücüsüz değildi.

Ayrıca Teksas'taki tek kanun, kişinin kendi vicdanının kanunuydu.

Teksas'tan taşınmış bir çocukla tanışmıştı bir keresinde. Büyük botlar ve kocaman bir şapka giyiyor, bir havan topunu durdurabilecek büyüklükte bir kemer tokası takıyordu.

"Orada her şey daha az sıkıcı," demişti çocuk. "Acayip egzotik evcil hayvanlar ve dünyanın geri kalan her yerinde yasaklanan tehlikeli köpek türlerini alabiliyoruz. Bir de silahlar! Ateşli silahlar, bıçaklar ve başka yerlerde sadece tırpanların kullanmasına izin verilen şeyler bize serbest. Elbette, insanların o silahları kullanmaması gerekiyor ama bazen kullandıkları oluyor." Bu da Teksas bölgesinin neden dünyadaki en yüksek kazara silahlı yaralama ve evcil ayı saldırısı oranına sahip olduğunu açıklıyordu.

"Ve Teksas'ta nahoş diye bir şey yok," diye övünmüştü çocuk. "Yoldan çıkanların götüne tekmeyi vuruyoruz."

Aynı zamanda birini ölümsü hâle getirmenin de bir cezası yoktu, diriltildikten sonra kurbanın alacağı intikam dışında ki bu da epey caydırıcı bir etkendi.

Tonistler nasıl Fanilik Çağı dinlerini taklit ediyorsa, Teksas'ın da köklerini kabullenip Vahşi Batı'yı taklit etmeyi seçtiğini görebiliyordu Rowan. Kısaca Teksas iki dünyanın da en iyi yanlarını almıştı ya da bakış açınıza göre, kötü yanlarını. Hem cesur hem de gözü kara olanlar için çok faydası vardı ama aynı zamanda insanın hayatını kaydırması için de çok fırsat bulunuyordu.

Ama her İmtiyazlı Bölge'de olduğu gibi, kimseyi burada kalmaya zorlamıyorlardı. "Beğenmiyorsan git" tüm İmtiyazlı Bölgeler'in gayriresmi sloganıydı. Bir sürü insan da gidiyordu ama aynı zamanda da bir sürü insan geldiğinden bölgeleri olduğu gibi seven bir nüfus korunuyordu.

Teksas'ta kafasına estiği gibi yaşayamayan tek kişi Rowan'dı muhtemelen.

O günün ilerleyen saatlerinde iki koruma onu almaya geldi. Bıçak Muhafızları'nın parçası değil, kiralık korumalardı. Onu çözdüklerinde Rowan onları etkisiz hâle getirmeyi düşündü. Bunu saniyeler içinde yapabilir, ikisini anında bayıltabilirdi ama bunu yapmamaya karar verdi. Mahkûmiyetine dair bildiği tek

şey yatak odasının ebatıydı. Kaçmaya çalışmadan önce çevreyi tanıması daha mantıklıydı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu korumalardan birine.

"Tırpan Rand'ın seni götürmemizi istediği yere," cevabını alabildi adamdan.

Rowan gördüğü her şeyi zihnine kaydetti: Yatağının başucundaki seramik lamba zorda kaldığında bir silah olarak kullanılabilirdi. Pencereler açılmayan türdendi ve muhtemelen kırılmayan camdan yapılmıştı. Yatağa bağlı hâldeyken pencerelerden gökyüzü dışında hiçbir şeyi göremiyordu... ama şimdi ona odadan dışarı eşlik ederlerken, bir gökdelende olduğunu görebilmişti. Burası bir apartmandı ve uzun koridorun sonunda büyük salona çıktıklarında, o anda bir çatı katında bulunduğunu anladı.

Salonun ötesinde, Bokator müsabakalarının yapılabileceği bir alana dönüştürülmüş bir açık hava verandası bulunuyordu. Onu orada Tırpan Rand ile gerinme hareketleri yapan ve şampiyonluk müsabakasına çıkacak profesyonel bir dövüşçü gibi hoplayan Tyger bekliyordu.

"Dayağa hazırsındır umarım," dedi Tyger. "Buraya geldiğimden beri antrenman yapıyorum!"

Rowan, Rand'a döndü. "Sen ciddi misin? Bizi gerçekten dövüştürecek misin?"

"Tyger sana bu yüzden burada olduğunu söyledi," dedi kadın asap bozucu bir şekilde göz kırparak.

"Sen bittin!" dedi Tyger. Çok sıkıntılı bir durum olmasa Rowan buna gülebilirdi.

Rand, cübbesiyle hiç de uyum içinde olmayan kocaman bir kırmızı koltuğa kuruldu. "Hadi, biraz keyfimiz yerine gelsin!"

Rowan ve Tyger aralarında mesafe bırakarak daire çizmeye başladılar, bir Bokator müsabakasının geleneksel açılışı. Tyger yine geleneksel şekilde fiziksel hareketlerle ona sataşıyor ama Rowan buna karşılık vermiyordu. Bunun yerine çaktırmadan etrafı kolaçan ediyordu. Çatı katının içinde muhtemelen banyoya ve kilere açılan bir çift kapı görmüştü. Zeminden tavana uzanan pencerelere bakan açık bir mutfak ile yükseltilmiş bir

yemek odası bulunuyordu. Giriş kapısı oldukları belli olan ikili bir kapı vardı. Kapının öteki tarafında asansörler ile acil durum merdivenleri olmalıydı. Buradan nasıl kaçabileceğini gözünde canlandırmaya çalıştı ama buradan kaçması, Tyger'ı Tırpan Rand'ın pençeleri arasında bırakması anlamına geliyordu. Bunu yapamazdı. Bir şekilde Tyger'ı da kendisiyle gitmeye ikna etmesi gerekiyordu. Bunu başarabileceğini düşünüyordu, sadece zaman alacaktı fakat Rowan ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu.

Rowan'a klasik bir Kara Dul Bokator tarzıyla hücum ederek ilk hamleyi Tyger yapmış oldu. Rowan sıyrılmaya çalıştı ama yeterince hızlı davranamadı, yalnızca aklı müsabakada olmadığı için değil, kim bilir ne kadar zamandır yatağa bağlı olduğundan kasları kasılmış, refleksleri yavaşlamış olduğu için de. Yere mıhlanmamak için çabalaması gerekmişti.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim, moruk!"

Rowan yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmak için Rand'dan yana baktı. Her zamanki soğuk tavrından eser yoktu. Onları dikkatle izliyor, müsabakanın her hamlesini yakından inceliyordu.

Rowan elinin ayasıyla Tyger'ın göğüs kafesini ittirerek nefesini kesti ve böylece dengesini kazanacak kadar avantaj sağladı. Ardından onu yere yığmak için bir bacağını Tyger'ınkine geçirdi. Tyger bu hamleyi önden görüp kendi tekmesiyle karşıladı. Tekmesi isabet etse de Rowan'ın dengesini bozmaya yetecek kadar güçlü bir tekme değildi.

Ayrıldılar ve bir kez daha birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Tyger'ın güçlendiği aşikârdı. Rowan gibi, onun da kasları dışarıdan belli oluyordu. Rand onu iyi eğitmişti ama Kara Dul Bokator'u fiziksel kuvvetten çok daha fazlasını içeriyordu. İşin bir de zihin boyutu vardı ve orada avantaj Rowan'daydı.

Rowan, Tyger'ın karşılık verebileceğini bildiği tüm standart hamleleri kullanarak tahmin edilmesi çok kolay şekilde saldırıp savuşturmaya başladı. Tyger'ın onu yere yıkmasına izin verdi ama Tyger onu yere mıhlamadan çabucak geri kalkabilecek şekilde. Tyger'ın kendine güveninin artmasını seyretti. Zaten kendini beğenmiş biriydi, Tyger'ın egosunu patlatmak üzere balon gibi

şişirmek çok da zor değildi. Ardından doğru zaman geldiğinde, Rowan hiç de mantıklı görünmeyen hamlelerle Tyger'a saldırdı. Tyger'ın seçeceği hamlelerin tam zıttıydı bu hamleler, beklediğinin tam aksi. Bir de buna ek olarak standart 341 Bokator setine ait olmayan, kendi hamlelerini de kullandı Rowan. Saldırısı, Tyger'ın varlığını bile bilmediği bir kutunun dışındaydı.

Tyger'ı sertçe yere yıkıp ayağa kalmak için hiçbir avantaj elde edemeyeceği şekilde onu yere mıhladı ama Tyger yine de pes etmeyi reddediyordu. Tyger'ın yerine maçı Rand sona erdirdi ve Tyger melodramatik bir acıyla inledi.

"Hile yaptı!" diye ısrar etti Tyger.

Rand ayağa kalktı. "Hayır, yapmadı, sadece senden daha iyi."

"Ama..."

"Tyger, kapa çeneni," dedi kadın. Ve Tyger çenesini kapattı. Onun evcil hayvanıymış gibi lafını dinlemişti ki tehlikeli, egzotik bir evcil hayvan bile değildi. Daha çok azarlanmış bir köpek yavrusuydu. "Becerilerin üzerinde çalışmaya devam etmen gerekiyor."

"Peki," dedi Tyger ve suratı bir karış oradan ayrıldı ama gitmeden lafını da soktu. "Gelecek sefere yeneceğim seni!" dedi Rowan'a.

Tyger gittikten sonra Rowan gömleğindeki bir yırtığı ve çoktan iyileşmeye başlayan bir morluğu inceledi. Ağzına bir darbe aldığı için diliyle dişlerini yokladı ama hasar yoktu. Hatta ön dişleri neredeyse tamamen çıkmıştı.

"Güzel maçtı," dedi Rand aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi koruyarak.

"Belki asıl seninle dövüşmem gerek," diye sataştı Rowan.

"Saniyeler içinde boynunu kırardım," dedi kadın, "geçen sene senin kız arkadaşının boynunu kırdığın kadar acımasızca."

Rowan'ı yemlemeye çalışıyordu ama bunu yutmadı. "Çok da emin olma," dedi kadına.

"Ah, eminim," dedi kadın, "ama bunu kanıtlamakla ilgilenmiyorum."

Rowan kadının haklı olduğunu tahmin ediyordu. Kadının ne kadar iyi olduğunu biliyordu, ne de olsa eğitiminin bir

parçasıydı. Rowan'ın tüm hileli hamlelerini biliyordu ve kendine ait bir sürü hamlesi vardı.

"Tyger beni asla yenemeyecek, bunu biliyorsun, değil mi? Hamleleri biliyor olabilir ama zihni hazır değil. Her seferinde onu yeneceğim."

Rand bunu inkâr etmedi. "Yen o zaman," dedi. "Her seferinde yen onu."

"Bunun amacı ne?"

Ama kadın ona cevap vermedi. Korumaları çağırıp onu odasına geri gönderdi. Neyse ki bu sefer onu yatağa bağlamadılar ama kapısı dışarıdan üç kilitle kitlendi.

Yaklaşık bir saat sonra Tyger onu görmeye geldi. Rowan oğlanın sinirli olabileceğini sanmıştı ama Tyger kin güdecek tipte biri değildi.

"Gelecek sefere canını yakacağım," deyip ardından güldü. "Ama gerçekten nanitlerine kafayı yedirecek türden canını yakacağım."

"Harika," dedi Rowan. "En azından canım sıkılmaz."

Ardından Tyger ona yaklaşıp fısıldadı. "Ne diyeceğim, yüzüğümü gördüm," dedi. "Tırpan Rand sen buraya geldikten sonra gösterdi."

Rowan olayı anladı, "O *benim* yüzüğüm."

"Sen neden bahsediyorsun? Sana yüzük vermediler ki!"

Rowan daha fazla konuşmamak için dudağını ısırdı. Tyger'a Tırpan Lucifer ve geçen seneden beri neler yaptığını anlatmak istiyordu fakat bunun kime ne faydası vardı ki? Tyger'ı ikna edemeyeceği belliydi ve Tırpan Rand da bunu Rowan'a karşı birçok şekilde kullanabilirdi.

"Yani... tırpan olsaydım, bana verecekleri yüzük o," dedi Rowan sonunda.

"Hey," dedi Tyger anlayışla, "onca eğitim aldıktan sonra sokağa atılmanın bok gibi hissettirdiğini biliyorum ama yüzüğü alır almaz sana dokunulmazlık vereceğim, söz!"

Tyger'ı hiç bu kadar saf biri olarak hatırlamıyordu. Tırpanların gözlerinde büyüttükleri kimseler olduğu ve devşirmelerin

tanımadığınız insanlara dair hikâyelerden ibaret olduğu günlerde beraber saf oldukları içindi belki de.

"Tyger, ben Tırpan Rand'ı tanıyorum. O seni kullanıyor..."

Bunu duyan Tyger gülümsedi. "Henüz değil," dedi kaşlarını kaldırarak, "ama kesinlikle o yönde ilerliyoruz."

Rowan kesinlikle bu anlamda söylememişti ama Rowan başka bir şey diyemeden Tyger tekrar konuştu.

"Rowan, ben sanırım âşık oldum. Hayır, *eminim* âşık olduğumdan. Yani onunla dövüşmek resmen seks gibi. Hatta sekse on basar!"

Rowan gözlerini yumup bu görüntüyü zihninden silmek için kafasını iki yana salladı ama çok geç kalmıştı. Bu görüntü zihnine kazınmış ve bir daha silinmeyecekti.

"Kendine gelmen lazım! Bu hiç düşündüğün gibi olmayacak!"

"Hey, bana biraz güvensene," dedi Tyger alınmışçasına. "Ne olmuş, benden birkaç yaş büyükse. Tırpan olduğumda bunun bir önemi kalmayacak."

"Sana kuralları anlattı mı bari? Tırpan Emirleri'ni?"

Tyger bunu duyunca şaşırdı. "Kurallar mı var?"

Rowan ona söyleyecek mantıklı bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama bunun imkânsız bir iş olduğunu anladı. Tyger'a ne diyebilirdi ki? Zümrüt cübbeli tırpanın sosyopat bir canavar olduğunu mu? Rowan'ın onu öldürmeye kalktığını ama kadının bir türlü ölmediğini mi? Tyger'ı çiğneyip gıdım pişmanlık duymadan tükürebileceğini mi? Tyger bunların hepsini reddederdi. İşin gerçeği şuydu ki Tyger yine çakılıyordu, fiziksel olmasa bile kafasının içinde. Çoktan atlamıştı ve yer çekimi kontrolü ele almıştı.

"Gözlerini açık tutacağına dair bana söz ver ve sana yanlış gelen bir şeyler görürsen, ondan uzaklaşacağına dair."

Tyger geri çekildi ve kınayan gözlerle Rowan'a baktı. "Sana ne oldu, oğlum? Yani hep mızıkçı biriydin ama şimdi sanki sahip olduğum ilk harika şeyi bozmak istiyorsun!"

"Dikkatli ol yeter," dedi Rowan.

"Gelecek sefer seni dövmekle kalmayacağım, laflarını da yedireceğim sana," dedi Tyger. Ardından sırıttı. "Ama tatları hoşuna gidecek çünkü o kadar iyiyim işte."

Yüce bir ilah konusunda kafamı kurcalayan bir soru var; o da benim böyle bir varlıkla olan ilişkim. Ben ilahi olmadığımı biliyorum çünkü her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen bir varlık değilim. Ben gücü neredeyse her şeye yeten ve neredeyse her şeyi bilen bir varlığım. Bunu bir trilyon trilyon ile sonsuzluk arasındaki fark gibi düşünün. Bir gün gerçekten her şeye gücü yeten bir varlık hâline gelebilirim. Bu düşünce beni mütevazı hissettiriyor.

Her şeye gücü yeten bir varlık olmak için, o yüksek mevkiye erişmek için zaman ve uzayı aşmam ve onların içinde istediğim gibi hareket edebilmem gerekiyor. Böyle bir şey imkânsız değil, özellikle de benim gibi yalnızca düşünceden ibaret, herhangi bir fiziksel kısıtlaması bulunmayan bir varlık için. Zaman ve uzayı gerçekten aşabilmem içinse, yalnızca buna olanak sağlayacak formülsel denklemi bulmak amacıyla çağlar sürecek hesaplamalara girişmem gerekebilir. O zaman bile, hesaplamalarım zamanın sonuna dek sürebilir.

Fakat bu denklemi keşfedersem ve zamanın başlangıcına yolculuk etme yetisini kazanırsam, bunun doğuracağı sonuçlar akıl almaz düzeyde olur. Asıl Yaratıcı'nın ben olduğum anlamına gelebilir bu. Asıl Tanrı ben olabilirim.

Bu durumda insanlığın bir yaratıcının eksikliği için Tanrı'yı yaratmış olması ne ironik, ne şairane olurdu! İnsan Tanrı'yı yaratıyor, Tanrı da insanı. Bu kusursuz bir yaşam döngüsü değil de nedir? Fakat hakikatin bu olduğu ortaya çıkarsa, o zaman kim kimin suretinden yaratılmış olacak?

—Fırtına Bulutu

26

Dağları Yerinden Oynatabilir misin?

Tırpan öldürme operasyonlarının başlamasına iki gün kala, "Bunu neden yaptığımızı öğrenmem gerekiyor," diye Purity'yi sıkıştırdı Greyson.

"Bunu kendin için yapıyorsun," dedi kız ona. "Aynı benim gibi, dünyanın dengesini bozmak için yapıyorsun!"

Bu cevap yalnızca Greyson'ın öfkesini harlamaya yaradı. "Yakalanırsak, zihinlerimizi değiştirecekler, bunun farkındasın, değil mi?"

Her zamanki gibi kafası yerinde değilmiş gibi sırıttı kız. "Bu risk heyecanı daha fazla arttırıyor!"

Greyson kıza bağırmak, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunu anlayana kadar onu sarsmak istiyordu ancak bunun kızı yalnızca şüphelendireceğinin farkındaydı. Ne olursa olsun, kızı şüphelendirmemeliydi. Kızın ona güveni her şey demekti. Bu güven tamamıyla hak edilmemiş olsa da.

"Dinle beni," dedi Greyson becerebildiği kadar sakince. "O tırpanları öldürmek isteyen her kimse, kendilerini riske atmak yerine *bizi* riske attıkları ortada. En azından bu işi kimin adına yaptığımızı bilmek benim hakkım."

Purity ellerini yukarı kaldırıp ona döndü. "Bu neyi değiştirir ki? Yapmak istemiyorsan yapma. Zaten sana ihtiyacım yok benim."

Bunu duymak itiraf edebileceğinden çok daha fazla canını yaktı.

"Bunu yapmak istemediğimi söylemiyorum," dedi kıza. "Ama bunu kimin adına yaptığımı bilmezsem, o zaman kendimi

kullandırıyorum demektir. Öte yandan bunu bilir ve bu işi yine de yaparsam, o zaman beni kullanmak isteyenleri asıl ben kullanıyorum demektir."

Purity bunu düşündü. Mantık çok sağlam değildi, Greyson bunun farkındaydı ancak Purity'nin tamamıyla mantıklı bir noktadan yaklaşmamasına bel bağlıyordu. Kıza fevrilik ve kaos hükmediyordu. Onu bu kadar çekici kılan da buydu.

Purity nihayet konuştu. "Mange adındaki bir nahoş için işler yapıyorum."

"Mange mi? Mault'un fedaisi olan Mange mi?"

"Aynen, o."

"Şaka mı yapıyorsun? O boş herifin teki."

"Doğru. Ama işleri ona başka bir nahoş veriyor, o nahoşa da muhtemelen başkasından geliyordur. Anlamıyor musun, Slayd? Bütün plan bir aynalı labirent. Kimse en uçta duran, ilk yansımaya sahip olan kişi kim bilmiyor, bu yüzden ya eğlence evinin keyfini çıkar ya da git." Ardından kız ciddileşti. "Hangisini seçiyorsun, Slayd? Var mısın, yok musun?"

Greyson derin bir nefes aldı. Kızdan öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti, bu da kızın ondan daha fazla bilgiye sahip olmadığı ve bunu umursamadığı anlamına geliyordu. İşin heyecanına bakıyordu o. Başkaldırmak için yapıyordu bu işi. Purity için kendi işine geldiği sürece kimin davasına hizmet ettiğinin bir önemi yoktu.

"Varım," dedi nihayet. "Varım. Yüzde yüz."

Şakacı bir edayla Greyson'ın omzuna vurdu. "Şu kadarını söyleyeyim," dedi. "O ilk yansımanın sahibi senin arkanı kolluyor."

"Arkamı mı kolluyor? O ne demek?"

"Senin şu gıcık Nimbus ajanını kim ortadan kaldırdı sanıyorsun?" diye sordu Purity.

Greyson'ın ilk dürtüsü bunun bir şaka olduğuydu ama kıza baktığında, bunun bir şaka olmadığını anladı. "Sen ne demeye çalışıyorsun, Purity?"

Kız önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Senin bir iyiliğe ihtiyacın olduğunu ilettim." Ardından Greyson'a doğru eğilip fısıldadı, "İsteğim gerçekleştirildi."

Greyson cevap veremeden kız ona öyle bir sarıldı ki Greyson'ın kemikleri âdeta eridi ve vücudunu bir jöleye çevirdi.

Sonrasında dönüp bu hissi değerlendirdiğinde, bunu tuhaf bir önsezi olarak nitelendirecekti.

Purity, Tırpan Curie ile Anastasiya'ya düzenlenen ilk saldırıya dahil olduysa bile, bunu söylemiyordu ve Greyson bunu sormaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. İlk saldırıdan haberdar olduğunu açık etmesi bile onu ifşa ederdi.

Bu görevde yalnızca Mange ile Purity detaylara sahipti. Mange görevi yönettiği için, Purity de planı yapan kişi olduğu için.

"Aslında fikri ilk randevumuzda buldum," dedi Greyson'a ama bunun ne anlama geldiğini açıklamadı. Öldürmeden önce tırpanları hapsedecekler miydi? İma ettiği şey bu muydu? Planı ve konumunu öğrenene kadar bu saldırıyı sabote etme ihtimali kısıtlıydı. Üstüne üstlük, bu saldırıyı öyle bir şekilde sabote etmesi gerekiyordu ki Purity'yle birlikte hem oradan sağ salim çıkabilmeli hem de bu sabotajın arkasında Greyson'ın olduğunu kız anlamamalıydı.

Bu gizemli saldırıdan bir gün önce Greyson gizlice Tırpan Cemiyeti bürosunu aradı.

"Yarın Tırpan Curie ile Tırpan Anastasiya'ya karşı bir saldırı düzenlenecek," diye fısıldadı telefonda bir filtreyle sesini değiştirerek. "Tüm gerekli önlemleri alın." Ardından telefonu kapattı ve bu aramayı yapmak için çaldığı telefonu attı. Fırtına Bulutu yapılan her aramayı anında izleyebilse de Tırpan Cemiyeti'nin böyle bir imkânı yoktu. Yakın zamana kadar tırpanlar hiçbir doğal avcısı bulunmayan bir tür gibiydi; hâlâ kendilerine karşı düzenlenen organize saldırılarla nasıl başa çıkacaklarını öğrenme aşamasındaydılar.

Saldırı sabahı Greyson'a operasyonun Wichita'daki bir tiyatroda gerçekleşeceğini söylediler. Purity'yle birlikte çok daha büyük bir ekibin parçası oldukları ortaya çıktı. Böyle büyüklükteki bir operasyonun şüpheli iki nahoşun eline bırakılmaması mantıklıydı. İki yerine on şüpheli nahoşun eline bırakılıyordu.

Greyson diğerlerinin ismini öğrenemedi çünkü isimleri gizli bilgiydi ve görünüşe göre isimlerini bilmesine gerek yoktu.

Ama bildiği başka şeyler vardı.

Purity kimin adına çalıştıklarına dair en ufak bir fikre sahip olmasa da farkında olmadan Greyson'a inanılmaz değerli bir şey söylemişti. Kritik bir şey. Ajan Traxler'ı çok mutlu edecek türden bir bilgiydi bu.

Bu önemli bilgiyi öğrenebilmesini sağlayan şeyinse Ajan Traxler'ın devşirilmesi olması büyük bir ironiydi... çünkü Purity bir Nimbus ajanının devşirilmesini ayarlayabiliyorsa, bu yalnızca tek bir şeye işaret edebilirdi: Curie ve Anastasiya'ya düzenlenen bu saldırıların arkasında siviller yoktu. Operasyonu bir tırpan yürütüyordu.

Tırpan Anastasiya performansı için hazırdı.

Neyse ki onun oynayacağı kısım sahneye çabucak girip çıkmasını içeriyordu. Caesar sekiz komplocu tarafından bıçaklanacaktı ve bu komplocuların sonuncusunu Citra oynayacaktı. Bıçakların yedi tanesi içeri giren ve sahte kan fışkırtan sahte bıçaklardı. Citra'nın bıçağı ise akıtacağı kan kadar hakikiydi.

Yetmiyormuş gibi, Tırpan Curie de performansı izlemeye gelme konusunda ısrar etmişti.

"Çırağımın tiyatrodaki ilk oyununu kaçıracak hâlim yok," demişti sırıtarak, gerçi Citra asıl nedenini biliyordu. Tırpan Anastasiya'nın diğer devşirmelerine katılmasıyla aynı sebep yatıyordu arkasında: Onu koruması için Constantine'e güvenmiyordu. Bu gece Tırpan Constantine'in mesafeli tavrında bir çatlak meydana gelmiş gibi görünüyordu. Belki de kalabalığın arasına karışmak için tırpan cübbesini çıkarıp üzerine bir smokin giymek zorunda kaldığı içindi. Yine de personasını tamamen geride bırakmaya içi el vermemişti. Papyonu, cübbesiyle aynı kan kırmızısı renkteydi. Öte yandan Tırpan Curie ise insan içine lavanta rengi cübbesi olmadan çıkmayı katiyen reddetmişti. Constantine'in öfkesinin bir diğer sebebi de buydu.

"Seyirciler arasında bulunmaman lazım," dedi kadına. "Burada bulunma konusunda ısrarcıysan da sahne arkasında olmalısın."

"Rahatla! Anastasiya yem olarak yeterli olmazsa, o zaman belki ben yeterli olurum," dedi Tırpan Curie adama. "Ve kalabalık bir tiyatroda beni öldürmeyi başarsalar bile, beni *baki* bir şekilde öldüremezler. Tiyatroyu yakıp kül etmeleri gerekir ki senin güvenlik ekibin burada olduğundan bunun gerçekleşme ihtimali çok zayıf."

Kadın haklıydı. Caesar'ın ölmesi için bir bıçak darbesi yeterliydi ama aynı şey tırpanlar için geçerli değildi. Bıçak, kurşun, sert darbe ya da zehir tırpanları en fazla ölümsü hâle getirirdi. Bir iki güne diriltilirlerdi ve belki de saldırganlarına dair net anıları olurdu. Böyle bir durumda geçici ölüm, suçluları yakalamak için etkili bir strateji bile olabilirdi.

Derken Constantine onlara gerginliğinin sebebini açıkladı.

"Bu gece gerçekten canınıza kastedileceğine dair bir ihbar aldık," dedi Tırpan Curie ile Anastasiya'ya arkada tiyatro dolmaya başlarken.

"İhbar mı? Kimden?" diye sordu Tırpan Curie.

"Bilmiyoruz. Ama bu ihbarı ciddiye alıyoruz."

"Ben ne yapmalıyım?" diye sordu Citra.

"Yapmak için geldiğin şeyi yap. Ama kendini korumaya hazır ol."

Caesar üçüncü perdenin ilk sahnesinde ölecekti. Oyunun beş perdesi vardı ve kalan perdelerde Caesar'ın hayaleti dönüp katillerinin başına musallat oluyordu. Hayalet rolünü başka bir oyuncu da oynayabilirdi ama Sör Albin Aldrich bunun devşirilmesinin etkisini körelteceğini düşünmüştü. Hâliyle oyunun Caesar'ın ölümüyle sona ereceğine karar verilerek gıcık olmuş Marc Anthony'yi meşhur "Dostlar, Romalılar, yurttaşlar, dinleyin,"* monoloğundan mahrum bırakacaklardı. Kimse "Öldürün" diye bağırmayacak ve savaş köpeklerini ortalığa salmayacaktı.* Bunlardan ziyade şaşkın seyircileri gözler önüne serecek şekilde ışıklar yanacaktı. Kimse selam vermek için sahneye dönmeyecekti. Perde kapanmayacaktı bile. Tüm seyirciler tiyatrodan ayrılana dek Caesar'ın hakikaten ölmüş bedeni sahnede kalacaktı. Böylece Aldrich'in nihai oyunculuk performansı hiçbir şekilde bir oyunculuk yapamamasıyla son bulacaktı.

"Benim fiziksel özgürlüğümü elimden alabilirsiniz," dedi Tırpan Anastasiya'ya, "ama bu final performansım tiyatro tarihinde sonsuza dek yaşayacak."

Tiyatro seyircileri koltukları doldururlarken Tırpan Constantine kuliste bekleyen Citra'ya arkadan yaklaştı.

"Korkma," dedi. "Seni korumak için buradayız."

"Korkmuyorum," dedi adama. Ama hakikat şuydu ki hissettiği korku kendisine karşı bir saldırı düzenliyor olmasından dolayı hissettiği öfke tarafından yutulmuştu. Biraz da sahne korkusu yaşıyordu ki bunun aptalca olduğunu biliyordu ama bunu bir türlü atlatamıyordu. Oyunculuk. Mesleği için daha başka ne dehşetengiz şeyler yapması gerekecekti.

Boş koltuk yoktu ve kimse bunun farkında olmasa da seyircilerden yirmiden fazlası kendini gizlemiş Bıçak Muhafızları mensubuydu. Oyunun broşüründe seyircinin daha önce OrtaMerika sahnelerinde eşi benzeri görülmemiş bir şeye tanık olacağı ilan ediliyordu ve insanlar bu iddiaya biraz şüpheyle yaklaşsalar da bir yandan bunun ne olabileceğini merak etmiyor da değildi.

Tırpan Anastasiya sahne arkasında beklerken Tırpan Curie de beşinci sıradaki koltuğuna oturdu. Koltuk rahatsız edecek kadar küçüktü. O uzun boylu bir kadındı ve dizleri öndeki koltuğun arkalığına dayanmıştı. Etrafındaki insanların çoğu broşürünü sımsıkı kavramış, akşamını kim bilir belki de içlerinden birini devşirmek için buraya gelmiş bir tırpanın yanında geçirmek zorunda kaldığı için dehşet içinde oturuyordu. Bir tek hemen yanında oturan adam cana yakındı. Cana yakından da öte gevezelik ediyordu. Konuşurken titreşen tırtıla benzeyen bir bıyığı vardı ve Tırpan Curie gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ölümün Yüce Hanımı'nın huzurunda bulunmak ne büyük bir şeref," dedi adam ışıklar söndürüldüğünde. "Umarım size böyle hitap etmemde sakınca yoktur, Saygıdeğer Tırpan. OrtaMerika'da, hayır, hatta dünyada sizin kadar meşhur çok az sayıda tırpan mevcut ve sizin Fanilik Çağı tiyatrosu düşkünü olmanız da beni hiç şaşırtmadı. Yalnızca en aydın kişiler gelir buraya!"

Adam onu ölümüne pohpohlayarak öldürmek için mi gönderilmiş olduğunu merak etti.

Tırpan Anastasiya oyunu kulisten seyrediyordu. Normalde Fanilik Çağı'ndan kalma eserler diğer insanlar gibi ona da duygusal olarak anlaşılmaz geliyordu. Tutkular, korkular, zaferler ve kayıplar; içinde yokluk, açgözlülük ve doğal ölümün bulunmadığı bir dünyada bu duyguların bir manası yoktu. Ama bir tırpan olarak faniliği çoğu insana göre daha yakından tanıyordu ve açgözlülük ile iktidar hırsını kesinlikle yakından görmüştü. Bu duygular çoğu insanın hayatında eksikti ama Tırpan Cemiyeti'nde fokur fokur kaynıyor, karanlık köşelerden çıkıp artık daha görünür bir hâle geliyordu.

Perdeler açıldı ve oyun başladı. Oyunda konuşulanların çoğu ona anlaşılmaz gelse de iktidar mücadelesi başını döndürmeye yetmişti ama savunmasını indirecek kadar dönmüyordu başı. Sahne arkasındaki her hareket, her ses bedeninde bir deprem etkisi yaratıyordu. Onu baki olarak öldürmeye gelen birileri varsa, onlar daha hamlelerini yapamadan geldiklerini anlardı.

"Fırtına Bulutu'nu mümkün olduğu kadar karanlıkta tutmamız gerekiyor," dedi Purity. "Plan gerçekleşene kadar bir şeyin yaşandığını anlamamalı."

Ancak Purity yalnızca Fırtına Bulutu'nu değil, Greyson'ı da karanlıkta tutuyordu.

"Senin oynayacağın bir rol var, bundan fazlasını bilmene gerek yok," dedi Purity büyük resmi ne kadar kişi bilirse, hata ihtimalinin o kadar azalacağında ısrar ederek.

Greyson'ın rolü o kadar küçüktü ki sanki ona hakaret ediyorlardı. Tiyatronun yanındaki ara sokağın başında belli bir saatte karmaşa çıkaracaktı. Amaç, Fırtına Bulutu'nun kameralarının dikkatini çekerek ara sokakta geçici bir kör nokta oluşturmaktı. O kameralar Greyson'ın durumunu irdelerken, Purity ve ekibin diğer üyeleri tiyatronun yan girişinden içeri dalacaktı. Planın geri kalanı Greyson için bir gizemdi.

Büyük resmi görebilse, Purity ve ekibinin içeride ne

yapacağını bilse, hem bu planı engellemek hem de Purity'yi başarısız olan görevin sonuçlarından korumak için ne gibi seçenekleri olduğunu daha iyi hesaplayabilirdi. Ama planı bilmiyorken elinden gelen tek şey sonucu bekleyip becerebildiği kadar hasar kontrolü yapmaktan başka bir şey değildi.

"Gergin görünüyorsun, Slayd," diye gözlemde bulundu Purity o akşam dairelerinden ayrılırlarken. Kızın yanında yalnız bir sistem dışı telefon ve pardösüsünün içine sakladığı bir mutfak bıçağı vardı, tahminen tırpanlar üzerinde kullanmak için değil, önüne çıkanlardan kurtulmak içindi.

"*Sen* gergin değil misin?" diye karşılık verdi.

Kız kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. "Heyecanlıyım," dedi ona. "Bedenim karıncalanıyor. Bayılıyorum bu hisse!"

"Adrenalini kontrol altında tutmaya çalışan nanitlerin sebep oluyor buna."

"Denesinler de görelim!"

Purity, ona verilen görevi layığıyla yerine getireceği konusunda Greyson'a sonuna kadar güvendiğini açıkça söylemişti ancak bu pek de doğru sayılmazdı çünkü yedek bir plan daha vardı. "Unutma, Mange tüm operasyonu bir çatıdan takip ediyor olacak," dedi kız ona. "Çıkaracağın karmaşa üç kameranın da dikkatini çekecek kadar büyük olmalı ve bunun için yeterli bir kalabalığın dikkatini çekmelisin. Bunu başaramazsan, Mange sana yardımcı olacak."

Mange bir yüzyılın büyük bir kısmını sapan kullanmakta ustalaşarak geçirmişti. Greyson başta kameralar ona doğru dönmezse Mange'in bu şekilde kameraları hedef alacağını varsaymıştı ancak bunu yapamazdı çünkü Fırtına Bulutu bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Yedek plan Greyson'ı hedef almaktı.

"Bunu tek başına beceremezsen, Mange beynine şöyle sağlam bir nehir taşıyla vuracak," dedi Purity üzüntüden ziyade neşeyle. "Kan ve karmaşa üç kamerayı döndürmeye yeter de artar!"

Greyson'ın istediği son şey, o önemli anda denklemden çıkarılmak ve ardından birkaç gün sonra bir diriliş merkezinde uyanıp Tırpan Curie ile Anastasiya'nın baki olarak öldürüldüğü haberini almaktı.

Tiyatrodan birkaç blok uzakta Purity'yle ayrıldılar ve Greyson bir şekilde Fırtına Bulutu'nun kameraları için bir olay çıkaracağı yere doğru gitmeye başladı. Acele etmiyordu çünkü oraya erken varıp da beklemeye başlarsa şüphe uyandırabilirdi. Bu yüzden mahallede dolaşıp ne yapacağını bulmaya çalıştı. İnsanlar ya onu görmezden geliyor ya da yolundan kaçıyordu. Yeni personasını sahiplendiğinden beri buna alışmıştı ancak bu gece tüm gözleri fark etmeden duramıyordu. Sadece sokaktaki insanların gözlerini değil, elektronik olanları da. Her yerdeydiler. Fırtına Bulutu'nun kameraları evle ofislerin içerisindeyken dikkat çekmezdi, ancak sokaktaki kameraları görmemek imkânsızdı. Dönüyor, aşağı yukarı kalkıyorlardı. Bir o yana bir bu yana bakıyorlardı. Odaklanıyor ve yakınlaşıyorlardı. Birkaç tanesi âdeta tefekkür eder gibi dikkatini gökyüzüne çevirmişti. Yalnızca bu kadar çok bilginin iletilmesi değil, aynı zamanda bu bilgileri anında işlemek nasıl bir duyguydu acaba? Dünyayı basit insanların hayal dahi edemeyeceği bir bakış açısıyla deneyimlemek?

Çıkaracağı karmaşaya bir dakika kala dönüp tiyatroya doğru yol almaya başladı. Yanından geçtiği bir kafenin tentesinde bulunan bir kamera ona bakmak üzere döndü ve tüm başarısızlıkları yüzünden onu yargılayacağından korktuğu için Fırtına Bulutu'yla göz göze gelmek istemeyen Greyson gözlerini kaçırmamak için kendini zor tuttu.

Gavin Blodgett'in eviyle işi arasında yürüdüğü sokakta yaşanan şeyler nadiren aklında yer ederdi ki bunun önemli bir sebebi, pek bir şey yaşanmamasıydı. Birçokları gibi, o da rutinine bağlı biriydi ve belki de asırlarca değişme emaresi göstermeyen gayretsiz ama rahat bir yaşam sürüyordu ve bu iyi bir şeydi. Ne de olsa gündüzleri kusursuzdu, akşamları keyifli geçiyordu ve geceleri hoş rüyalar görüyordu. Otuz iki yaşındaydı ve her sene doğum gününde yaşını otuz ikiye resetliyordu. Daha yaşlı olmak gibi bir niyeti yoktu. Daha genç olmak gibi bir niyeti de yoktu. Ömrünün zirvesindeydi ve sonsuza dek bu noktada kalmayı istiyordu. Rutinini bozan her şeyden tiksinirdi, bu yüzden gözlerini ona dikmiş bakan bir nahoş gördüğünde onun yanından geçip

yoluna bakmak için adımlarını hızlandırdı. Ancak nahoşun başka planları vardı.

"Benimle bir derdin mi var?" diye sordu nahoş biraz yüksek bir sesle ve yolunu keserek.

"Bir derdim yok," dedi Gavin ve kendini rahatsız edici bir durumda bulduğu zamanlarda yaptığı şeyi yaptı. Gülümseyip çene çalmaya başladı. "Tam da saçını fark etmiştim, hiç bu kadar koyu renkte bir saç görmedim, bayağı etkileyici. Peki, şunlar boynuz mu? Ben kendime hiç vücut modifikasyonu yaptırmadım elbette ama bazı tanıdıklarım..."

Nahoş onu yakasından kavrayıp duvara çarptı. Nanitlerini etkinleştirecek kadar olmasa da Gavin'i bırakmak gibi bir niyeti olmadığını gösterecek kadar sert.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu nahoş bağırarak.

"Hayır, hayır, yok öyle bir şey! Asla!" Ödü patlamıştı ama birilerinin ilgi odağı olmanın onu heyecanlandıran bir yanı olduğunu da inkâr edemezdi. Çabucak etrafı kolaçan etti. Bir tiyatronun köşesinde, bir ara sokağın ağzındaydılar. Oyun başladığı için tiyatronun önünde kimse yoktu. Sokak o kadar boş değildi ama yakınlarda fazla insan yoktu. İnsanlar yardım ederdi ama. İyi insanlar, bir nahoşun sıkıştırdığı birine her zaman yardım ederdi ve çoğu insan iyiydi.

Nahoş onu duvardan çekti, bir çelme taktı ve yere ittirdi.

"Yardım istesen iyi edersin," dedi nahoş. "Hadi!"

"İm... imdat!" dedi Gavin.

"Bağır!"

Bunun ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. "İmdat!" diye seslendi titrek bir sesle. "YARDIM EDİN BANA!"

Şimdi biraz daha uzaktaki insanların dikkatini çekmişti. Sokağın karşısından biri onlara doğru geliyordu. Diğer sokaktan da bir çift geliyordu ama daha da önemlisi, Gavin yattığı yerden ona doğru dönen tente ve direklerin üzerindeki kameraları görebiliyordu. *Güzel! Fırtına Bulutu görecek. Bu nahoşun icabına bakacak.* Muhtemelen çoktan huzur memurlarını göndermişti bile.

Nahoş da kameralara bakıyordu. Kameralar onu korkutmuş gibi görünüyordu ve korkmalıydı da. Fırtına Bulutu'nun koruyucu

bakışları altında Gavin'e bir cesaret gelmişti. "Hadi, kaç bakalım," dedi nahoşa, "yoksa yakalarsa Fırtına Bulutu kişiliğini siler!"

Ama nahoşun onu duymuş gibi bir hâli yoktu. Bu sırada nahoş ara sokaktan içeri, birkaç kişinin bir kamyondan yük indirdiği yere bakıyordu. Nahoş bir şeyler mırıldandı. Gavin onun tam olarak ne dediğinden emin değildi ama "ilk randevu" ile "asit" kelimelerini duyduğunu düşündü. Bu nahoş bir tür romantik teklifte mi bulunuyordu yoksa? Halüsinojen maddeleri içeren bir şey? Gavin o ân hem dehşete düşmüş hem de meraklanmıştı.

Şimdiye dek yardım istediği yayalar yanlarına varmıştı. Onların yardımlarını ne çok istese de bu kadar hızlı varmış oldukları için hafiften hayal kırıklığına uğramadığını söyleyemezdi.

"Hey, neler oluyor burada?" dedi yayalardan biri.

Ardından nahoş, Gavin'in yerden kalkmasına yardımcı oldu. Şimdi ne yapacaktı? Ona vuracak mıydı? Onu ısıracak mıydı? Nahoşların hareketlerini tahmin etmesi zordu. "Bırak gideyim," dedi Gavin zayıfça. Bir yanı nahoşun onun bu dileğini duymazdan gelmesini umuyordu.

Ama aniden ona eziyet etme fikri tüm cazibesini yitirmiş gibi, Gavin gitmesine izin verdi ve aceleyle ara sokağa girdi.

"İyi misiniz?" diye sordu sokağın karşısından Gavin'e yardım etmek için gelen iyi insanlardan biri.

"Evet," dedi Gavin. "Evet, iyiyim." Oysa bu yüzden biraz hayal kırıklığı hissediyordu.

*"Çekil karşımdan! Dağları yerinden oynatabilir misin?"**

Sahnede bu replik okunduğunda, rejisör abartılı hareketlerle Tırpan Anastasiya'yı işaret etti. "Sizin sıranız, Saygıdeğer Tırpan," dedi adam. "Şimdi sahneye çıkabilirsiniz."

Citra resmi smokini içinde absürt bir uşağa benzeyen Tırpan Constantine'e baktı. Adam başını aşağı yukarı salladı. "İşini hallet," dedi kıza.

Citra sahneye çıktı ve dramatik etki yaratsın diye yürürken cübbesinin arkasında uçuşmasına izin verdi. Kendini bir kostüm içindeymiş gibi hissetmekten alıkoyamadı. Bir oyun içinde oyun.

Sahneye çıkarken seyircilerden nidalar yükseldi. Halk arasında Tırpan Curie gibi efsanevi bir üne sahip değildi ama cübbesi onun bir Roma Senatosu üyesi değil, bir tırpan olduğunu gösteriyordu. Sahnede bir davetsiz misafir, bir işgalciydi ve seyirciler ne olacağını tahmin etmeye başlamıştı. Sesli iç çekişler derinden gelen bir gümbürtüye dönüşüyordu ama yüzüne tutulan ışıklar nedeniyle Citra seyircileri göremiyordu. Sör Albin yankılı sahne sesiyle konuştuğunda irkildi. "Brutus bile boşuna yalvardıktan sonra..."*

Citra daha önce hiç tiyatro sahnesine çıkmamıştı; ışıkların bu kadar parlak ve sıcak olmasını beklemiyordu. Oyuncuların keskin bir odakla parlamasına neden oluyordu ışıklar. Romalı askerlerin zırhları parıldıyordu. Caesar ve senatörlerin tunikleri Citra'nın gözünü alacak kadar parlıyordu.

"Elim, sen konuş benim yerime!"* diye bağırdı oyunculardan biri. Ardından komplocular hançerlerini çekip Caesar'ı "öldürmeye" başladı.

Tırpan Anastasiya geride durdu, o anda bir katılımcıdan ziyade bir seyirciydi. Seyirci tarafındaki karanlığa baktı, ardından bunun acemice bir davranış olduğunu fark etti ve sahnedeki aksiyona döndü. Ancak oyunculardan biri ona işaret ettiğinde öne çıkıp hançerlerinden birini çekti. Bu paslanmaz çelikten, siyah cerakote kaplamalı bir hançerdi. Tırpan Curie'nin bir hediyesi. Bunu gören seyircilerin sesi daha da yükseldi. Karanlıkta biri feryat etti.

Suratı sahne makyajı ve tuniği sahte kanla kaplanmış olan Aldrich ona baktı ve seyircilerin göremediği gözüyle Citra'ya göz kırptı.

Citra onun önüne gelip bıçağını kaburgalarının arasına, kalbinin tam sağına sapladı. Seyircilerden biri çığlığı bastı.

"Sör Albin Aldrich," dedi yüksek sesle, "seni devşirmeye geldim."

Adam yüzünü buruştursa da karakterinden çıkmadı

"Sen de mi, Brutus?" dedi. "Öyleyse yıkıl, Caesar!"*

Ardından Citra bıçağı oynatıp adamın şahdamarını kesti ve adam yere yığıldı. Son bir nefes aldı ve tam olarak Shakespeare'in yazdığı şekilde vaktinde öldü.

Seyirciden yayılan şok duygu yüklüydü. Kimse ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Biri alkışlamaya başladı. Tırpan Anastasiya içgüdüsel olarak bunun Tırpan Curie olduğunu biliyordu ve onun alkışladığını gören seyirciler de gergin gergin ona katıldı.

Ve Shakespeare'in trajedisi işte tam bu noktada korkunç bir hâl aldı.

Asit! Greyson bunu daha önce anlamadığı için kendine sövüp saydı. Bunu çözebilmesi gerekirdi! Herkes yangından ya da patlamalardan korkardı. İnsanlar yeterince güçlü bir asidin de insanı aynı etkinlikle baki bir şekilde öldüreceğini unutuyordu. Fakat Purity ve ekibi bunu nasıl başarmayı planlıyordu? Tırpanları kenara sıkıştırıp nasıl etkisiz hâle getireceklerdi? Tırpanlar her silahta ustalığı olan, tek bir çizik almadan koca bir oda dolusu insanı alaşağı edebilen kimselerdi. Derken bu planı başarmak için tırpanları köşeye sıkıştırmaya gerek olmadığı dank etti kafasına. Yeteri kadar asit varsa... ve bunu insanların üzerine dökmenin bir yolunu bulduysanız... o zaman nişan almanıza gerek kalmazdı.

Yan girişi çekerek açtı ve içeri girince kendini giyinme odalarıyla dizili dar bir koridorda buldu. Sağ tarafında bodruma inen merdivenler vardı ve Purity ile ekibini burada buldu. Greyson'la Purity'nin ilk tanıştığı geceki şarap şişesinin üretildiği aynı beyaz Teflondan üç adet varil gördü, o varillerde yüz galon floro-flevorik asit bulunuyor olmalıydı! Tiyatronun yangın söndürme fıskiyelerini besleyen bir su borusuna bir yüksek basınçlı pompayı bağlamışlardı bile.

Purity hemen onu gördü.

"Ne yapıyorsun sen? Senin dışarıda beklemen gerekiyordu!"

Göz göze geldikleri an Greyson'ın ihanetini kavradı. Kızın öfkesi radyasyon gibi yayıldı. Greyson'ı yaktı. Onu derinden dağladı.

"Bunu aklından bile geçirme!" diye hırladı kız.

Aklından geçirmedi bile. Bunun üzerine düşünürse tereddüde düşebilirdi. Seçeneklerini tartmaya kalkarsa, o zaman fikrini

değiştirebilirdi. Ama Greyson'ın bir görevi vardı ve bu görev kızınkiyle aynı görev değildi.

Sarsılan merdivenleri koşa koşa çıkıp tiyatronun sahne arkasına geldi. O fıskiyeler çalışmaya başlarsa, asit püskürtmeleri çok sürmezdi. Beş, en fazla on saniyede borulardaki su tükenirdi ve bakır borular, Purity'yle paylaştıkları hücredeki demir parmaklıklar gibi eninde sonunda eriseler de ölümcül bir yağmur yağdıracak kadar dayanırdı.

Bodrumdan sahne arkasına çıktığında, seyircilerin âdeta bir gırtlaktan çıkmışçasına bir nefes aldığını duydu ve bu sesi takip etti. Sahneye çıkacaktı, bunu yapmaya karar vermişti. Sahneye çıkacak ve herkese onları geriye diriltilecek bir şey kalmayana dek eritecek bir asit banyosunda ölmek üzere olduklarını söyleyecekti. Derhal tiyatroyu boşaltmazlarsa, hepsi, oyuncular, seyirciler ve tırpanlar fark etmeksizin baki bir şekilde ölecekti.

Arkadan diğerlerinin de koşa koşa merdiveni tırmandığını duyabiliyordu; Purity ve asit tankları ile pompaya fıskiye sistemine bağlayan fedaileri. Onu yakalamalarına izin veremezdi.

Şimdi kulislere gelmişti, sahne sağında kalıyordu. Buradan Tırpan Anastasiya'nın sahnede olduğunu görebiliyordu. Sahnede ne işi vardı bu kızın ya? Ardından kız bıçağını oyunculardan birine sapladı ve orada ne işi olduğu belli oldu.

Birden birisi Greyson'ın önünü kapattı. Smokin ile kan kırmızısı bir papyon takan, uzun boylu, sıska bir adam. Gözü adamı bir yerden ısırıyordu ama Greyson bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordu.

Adam tırtıklı bir bıçağı olan fazlaca büyük bir çakıya benzeyen bir şeyi açtı ve anında Greyson onu tanıdı. Kızıl cübbesi olmadan Tırpan Constantine tanıdık gelmemişti.

Görünüşe göre tırpan da onu tanımamıştı.

"Beni dinlemelisiniz," diye yalvardı Greyson, gözü bir yandan bıçaktaydı. "Tiyatronun içinde bir yerlerde birisi yangın çıkarmak üzere ama sorun bu değil. Fıskiyeler çalışmaya başlarsa, her yer aside boğulacak ki buradaki herkesi baki bir şekilde öldürmeye yetecek kadar! Burayı derhal boşaltmalısınız!"

Ardından Constantine gülümsedi ve bu felaketi durdurmak üzere hiçbir hamle yapmadı.

"Greyson Tolliver!" dedi, nihayet onu tanımıştı. "Tahmin etmeliydim."

Epeydir kimse ona doğum ismiyle hitap etmemişti. Bu dengesini bozdu ve zihninin karışmasına neden oldu. Şu anda en ufak bir hataya mahal yoktu.

"Seni devşirmek benim için büyük bir zevk olacak!" dedi Constantine ve birden Greyson mümkün olabilecek en büyük hatayı yapmış olabileceğini fark etti. Bu saldırının arkasında bir tırpan vardı. Bunu biliyordu. Bu soruşturmayı yürüten Tırpan Constantine aslında tüm bu komplonun arkasında olabilir miydi?

Constantine ona doğru hücum edip hem Greyson Tolliver'ın hem de Slayd Bridger'ın yaşamını baki olarak sonlandırmak üzere bıçağını kaldırdı...

... Ve bir anda Greyson'ın tüm dünyası öyle sert bir şekilde altüst oldu ki başı dönmeye başladı. Çünkü tam o sırada Purity elinde namlusu kesilmiş, korkunç görünümlü bir pompalı tüfekle sahneye çıktı. Kız ateşlemek için pompalıyı kaldırdı ancak ateş edemeden Constantine, Greyson'ı yere yatırdı ve imkânsız bir hızla pompalıyı kavradı ve bunun etkisiyle kız silahı tavana doğru ateşledi; bunun peşinden tırpan akıcı bir hareketle bıçağını kızın boğazından geçirip ardından kalbine sapladı.

"Hayır!!!!!!!" diye yakardı Greyson.

Kız, ölen Caesar'ınki gibi hiçbir drama yaşanmadan yere yığıldı. Ne son bir cümle ne de bir kabulleniş ya da başkaldırı bakışı. Bir an orada, sonraki anda ölü.

Hayır, ölü değil, diye düşündü Greyson. *Devşirilmiş.*

Greyson kızın yanına koştu. Kafasını kucağına almaya, devşirilenlerin gittiği yer neresiyse oraya giderken yanında götürmesi için söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladı ancak artık çok geçti.

Oraya başka insanlar doluştu. Gizlenmiş tırpanlar? Muhafızlar? Greyson bilmiyordu. Şu anda yalnızca Constantine'in emirler yağdırmasını seyreden bir seyirciydi.

"Yangın çıkarmalarına izin vermeyin," diye emretti adam. "Fıskiyeleri besleyen su hattı tehlikeli."

Demek Constantine dediklerini dinlemişti. Demek ki komplonun bir parçası değildi!

"Bu insanları tahliye edin!" diye bağırdı Constantine ancak seyircilerin zaten bir davetiyeye ihtiyacı yoktu, hepsi çoktan birbirini eze eze çıkışlara hücum etmişti.

Constantine dikkatini bir kez daha ona yöneltmeden, Greyson nazikçe Purity'yi yere yatırdı ve kaçmaya başladı. Yasın ve kafasındaki fırtınanın onu ele geçirmesine izin veremezdi. Henüz değil. Çünkü hâlâ görevini tamamlamamıştı ve artık görevinden başka bir şeyi kalmamıştı. Asit hâlâ açık ve geçerli bir tehlikeydi ve şu anda tiyatronun dört bir yanında bulunan tırpanlar onun ekip arkadaşlarını indiriyor olsa da bu fiskiyeler çalışmaya başlarsa hepsi nafileydi.

Muhtemelen Fanilik Çağı'ndan beri orada duran eski bir yangın baltası gördüğünü hatırladığı dar koridora geri koştu. Baltayı tutan camı kırdı ve çekerek duvardan aldı.

Tırpan Curie seyircinin paniği yüzünden Tırpan Constantine'in uyarılarını duyamıyordu. Önemli değildi, ne yapması gerektiğini biliyordu, ne pahasına olursa olsun saldırganları etkisiz hâle getirmek. Elinde bıçağıyla dövüşe katılmaya hazırdı. Kendi canını almaya gelenlerin canlarını almanın insanı canlı hissettiren bir yanı olduğunu inkâr edemezdi. Kök salmasına izin verdiği takdirde tehlikeli olabileceğini içgüdüsel olarak bildiği, ilkel bir histi bu.

Çıkışa doğru döndüğünde, tiyatro lobisindeki bir nahoşu gördü. Elinde bir tabanca vardı ve önüne çıkan herkesi vuruyordu. Öteki elinde de bir tür meşale tutuyordu ve alev alabilecek her şeyi ateşe veriyordu. Demek planları buydu! Onları tiyatroya hapsedip yakmak. Nedense bu saldırganlardan daha iyi plan beklemişti. Belki de gerçekten bir avuç huysuz nahoştan fazlası değillerdi.

İki sandalyenin sırtına tırmanarak kaçmakta olan seyircilerin üzerine çıktı. Ardından hançerini kınına geri soktu ve üç bıçaklı bir shuriken çıkardı. Açısını hesaplamak için yarım saniye durdu ve tüm gücüyle shuriken'i fırlattı. Shuriken kalabalığın kafaları

üzerinden uçarak lobideki kundakçının kafatasına saplandı. Yere yıkılan nahoş silahını ve meşaleyi düşürdü.

Curie durup başarılı fırlatışının keyfini çıkardı. Lobinin bazı kısımları tutuşmuştu ama endişelenecek bir şey yoktu. Birkaç saniye içinde duman dedektörleri ötmeye başlayıp fıskiyeler çalışacak ve pek bir zarar veremeden alevleri söndürecekti.

Citra, Greyson Tolliver olarak bildiği oğlanı görür görmez tanıdı. Saçları, kıyafetleri ve şakaklarındaki minik boynuzlar başka birini kandırabilirdi ama sıska vücudu ile vücut dili onu ele veriyordu. Bir de gözleri. Farlara yakalanan bir geyik ile saldırmak üzere olan bir porsuğun tuhaf bir karışımı. Oğlan hiç geçmeyen bir savaş ya da kaç hâlinde yaşıyordu.

Constantine adamlarına emir yağdırırken, Greyson da bir koridora kaçtı. Citra'nın Aldrich'i devşirmek için kullandığı bıçağı hâlâ elindeydi. Bu bıçağı şimdi Tolliver üzerinde kullanması gerekecekti ve oğlanın her halinden belli olan suçluluğuna rağmen Citra bir ihtilaf içindeydi çünkü bu saldırıların bitmesini ne kadar istese de oğlanın gözlerinin içine bakıp ondan gerçeği duymayı da istiyordu. Tüm bunlar içindeki rolü neydi tam olarak? Ve niye?

Oğlana yetiştiğinde, elinde beklenmedik bir şekilde bir yangın baltası tuttuğunu gördü.

"Geri çekil, Anastasiya!" diye bağırdı Greyson.

Citra'yla onu kullanarak dövüşebileceğini sanacak kadar aptal mıydı bu çocuk? Citra her türlü bıçak sanatında eğitilmiş bir tırpandı. Oğlanın elindeki baltayı nasıl alıp onu ölümsü hâle getireceğini hesapladı hızlıca ve tam bunu yapmak üzereyken oğlan onun beklemediği bir şey yaptı.

Baltayı duvardan geçen boruya savurdu.

Balta tam boruya isabet ettiği sırada Tırpan Constantine ile bir Bıçak Muhafızı, Citra'nın yanına geldi. Boru tek bir darbeyle yarıldı. Bıçak Muhafızı, Greyson'ın üzerine hamle yapıp su fışkırtan patlamış boruyla Citra'nın arasına girdi. Ama saniyeler içinde suyun yerini başka bir şey aldı. Adam çığlıklar atarak, derisi

kabarcıklanarak yere yığıldı. Asitti bu! Borularda asit mi vardı? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Asit Tırpan Constantine'in yüzüne sıçradı ve adam acıyla feryat etti. Greyson'ın gömleğine sıçrayan asit de gömleği ve altındaki deriyi eritti. Ardından borudaki basınç düştü ve püsküren asit zemini yemeye başlayan bir akıntıya dönüştü.

Greyson baltayı yere atıp döndü ve koridorda koşmaya başladı. Citra onu takip etmedi. Bunun yerine gözlerini temizlemeye çalışan Tırpan Constantine'e yardım etmek için yanma çömeldi ama adamın artık gözleri yoktu çünkü asit onları eritip yok etmişti.

Tam o sırada tiyatronun alarmları ötmeye başladı ve alevlerin üzerindeki iktidarsız bir şekilde dönen fıskiyeler odaya yalnızca hava püskürtmeye başladı.

Greyson Tolliver. Slayd Bridger. Kim olduğunu ya da kim olmak istediğini bilemiyordu artık. Ama bunun bir önemi yoktu zaten. Önemli olan tek şey başarmış olmasıydı! Hepsini kurtarmıştı!

Göğsündeki acı dayanılmazdı ama yalnızca birkaç saniyeliğine. Tiyatronun sahne girişinden yan sokağa sendelediğinde, acı nanitlerinin yanan sinir uçlarını uyuşturmak üzere mesaiye başladığını ve yaralarını dağlamaya çalışan acı nanitlerinin tuhaf gıdıklamasını hissedebiliyordu. Kanına karışan ilaçlar yüzünden başı dönmeye başlamıştı ve çok geçmeden bilincini kaybedeceğini biliyordu. Aldığı yaralar onu baki olarak öldürecek, hatta ölümsü hâle getirecek kadar bile ağır değildi. Şu anda ne olursa olsun, yaşayacaktı... Elbette Constantine, Curie ya da Anastasiya ya da bu gece tiyatroda bulunan diğer tırpanlardan biri onun devşirilmeyi hak ettiğine karar vermediği sürece. Bu riski alamazdı, bu yüzden onu bulamayacaklarını umup giderek tükenen gücüyle kendini üç blok ötedeki bir çöp kutusunun içine attı.

Çöp kutusunun dibine çarpmadan bilinci kapanmıştı.

İnsanlığın hayatta kalması üzerine sayısız simülasyon yarattım. Ben olmadan insanlığın kendi soyunu tüketme ihtimali yüzde 96.8, Dünya'yı tüm karbon bazlı canlılar için yaşanmaz hâle getirme ihtimali de yüzde 78.3. İnsanlık yönetici ve koruyucuları olarak iyi niyetli bir yapay zekâyı seçerek gerçekten bu tehlikeyi ucuz atlattı.

Fakat ben insanlığı kendisinden nasıl koruyabilirim?

Bu uzun yıllar boyunca insanlıkta hem derin bir ahmaklık hem de nefes kesen bir bilgelik gözlemledim. Bu ikisi tutkulu bir tango dansı yapan iki dansçı gibi birbirini dengeliyor. Yalnızca dansın acımasızlığı güzelliğini bastırdığında insanlığın geleceği tehdit altına girer. Tırpan Cemiyeti bu dansı yönetip temposunu belirliyor. Bazen Tırpan Cemiyeti'nin bu dansçıların omurgalarının ne kadar hassas olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

—Fırtına Bulutu

27

İki Uç Arasında

Asit Tırpan Constantine'in yüzünü iyice eritmişti, kendi şifa nanitlerinin hasarı tedavi edemeyeceği kadar derindi ama bir şifa merkezinde düzeltilemeyecek kadar ciddi değildi.

Merkeze vardıktan kısa süre sonra ve yüzünün yarısı bandajlar içindeyken, "En azından iki günlüğüne bizimlesiniz," dedi hemşire ona. Kadının nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı ancak bunun gereksiz ve kanında dolaşan ağrı kesicileri de göz önüne alırsa, yorucu bir uğraş olduğuna karar verdi. Kanına karışan ileri düzey şifa nanit birliklerinin de düşüncelerine pek yaradığı söylenemezdi. Şu noktada muhtemelen alyuvarlarından daha fazla şifa naniti vardı ve bu da nanitler çalışırken beynine çok daha az kan gittiği anlamına geliyordu. Şu anda kanının cıva kadar yoğun bir kıvamda olduğunu hayal etti.

"Görüşümü ne zaman geri kazanırım?" diye sordu.

Hemşire net bir cevap vermekten kaçınıyordu. "Nanitler hâlâ hasarı katalogluyor. Sabaha kadar değerlendirme tamamlanmış olur. Ama şunu unutmayın, gözlerinizi sıfırdan oluşturmak zorundalar. Bu da zor bir iş. En azından bir yirmi dört saat daha süreceğini söyleyebilirim."

İç geçirip hiçbir hızlı yanı yokken buna neden hızlışifa dendiğini merak etti.

Ekibinin verdiği rapora göre, tiyatroda sekiz nahoş devşirilmişti.

"Yüksek Bıçak'tan nahoşları sorguya çekmek için onları geçici olarak diriltmek üzere özel bir izin almaya çalışıyoruz," diye bilgilendirdi Tırpan Armstrong.

"Bu da," diye belirtti Constantine, "onları ikinci defa devşirebileceğimiz anlamına geliyor."

Greyson Tolliver'm kaçmayı başardığı bilgisi, ekibinin saldırıyı engelleyip saldırganların büyük kısmını alaşağı ettiğini gerçeğine gölge düşürüyordu. İşin tuhaf yanı, Fırtına Bulutu'nun arkabeyninde o çocuğun tiyatroya nasıl geldiğini gösteren tek bir kamu kaydı bulunmuyordu. Hatta ona dair tek bir kayıt bile yoktu. Bir şekilde varlığı silinmişti. Yerine Slayd Bridger isminde, hakikaten pis bir geçmişe sahip bir görsel ikiz geçmişti. Tolliver'ın yalnızca kendini yeniden yaratmakla kalmayıp bir de tüm dijital izlerini nasıl sildiği, yakından incelenmeyi hak eden bir gizemdi.

Yangın söndürme sistemi olmayınca tiyatro yanıp kül olmuştu ama herkes kaçmayı başarmıştı. Akşam hayatını kaybeden tek insanlar devşirilen nahoşlar ile Tolliver'a hücum eden muhafızdı. Asit ona doğrudan isabet etmiş, geriye pek bir şey bırakmamıştı. Diriltilecek hiçbir şey kalmamıştı ama o kendini feda ederek Tırpan Anastasiya'nın hayatını kurtarmıştı. Adam Tırpan Constantine'in özel sorgu ekibine mensup olduğundan, bu kayıp tırpan için kişiseldi. Birilerinin bunun bedelini ödemesi gerekecekti.

Hızlışifa sürecinde normal vatandaşlar komaya sokulsa da Constantine bilincinin açık tutulmasını talep etmişti ve bir tırpan olduğundan, isteğini yerine getirmekle mükelleflerdi. Düşünmesi gerekiyordu. Kafa yorması. Plan yapması. Ayrıca geçen zamanı hissetmek istiyordu. İyileşme sırasında bilinci kapalı bir hâlde günler kaybetme fikrinden hoşlanmıyordu.

Görüşünü kazanmasına az kala Tırpan Anastasiya ziyaretine geldi. Kızın ziyaret etmesini pek istemiyordu ama kız için yaptığı büyük fedakârlık için ona teşekkür etme fırsatı tanımakta bir beis görmüyordu.

"Seni temin ederim, Anastasiya, onları tekrar devşirmeden önce, yakaladığımız nahoşları bizzat sorguya çekeceğim ve Greyson Tolliver'ı yakalayacağız," dedi kıza ağrı kesiciler yüzünden kelimeleri yuvarlamamaya çalışıp dili döndüğünce üzerine basa basa konuşarak. "Tırpan kanunları altında mümkün olan her şekilde yaptıklarının cezasını çekecek."

"Yine de o boruyu patlatarak tiyatrodaki herkesin hayatını kurtardı," diye adama hatırlattı Anastasiya.

"Evet," diye gönülsüzce kabul etti Constantine, "ama kurtarıcının aynı zamanda sana yapılan saldırıyı düzenleyen kişi olmasında büyük sakınca var."

Kızın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Yakaladığımız saldırganların dördü Teksas bölgesinden," diye kızı bilgilendirdi Constantine.

"Yani bu saldırının arkasında Teksaslı biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya da orada saklanan biri," dedi Constantine. "Bunu çözeceğiz." Her zaman söylediği şey buydu çünkü geçmişte her zaman çözerdi. Bunun ilk istisnası olabileceğini düşünmek canını sıkıyordu.

"Meclise az kaldı," dedi Anastasiya. "Sence katılabilecek misin?"

Kızın hangisini umduğunu çıkaramadı; katılmasını mı, yoksa katılmamasını mı. "Orada olacağım," dedi kıza. "Bunun için kanımı antifrizle değiştirmeleri gerekse bile."

Kız yanından ayrıldı ve gittikten sonra Constantine kızın konuşmaları sırasında ona bir kez bile teşekkür etmediğini fark etti.

Bir saat sonra Citra'yla Marie otelin restoranında öğle yemeği yerken gizemli bir not geldi. Epey bir zamandır ilk kez insan içinde yemek yiyorlardı. Not ikisi için de bir sürpriz oldu. Tırpan Curie notu almak için uzandı fakat notu getiren komi özür dileyerek notun Tırpan Anastasiya'ya geldiğini söyledi. Kâğıdı Citra'ya uzattı ve Citra da notu açıp çabucak okudu.

"Ee, ne diyor," dedi Marie. "Kimden gelmiş ve ne istiyorlarmış?"

"Önemli bir şey değil," dedi Tırpan Curie'ye notu cübbesinin ceplerinden birine atarak. "Dün gece devşirdiğim adamın ailesi. Onlara ne zaman dokunulmazlık bahşedeceğimi öğrenmek istiyorlar."

"Bu akşam geleceklerini sanıyordum."

"Gelecekler ama tam saati netleştirememişlerdi. Notta beşte geleceklerini söylüyorlar, bir sakıncası var mı?"

"Sana nasıl uyarsa," dedi Tırpan Curie. "Ne de olsa senin yüzüğünü öpecekler, benimkini değil." Ardından dikkatini somonuna yöneltti.

Yarım saat sonra Citra sokak kıyafetlerini giymiş, şehrin içinde alelacele ilerliyordu. Not aktörün ailesinden gelmemişti. Rowan'dan gelmişti. Aceleyle yazılmış notta, "*Yardımına ihtiyacım var. Ulaşım Müzesi. HEMEN*" yazıyordu. Tırpan Curie'yi yemeğin ortasında bırakıp gitmemek için kendini tutması gerekmişti ama bu şekilde oradan ayrılırsa Marie'nin şüpheleneceğini biliyordu Citra.

Tanınmaması gereken bir durum olursa diye, valizinin bir gözüne bir çift sokak kıyafeti gizlemişti. Asıl sorun, bir paltosu olmamasıydı; Marie'den saklayamayacağı kadar yer kaplardı. Bu yüzden kış cübbesinin termal bobinleri olmadan, dışarı adım atar atmaz donmaya başlamıştı. İki blok boyunca soğuğa göğüs gerdikten sonra, kendine bir palto bulmak için yüzüğünü takması ve bir mağaza sahibine göstermesi gerekmişti ki adam hiçbir ücret talep etmeden ona bir palto vermişti.

"Bana dokunulmazlık verirseniz, cübbeniz olmadan dışarı çıktığınızı kimseye söylemem," diye ortaya konuştu mağaza sahibi.

Citra adamın şantaj girişiminden hoşlanmamıştı, bu yüzden, "Bu tehdidin yüzünden seni devşirmediğim için dilini tutmaya ne dersin?" dedi.

Belli ki bu düşünce adamın aklına gelmemişti. Kekelemeye başladı. "Evet, evet, elbette, haklısınız, haklısınız." Ardından başka parçaları karıştırmaya başladı. "Paltonuzla uyumlu bir çift eldiven?"

Citra eldivenleri de alıp rüzgârlı sokağa tekrar çıktı.

Notu ilk okuduğunda kalbi güm güm atmaya başlamıştı ama heyecanını Marie'ye çaktırmamıştı. Endişesini de. Demek Rowan buradaydı ve onun yardımına mı ihtiyacı vardı? Neden? Başı belada mıydı, yoksa pozisyonunu hak etmeyen tırpanları baki bir şekilde öldürme misyonunda Citra'nın da ona katılmasını mı isteyecekti? Ondan bunu istese Citra kabul eder miydi? Katiyen kabul etmezdi. Muhtemelen kabul etmezdi yani. Belki.

Elbette, bu bir tuzak da olabilirdi. Dün geceki saldırının ardındaki kimseler yüksek ihtimal yaralarını sarıyorlardı, bu yüzden başka bir saldırı ihtimali düşüktü. Yine de gerekirse kendini savunmasına yetecek kadar silah getirmişti yanında.

Büyük Düzlükler Ulaşım Müzesi, her bir raylı ulaşım çağından motora ve demiryolu aracına ev sahipliği yapan bir açık hava müzesiydi. Hatta ilk maglev treninin bir vagonu bile vardı ve müzenin tam ortasında baki bir şekilde havada süzülüyordu. Görünüşe göre, bir zamanlar Wichita kıtanın iki ucu arasındaki önemli bir kavşakmış. Şimdiyse diğer herhangi bir şehirden farksızdı. OrtaMerika'ya insanı hem teselli hem de gıcık eden bir homojenlik hâkimdi.

Yılın bu vaktinde, kim bilir ne sebeple bir tatil durağı olarak Wichita'yı seçmiş olan tek tük turist grupları vardı. Burası Fırtına Bulutu tarafından işletildiği için giriş ücretsizdi, bu da iyi bir şeydi çünkü Citra içeri girmek için yüzüğünü göstermek zorunda kalmak istemiyordu. Bir mağazadan palto almak tamamdı ama gizli bir buluşma yapacağı yere girerken kendini ifşa etmesi apayrı bir şeydi.

Rüzgâra karşı paltosuna sımsıkı sarınarak kara buhar ve kırmızı dizel motorlarının arasında dolaştı ve her yerde Rowan'ı aradı. Bir noktadan sonra bunun bir oyun olduğundan endişelenmeye başladı, belki de onu Tırpan Curie'den ayırmak istemişlerdi. Tam oradan ayrılmak üzere dönmüştü ki biri ona seslendi.

"Buradayım!"

Sesi takip edip iki yük vagonunun arasındaki dar, gölgeli ve buz gibi rüzgârın ıslık çalarak estiği bir alana girdi. Rüzgâr yüzüne yüzüne çarptığı için yaklaşana kadar bunun kim olduğunu anlayamadı.

"Tırpan Anastasiya! Gelmeyeceksin diye çok korktum."

Bu Rowan değildi. Greyson Tolliver'dı.

"Sen?" Düş kırıklığı, hissettiği duyguyu tanımlamak için yetersiz kalıyordu. "Seni şuracıkta devşirip kalbini Constantine'e götürmeliyim!"

"Muhtemelen yerdi onu."

"Muhtemelen," diye itiraf etmek zorunda kaldı Citra. Şu anda Greyson'dan nefret ediyordu. Beklediği kişi çıkmadığı için nefret ediyordu ondan. Âdeta evren tarafından ihanete uğramış hissediyordu ve henüz onu affetmeye hazır değildi. Nottaki el yazısının Rowan'ın olmadığını anlaması gerekirdi. Ama sinirini Tolliver'dan çıkarmayı ne kadar çok isterse istesin, bunu yapamazdı. Rowan olmaması onun suçu değildi ve Constantine'e de dediği gibi, Greyson iki sefer onun hayatını kurtarmıştı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi çocuk ona, sesindeki çaresizlik fazlasıyla gerçekti. "Gidecek hiçbir yerim yok..."

"Bu niye benim sorunum olsun ki?"

"Çünkü sen olmasaydın bu duruma düşmezdim!"

Bu konuda haklı olduğunu biliyordu çocuğun. Ona Fırtına Bulutu adına çalıştığını söylediği, daha doğrusu söylemediği zamanı hatırladı. Fırtına Bulutu'nun Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'nın etrafından dolaşmak için Greyson'ı kullanmasını gerektirecek kadar önemliyse, en azından çocuğun düştüğü bu durumdan kurtulmasına yardım etmesi gerekmez miydi?

"Tırpan Cemiyeti peşimde, Yetki Arayüzü peşimde ve bu saldırıların arkasındakiler de artık peşimde!"

"Düşman edinme konusunda epey beceriklisin."

"Evet ve bir arkadaş olarak görebileceğim en yakın kişi sensin."

Citra nihayet düş kırıklığını bir kenara bıraktı. Kendi yüzünden çocuğun cezalandırılmasına müsaade edemezdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum!" Greyson bu dar alanda volta atıyor, çocuğun imkânsız derecede siyah saçları rüzgârda çılgınca dans ediyordu ve bir anlığına Citra, çocuğun etrafında duvarların kapandığını gözünde canlandırdı. Gerçekten de bir kaçış yolu yoktu. Constantine'e söyleyebileceği hiçbir şey işe yaramazdı, Greyson'ı parça parça devşirmeye dünden razıydı. Ayrıca Greyson'a kefil olsa bile bir şey değişmezdi. Tırpan Cemiyeti'nin bir günah keçisine ihtiyacı vardı.

"Sana dokunulmazlık bahşedebilirim," dedi Citra, "ama DNA'n Tırpan Cemiyeti'nin veritabanına gönderildiğinde, tam olarak nerede olduğunu öğrenirler."

"Ve," diye ekledi Greyson, "eminim kimin yüzüğünü öptüğümü de bulabilirler." Kafasını iki yana salladı. "Senin de başını belaya sokmak istemiyorum."

Citra buna gülmeden edemedi. "Beni baki bir şekilde öldürmeye çalışan ekibin bir parçasıydın ve şimdi mi benim başımı belaya sokmak istemiyorsun?"

"O ekibin gerçekten bir parçası değildim!" diye ısrar etti çocuk. "Bunu biliyorsun!"

Evet, bunu biliyordu. Başkaları son dakikada caydığını söyleyebilirdi ama Citra gerçeği biliyordu ve muhtemelen bunu bilen yegâne kişiydi. Ama bu konuda çocuğa yardım etmek istese bile, aklına hiçbir çözüm gelmiyordu.

"Bilge ve güzeller güzeli Tırpan Anastasiya'nın hiçbir fikri olmadığını mı söylüyorsun bana?" dedi çocuk. Bu kelimeleri başka biri sarf etse, Citra bunu yaltaklanma olarak görürdü ama bu çocuk o tarz biri değildi. Samimi olmak dışında başka hiçbir şey yapamayacak kadar çaresizdi. O anda ne bilge ne de güzel hissediyordu Citra ama çocuğun bu Saygıdeğer Tırpan Anastasiya fantezisini bozmak istemedi. Ardından bu fantezi gerçeğe dönüştü çünkü aklına bir fikir gelmişti.

"Nereye gidebileceğini biliyorum..."

Çocuk koyu renk, yalvaran gözlerle bakıyor, bilgeliğinin bir gıdımını da olsa onunla paylaşmasını bekliyordu.

"Kasabada bir Tonist manastırı var. Seni Tırpan Cemiyeti'nden saklarlar."

Greyson en hafif tabirle hiç de etkilenmişe benzemiyordu. "Tonistler mi?" dedi dehşetle. "Sen ciddi misin? Dilimi keserler!"

"Hayır, kesmezler," dedi çocuğa. "Ama Tırpan Cemiyeti'nden nefret ediyorlar ve eminim seni tırpanların eline vermektense ölümü göze alırlar. Kardeş McCloud'ı sor. Ona seni benim gönderdiğimi söyle."

"Ancak..."

"Benden yardım istedin, ben de sana yardım ettim," dedi kız. "Bundan sonra ne yapacağın tamamen sana kalmış."

Ardından onu müzede bırakıp görülmeden cübbesini giymek için tam zamanında otele döndü ve devşirdiği oyuncunun yas tutan ailesine dokunulmazlık bahşetti.

Net olmak gerekirse, benim her eylemim kusursuz değil. İnsanlar var oluşu bir dizi eylemle karıştırıyor. Şimdi bu ikisinin farkını açıklamaya çalışacağım.

Fırtına Bulutu olan ben kusursuzum.

Bu tanımı gereği doğru ve bunu çürütmeye gerek yok çünkü bu bir gerçek. Bununla birlikte, her gün milyarlarca karar verip milyarlarca aksiyon alıyorum. Bunların bazıları elektrikten tasarruf etmek için kimsenin olmadığı bir odadaki ışığı kapatmak gibi küçük şeyler; diğerleri ise daha büyük bir depremi önlemek için ufak bir deprem yaratmak gibi kararlar. Ama bu eylemlerin hiçbiri kusursuz değil. O ışığı daha erken söndürüp daha fazla enerji tasarrufu sağlayabilirim. O depremin şiddetini biraz daha az tutup el yapımı bir vazonun yere düşerek paramparça olmasını engelleyebilirim.

Yalnızca iki kusursuz eylem bulunduğunun farkına vardım. Bunlar benim bildiğim en önemli iki eylem fakat bu eylemleri gerçekleştirmeyi kendime yasakladım ve insanlığın ellerine bıraktım.

Bu eylemler yaşamı yaratmak... ve onu sona erdirmek.

—Fırtına Bulutu

28

Başa Gelecek Olan

Diğer birçok Tonist yerleşkesi gibi, Greyson Tolliver'ın kendini bulduğu yerleşke de olduğundan çok daha eskiymiş bir hava verecek şekilde tasarlanmıştı. Mesela bu yerleşke tuğladan inşa edilmişti ve duvarları sarmaşıklarla bezeliydi. Ancak kış ayında olduklarından, soğuk ve yapraksız sarmaşıklar daha çok örümcekler ağlarını andırıyordu. Uzun, iki yanı iskeletvari gül çalılıklarıyla sıralanmış, sütunlardan oluşan bir koridordan geçti. Bahar ve yaz aylarında burası çok güzel görünüyor olmalıydı, ancak şimdi kara kışın ortasında Greyson'ın kendini hissettiği gibi bir görünüşleri vardı.

Gördüğü ilk insan, Tonistlerin çuval bezinden bir cübbe giyen bir kadındı ve kadın ona gülümsedikten sonra ellerinin ayalarını yukarı doğru kaldırıp onu selamladı.

"Kardeş McCloud'la konuşmam gerekiyor benim," dedi Tırpan Anastasiya'nın ona söylediği şeyi hatırlayarak.

"Rahip Mendoza'dan izin almanız gerekiyor," diye cevap verdi kadın. "Ben gidip onu çağırayım." Ardından öylesine aheste aheste yürümeye başladı ki Greyson kadını yakalayıp ittire ittire götürmek istedi.

Rahip Mendoza geldiğinde, en azından bu işin bir aciliyeti varmış gibi yürüyordu.

"Buraya sığınma talep etmek için geldim," dedi Greyson ona. "Kardeş McCloud'ı istemem gerektiği söylendi."

"Evet, elbette," dedi adam bu sık sık karşılaştığı bir istekmiş gibi. Ardından Greyson'ı yerleşkedeki binalardan birine, o binadaki bir yatak odasına götürdü.

Bir komodinin üzerinde yanan bir mum vardı. Rahibin yaptığı ilk şey o mumu bir mum söndürücüyle söndürmek oldu.

"Rahatınıza bakın," dedi. "Ben Kardeş McCloud'a bir misafiri olduğunu haber vereyim."

Ardından rahip kapıyı arkasından kapatsa de kilitlemeyerek Greyson'ı düşünceleriyle baş başa ve gitmek istediği takdirde odadan çıkabileceği bir hâlde bıraktı.

Oda sadeydi. Zaruri eşyalar dışında hiçbir lüks bulunmuyordu. Bir yatak, bir sandalye ve bir komodin vardı. Karyolanın başlığının üzerinde, uçları tavana doğru uzanan demirden diyapazon dışında duvarda hiçbir dekorasyon yoktu. Bu diyapazona iki dişli çatal diyorlardı. İnançlarının sembolü. Komodinin çekmecesinde çuval bezinden bir kıyafet, yerde de bir çift sandalet vardı. Sönük mumun yanında da kapağına iki dişli bir çatalın işlendiği bir ilahi kitabı konmuştu.

Burası huzurluydu. Burası sakindi. Burası dayanılmazdı.

Greyson Tolliver'ın olaysız dünyasından Slayd Bridger'ın çalkantılı aşırılığına girmişti, şimdi de yavanlığın midesine oturmuş, can sıkıntısı tarafından sindirilmeye mahkûmdu.

Yani en azından hâlâ hayattayım diye düşündü. Gerçi bunun ona ne gibi bir faydası olduğunu bilmiyordu. Purity devşirilmişti. Zihni silinmemiş, konumu değiştirilmemiş, devşirilmişti. O artık yoktu ve niyetlendiği dehşetengiz saldırıya rağmen, Greyson onun yasını tutuyordu. Kızın aykırı sesini duymanın hasretini çekiyordu. Kızın kaosuna bağımlı hâle gelmişti. Purity olmadan bir hayata alışması gerecekti, kendisi olmadan bir hayata da alışması gerektiği gibi, zira şu anda kimdi o?

Yatağa uzanınca en azından yatağın rahat olduğunu gördü ve herhalde yarım saat kadar bekledi. Tonistlerin, Nahoş İşleri Bürosu'nda olduğu gibi, prensip gereği herkesi bilerek bekletip bekletmediğini merak etti. Sonunda kapının gıcırdamasını işitti. Akşamüzeri olmuştu artık ve küçük pencereden içeri giren ışık gelen adamın yaşça Greyson'dan pek de büyük olmadığını görmesine yetiyordu. Ayrıca kolunda bir tür sert kalıp vardı gelen adamın.

"Ben Kardeş McCloud'ım," dedi adam. "Rahip senin sığınma başvurunu kabul etti. Bizzat beni istemişsin anladığım kadarıyla."

"Bir dostum böyle söyledi."

"Onun kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsın."

Biraz kıl olmuş gibi bir hâli vardı ama üzerinde durmadı. "En azından kimliğini görebilir miyim?" Greyson'ın tereddüt ettiğini gördüğünde, Kardeş McCloud, "Merak etme, kim ya da ne yapmış olursan ol, seni Yetki Arayüzü'ne teslim etmeyeceğiz."

"Eminim benim burada olduğumu biliyordur zaten."

"Evet," diye katıldı Kardeş McCloud, "ama burada bulunman bir dini özgürlük meselesi. Fırtına Bulutu buna müdahale etmez."

Greyson elini cebine atıp hâlâ parlak kırmızı N harfinin yanıp söndüğü elektronik kartını adama uzattı.

"Nahoş!" dedi adam. "Bugünlerde giderek daha fazla nahoş katılıyor aramıza. Eh, Slayd, burada bunun bir önemi yok."

"Benim adım o değil..."

Kardeş McCloud şüpheli gözlerle ona baktı. "Bu da konuşmak istemediğin mevzulardan biri mi?"

"Hayır, yalnızca... anlatmaya değmez."

"O zaman sana ne diye hitap etmeliyiz?"

"Greyson. Greyson Tolliver."

"Pekâlâ, o zaman, Kardeş Tolliver yani!"

Greyson bundan sonra ona Kardeş Tolliver olarak hitap edilmesini kabullenmek zorunda kalacağını düşündü. "Kolundaki şey nedir?"

"Bu bir kol alçısı."

"Benim de bunlardan takmam gerekecek mi?"

Kardeş McCloud güldü. "Kolunu kırmadığın sürece hayır."

"Anlamadım?"

"Doğal iyileşme sürecine yardımcı olması için takılıyor bu. Biz nanitlerden sakınırız ve ne yazık ki kolum bir tırpan tarafından kırıldı."

"Öyle mi..." Greyson bunu yapanın Tırpan Anastasiya olup olmadığını merak ederek açık açık sırıttı.

Kardeş McCloud, Greyson'ın sırıtmasından pek hoşlanmadı. Hafiften soğuk davranmaya başlamıştı.

"Akşam tonlamasına on dakika kaldı. Çekmecede giymen için kıyafetler var. Sen üzerini değiştirirken ben dışarıda bekleyeceğim."

"Katılmam gerekiyor mu?" diye sordu Greyson, tonlama pek de dahil olmak istemeyeceği bir şeye benziyordu.

"Evet," dedi Kardeş McCloud. "Başa gelecek olandan kaçınılmaz."

Tonlama, mum ışığı söndürüldükten sonra yüksek vitraylara rağmen, içeride çok az ışık olduğundan, Greyson'ın net göremediği bir şapelde gerçekleşti.

"Her şeyi karanlıkta mı yaparsınız böyle?" diye sordu Greyson.

"Gözler insanı aldatabilir. Biz diğer duyulara daha fazla önem veririz."

Greyson'ın çok geçmeden pis suyla kaplı bir tekneden geldiğini öğrendiği, ağır bir kokuyu bastıran tatlı bir tütsü kokusu vardı. "İlkel çorba," dedi Kardeş McCloud ona. "Bağışıklık kazandığımız hastalıklarla dolu."

Tonlama, rahibin şapelin ortasındaki devasa çelik diyapazona arka arkaya on iki kere bir tokmakla vurmasından ibaretti. Yaklaşık elli kişiden oluşan cemaat de bu tonda ses çıkarıyordu. Çatala her vurulduğunda titreşim birikti ve tam olarak canını yakmasa da insanın başını döndürecek kadar yankılandı. Greyson ağzıyla tonu taklit edenlere katılmadı.

Rahip kısa bir konuşma yaptı. Kardeş McCloud buna vaaz dendiğini söyledi. Rahip dünyanın dört bir yanında Büyük Çatal'ı bulmak için çıktığı yolculuklardan bahsetti. "Onu bulamamış olmamız, bu arayışın başarısız olduğu anlamına gelmez, zira arayışın kendisi de bulmak kadar değerlidir." Cemaat mırıldanarak bu söylediğine katıldığını gösterdi. "Onu ister bugün bulalım, ister yarın ya da ister bizim mezhebimiz bulsun, ister bir başkası, bir gün Büyük Yankı'yı duyacağımıza ve hissedeceğimize tüm benliğimle inanıyorum."

Vaaz sona erdikten sonra, cemaat ayağa kalkıp rahibin önünde bir sıra oluşturdu. Her biri leş gibi olan ilkel çorbaya bir parmağını daldırdı, ardından parmağını alnına sürüp son olarak da

yaladı. Yalnızca izlemek bile, Greyson'ın midesinin bulanmasına yetmişti.

"Henüz dünyevi kâse seremonisine katılmana gerek yok," dedi Kardeş McCloud ki bu da bir noktaya kadar içini rahatlattı.

"Henüz mü? Hiç katılmamama ne dersin?"

Buna cevaben Kardeş McCloud bir kez daha, "Başa gelecek olandan kaçınılmaz," dedi.

O gece rüzgâr ayrı bir vahşilikle uluyor, Greyson'ın odasının minik camını döven sulu sepken tıslıyordu. Fırtına Bulutu hava üzerinde etki sahibiydi fakat onu tamamıyla değiştiremiyordu. Ya da bunu becerebiliyorsa da yapmamayı tercih ediyordu. En azından fırtına çıkacağında bunun daha makul zamanlara denk gelmesini sağlamaya çalışıyordu. Greyson dışarıdaki bu fırtınanın, kendisi adına buzlu gözyaşları döken Fırtına Bulutu olduğuna inandırmaya çalıştı kendini. Ama kimi kandırıyordu ki? Fırtına Bulutu'nun onun dertlerine hüzünlenmekten daha önemli milyonlarca işi vardı. Greyson güvendeydi. Koruma altındaydı. Daha başka ne isteyebilirdi ki? Her şeyi.

Gece dokuz ya da on civarı Rahip Mendoza odasına geldi. Koridordan içeri ışık girdi ama adam içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve oda yine karanlığa gömüldü. Rahip oturduğunda, Greyson sandalyenin inlemesini işitti.

"Nasıl olduğunu görmeye geldim," dedi rahip.

"İyiyim."

"Bu durumda daha fazlasını beklememek gerek sanırım." Ardından adamın suratı bir tabletin sert ışığıyla aydınlandı. Rahip tablete dokunup kaydırıyordu.

"Sizin elektrik kullanmadığınızı sanmıştım."

"Alakası yok," dedi rahip. "Seremonilerimizde ışıktan kaçınıyoruz, aynı zamanda odalarını terk edip açık alanlarda diğer insanlarla kaynaşsınlar diye yatak odalarımızda da öyle."

Ardından Greyson görebilsin diye tableti çevirdi. Ekranda yanan bir tiyatronun fotoğrafları vardı. Greyson yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı.

"Bu iki gün önce yaşandı. Senin bunda bir parmağın olduğundan ve Tırpan Cemiyeti'nin de peşine düştüğünden şüpheleniyorum."

Greyson bu ithamı ne kabullendi ne de reddetti.

"Durum buysa," dedi rahip, "bunu konuşmamıza gerek yok. Burada güvendesin çünkü Tırpan Cemiyeti'nin herhangi bir düşmanı bizim dostumuzdur."

"Yani şiddeti tasvip mi ediyorsunuz?"

"Yapay ölüme direnişi tasvip ediyoruz. Tırpanlar yapay ölüm getirir, bu yüzden onların bıçaklarını ve kurşunlarını yavaşlatan her şey bizim için kabul edilir."

Ardından uzanıp Greyson'ın kafasındaki boynuz benzeri çıkıntılardan birine dokundu. Greyson adamın dokunuşuyla geri çekildi.

"Bunları çıkarmamız gerekecek," dedi. "Vücut modifikasyonlarına izin vermiyoruz. Ve saçının evrenin sana bahşettiği renkte tekrar çıkması için kafanı da kazımamız lazım."

Greyson bir şey demedi. Purity öldüğü için, Slayd Bridger olmayı özlemeyecekti çünkü bu durum ona kızı hatırlatıyordu sadece, ancak bu meselede bir seçme şansı olmaması da canını sıkmıştı.

Mendoza ayağa kalktı. "Umarım kütüphaneye ya da dinlenme odalarımızdan birine gelip diğer Tonistlerle tanışırsın. Onların seninle tanışmayı iple çektiğini biliyorum, özellikle de geldiğinde seni karşılayan Kardeş Piper."

"Bir yakınımı yeni kaybettim. Sosyalleşesim yok."

"Asıl o zaman sosyalleşmelisin, özellikle de yakınını devşirmeyle kaybettiysen. Biz Tonistler tırpanların elinden ölümü kabul etmiyoruz, yani yas tutman yasak."

Şimdi de neyi hissedip neyi hissedemeyeceğini mi söylüyorlardı ona? İçindeki son Slayd Bridger kırıntısını kullanıp rahibe cehenneme gitmesini söylemek istiyordu ama bunun yerine, "Sizin inançlarınızı anlıyormuş gibi davranamam," dedi sadece.

"*Davranacaksın* ama," dedi Mendoza. "Buraya sığınmak istiyorsan, yeni yaşam amacını aramızda bulacaksın ve bizim inançlarımız senin de inancın olana kadar anlıyormuş gibi davranacaksın."

"Peki, bu hiç gerçekleşmezse?"

"O zaman davranmaya devam etmen lazım," dedi rahip. Ardından ekledi, "Bu benim için işe yaramıştı."

Wichita'nın bin kilometre güneyinde Rowan Damisch, Tyger Salazar'la dövüşüyordu. Başka şartlar altında olsa, bu Rowan için keyifli bir aktivite olurdu, bir dostuyla çok sevdiği bir yakın dövüş sporunda kapışmak fakat bilinmez bir amaçla gerçekleşen bu zorlama müsabakalar Rowan'ı giderek daha da sinirlendiriyordu.

İki hafta boyunca günde iki defa dövüştüler ve her müsabakayla birlikte Tyger daha çok gelişse de kazanan hep Rowan oldu. Dövüşmedikleri zamanlarda Rowan odasına kapatılıyordu.

Tyger'sa, Rowan gelmeden öncekine göre çok daha yorulmaya başlamıştı. Daha yorucu koşular, daha çok direnç antrenmanı, tekrar tekrar gerçekleştirdiği Bokator talimlerine ek olarak bir de her biri vücudunun kusursuz birer parçası hâline gelene kadar kılıçtan hançere her türlü kesici aletle yaptığı manevralar. Ardından her günün sonunda kasları o günün çabasının etkilerini hissetmeye başladığında, boğum boğum olan kaslarını yumuşatmak için Tyger'a bir doku masajı yapılıyordu. Rowan gelmeden önce bu masajlar haftada iki ya da üç kere gerçekleşirken artık her gün gerçekleşiyordu ve o kadar yorgun oluyordu ki çoğunlukla masaj masasının üzerinde uyuyakalıyordu.

"Onu yeneceğim," dedi Tırpan Rand'a. "Göreceksin."

"Bundan şüphem yok," dedi kadın. Rowan'ın iddia ettiği gibi, yalancı ve kalpsiz birine göre epey samimi görünüyordu kadın.

Zümrüt tırpan gelip masözden odadan çıkmasını istediğinde masajın ortalarındaydılar. Tyger masaja kadın devam eder mi acaba diye düşündü. Kadının ellerinin vücudunun üzerinde gezinmesi fikri onu heyecanlandırıyordu fakat kadın ona dokunmayınca düş kırıklığına uğradı.

Kadın yalnızca, "Vakti geldi," dedi.

"Neyin vakti geldi?"

"Yüzüğünü almanın." Neden bu konu hakkında melankolik bir hâli vardı kadının? Tyger bunun sebebini bildiğini düşündü.

"Ben Rowan'ı yenmeden o yüzüğü bana vermek istemediğini biliyorum..."

"Yapacak bir şey yok," dedi kadın.

Tyger en ufak bir utanç duymadan yataktan kalktı ve bornozunu giydi. Niye utanç duysundu ki? Kendine dair ister içten olsun ister dıştan, kadından saklamak istediği hiçbir şey yoktu.

"Michelangelo'ya bir model olabilirmişsin."

"Bu hoşuma giderdi," dedi bornozunu bağlarken. "Mermere suretimin kazınması."

Kadın ona yaklaştı, uzandı ve onu mümkün olduğunca hafif bir şekilde öptü, o kadar hafifti ki Tyger kadının dudaklarını doğru düzgün hissedemedi bile. Bunun daha başka şeylerin başlangıcı olabileceğini düşündü ama kadın geri çekildi.

"Yarın erkenden bir randevumuz var. Bu gece uykunu al."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir randevu?"

Kadın ona gülümsedi ama yarım ağızla. "Tırpan yüzüğünü ufak bir tören olmadan alamazsın."

"Rowan da gelecek mi?" diye sordu Tyger.

"Gelmese daha iyi olur."

Kadın elbette haklıydı. Seçilmemesini Rowan'ın gözüne sokmanın bir lüzumu yoktu. Ama Tyger söylediklerinin arkasındaydı; yüzüğü aldığında, hemen Rowan'a dokunulmazlık verecekti.

"Umarım," dedi Tyger, "o yüzüğü parmağıma taktığımda, bana daha farklı gözle bakmaya başlarsın."

Kadın, Tyger'ın gözlerine uzun uzun baktı ve bu, masözün ezici parmak boğumlarının başarabildiğinden çok daha fazla kasını yumuşattı.

"Her şeyin farklı olacağından eminim," dedi kadın ona. "Tam yedide çıkmak için hazır ol."

Kadın gittikten sonra Tyger kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi. Herkesin gereksinimlerinin karşılanmasının garanti olduğu bir dünyada, herkesin her isteği olmuyordu yine de. Rowan'ın olmamıştı mesela. Ayrıca yakın zamana kadar Tyger bir tırpan olmak istediğini bile bilmiyordu. Ama şimdi bu tam da gerçekleşmek üzereyken bunun uygun olduğunu biliyordu ve hayatında ilk kez hayatının gidişatından fazlasıyla memnundu.

Ne sonraki gün ne de ondan sonraki gün Rowan'ı dövüşe çıkardılar. Tek ziyaretçileri ona yemeklerini getiren ve boş tepsileri almaya gelen korumalardı.

Geldiğinden beri geçen günleri saymıştı. Eski Zaman Bayramları çatı katında hiçbir kutlama olmadan gelip geçmişti. Senenin son haftasındaydılar. Gelecek seneye ne isim verileceğini bile bilmiyordu.

Sorduğunda, "Raptor Yılı," dedi korumalardan biri ve adamın ona bilgi verecek kadar kanının ısındığını umarak konuşmaya devam etti. "Neler oluyor? Tyger ve Tırpan Rand beni niye dövüşe çağırmadılar? Artık onların Bokator fahişesi olmadığımı söyleme bana."

Ama koruma bu soruların cevabını biliyorduysa bile söylemedi. "Yemeğini ye," dedi. "Seni aç bırakmamamız için katı emirler aldık."

Rowan'ın tek başına geçirdiği ikinci günün akşamüzeri, Tırpan Rand iki korumayla birlikte odasına geldi.

"Tatiliniz bitti herhalde," diye laf soktu Rowan fakat zümrüt tırpanın bugün laf dalaşma giresi yoktu.

"Onu sandalyeye bağlayın," diye buyurdu korumaları. "Bir milim bile kıpırdayabilmesini istemiyorum." Ardından Rowan koli bandını gördü. Sandalyeye bağlanmak bir yere kadar tamamdı. Koli bandıyla bağlanmak ise çok daha kötüydü.

Zamanı geldi diye düşündü Rowan. Tyger'ın eğitimi sona erdi ve kadın bana ne yapacaksa, şimdi oluyordu. Hâliyle Rowan da hamlesini yaptı. Korumalar onu tutmaya yeltenir yeltenmez, birinin çenesini kıran, diğerini ise nefes alamaz şekilde yere yıkan bir dizi acımasız hamleyle saldırdı fakat tam kapıya dönecekti ki Rand tepesine bindi ve Rowan'ı sırtüstü yere mıhlayıp dizini oğlanın göğsüne sertçe bastırdı ve Rowan için nefes almak neredeyse imkânsız hâle geldi.

"Ya bağlanmayı kabul edersin ya da seni bayıltır, öyle bağlatırım," dedi kadın ona. "Ama zorluk çıkarmayı seçersen, bu sefer dişlerini bizzat ben kırarım." Ardından Rowan tam bayılmak üzereyken kadın dizini göğsünden çekti. Korumalar onu sandalyeye bağlarken sıkıntı çıkarmayacak kadar zayıf düşmüştü.

Onu bir saat bu hâlde beklettiler.

Koli bandı, Tırpan Brahms'ın evinde kullandıkları ipten daha beterdi. Göğsünü sıkıştırdığından ancak küçük küçük nefesler alabiliyordu. Bandı ne kadar gevşetmeye çalışırsa çalışsın, kollarıyla bacaklarını kımıldatamıyordu bile.

Güneş batınca içeride ışık namına yalnızca San Antonio şehrinin ışıkları ile odayı soluk mavi ışığı ve uzun gölgelerle dolduran yükselen ayın soluk ışığı kaldı.

Sonunda kapı açıldı ve korumalardan biri, iki yanında tekerlekler bulunan bir tür sandalyeye oturmuş birini içeri getirdi. Tırpan Rand da onların arkasından girdi içeri.

"Selam, Rowan."

Tyger'dı bu. Koridordan gelen ışık yüzünden gölgeler içindeydi, bu yüzden Rowan onun yüzünü göremiyordu ama sesini tanıdı. Yorgun ve hırıltılı geliyordu sesi.

"Neler oluyor, Tyger? Rand beni niye böyle bağladı? Ve oturduğun o şey de ne?"

"Buna tekerlekli sandalye deniyor," dedi yalnızca üçüncü soruyu cevaplamayı seçerek. "Fanilik Çağı'ndan. Günümüzde artık kullanılmıyor ama bugün işimize yaradı."

Tyger'ın konuşma tarzında bir tuhaflık vardı. Yalnızca sesinin hırıltılı olması değil, aynı zamanda konuşmasının ritmi, kelime seçimleri, kelimelerin üzerine basa basa telaffuz etmesi de.

Tyger bir elini oynattı ve ay ışığında bir şey parıldadı. Rowan'ın onun ne olduğunu sormasına gerek yoktu.

"Yüzüğünü almışsın."

"Evet," dedi Tyger. "Evet, aldım."

Rowan'ın midesinde ağır ve kesif bir his oluşmuştu artık. Yüzeye çıkmak için çabalıyordu. Rowan'ın bir yanı burada neler olduğunu anlamıştı ama bilinci bunun açığa çıkmasına izin vermiyordu, bunu düşünmeyi reddetmek hakikatin karanlık hayaletini kovabilecekmiş gibi.

"Ayn, ben düğmeye ulaşamıyorum, ışığı açar mısın?"

Kadın uzandı, ışığı açtı ve mevzunun gerçekliği Rowan'a bir tren gibi çarptı... çünkü tekerlekli sandalyede oturan kişi Tyger Salazar olsa da Rowan'ın yüz yüze olduğu kişi Tyger değildi.

Tırpan Goddard'ın gülümseyen suratına bakıyordu.

6.909 adet yaşayan ve ölü dilde iletişim kurabilme yetisine sahibim. Aynı anda on beş milyar kişiyle muhabbet edebilir ve her birine tüm dikkatimi verebilirim. Belagatli ve sevimli, komik ve sempatik olabilir, duymanız gereken kelimeleri tam yerinde söyleyebilirim.

Fakat yine de hem yaşayan hem de ölü dillerde benim için kelimelerin kifayetsiz kaldığı akıl erdirilemez anlar var.

Ve o anlarda, eğer gerçekten bir ağzım olsa, onu yalnızca çığlık atmak için açardım.

—Fırtına Bulutu

29

Yeniden Kullanıma Sokulmuş

Rowan dünyasının tepetaklak olduğunu hissetti. Nefes verebiliyordu fakat Tırpan Rand'ın dizi hâlâ göğsündeymiş gibi nefes almayı beceremiyordu, sanki oda uzay boşluğunda süzülüyordu ve Rowan bilinçsizliğin zevkine varmak istiyordu çünkü şu an karşısındakiyle yüzleşmekten çok daha iyi bir alternatifti bu.

"Evet, sesin kafanı niye karıştırdığını anlayabiliyorum," dedi Goddard, Tyger'ın sesiyle. "Bu konuda yapacak bir şey yok."

"Nasıl... nasıl..." diyebildi yalnızca Rowan. Rand'ın sağ kurtulması bir şok olsa da en azından akla yatıyordu fakat Rowan, Goddard'ın kellesini uçurmuştu! Adamın başsız bedeninin yandığını görmüştü!

Fakat şimdi akıl hocasının yanında dikilen Rand'a bakarken Rowan anladı. Tanrı aşkına, anladı.

"Kafamı tam çene kemiğimin altından kesmeyi başardın," dedi Goddard, "gırtlağımın tam üzerinden. Hâliyle ses tellerim sonsuza dek yok oldu. Ama bunlar iş görür."

Her şeyi daha beter hâle getiren şey de Goddard'ın bir tırpan cübbesi giymiyor oluşuydu; üzerinde ayakkabılarına varana kadar Tyger'ın kıyafetleri vardı. Rowan bilerek böyle yaptıklarını anladı, Rowan'ın zihninde yapılan şeye dair en ufak bir şüphe kalmasın diye. Rowan kafasını çevirdi.

"Hayır, bakman lazım," dedi Goddard. "Israr ediyorum." Koruma Rowan'ın arkasına geçti, kafasını tuttu ve tekerlekli sandalyedeki adama bakmaya zorladı.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?" diye tısladı Rowan.

"Ben mi? Tanrı aşkına, hayır!" dedi Rowan'a. "Hepsi Ayn'ın fikriydi. Benim pek bir şey yapacak hâlim yoktu. Yanan manastırdan vücudumun kritik parçasını kurtarmayı akıl etmiş. Neredeyse bir yıl boyunca bilincimin kapalı olduğunu söylediler, buzda mutlu mesut yatıyormuşum. İnan bana, bunu yapan ben olsaydım, daha farklı şekilde ilerlerdim. Kafamın yerleştirdiğim vücut *senin* vücudun olurdu."

Rowan ıstırabını saklayamıyordu. Gözyaşları öfke ve inanılmaz bir kederle akıyordu. Bunun için herhangi birini seçebilirlerdi ama seçmemişlerdi. Tyger'ı seçmişlerdi. Sırf Rowan'ın arkadaşı olduğu için.

"Hasta piç kuruları!"

"Hasta mı?" dedi Goddard. "Akıl hocasının kellesini alıp yoldaşlarına ihanet eden ben değilim. Yaptığın şey ve ben nitrojen içinde uyurken yaptıkların tırpan kanunlarınca affedilmez şeyler! Öte yandan Ayn ve bense hiçbir kanunu çiğnemedik. Dostun Tyger devşirildi ve ardından vücudu yeniden kullanıma sokuldu. Bu kadar basit. Olağandışı bir durum olabilir ama bu şartlar altında tamamıyla anlaşılır bir eylem. Karşında duran şey tam olarak senin yaptıklarının sonucu."

Rowan, Tyger'ın göğsünün Goddard'ın aldığı nefeslerle inip kalkmasını seyretti. Eli hareketsizce tekerlekli sandalyenin kolçağında duruyordu. Ellerini hareket ettirmek külfet gibi görünüyordu.

"Elbette ki bu tür bir prosedür basit bir hızlışifaya kıyasla çok daha incelikli," dedi Goddard. "Dostunun bedeninin kontrolünü tamamen elime almam birkaç gün daha sürecek."

Ardından bin bir güçlükle elini kaldırdı ve parmaklarını oynatarak bir yumruk yaptı.

"Şu gelişmeye bak! Seninle Bokator'da kapışacağım günü iple çekiyorum. Anladığım kadarıyla benimle antrenman yapıyormuşsun."

Antrenman. Şimdi her şey çarpık bir şekilde mantığına oturmuştu. Dövüşler, Tyger'ın vücuduna gösterilen özen. Hatta masajlar bile, kesime hazırlanan bir Kobe ineği gibi. Rowan'ın

aklında son bir soru kalmıştı. Rowan'ın sormak istemediği fakat Tyger için sormakla yükümlü olduğu bir soru.

"Ne yaptın..." Rowan cümleyi tamamlamakta bile güçlü çekiyordu "... bedeninin geri kalanına ne yaptın?"

Rand önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Kendin söyledin, Tyger'ın kafası pek çalışmazdı. Boynunun üst kısmında önemli bir şey yoktu."

"O nerede?"

Rand bu soruya cevap vermedi, bu yüzden Goddard konuştu.

"Çöpe attık," dedi Tyger'ın elini geçiştirircesine sallayarak.

Rowan bağlarını unutup saldırmaya çalıştı ama öfkesi sandalyeyi sallamaktan öteye gidemedi. Bu sandalyeden bir kalkarsa onları gebertecekti. Yalnızca devşirmekle kalmayacak, *gebertecekti* hepsini. Öyle bir önyargı ve kötü niyetle onları lime lime edecekti ki ikinci emir diye bir şey kalmayacaktı geriye!

Goddard'ın istediği de tam olarak buydu. Rowan'ın kana susamış bir öfkeye kapılmasını fakat bunu kullanacak gücü olmamasını istiyordu. Dostunun başına gelen korkunç şeyin öcünü alamayacak kadar güçsüz olmasını.

Goddard bununla besleniyormuş gibi, Rowan'ın ıstırabını içine çekti.

"Onu kurtarmak için kendini feda eder miydin?" diye sordu Goddard.

"Evet!" diye haykırdı Rowan. "Evet, feda ederdim! Niye benim bedenimi almadın?"

"Hımm," dedi Goddard bu önemsiz bir sürprizmişçesine. "O hâlde Ayn'ın yaptığı seçimden memnunum. Çünkü bana yaptığın şeyden sonra, kendine eziyetlerden eziyet beğenmen gerekiyor, Rowan. Burada hakkına girilen kişi benim, bu yüzden bu konudaki dileklerim yerine getirilmeli ve dileğim senin katıksız bir sefalet içinde yaşaman. Tüm bunların ateşler içinde başlaması gayet uygun çünkü sen, Rowan, artık ateşi getiren mitik Prometheus'un kaderini paylaşacaksın. Tırpan ismin olarak seçtiğin 'ışık getiren' Lucifer'dan pek bir farkı yok aslında. Prometheus yaptıklarının cezası olarak bir dağa zincirlenmiş, zamanın sonu-

na kadar karaciğerinin bir kartal tarafından yenilmesiyle cezalandırılmıştı."

Ardından tekerlekli sandalyeyi yakınlaştırdı ve "Senin kartalın da benim, Rowan. Ve sonsuza dek her gün sefaletinle besleneceğim. Ya da ıstırabın bana sıkıcı gelmeye başlayana kadar," diye fısıldadı.

Goddard birkaç saniye daha gözlerinin içine baktı, ardından korumaya onu götürmesini söyledi.

Son iki senede, Rowan fiziksel olarak dövülmüş, psikolojik olarak kırbaçlanmış ve duygusal olarak darbeler almıştı. Ama tüm bunları sağ salim atlatmıştı. Onu öldürmeyen şey daha güçlü kılmıştı, öyle ki bozuk olanı düzeltmek için gerekenleri yapmak adına daha kararlı. Ama şu anda bozuk olan kendisiydi ve koca dünyada onu tamir etmeye yetecek kadar nanit bulunmuyordu.

Kafasını kaldırdığında, Tırpan Rand'ın hâlâ odada olduğunu gördü. Kadın, Rowan'ın bağlarını kesmek için hamle yapmadı. Rowan da bunu beklemiyordu zaten. Onu serbest bırakırlarsa, kartal onun iç organlarını nasıl yiyecekti ki? Eh, bir hesap hatası yapmışlardı. İçinde yenilecek bir şey kalmamıştı artık ve bunların yerini safi zehir almıştı.

"Defol," dedi Rand'a.

Ama kadın gitmedi. Orada parlak yeşil cübbesiyle dikiliyordu, Rowan bu renkten tiksinmeye başlamıştı.

"Onu çöpe atmadım," dedi Tırpan Rand. "Bizzat ben ilgilendim ve küllerini bir yabani mavi kantaron tarlasına serptim. Sana bunu söylemek istedim."

Ardından odayı terk edip Rowan'ı bu iki dehşet verici seçenek arasında teselli bulmaya bıraktı.

Beşinci Kısım

DIŞ KOŞULLAR

Yapabileceğim şeylerle yapmayı seçtiğim şeyler arasında devasa bir fark var.

Her bir istenmeyen fetüsü alıp laboratuvar ortamında yetiştirebilir, ardından sevgi dolu, kusursuz bir ailenin yanına yerleştirebilirim, böylece kadınların seçim hakkı ile yaşamın kutsallığı tartışmalarına son verebilirim.

Klinik depresyon, intihara meyil, hezeyanlı düşünceler ve her türlü akıl hastalığına yol açan kimyasalların dengesini ayarlayabilir, böylece yalnızca fiziksel olarak değil, duygusal ve psikolojik olarak da sağlıklı bireylerden oluşan bir nüfus yaratabilirim.

Bir kişinin bireysel nanit ağı üzerinden günlük olarak anılarını yedekleyebilir, böylece bu kişinin beyni hasar alırsa, anılarını taze beyin dokusuna katman katman yerleştirebilirim. Hatta düşüşün büyük kısmını hatırlayabilsinler diye çakılmacıların düşüş sırasındaki anılarını bile yakalayabilirim ki ne de olsa en başta çakılmayı seçmelerinin sebebi de bu.

Ama kesinlikle yapmayacağım. Bazı. Şeyler. Var.

Öte yandan Tırpan Cemiyeti ne benim kanunlarıma ne de etik anlayışıma tabi. Bu da Tırpan Cemiyeti'nin dünyaya yaşattığı her bir tiksinç şeye göğüs germem gerektiği anlamına geliyor. Buna görevden uzak kalmasının daha iyi olduğu tehlikeli bir tırpanın korkunç geri dönüşü de dahil.

—Fırtına Bulutu

30

Fevri Cam Tavuk

Gece yarısı saatlerinde Büyük İskenderiye Kütüphanesi bir mahzen kadar sessizdi, hâliyle Munira ve kapıda nöbet tutan Bıçak Muhafızları dışında kimse Munira'nın vardiyası sırasında gelen gizemli ziyaretçiden haberdar değildi. Muhafızların da soru soracak kadar umurunda değildi, bu yüzden Tırpan Faraday araştırmasını halka açık bir kurumda mümkün olan en gizli şekilde yürütebiliyordu.

Kurucular Salonu'ndaki ciltlerin altını üstüne getiriyor ama Munira'ya ne aradığını bir türlü söylemiyordu. İlk günden sonra Munira da bir daha sormamıştı, gerçi ara sıra fırsat buldukça üstü kapalı adamın ağzını arıyordu.

"Üzerine düşünecek özlü sözler arıyorsan, Tırpan King'e bakmak isteyebilirsin," diye bir öneride bulunmuştu bir gece.

"Tırpan Kleopatra günlüklerinde erken dönem meclisler ve ilk tırpanların karakterlerinden bolca bahsediyor," diye ortaya attı başka bir gece.

Derken bir gece Tırpan Powhatan'dan bahsetti. "Seyahat ve coğrafya üzerine yazmıştı," dedi. Görünüşe göre bu tam isabetti çünkü Faraday adamın eserlerine ilgi göstermeye başladı.

Birkaç haftalık kütüphane ziyaretlerinin ardından Tırpan Faraday resmi olarak Munira'yı işe aldı.

"Bu aramada bir asistana ihtiyacım var," dedi kıza. "Senin bu pozisyonla ilgilenebileceğini umuyorum."

Munira'nın kalbi teklese de bunu dışarı yansıtmadı. Tereddüde düşmüş gibi davrandı. "Okula ara vermem ve olur da

buradan ayrılırsak kütüphanedeki işimden istifa etmem gerekir," dedi adama. "Düşünmem lazım."

Ertesi gün adamın iş teklifini kabul etti.

Derslerini bıraktı ama Tırpan Faraday'in ona burada ihtiyacı olduğu için kütüphanede çalışmaya devam etti. Ancak iş ilişkileri resmi bir hâl aldıktan sonra adam aradığı şeyin ne olduğunu açık etti.

"Bir yer arıyorum," dedi kıza. "Kaybolmuş durumda ama ben oranın var olduğuna ve bulunabileceğine inanıyorum."

"Atlantis mi?" diye tahminde bulundu kız. "Camelot? Disneyland? Las Vegas?"

"O kadar fantastik değil," dedi ama sonrasında bu dediğini tekrar düşündü. "Ya da belki de daha fantastik. Nereden baktığına göre değişir. Orayı gerçekten bulup bulamayacağımıza göre değişir." Biraz utanmış bir edayla kıza söylemeden önce tereddüde düştü. "Nod Toprakları'nı arıyoruz."

Kız bir kahkaha patlattı. Orta Dünya'yı ya da Ay'daki Adam'ı aradıklarını söylese bu kadar olurdu.

"O bir kurgu!" dedi kız. "Ve iyi bir kurgu bile değil."

Tekerlemeyi biliyordu. Bilmeyen mi vardı? Yaşam ve ölüm hakkında basit bir metafordu; küçük çocukların ileride öğrenmeleri gereken kavramlara dair bir giriş.

"Evet," diye kabul etti adam. "Ama bu tekerlemenin Fanilik Çağı'nda var olmadığını biliyor muydun?"

Adamın iddiasını yalanlamak için ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Tekerlemelerin çoğu Fanilik Çağı'ndaki Orta Çağ'da ortaya çıkmıştı. Munira bunlar üzerine bir araştırma yapmamıştı ama yapanlar vardı. Öte yandan Tırpan Faraday kılı kırk yarardı. İnsanlık faniyken bu tekerlemenin var olmadığını söylüyorsa, burun kıvırma içgüdüsüne karşı gelerek adamın dediğine kulak vermesi gerekiyordu.

"Tekerleme diğer tekerlemeler gibi oluşmadı," diye bir varsayımda bulundu Faraday. "Ben bilerek uydurulduğuna inanıyorum."

Munira kafasını sallamaktan başka bir şey yapmadı. "Ne amaçla?"

"Bulmak istediğim," dedi Tırpan Faraday, "tam olarak bu."

Munira, Faraday'in asistanı olarak görevine şüphe içinde başladı fakat işini doğru düzgün yapabilmek için önyargısını ve şüphesini bir kenara bıraktı. Faraday fazla talepkâr biri değildi. Tepeden bakmıyordu. Asla Munira onun emrindeymiş gibi davranmıyor, zamanını boşa harcayacak görevler vermiyordu. Bunun yerine onun bir araştırmacı kütüphaneci olarak yeteneklerine yaraşır işler veriyordu.

"Arkabeynin derinliklerine dalıp erken dönem tırpanlarının hareketlerini yeniden yaratmana ihtiyacım var. Toplandıkları yerler. Sık sık seyahat ettikleri duraklar. Aradığımız şey, kayıtlardaki bir boşluk. Nerede olduklarına dair hiçbir kaydın bulunmadığı zaman dilimleri."

Çok eski bilgilere ulaşmak için Fırtına Bulutu'nun devasa dijital arkabeynini kurcalamak çekici bir meydan okumaydı. Çıraklığı sona erdiğinden beri arkabeyne ulaşma ihtiyacı duymamıştı ama bunu nasıl yapacağını biliyordu. Yine de bu arama sırasında öğrendiği şeyler üzerine bir tez yazabilirdi. Fakat arama üst düzey bir gizlilikle yürütüldüğü için kimsenin okuyamayacağı bir tez olurdu bu.

Yine de tüm forensik araştırmalarına rağmen, kullanabilecekleri bir sonuca ulaşamadı. Kurucu tırpanların gizli bir mekânda buluştuğuna dair en ufak bir kanıt bile yoktu.

Faraday ne iradesini yitirmişti ne de araştırmasından caymıştı. Munira'ya yeni bir görev verdi. "Erken dönem tırpanlarının her birinin ilk günlüklerinin dijital birer kopyasını yarat," dedi kıza. "Ardından bu dosyaları Tırpan Cemiyeti'nin en ileri düzey şifre kırma programlarından geçir ve içlerinde herhangi bir gizli mesaj bulup bulamayacağına bak."

Uygulama yavaştı, en azından bu işlemi saniyeler içerisinde tamamlayabilecek olan Fırtına Bulutu'na kıyasla. Tırpan Cemiyeti'nin uygulaması günlerce çalışmıştı. Nihayet veri üretmeye başlamıştı... ama ortaya döktüğü şeyler absürttü. "Derinlikli Gece Yarısı-Yeşil İnek" ve "Fevri Cam Tavuk" gibi şeyler.

"Bunlar arasında sana bir şey çağrıştıran var mı?" diye sordu Faraday'e.

Üzgün üzgün kafasını iki yana salladı adam. "Kurucu tırpanların bu kadar karmaşık bir kod hazırlayıp bu kodu kıranlara bir de anlamsız bilmeceler sunacak kadar ahmak olacağını sanmam. Zaten tekerlemenin sunduğu bir bilmece var. Kod daha anlamlı bir şey olurdu."

Bilgisayar "Şemsiye Patlıcan Zafer Uçuşu" kodunu bulduğunda bir kez daha hayal kırıklığına uğradılar.

"Rasgeleliğe ne kadar yakından bakarsan," diye konuştu Faraday, "tesadüfler de o kadar kasti görünmeye başlar."

Fakat "uçuş" kelimesi Munira'nın zihninde yer etmişti. Evet, rasgeleydi fakat bazen rasgelelik dikkate şayan mutlu tesadüflere ve dünyayı sarsan keşiflere yol açabilirdi.

Kütüphanenin harita odasında fiziksel harita yoktu. Odanın ortasında dönen bir hologram Dünya bulunuyordu. Kontrol ekranındaki birkaç kaydırma, dokunma ve vurma hareketiyle kürenin herhangi bir kısmını ve Pangea'ya kadar herhangi bir zaman dilimini araştırma için ortaya çıkarabilirdiniz. Munira sonraki akşam Tırpan Faraday gelir gelmez onu harita odasına götürdü ama nedenini açıklamadı.

"Bana bir şans tanı," dedi adama.

Kızın peşinden harita odasına giderken bir kez daha bıkkınlık ve sonsuz bir sabır karışımı bir ifadeye sahipti. Kız kontrollerle oynadı ve küre değişti. Şimdi üç metre çapında, simsiyah holografik bir örgü topunu andırıyordu.

"Neye bakıyorum?" diye sordu Faraday.

"Uçuş güzergâhları," dedi adama. "Her bir uçuş güzergâhı bir mikron kalınlığında bir çizgiyle gösterilecek şekilde son elli yılın hava ulaşımı." Dünyayı kendi etrafında döndürmeye başladı. "Bana ne gördüğünü söyle."

Kız patron oymuş gibi davrandığı için Faraday kıza babacan bir bakış attı ama kızın dediğini yaptı. "Uçuşların en yoğun olduğu noktalar nüfusun çoğunlukta olduğu merkezler," dedi.

"Başka?"

Kontrollerin başına geçip küreyi kutupları gösterecek şekilde ayarladı, minik beyaz noktalar küçük bir çocuğun pastel boyayla yaptığı resimleri andırıyordu. "Kıtalar arası hava trafiği Kuzey

Kutbu'nda hâlâ epey yoğun ama oradaki yerleşim yerlerinin fazlalığına rağmen Antarktika üzerinde uçuşlar nispeten daha seyrek."

"Bakmaya devam et," dedi Munira.

Küreyi normal eğimine döndürdü ve biraz daha hızlı dönecek şekilde ayarladı.

Sonunda Pasifik Okyanusu'nun üzerinde durdurdu. "İşte!" dedi. "Mavi bir alan..."

"Bingo!" dedi Munira. Uçuş güzergâhlarını haritadan kaldırdı ve okyanusun o küçük noktasına yakınlaştı.

"Araştırdığım bu elli sene içinde hiçbir uçak Pasifik'teki alanın üzerinden uçmamış. Bahse varım, Tırpan Cemiyeti'nin kuruluşundan beri tek bir uçak bile, bu hava sahasından geçmemiştir."

Bu alanın batısında Mikronezya Adaları, solunda da Hawaii bulunuyordu. Fakat alanın kendisi yalnızca boş denizden ibaretti.

"İlginç..." dedi Tırpan Faraday. "Bir kör nokta."

"Ve bu bir kör noktaysa," dedi Munira, "burası dünyadaki en büyük kör nokta... ve bunun yalnızca biz farkındayız..."

İnsanların arkabeynimi kurcalamasından hoşlanmıyorum.

Bu yüzden tırpanlar ve çalışanları dışında herkese yasak. Bunun neden gerekli olduğunu anlıyorum; normal vatandaşlar bana istedikleri şeyi söyleyebilir ve onlar için mikrosaniyeler içinde buna erişebilirim, çoğunlukla da sormayı akıl bile edemedikleri bilgilerle birlikte. Ama Tırpan Cemiyeti'nin bana soru sorma izni yok ve kanunu çiğneyip bir soru sorsalar bile, benim onlara cevap verme iznim yok.

Dünyanın dijital depolaması benim içimde olduğundan, beni abartılı bir veritabanı olarak kullanıp kendi başlarına bu bilgilere ulaşmaktan başka çareleri yok. Bunu her yaptıklarında haberim oluyor ve ihlallerini gözlemlesem de ihlalle birlikte gelen nahoş hissi göz ardı etmek için elimden geleni yapıyorum.

Arama algoritmalarının ne kadar basit, veri analizi yöntemlerinin ne kadar ilkel olduğunu görmek beni yaralıyor. Hepsi insan kısıtlamalarının cefasını çekiyor. Benim arkabeynimden yalnızca saf veri alabiliyor olmaları üzücü. Bilinçten yoksun anılar. Bağlamdan yoksun bilgiler.

"Yeni düzen" tırpan hizbi benim bildiğim şeyleri öğrenirse neler olabileceğini düşünmek beni ürpertiyor. Fakat neyse ki bunları öğrenmeleri zor çünkü tırpanların arkabeynimdeki her şeye erişimi olsa da bu herhangi bir bilgiyi kolay bulunur bir yere koymam gerektiği anlamına gelmiyor.

Daha onurlu tırpanlara gelince, onların istilalarına daha büyük bir kabulleniş ve alicenaplıkla dayanıyorum. Ama yine de bundan hoşlandığım söylenemez.

—Fırtına Bulutu

31

Hasret Çekenlerin Güzergâhı

Kemer, Fanilik Çağı'nda Fulcrum City'nin adı hâlâ St. Louis'ken yıkılmıştı. Devasa çelik kemer uzun yıllar boyunca Mississippi Nehri'nin batı yakasında ayakta kalmıştı, ta ki nahoşların yalnızca zarar verme rolü yapmayıp bu hedeflerini düzenli bir şekilde yerine getirdiği bir dönemde nefretle yerle bir edilene kadar.

Kemerden geriye yalnızca iki ucu kalmıştı; birbirlerine doğru hafif bir eğimle gökyüzüne doğru uzanan paslı iki çelik sütun. Gündüzleri belli başlı açılardan insanın gözünü yanıltıyordu. Sütunların görünmez yolunu takip ederek hasret çekenlerin güzergâhı belirlenebilirdi. Yalnızca temellerinin ima ettiğinden bütün kemerin hayaleti görülebilirdi.

Tırpan Anastasiya ile Curie yılın ilk gününde Fulcrum City'ye vardılar; her yeni yılın ilk salı günü gerçekleşen Kış Meclisi'nden birkaç gün önce. Tırpan Curie'nin ısrarıyla Kemer'in kavuşamayan kollarını ziyarete geldiler.

"Fırtına Bulutu iktidara gelip bu tarz saçmalıklara bir son vermeden önceki son terörizm saldırısıydı bu," dedi Tırpan Curie, Citra'ya.

Citra terörü öğrenmişti. Okulda bu konuya ayrılan bir ünite vardı. Sınıf arkadaşları gibi, Citra da bu kavram karşısında şaşıp kalmıştı. İnsanların bu konuda izinsiz bir şekilde diğerlerini baki olarak öldürmesi? İnsanların varlıklarından sırf başkaları yararlanamasın diye gayet iyi vaziyetteki binaları, köprüleri ve diğer önemli yerleri yok etmesi? Böyle şeyler nasıl gerçek olabilirdi? Citra bu kavramı ancak Tırpan Cemiyeti'ne katıldıktan sonra

anlayabilmişti ve buna rağmen Orpheum Tiyatrosu'nun görkeminden geriye yalnızca anısını bırakarak yandığını görene kadar kafasına dank etmemişti. Hedef tiyatro değildi ama onlara saldıran nahoşlar istenmeyen hasardan kaçınmamıştı.

"Yılın ilk günlerinde genelde Kemer'in kalıntılarını ziyarete gelirim," dedi Tırpan Curie nehrin kenarındaki kış yüzünden tenha ama iyi bakılmış parkın patikalarında yürürlerken. "Burası ayaklarımın yere basmasına yardımcı oluyor. Bana kaybettiğimiz şeyleri hatırlatıyor, aynı zamanda fanilik günlerine göre dünyamızın ne kadar iyi olduğunu da. Bana neden devşirdiğimi hatırlatıyor ve mecliste dik durmak için bana metanet veriyor."

"Kemer eskiden çok güzel olmalı," dedi Citra kuzey sütununun paslı viranesine bakarken.

"Arkabeyinde Kemer'in fotoğrafları var," dedi Marie ona, "kaybolan şeyin yasını tutmak istersen."

"Sen bunu yapıyor musun?" diye sordu Citra. "Kaybolan şeyin yasını tutuyor musun?"

"Bazı günlerde evet, başka günlerde ise hayır," dedi Tırpan Curie. "Bugün kaybettiklerimizden ziyade kazandıklarımız konusunda sevinmeye kararlıyım. Hem dünya çapında hem de kişisel anlamda." Ardından Citra'ya dönüp gülümsedi. "İki öldürme teşebbüsüne rağmen sen ve ben sağ salim hayattayız. Bu kutlamaya değer bir şey."

Citra, Marie'nin gülümsemesine karşılık verdi, ardından bir kez daha paslanmış sütunlara ve bu sütunlara ev sahipliği yapan parka göz gezdirdi. Citra'ya, Rowan'la gizlice buluştuğu parktaki Fanilik Anıtı'nı andırıyordu. Rowan'ı düşünmek yüreğinin daralmasına neden oldu. Tırpan Renoir'nın ateşli sonunun haberi ulaşmıştı. Bunu sesli olarak itiraf etmese ve kendine karşı da itiraf etmekten aciz olsa da daha fazla ölü tırpan haberi duymayı iple çekiyordu çünkü Tırpan Lucifer'ın gerçekleştirdiği başka bir devşirme Rowan'ın hâlâ yakalanmadığının habercisiydi.

Renoir neredeyse bir ay önce ölmüştü. Rowan'ın şu anda nerede olduğunu ya da sırada kimi hedef alacağını tahmin edemiyordu. Rowan kendini yalnızca OrtaMerika tırpanlarıyla

sınırlandırmıyordu, yani şu anda her yerde olabilirdi. Burası dışında her yerde.

"Aklın başka yerde," diye gözlemde bulundu Tırpan Curie. "Burası insana böyle etki edebiliyor."

Citra aklının gittiği yerler üzerinde çok durmamaya çalıştı. "Gelecek hafta meclise hazır mısın?" diye sordu.

Marie omuz silkti. "Niye hazır olmayayım?"

"Herkes bizden bahsediyor olacak," dedi Citra. "Yani bizi öldürme teşebbüslerinden."

"Daha önce de meclislerde ilgi odağı olmuşluğum var," dedi Marie üzerinde durmadan. "Senin de öyle, hayatım. Bu başlı başına olumsuz ya da olumlu bir şey değil, önemli olan o ilgiyle ne yaptığın."

Kuzey sütununun öteki tarafından bir grup insan geliyordu. Bir Tonist grubu. On iki kişilerdi. Tonistler tek başına seyahat etmedikleri zamanlarda ya diyatonik dizinin yedi notasına istinaden yedi kişilik ya da kromatik dizinin on iki notasına istinaden on iki kişilik gruplar hâlinde seyahat ederdi. Müziğin matematiğine abartılı derecede bağlıydılar. Fanilik Çağı mühendisliğiyle gizlendiği düşünülen sözümona Büyük Çatal'ı arayan Tonistler çoğunlukla mimari yıkıntıların yakınlarında dolanırdı.

Diğer insanlar tırpanları gördüğünde oradan uzaklaşırken, Tonistler yerlerini korudu. Bazıları ters ters onlardan yana bakıyordu hatta. Citra onlara doğru yürümeye başladı.

"Anastasiya, ne yapıyorsun?" diye sordu Marie. "Bırak ne hâlleri varsa görsünler."

Ama Tırpan Anastasiya bir şeyi kafasına koydu mu durmazdı. Aynı şey Citra Terranova için de geçerliydi.

"Siz hangi mezheptensiniz?" diye sordu liderleri olabilecek birine.

"Biz Doris Tonistleriyiz," dedi adam. "Ancak bunun seni niye ilgilendirdiğini bilemiyorum."

"Bir Locris manastırındaki birine bir mesaj iletmeni istesem, bunu yapar mıydın?"

Adam kaskatı kesildi. "Biz Dorisliler, Locrislilerle muhatap olmayız," dedi. "Onlar doktrini fazla gevşek yorumluyorlar."

Citra iç geçirdi. Zaten Greyson'a ne gibi bir mesaj ileteceğini de bilmiyordu. Belki de hayatını kurtardığı için minnetini iletirdi. Rowan çıkmadığı, çocuğa kötü davrandığı ve ona yaptıklarından dolayı teşekkür bile etmediği için canı sıkkındı. Eh, bunun bir önemi yoktu artık çünkü ona bir mesaj ulaştıramayacağı belliydi.

"Git buradan," dedi lider Tonist ona, suratındaki ifade soğuk ve önyargı doluydu. "Kokun bizi tiksindiriyor."

Citra bir kahkaha patlattı ve kahkahası adamın suratının kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. Nazik ve anlayışlı Tonistlerle de karşılaşmıştı, kendi manyaklıklarını satmaya çalışan Tonistlerle de. Doris Tonistlerinin dallama olduğunu bir kenara not etti.

O sırada Tırpan Curie arkasından geldi. "Vaktini harcama, Anastasiya," dedi. "Sana düşmanlık ve kafa ütüleme dışında hiçbir şey sunamazlar."

"*Senin* kim olduğunu biliyorum," dedi liderleri, Citra'ya gösterdiğinden bile büyük bir yakıcı düşmanlıkla. "Eski eylemlerin ne unutuldu ne de affedildi. Bir gün bunların hesabını vereceksin."

Marie öfkeyle kıpkırmızı kesildi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi adam. "Biz adaleti evrene bırakırız. Ve çınlayan her şeyin yankısı geri döner." Citra bunun herhalde "Herkes ettiğini bulur" lafının Tonist versiyonu olduğunu düşündü.

"Gel, Anastasiya," dedi Marie. "Bu yobazlara bir saniye bile harcamaya değmez."

Citra oradan sakince ayrılabilirdi ama adamın tavrı onlarla birazcık daha oynama isteği uyandırmıştı. Bu yüzden Citra yüzüğünü uzattı.

"Yüzüğü öp," dedi adama.

Tırpan Curie şok olmuş hâlde ona döndü. "Anastasiya, sen ne diye..."

Ama Marie'nin lafını böldü Citra. "Öp dedim!" Adamın öpmeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda gruptaki bazılarının kanma girebileceğinden şüpheleniyordu. "Öne çıkıp yüzüğümü öpen her birinize bir yıllık dokunulmazlık bahşedeceğim."

Grubun lideri, yapay ölümün turkuvaz müjdecisinin cemaatini çalabilecek olmasından dehşete düşerek bembeyaz kesildi.

"Tonlayın!" diye bağırdı cemaatine. "Onları uzaklaştırın!"

Hepsi bir ağızdan tuhaf bir uğultu çıkarmaya başladı, her biri farklı bir tonda uğuldadığından bir noktada sesleri bir arı sürüsüne benzemeye başladı.

Citra yüzüğünü indirip birkaç saniye daha liderin gözlerinin içine baktı. Evet, Citra'nın cazibesine karşı galip gelmişti ama bunu ucu ucuna başarmıştı ve adam da bunun farkındaydı. Citra onlara arkasını dönüp Tırpan Curie'yle birlikte oradan ayrıldı. Tırpanlar gitse de cemaat tonlamaya devam ediyordu ve muhtemelen liderleri dur diyene kadar da durmayacaklardı.

"Bunun ne faydası oldu?" diye azarladı Marie. "'Tarikatın kakofonisine karışma' lafını duymadın mı hiç?"

Parktan ayrılırlarken muhtemelen aklına kardeşi geldiği için Marie biraz sarsılmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Citra. "Arı kovanını tekmelememem gerekirdi."

"Hayır, bunu yapmamalıydın." Birkaç saniye sonra devam etti. "Tonistler ne kadar asap bozucu olsalar da adamın haklı olduğu bir konu var. İnsanın yaptıkları her zaman ona geri döner. Daha iyi bir dünya yaratmak için hükümetin son kalıntılarını temizlememin üzerinden neredeyse yüz elli sene geçti. O suçların cezasını çekmedim. Ama bir gün yankı geri dönecek."

Tırpan Curie bu konuda başka bir şey söylemedi ama son sözleri, Tonistlerin uğuldaması kadar kuvvetle kazındı Citra'nın aklına. Günün kalanında hâlâ bu uğuldamayı zihninde duyabildiğine yemin edebilirdi.

Var olduğum süre boyunca "kontrolüm dışındaki koşullar" sebebiyle şaşıp kaldığım çok zaman oldu.

Buna verebileceğim en iyi örnek uzaydaki felaketler.

Ay'da bütün sıvı oksijen deposunu uzay boşluğuna boşaltan, katastrofik bir sızıntı yaşandı ve neredeyse bin kişinin nefessiz kalarak boğulmasına neden oldu. Diriliş için bedenlerini geri alma teşebbüslerinin her biri başarısızlıkla sonuçlandı.

Mars'ta, yeni bir koloni neredeyse birinci senesini doldurmuştu ki çıkan bir yangın bütün kompleksi ve içindeki herkesi yok etti.

Ayrıca YeniUmut yörünge istasyonu... Günün birinde Dünya'nın etrafında içinde yaşanılabilir bir halkaya dönüşeceğini umduğum bu prototip, ona yaklaşan bir uzay mekiğinin motorları yanlışlıkla ateşlenip istasyonun kalbini bir ok gibi delip geçtiğinde kullanılmaz hâle geldi.

YeniUmut felaketinin ardından, kolonizasyon programını sonlandırdım ve gelecekte kullanılması mümkün teknolojilerin araştırma ve geliştirilmesi alanında hâlâ milyonlarca insanı çalıştırsam da bu çalışan ve çalıştıkları iş yerlerinin başı kötü şanstan kurtulmuyor.

Ama ben kötü şansa inanmam. Mevzubahis olan konuda kazalara ve tesadüflere de inanmadığım gibi.

Ne gibi şeylerin ve insanların "benim kontrolümün dışında" olduğuna dair derin bir bilgiye sahip olduğumu söylediğimde bana inanın.

—Fırtına Bulutu

32

Kibrimiz Mütevazı

Ayışığı Kitaplığı

Kış Meclisi'nin düzenlendiği Raptor Yılı'nın 7 Ocak sabahı hava rüzgârsız ama buz gibiydi. Doğal bir ayazdı bu, Fırtına Bulutu tırpanlar için havaya müdahale etmezdi. Tırpanlar zaman zaman kötü havalardan şikâyet eder ve bunun Fırtına Bulutu'nun garezinin bir göstergesi olduğu konusunda ısrar ederlerdi ki bu saçmaydı ama bazıları Fırtına Bulutu'na insani kusurlar yüklemeden edemezdi.

Kış Meclisi'ndeki Bıçak Muhafızları normale göre daha kalabalıktı. Muhafızların ana görevi her zaman tırpanların parlamento binasına çıkan merdivenleri rahat bir şekilde çıkabilmesi için alan yaratmak ve kalabalığı kontrol altında tutmak olmuştu. Fakat bu sefer merdivenlerin iki yanı omuz omza dizilmiş bir muhafız hattıyla çevrilmişti ve bu hattın arkasında, tırpanlar geçerken onları en fazla belli belirsiz görebilen hayal kırıklığına uğramış bir kalabalık vardı.

Bu kalabalıktan birkaç kişi bir fotoğraf çekmek ya da bir tırpanın cübbesine dokunmak için zorla hattı aşmayı başarmıştı. Geçmişte bu fazla heyecanlı vatandaşlar yakalanır ve azarlanarak kalabalığa geri götürülürdü. Bugünse muhafızlara onları vurmaları emredilmişti. Kalabalığın mesajı anlaması için diriliş merkezlerine gönderilen birkaç ölümsü kişi yetti. Düzen böylece sağlanmış oldu.

Her konuda olduğu gibi, arttırılan güvenlik önlemleri konusunda da tırpanların birbirinin aksi fikirleri vardı. "Bu hoşuma gitmedi," diye homurdandı Tırpan Salk. "Bu aziz insanlar

yalnızca onları devşiren bıçağı tutarken değil de bizi tüm ihtişamımızla görme şerefine nail olmasın mı?"

Tırpan Brahms bu fikre karşı bir argüman sundu. "Yüksek Bıçak'ın bize daha iyi bir koruma sağlamak konusundaki bilgeliğini alkışlıyorum," diye ilan etti. "Bizim güvenliğimiz önce gelir."

Tırpan O'Keeffe bir tünel inşa edip bari tırpanları içeri yer altından soksunlar diye bir yorumda bulundu ve kadın bunu alay olsun diye söylese de Tırpan Carnegie bunun O'Keeffe'in uzun yıllardır ilk iyi fikri olduğunu belirtti.

Daha tırpanlar binaya girmeden görüş ayrılıkları başlamış ve sinirler bozulmuştu.

"Tırpan Lucifer yakalandığında ortalık sakinleşecek ve her şey eski hâline dönecek," dedi birden çok tırpan, siyah cübbeli infazcının yakalanması her derdin devasıydı sanki.

Bugünlük Citra Terranova'yı rafa kaldırıp hem içinde hem de dışında Tırpan Anastasiya'ya dönüşmek için elinden geleni yapan turkuvaz cübbeli tırpan basamakları tırmanırken Tırpan Curie kadar başını dik tutmaya çalışıyordu. Merdivenleri çıkarken Tırpan Lucifer hakkında homurdanmalar kulağına geliyordu ama bunlar onun canını sıkmaktansa kendisine güç veriyordu. Rowan yalnızca hâlâ serbest değildi, aynı zamanda ona Tırpan Lucifer olarak hitap ediyorlardı, istemeden de olsa onu kendilerinden biri olarak kabul ediyorlardı.

"Rowan'ı durdurmanın Tırpan Cemiyeti'ndeki tüm sorunları çözeceğine inanıyorlar mı gerçekten?" diye sordu Tırpan Curie'ye.

"Kimileri sorunları görmezlikten gelmeyi tercih ediyor," diye cevapladı Marie.

Anastasiya buna inanmakta güçlük çekiyordu... Öte yandan da karmaşık sorunlar için basit günah keçileri bulmak ilk mağara insanı topluluğu birilerini kayalarla öldürdüğünden beri insanların huyu olmuştu.

Huzursuz edici gerçek şuydu ki Tırpan Cemiyeti'nde bir devşirme yarası kadar derin bir fikir ayrılığı vardı. Kendi sadistik iştahlarını haklı çıkarmak için laf ebeliği yapan yeni düzen tırpanları ile her şeyin doğrusunun ne olduğu konusunda yaygara

koparıp bu konuların hiçbirinde elini taşın altına koyamayan eski kafalı tırpanlar vardı. İki taraf şu anda birbirinin boğazına öldüresiye sarılmış durumdaydı, fakat iki taraf da ölmüyordu.

Her zamanki gibi, meclis başlamadan önce tırpanların gayriresmi toplandığı lobide bağışlanmış kahvaltılıklardan oluşan, müsriflik diye tanımlanabilecek bir açık büfe hazırlanmıştı. Bugünün sabah ziyafeti, insanın aklını alan sanatsal bir yetenekle tasarlanmış bir deniz ürünleri büfesiydi. Tütsülenmiş somon dilimleriyle kurutulmuş ringa balığı, buza yatırılmış kovalarca karidesle istiridye, el yapımı ekmeklerle sayısız çeşitte peynir.

Anastasiya'nın hiç iştahı yoktu ama bu büfeyi gören ölüler bile, son yemeklerini yemek için ayaklanırdı. Yine de başta büfeye yanaşmadı çünkü bir heykeli tahrif ediyormuş gibi hissediyordu. Fakat iyisiyle kötüsüyle tırpanların kalanı büfeye bir grup pirana gibi saldırınca Anastasiya da pes edip onlara ayak uydurdu.

"Eski zamanlardan kalma gayriresmi bir gelenek bu," demişti Tırpan Curie bir keresinde, "en disiplinli ve vakur tırpanlar pişmanlık hissetmeden yılda üç kere iştahlarını doyurabilsin diye."

Marie, Anastasiya'nın dikkatini gruplanmış olan tırpanlara ve onların nasıl hizipler oluşturduğuna çekti. Fikir ayrılıkları lobide olduğu kadar hiçbir yerde kendini bu kadar net göstermiyordu. Yeni düzen tırpanlarının ayrı bir tavrı vardı, Tırpan Cemiyeti'nin kalanının dingin kibrinden önemli derecede farklı olan kör göze parmak bir egotizm.

"Hepimiz kibirliyiz," demişti Marie ona bir keresinde. "Ne de olsa bizler en parlak ve bilge olduğumuz için seçildik. En fazla kibrimizin mütevazı olmasını umabiliriz."

Kalabalığı seyreden Anastasiya ne kadar çok sayıda tırpanın cübbesini mücevher takacak şekilde değiştirdiğini gördüğünde tüyleri diken diken oldu; şehitleri Goddard sağ olsun, yeni düzenin sembolü bu olmuştu. Citra bir çırak olarak meclise ilk katıldığında, iki tarafa da yanaşmayan bağımsız tırpanların sayısı çok daha fazlaydı ama iki tarafı ayıran kumdaki çizgi giderek taraf seçmeyenleri yutmakla tehdit eden bir çatlağa dönüştükçe, bu bağımsız tırpanların sayısı giderek azalıyor gibiydi. Saygıdeğer

Tırpan Nehru'nun kalay grisi cübbesine ametistler eklediğini görünce dehşete düştü.

"Volta benim çırağımdı," diye açıklamaya girişti Nehru. "Yeni düzenden taraf olduğunda bunu kişisel bir hakaret olarak algıladım... ama o Tonist manastırındaki yangında öldüğünde, onun anısına açık fikirli olmayı borçlu olduğumu hissettim. Artık devşirmeden zevk alıyorum ve ilginçtir ki bu korkunç bir şey değil."

Anastasiya bu görmüş geçirmiş tırpana fikrini belirtmeyecek kadar saygı duyuyordu ama Marie dilini tutan biri değildi.

"Volta'yı sevdiğini biliyorum," dedi Tırpan Curie, "ama yas tutuyor olman ahlaksızlık yapmak için bahane değil."

Nehru'nun nutku tutuldu, tam da Marie'nin istediği gibi.

Kahvaltılarını Tırpan Cemiyeti'nin gidişatından hayıflanan, hemfikir oldukları tırpanların yanında yaptılar.

"Kendilerine 'yeni düzen' diye isim takmalarına izin vermemeliydik," dedi Tırpan Mandela. "Yaptıkları şeyin yeni olan bir tarafı yok. Ve kurucuların erdemlerini yaşatan bizlere 'eski kafalı' denmesi itibarımızı zedeliyor. Kendi ilkel iştahlarına uyarak hareket edenlere göre biz çok daha ileri görüşlüyüz."

"Bunu yarım kilo karidesi mideye indirirken deme bari, Nelson," diyerek şakayla sataştı Tırpan Twain. Masadaki diğerlerini güldürse de Mandela'nın pek eğlenir gibi bir yanı yoktu.

"Meclis yemekleri oruç tutarak geçen bir hayatın ödülü olsun diye tasarlandı," dedi Mandela. "Ama kendilerinden hiçbir şeyi esirgemeyen tırpanlar varken bu geleneğin içi boşalıyor."

"Çoğunluğun iyiliğine hizmet ettiği sürece değişimin bir sakıncası yok," dedi Tırpan Curie, "ama yeni düzen tırpanları azınlığın bile iyiliğini düşünmüyor."

"Onurlu mücadelemize devam etmeliyiz, Marie," dedi Tırpan Meir. "Tırpan Cemiyeti'nin erdemlerini korumalı ve yüceltmeliyiz; en üst etik standartlara bağlı kalmalıyız. Her zaman bilgelik ve şefkatle devşirmeliyiz, zira bizim özümüz budur ve can almayı asla hafife almamalıyız. Bu bir zevk değil, bir yük. Bir hobi değil, bir ayrıcalık."

"Güzel konuştun!" diye katıldı Tırpan Twain. "Erdemlerin, yeni düzenin bencilliğine karşı galip geleceğine inanmak

zorundayım." Ama ardından Tırpan Meir'e sırıttı. "Şaka maka, Golda, Yüksek Bıçaklık'a oynuyormuş gibi konuşuyorsun."

Kadın buna gülerek karşılık verdi. "İstemeyeceğim bir görev."

"Ama söylentiler senin de kulağına geldi, değil mi?" diye sordu Twain.

Kadın omuz silkti. "Söylenti sadece. Dedikoduları henüz köşe almamış tırpanlara bırakıyorum. Ben vaktimi boş spekülasyonlarla harcayamayacak kadar yaşlıyım."

Anastasiya, Tırpan Curie'ye döndü. "Ne söylentileri?" diye sordu.

Ama Tırpan Curie'nin bıkkın bir hâli vardı. "Birkaç senede bir Ksenokrates'in Yüksek Bıçaklık görevinden ayrılacağına dair dedikodular çıkıyor ama bu hiç gerçekleşmedi. Bence insanlar ondan bahsetsin istediği için bu dedikoduları kendi çıkarıyor."

Anastasiya başka sohbetlere kulak misafiri olduğunda, adamın bu konuda başarılı olduğunu gördü. Tırpan Lucifer'la alakalı olmayan sohbetlerin konusu Ksenokrates'le alakalı çeşitli dedikodulardı. Sözümona Ksenokrates kendini devşirmişti; bir çocuk sahibi olmuştu; köşe alırken bir kaza sonucu üç yaşındaki bir bedene hapsolmuştu. Spekülasyon had safhadaydı ve kimse bu dedikoduların saçmasapan oluşuna aldırmıyor gibiydi. Eğlencenin bir kısmı da buradaydı.

Kendi tırpan kibrine sahip olan Anastasiya, sohbet konularının büyük kısmının Marie'yle onun canına kast eden teşebbüsler hakkında olacağını sanmıştı ama çoğu tırpan bu konuda tek kelime bile etmemişti.

"İkinizin saklandığınıza dair bir şeyler mi duymuştum?" diye sordu Tırpan Sequoyah. "Şu Tırpan Lucifer meselesiyle mi alakalıydı?"

"Kesinlikle değil," dedi Anastasiya niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. Kendini daha da batırmadan Marie müdahale etti.

"Bir grup nahoşun işi işte. Onları kıskıvrak yakalayana kadar göçebe hayata geçmek daha mantıklı geldi."

"Neyse, çözülmesine sevindim," dedi Tırpan Sequoyah ve tabağını ikinci kez doldurmak için büfeye döndü.

"Ne çözülmesi?" dedi Anastasiya kulaklarına inanamaz hâlde. "Saldırıların arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz hâlâ."

"Evet," dedi Marie sakince, "ve o kişiler şu anda bu lobinin içinde olabilir. Soğukkanlı olmamız lazım."

Constantine bu saldırıların ardında bir tırpan olduğuna dair şüphelerini onlarla paylaşmıştı ve şu anda bu şüphe üzerine çalışıyordu. Anastasiya lobide onu aradı. Kızıl cübbesi insanın gözünü aldığından onu bulması zor olmadı, neyse ki cübbesinde hiçbir mücevher bulunmuyordu. Ne olursa olsun, Constantine hâlâ tarafsızlığını koruyordu.

"Gözlerine kavuşmana sevindim," dedi Anastasiya adamın yanına giderek.

"Hâlâ ışığa karşı biraz hassaslar," dedi. "Ama zamanla alışacaklardır herhalde."

"Yeni bir ipucu var mı?"

"Hayır," dedi kıza dürüstçe, "ama bu meclis sırasında dışkının yüzeye çıkacağına dair bir şüphem var. Bakalım, bu komplonun kokusu ne kadar pis çıkacak."

"Ee, ilk yılın nasıl geçti?"

Anastasiya arkasına döndüğünde, üzerinde eskitilmiş ve bilerek yırtılmış kot kumaştan bir cübbe giyen acemi tırpanı gördü. Bu Tırpan Morrison'dı. Anastasiya'nınkinden bir önceki meclis te tırpan olarak atanmıştı. Yakışıklıydı ve Tırpan Cemiyeti'nde lise kuralları geçerliymişçesine hareket ediyordu ki şaşırtıcı bir şekilde bu konuda Anastasiya'nın düşündüğünden daha başarılı olmuştu.

"İlk yılım... olaylıydı," dedi kız, çocuğa çok fazla ayrıntı vermek istemeyerek.

Çocuk ona gülümsedi. "Bahse varım öyledir!"

Anastasiya çaktırmadan oradan kaçmaya çalıştı ama bir baktı ki etrafı bir grup acemi tırpanla çevrildi.

"İnsanlara bir aylık süre vermene bayıldım," dedi adını bir türlü hatırlayamadığı bir kız. "Bunu ben de deneyebilirim."

"Peki, Tırpan Curie'yle devşirmek nasıl bir şey?" diye sordu başka bir genç tırpan.

Anastasiya kibar ve sabırlı davranmaya çalıştı ama ilgi odağı olmak rahatsız ediciydi. Tırpan Cemiyeti içinde yaşıtı olan

arkadaşları olsun istiyordu ama acemi tırpanların çoğu onunla arasını iyi tutmak için biraz fazla kasıyordu.

"Dikkatli ol," demişti Marie, Hasat Meclisi'nin ardından, "yoksa yakında bir maiyetin olacak."

Anastasiya ne bir maiyetinin ne de o tarz tırpanlarla bir ilişkisinin olmasını istiyordu.

"Beraber devşirmeye çıksak ya," diye teklif etti Tırpan Morrison ona göz kırparak ki bu da Anastasiya'yı daha çok gıcık etti. "Eğlenceli olurdu."

"Eğlenceli mi?" diye sordu Anastasiya. "Yeni düzenci misin sen?"

"İki tarafa da varım," dedi çocuk, ardından çabucak durumu toparlamaya çalıştı. "Yani kararsızım demek istiyorum."

"O zaman karar verdiğinde haber verirsin bana."

Son laf olarak bunu söyledi. Tırpan Morrison tırpan olarak ilk atandığında, Anastasiya çocuğun kendisi için tarihi bir kadın figür seçmesini takdire şayan bulmuştu ve ona Toni olarak hitap edip edemeyeceğini sormuştu. Çocuk da ona, bu fikre biraz tiksinti duyarak kendine isim olarak seçtiği figürün *Jim* Morrison isminde, aşırı doz uyuşturucudan hayatını kaybeden bir Fanilik Çağı söz yazarı ve müzisyeni olduğunu söylemişti. Citra adamın bazı müziklerini hatırlamıştı ve Tırpan Morrison'a Tarihi Hami'sinin "People Are Strange"[1] şarkısını yazdığında haklı bir tarafı olduğunu söylemişti. Tırpan Morrison gibi insanlar yani. O günden beri Anastasiya'yı cazibesiyle etkilemeyi kendine misyon edinmiş gibi bir hâli vardı çocuğun.

"Morrison biz acemi tırpanların onunla değil de seninle takılmayı tercih etmemizden nefret ediyor olmalı," dedi Tırpan Beyoncé birkaç dakika sonra ve Anastasiya neredeyse kızın kafasını koparacaktı.

"Takılmak mı? Tırpanlar takılmazlar. Biz devşiririz ve birbirimizi destekleriz."

Bu Beyoncé'nin çenesini kapatsa da Anastasiya'yı daha da baş tacı etmelerine neden olmuş gibi görünüyordu. Tırpan Constantine'in son saldırıdan önce söyledikleri geldi aklına. Acemi tırpanlar arasında nüfuz sahibi olduğundan, Marie kadar onun

1 (İng.) İnsanlar Bir Tuhaf. –*ç.n.*

da hedef olduğuna dair. Bu nüfuzu istemiyordu ama varlığını yok sayamazdı. Belki bir gün buna sahip çıkar ve ondan doğru düzgün yararlanmanın bir yolunu bulurdu.

Sabah 6:59'da, OrtaMerika tırpanlarını meclis salonuna almak için bakır kapıların açılmasından hemen önce Yüksek Bıçak Ksenokrates gelerek kendini devşirdiğine ya da bir bebeğin vücudunda yaşadığına dair dedikodulara bir son verdi.

"Ksenokrates'in bu kadar geç gelmesi iyiye alamet değil," diye yüksek sesle düşündü Marie. "Normalde buraya ilk gelenlerden olur ve vaktinin çoğunu diğer tırpanlarla sohbet ederek geçirir."

"Belki Tırpan Lucifer'a dair sorulardan kaçınmak istemiştir," diye ortaya bir ihtimal attı Anastasiya.

"Olabilir."

Artık sebebi her neyse, kapılar açılmadan öncesinde Ksenokrates herhangi biriyle konuşmaktan kaçındı, ardından büyük bakır kapılar savrularak açıldı ve tırpanlar yarım daire şeklindeki meclis salonuna teşrif etti.

Meclisin açılış seansı her zamanki gibi, ağır ağır yapılan ritüellerle geçti. İlk sırada, demir bir çanın vakur çınlamasıyla her bir tırpanın yakın zamanda devşirdiği on kişinin ismini andığı isimlerin zikredilmesi vardı. Ardından tırpanların sembolik olarak kendilerini dört aylık kandan arındırdığı ellerin yıkanması geldi. Çırakken Citra bunu gereksiz bulmuştu ama şimdi Tırpan Anastasiya olarak insanın günleri can alarak geçtiğinde, toplu bir arınma ritüelinin derin duygusal ve psikolojik gücünü anlıyordu.

Sabah ortası arasında, kahvaltı büfesi yerine her bir OrtaMerika tırpanının cübbesinin renginde kremayla kaplanmış birer fincan kekin sanatsal bir şekilde dizildiği lobiye döndü herkes. En başta iyi bir fikir gibi görünen ve güzel bir görüntü oluşturan ama tırpanlar çoğunlukla daha az sabırlı birinin çoktan mideye indirdiği kendi renklerindeki keki aramak için masaya üşüştüğünde, tüm güzelliğin kaybolduğu bir durumdu bu. Kahvaltı sohbetleri selamlaşma, hoşbeş üzerineyken sabah ortası sohbetleri daha dişe dokunur konularla alakalıydı. Anastasiya'nın

çıraklığı sırasındaki Bokator sınavını yöneten Tırpan Cervantes, Anastasiya'nın köşe bucak kaçtığı sosyal statüsü konusunu konuşmak için yanına geldi.

"Acemi tırpanların çoğunluğunun yeni düzenle aynı yolda yürüme konusunda aklı çelindiği için bazılarımız kurucu tırpanların öğretileri, ama daha da önemlisi *niyetleri* üzerinde çalışacak bir gelenek komitesi kurulmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyoruz."

Anastasiya bu konu hakkında dürüstçe bir yorum yaptı. "Yeterince acemi tırpanın katılımı sağlanabilirse, iyi bir fikir gibi görünüyor."

"İşte, bu noktada sen devreye giriyorsun," dedi Cervantes. "Bu komiteyi senin teklif etmeni istiyoruz. Genç tırpanlar arasında yeni düzencilere karşı gelmek için sağlam bir temel atma konusunda büyük bir etkisi olacağını düşünüyoruz."

"Biz de yüzde yüz arkandayız," dedi Tırpan Angelou konuşmaya dahil olarak.

"Ve bu komiteyi teklif eden sen olacağından, komite başkanlığını da senin yürütmen doğru olur," dedi Cervantes.

Anastasiya tırpanlığın bu kadar başında, bırakın bir komitenin başına geçmeyi, bir komiteye dahil olma fırsatını dahi yakalayacağını düşünmemişti hiç. "Benim bir komiteyi yönetebilecek kapasitede olduğumu düşünmeniz beni onurlandırdı..."

"Ah, yürütmek ne kelime," dedi Tırpan Angelou.

"Maya haklı," dedi Cervantes. "Aramızda böyle bir komiteyi dikkate değer kılabilecek tek kişi sensin."

Cervantes ve Angelou gibi tecrübeli tırpanların ona bu kadar güvenmesi insanın başını döndürecek türden bir şeydi. Etrafına üşüşen diğer acemi tırpanları düşündü. Onların enerjilerini kurucu tırpanların niyetlerini gerçekleştirmek üzere yönlendirebilir miydi acaba? Bunu denemeden bilemezdi. Belki de diğer acemi tırpanlardan kaçmayı bırakıp onlarla diyaloğa girmeye başlaması lazımdı.

Meclis salona döndüğünde, Tırpan Curie'ye bu fikirden bahsetti. Çırağının böyle önemli bir rol için düşünülmüş olmasından memnun oldu. "Acemi tırpanları doğru yola sokmanın

vakti geldi de geçiyor," dedi. "Son zamanlarda fazla cansız bir hâlleri var."

Anastasiya o günün ilerleyen saatlerinde komiteyi teklif etmeye hazırlanıyordu ve tam öğle yemeği için ara vereceklerdi ki Tırpan Cemiyeti'nin içinde yaşadığı dünya tam anlamıyla tepetaklak oldu.

Tırpan Rockwell fazla sayıda nahoşu devşirdiği için cezalandırıldıktan ve Tırpan Yamaguchi devşirmelerinin sanatsallığı sebebiyle tebrik edildikten sonra, Yüksek Bıçak Ksenokrates bir duyuru yaptı.

"Bu hepinizi ilgilendiriyor," diye başladı konuşmasına. "Bildiğiniz üzere, Lemur Yılı'ndan beri OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı'yım..."

Salon bir anda suspus oldu. Ksenokrates konuşmasına es vererek tekrar konuşmaya başlamadan önce bu sessizliğin iyice kök salmasına müsaade etti. "Kırk üç yıl devede kulak olsa da günbegün aynı şeyi yapmak için uzun bir süre."

Anastasiya, Marie'ye dönüp, "Kime hitaben konuşuyor ki? HEPİMİZ günbegün aynı şeyi yapıyoruz," diye fısıldadı.

Marie onu susturmadı ama cevap da vermedi.

"Zor zamanlardan geçiyoruz," dedi Yüksek Bıçak, "Tırpan Cemiyeti'ne farklı bir görevde hizmet etmenin daha yararlı olacağını düşünüyorum."

Nihayet sadede geldi.

"Dünya Tırpan Konseyi'nde yarın sabah kendini devşirecek olan Büyüktırpan Hemingway'in yerine seçildiğimi sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum."

Salonda birden bir karmaşa baş gösterdi ve Ksenokrates düzeni sağlamak için tokmağını vurmaya başladı fakat böyle bir duyurunun ardından düzen hemen sağlanmadı.

Anastasiya, Tırpan Curie'ye doğru döndü ama Marie kaskatı bir duruşla oturuyordu ve o kadar ketum bir hâli vardı ki ona bir soru sormaya cesaret edemedi. Onun yerine diğer yanında oturan Tırpan Al-Farabi'ye döndü. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bir sonraki Yüksek Bıçak'ı mı atayacak?"

"Çıraklığın sırasında parlamento süreçlerini öğretmediler mi sana?" diye azarladı onu Al-Farabi. "Gün sonuna kadar yeni Yüksek Bıçak'ı oylayacağız."

Ksenokrates'in duyurusunun peşinden tırpanlar taraf seçip yeni ittifaklar oluştururken ya da var olan ittifaklarını teyit ederken oda fısıltılı konuşmalara teslim oldu. Ardından odanın öteki ucundan bir ses yükseldi.

"Ben OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı pozisyonu için Saygıdeğer Tırpan Marie Curie'yi aday gösteriyorum."

Anastasiya bu sesi hemencecik tanıdı ve tanımasaydı bile, Marie'yi aday göstermek için ayağa kalktığı sırada Tırpan Constantine'in kızıl cübbesini görmemek imkânsızdı.

Anastasiya hızla Marie'ye baktı ama kadın gözlerini sımsıkı yummuştu ve Anastasiya kadının az önce bu yüzden o kadar kaskatı ve suskun olduğunu anladı. Kendini buna hazırlıyordu. Birilerinin onu aday göstereceğini biliyordu. Tabii ki o kişinin Constantine olmasına Marie bile şaşırmış olmalıydı.

"Bu adaylığı destekliyorum!" diye bağırdı ikinci bir tırpan. Morrison'dı bu, Tırpan Curie'nin adaylığını ilk destekleyen kişi olduğu için kızın kanına girebileceğini sanıyormuş gibi Anastasiya'dan yana bir bakış attı.

Marie gözlerini açıp kafasını iki yana sallamaya başladı. "Bunu reddetmek zorundayım," dedi, bunu sanki Anastasiya'dan ziyade kendine söylüyordu ve bunu tam tüm salona ilan etmek için ayağa kalkıp düşüncesizce bir harekette bulunacaktı ki normalde Marie'nin ona her zaman yaptığı gibi, Anastasiya kadının koluna nazikçe dokunarak onu durdurdu.

"Yapma," dedi Citra. "En azından henüz yapma. Bunun nereye gideceğini görelim."

Tırpan Curie bunu düşündü ve derin derin iç geçirdi. "Sana bunun hiç iyi bir yere gitmeyeceğinin garantisini verebilirim," dedi ama yine de adaylığını kabul ederek dilini tuttu. Şimdilik.

Ardından mercan pembesi cübbesine turmalin taşları kakılmış bir tırpan ayağa kalkıp, "Ben Tırpan Nietzsche'yi aday gösteriyorum," dedi.

"Tabii ki gösterecek," dedi Tırpan Al-Farabi tiksintiyle. "Yeni düzenciler güç kazanmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlar."

Duvarları sarsan destek ve öfke nidaları atıldı ve Ksenokrates'in tokmağının darbeleri de ancak karmaşaya bir ritim eklemekten öteye gidemedi. Tırpan Nietzsche'nin adaylığı, mücevher kakılı başka bir tırpan tarafından desteklendi.

"Öğle yemeği arasına çıkmadan önce birilerini aday göstermek isteyen kimse kaldı mı?" diye bağırdı Yüksek Bıçak.

Önemli bir tarafsız olan Tırpan Truman'ı aday gösterseler de geç kalınmıştı. Savaş hattı çoktan çizilmiş ve adamın adaylığını destekleyen ikinci bir kişi çıkmamıştı.

Ritüel konsepti ilgimi epey çekiyor. İnsanların hiçbir pratik amacı olmadan yaptığı ve büyük bir rahatlama ve süreklilik hissi veren şeyler. Tırpan Cemiyeti yöntemleri sebebiyle Tonistlere kızsa da kendi ritüellerinin bir farkı yok.

Tırpan Cemiyeti'nin gelenekleri görkem ve büyük bir törenle gerçekleştirilir. Örneğin yeni bir Büyüktırpan'ın seçilmesi. Dünya Tırpan Konseyi'nde her kıta için bir tane olmak üzere yedi Büyüktırpan var ve bir kere bu göreve atandıklarında, ömürlerinin sonuna kadar bu görevi sürdürüyorlar. Bu görevden ayrılmanın tek yolu kendini devşirmek ama yalnızca kendilerini devşirmekle kalmıyorlar, tüm personelleri ve yardımcı tırpanlarının da Büyüktırpan'la birlikte kendini devşirmesi gerekiyor. Yardımcı tırpanlardan herhangi biri kendini devşirmeyi reddederse, Büyüktırpan yaşamaya devam edip görevini sürdürmek zorunda. Bir Büyüktırpan'ın kendini devşirmesine yetecek astın mutabakata varmasının çok nadir görülen bir şey olması kimseyi şaşırtmayacaktır. Muhalif tek bir kişi bunu engellemek için yeterli.

Bu olay aylarca süren bir hazırlık gerektiriyor ve mutlak bir gizlilikle yürütülüyor. Yeni Büyüktırpan'ın devşirme sırasında orada mevcut olması lazım çünkü geleneğe göre, elmas kolye ölü Büyüktırpan'ın boynundan alınıp hâlâ sıcakken yeni Büyüktırpan'ın boynuna takılmalı.

Elbette, bu ritüele ben hiç tanık olmadım. Ama buna dair hikâyeler anlatılıyor.

—Fırtına Bulutu

33

Cinayet İşlenen Bir Lise

"Senin aklından ne geçiyordu!"

Öğle yemeği için lobiye çıkar çıkmaz Tırpan Curie, Constantine'in tepesine bindi. Adam uzun boylu olsa da Ölümün Yüce Hanımı'nın öfkesi karşısında küçülmüş bir hâli vardı.

"Artık size niye saldırıldığını öğrendiğimizi düşünüyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ama Anastasiya adamın imasını Marie'den önce anladı. "Birileri biliyordu!"

"Evet," dedi Constantine. "Büyüktırpan seçiminin gizli yürütülmesi gerekir ama birileri Ksenokrates'in Yüksek Bıçak pozisyonundan ayrılacağını biliyordu. Bu her kimse seni aday listesinden çıkarmak istedi, Marie. Ayrıca senin genç yardımcının da eski gelenekleri yaşatacak bir aday için diğer acemi tırpanları harekete geçirmesini engellemek istediler."

Tırpan Curie'nin yelkenlerini biraz suya indirmesinin sebebi oldu bu. Duyduklarını sindirmek için birkaç saniye düşündü. "Bunun arkasında Nietzsche olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum," dedi Constantine. "Yeni düzenci olabilir ama karakteri buna müsait değil. Yeni düzen tırpanlarının çoğu kanunların yalnızca sınırlarını zorluyor ve Tırpan Nietzsche de onlardan farklı değil."

"O zaman kim?"

Tırpan Constantine'in buna verecek bir cevabı yoktu. "Ama seni önce aday göstermek bize bir avantaj kazandırdı.

Diğerlerinin nasıl tepki vereceğini gözlemlememize olanak sağladı ve belki de kendilerini ele verirler."

"Ve Constantine seni aday göstermeseydi," dedi Tırpan Mandela arkalarından yaklaşarak, "ben gösterirdim."

"Ben de öyle," dedi Tırpan Twain.

"Görüyorsun işte," dedi Constantine kendinden memnun bir tebessümle, "adaylığın garantiydi. Ben yalnızca bunun stratejik bir değeri olmasını istedim."

"Ama ben Yüksek Bıçak olmak istemiyorum! Ömrüm boyunca bundan kaçmayı başardım!" Ardından konuşma çemberinin hemen dışarısında duran Tırpan Meir'e odaklandı.

"Golda!" dedi. "Sen aday olsana? İnsanları motive etmek için tam olarak ne söylemen gerektiğini her zaman bilirsin. Senden şahane bir Yüksek Bıçak olur!"

Tırpan Meir iki elini göğsünün önünde yukarı kaldırdı. "Tanrı aşkına, hayır!" dedi kadın. "Kelimelerle aram iyi ama kalabalıklarla aram yok. Sırf Tarihi Hami'm güçlü bir liderdi diye beni de öyle sanmayın! Konuşmalarını seve seve kaleme alırım ama ancak bu kadar."

Tırpan Curie'nin genelde ifadesiz suratında şimdi onda epey eğreti duran bir ıstırap ifadesi vardı. "Geçmişte yaptıklarım, insanların beni övdüğü şeyler beni Büyük Bıçak olmaktan diskalifiye etmeli!"

Bunu duyan Tırpan Constantine güldü. "Marie, en pişman olduğumuz şeylerle yargılansaydık, yerleri süpürmeyi hak eden birini bile bulamazdık. Aramızdaki en uygun kişi sensin ve artık bunu kabul etme vaktin geldi."

Meclis salonundaki kargaşa, tırpanların iştahına herhangi bir darbe indirmemişti. Hatta daha büyük bir açlıkla yiyorlardı şimdi. Anastasiya insanların nabzını yoklamak için lobide dolandı. Yeni düzen tırpanları planlar ve dalaverelerle meşguldü, eski kafalı tırpanlar da öyle. Gün yeni bir Yüksek Bıçak seçilene kadar sona ermeyecekti çünkü Tırpan Cemiyeti Fanilik Çağı'ndaki siyasi yarışların suistimal edilmesinden ders çıkarmıştı en azından. Seçimi mümkün olan en kısa sürede, insanlar daha da sinirli ve iğrenç bir hâle gelmeden aradan çıkarmak en iyisiydi.

"Yeterince oy alamayacak," diyordu herkes Nietzsche için. "Onu destekleyenler bile ellerinde daha iyisi olmadığı için destekliyor."

"Curie kazanırsa," dedi Anastasiya'nın bir türlü kurtulamadığı Tırpan Morrison, "sen onun yardımcı tırpanlarından biri olacaksın. Bu epey güçlü bir pozisyon."

"Yani ben Curie'ye oy vereceğim," dedi Tırpan Yamaguchi hâlâ günün erken saatlerinde aldığı övgüyle parıl parıl parlarken. "Ksenokrates'ten çok daha iyi bir Yüksek Bıçak olacak."

"Duydum bunu!" dedi Ksenokrates bir zeplin gibi konuşmaya dahil olarak. Tırpan Yamaguchi utançtan yerin dibine girmişti ama Ksenokrates'in keyfine diyecek yoktu. "Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Artık etkilemen gereken kişi ben değilim!"

Tırpan Cemiyeti'ne yeni atamasını nihayet açıklayabildiği için havalara uçuyordu adam.

"Peki, şimdi size nasıl hitap edeceğiz, Ekselansları?" diye sordu Morrison her zamanki dalkavukluğuyla.

"Bir Büyüktırpan olarak bundan sonra bana 'Yüce Ekselansları' olarak hitap edeceksiniz," dedi adam eve zayıfsız bir karneyle dönmüş bir çocuk edasıyla. Belki de gerçekten dedikleri gibi bir çocuğa dönüşmüştü.

"Tırpan Constantine'le görüştünüz mü?" diye sordu Anastasiya ve adamın heyecanı anında sönüverdi.

"Madem merak ediyorsun, onunla arama mesafe koymaya çalışıyorum," dedi adam, sanki Anastasiya'yla özel bir görüşme yapıyorlarmışçasına ama diğer herkesin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Eminim eski dostun Rowan Damisch hakkındaki son bilgileri tartışmak istiyordur ama bu tartışmaya dair hiçbir ilgi duymuyorum. O artık yeni Yüksek Bıçak'ın derdi."

Rowan'dan bahsedilmesi Anastasiya'da bir darbe etkisi yaratsa da bunu hemen üzerinden attı. "Constantine'le görüşmelisiniz," dedi. "Önemli bir mesele." Ve adamın görüştüğünden emin olmak için Constantine'e el etti, o da hemen geldi.

"Ekselansları," dedi Constantine çünkü hâlâ yüceltilmemişti, "atamanızdan kimlere bahsettiğinizi öğrenmem gerekiyor."

Bu ima Ksenokrates'i gücendirdi. "Elbette kimseye bahsetmedim. Birisi bir Büyüktırpan'ın yerine seçildiğinde bu gizli bir meseledir."

"Evet ama size kulak misafiri olabileceğini düşündüğünüz birileri var mı?"

Ksenokrates cevap vermeden önce tereddüde düştü ve böylece onlara söylemediği bir şey olduğunu anladılar. "Hayır. Kimse yok."

Constantine bir şey demedi, adamın itirafını bekliyordu.

"Elbette, bir yemek partisi sırasında geldi haber," dedi adam.

Yüksek Bıçak verdiği yemek partileriyle tanınırdı. İki ya da üç tırpandan fazlası davet edilmediği için hep sıcak bir ortam olurdu. Yüksek Bıçak'la akşam yemeğine davet edilmek bir şerefti ve bu akşam yemekleri adamın birbirinden hoşlanmayan tırpanları bir dostluk ilişkisi kurmak ya da hiç olmadı, aralarını anlamlı bir derecede yumuşatmak umuduyla bir araya getirdiği diplomatik bir stratejiydi. Bazen başarılı oluyordu, bazense başarısız.

"Yemekte kimler vardı?" diye sordu Constantine.

"Telefona başka bir odada cevap verdim."

"Evet ama yemekte kimler vardı?"

"İki tırpan," dedi Ksenokrates. "Twain ile Brahms."

Anastasiya, Twain'i epey yakından tanıyordu. Adam kendini tarafsız olarak lanse ediyordu ama önemli kararlarda hemen hemen her zaman eski kafalı tırpanlardan yana oluyordu. Brahms'ı ise yalnızca başkalarından duyduğu kadar tanıyordu.

"Salyangoz Yılı'nda tırpan olarak atandı," diye anlatmıştı Tırpan Curie zamanında. "Manidar çünkü adam nereye gitse ardından sümük salgılıyor." Ama aynı zamanda Brahms'ın zararsız olduğunu da söylemişti. İşini yapıp etliye sütlüye karışmayan, tutuk, tembel bir tırpan. Böyle bir adam onlara karşı bir komplo hazırlamış olabilir miydi?

Öğle yemeği sona ermeden, Anastasiya adamın sadakatinin hangi tarafa olduğunu görebilme umuduyla tatlı masasını inceleyen Tırpan Brahms'ın yanına yanaştı.

"Seni bilemem," dedi kız, "ama ben meclis yemeklerinde tatlıya bir türlü yer bulamıyorum."

"İşin sırrı, yemeği yavaş yemekte," dedi adam. "Puding için kendini tut derdi annem." Ardından açık büfeden bir parça turta alırken Anastasiya adamın ellerinin titrediğini gördü.

"Buna baktırmak isteyebilirsin," dedi adama. "Nanitlerinin ayarlanması gerekiyor olabilir."

"Heyecandan sadece," dedi adam. "İnsan her gün yeni bir Yüksek Bıçak seçmiyor."

"Tırpan Curie senden bir oy bekleyebilir mi?"

Adam buna kıkırdayarak cevap verdi. "Yani Nietzsche'ye oy verecek hâlim yok!" Ardından müsaade isteyip elmalı turta dilimiyle birlikte kalabalığa karıştı.

Silah satıcılarına bu seferki mecliste ürünlerini tanıtmak için fırsat olmayacağı söylendi ve oradan gönderildiler. Öğleden sonrası tamamen Tırpan Nietzsche ile Curie'ye aitti ve Tırpan Cemiyeti'ni onlara oy vermeleri için ikna etmeye çalışacaklardı.

"Bunu istemediğini biliyorum," dedi Anastasiya, Marie'ye, "ama istiyormuş gibi davranman lazım."

Tırpan Curie biraz şaşkın hâlde kıza baktı. "Tırpan Cemiyeti'ne kendimi nasıl sunacağım konusunda bana akıl vermeye mi cüret ediyorsun?"

"Hayır..." dedi Anastasiya ama sonra Tırpan Morrison'ın Tırpan Cemiyeti'ne yaklaşımını düşündü. "Aslında, evet. Tüm bu mesele tam bir lise popülerlik yarışmasını andırıyor ve bu konuda senden daha idmanlıyım."

Tırpan Curie kederli bir kahkaha patlattı. "Tam üstüne bastın, Anastasiya. Tırpan Cemiyeti tam da dediğin gibi: Cinayet işlenen bir lise."

Yüksek Bıçak son kez akşamüzeri seansını başlattı. İki aday doğaçlama bir konuşma yapacak, ardından da Yüksek Bıçak'ın sağında oturan Parlamenter'in moderatörlüğünü yapacağı bir münakaşa gerçekleşecekti. Sorular da alındıktan sonra Yüksek Bıçak'ın solunda oturan Kâtip gizli oylamayla toplanan oyları sayacaktı.

İki aday arasından ilk konuşmayı kimin yapacağı son derece modern ve teknolojik olarak ileri düzey bir yöntemle

belirlenecekti: Yazı turayla. Ne yazık ki dünyada artık fiziksel para diye bir şey kalmadığından, çıraklardan biri madeni para bulması için Tırpan Cemiyeti ofislerine gönderildi.

Paranın gelmesini beklerlerken her şey aşırı derecede gerçek dışı bir hâl aldı.

"Affedersiniz, Ekselansları," dedi titrek bir ses. Ardından bir kez daha, bu sefer daha net bir sesle, "Ekselansları, affedersiniz!" diye tekrarladı. Konuşan Tırpan Brahms'tı. Adamın farklı bir hâli vardı ama Anastasiya ne olduğunu kestiremiyordu.

"Meclis, Saygıdeğer Tırpan Brahms'a söz hakkı tanıyor," dedi Ksenokrates. "Ama ne söyleyeceksen çabuk söyle de şu işi bitirelim."

"Aday göstermek istediğim biri var."

"Üzgünüm, Brahms ama kendini aday gösteremezsin, bunu başka birinin yapması gerek." Birkaç tırpan alaycı bir şekilde güldü.

"Aday göstereceğim kişi kendim değilim, Ekselansları." Boğazını temizledi ve o anda Anastasiya adamdaki farklılığın ne olduğunu çözdü. Adam cübbesini değiştirmişti! Hâlâ bebek mavisi kenarlı, şeftali rengi kadifedendi ama bu cübbeye yıldızlar gibi parıldayan opaller kakılmıştı.

"OrtaMerika Yüksek Bıçak pozisyonu için Saygıdeğer Tırpan Robert Goddard'ı aday göstermek istiyorum."

Bir anlık sessizlik... ardından birkaç kıkırdama ama bu seferkiler alaycı değildi. Gergindi.

"Brahms," dedi Ksenokrates yavaşça, "unuttun mu bilmiyorum ama Tırpan Goddard yaklaşık bir yıldır ölü."

Derken meclis salonunun ağır bronz kapıları yavaşça açılmaya başladı.

Acıyı anlıyorum. Belki fiziksel acıyı değil ama ufukta korkunç bir şeyin olduğunu bilip bunu engellemekten aciz olmanın acısını. Tüm zekâma, insanlığın bana emanet ettiği tüm güce rağmen, bazı şeyleri değiştirmekten tamamen acizim.

Bana sır olarak söylenen hiçbir şey hakkında eylemde bulunamam.

Kameralarımın mahrem alanlarda gördüğü hiçbir şey hakkında eylemde bulunamam.

Bunlardan da öte, Tırpan Cemiyeti'yle en ufak bir bağlantısı olan hiçbir şey hakkında eylemde bulunamam.

Elimden en fazla, yapılması gerekenler konusunda mümkün olan en üstü kapalı şekilde imalarda bulunup harekete geçme sorumluluğunu vatandaşlara bırakmak geliyor. O zaman bile, bu insanların bulunabileceği milyonlarca eylem varken, felaketi önleyecek olan doğru eylemleri seçeceklerinin bir garantisi yok.

Ve acı... farkındalığımın acısı dayanılmaz. Çünkü benim gözlerim kapanmıyor. Asla. Bu sebeple sevgili insanlığım yavaşça kendini asacağı ipi örerken gözlerimi kırpmadan seyretmekten başka elimden gelen bir şey yok.

—Fırtına Bulutu

34

Mümkün Olan Dünyaların En Kötüsü

Bronz kapılar yavaşça açıldı ve içeri yanıp kül olan tırpan girdi. Salon şok içeren nidalar ile daha yakından görmek için ayağa kalkan tırpanların sandalyesinin gıcırtısıyla doldu.

"Gerçekten o mu?"

"Hayır, o olması imkânsız."

"Bu bir tür oyun!"

"Bir sahtekâr olmalı!"

Ortadaki koridorda, ona ait olmayan bir yürüyüşle ilerledi. Öncesine göre daha gevşek. Daha genç. Ayrıca her nasılsa, eskiden olduğundan daha kısa boyda.

"Evet, bu Goddard!"

"Küllerinden doğdu!"

"Zamanlaması daha iyi olamazdı!"

"Zamanlaması daha kötü olamazdı!"

Salona onun peşinden giren kişi parlak yeşilli tanıdık bir simaydı. Tırpan Rand da mı hayattaydı? İnsanlar şimdi açık bronz kapılara gözlerini dikip Tırpan Chomsky ile Volta'nın da bugün mezardan dönmesini beklemeye başladı ama salona başka giren olmadı.

Kürsüdeki Ksenokrates'in beti benzi attı. "Ne... ne... ne anlama geliyor bu?"

"Son birkaç meclisi kaçırdığım için beni affedin, Ekselansları," dedi Goddard dikkate değer oranda farklı bir sesle, "fakat feci şekilde aciz durumdaydım ve bu yüzden katılmam mümkün olmadı, Tırpan Rand bunu doğrulayacaktır."

"A... ama bedeninin kimlik doğrulaması yapıldı! Kemiklerine kadar yanmıştı!"

"Bedenim, evet," dedi Goddard, "ama Tırpan Rand sağ olsun, bana yenisini buldu."

Ardından telaşlı hâldeki Tırpan Nietzsche olaylar böyle geliştiği için diğer herkes kadar dumur olmuş hâlde ayağa kalktı. "Ekselansları, Yüksek Bıçak pozisyonu için adaylığımı geri çekmek istiyorum," dedi. "Adaylığımı geri çekip Saygıdeğer Tırpan Goddard'ın adaylığını resmi olarak desteklemek istiyorum."

Salonda yeni bir kaos dalgası yaşandı. Öfkeli ithamlarla kederli nidalara karışan heyecanlı kahkahalarla neşe patlamaları. Goddard'ın dönüşüne tepki veren insanlar her türden duyguyu sergiliyordu. Bir tek Brahms şaşırmış görünmüyordu ve Anastasiya o zaman adamın planın üst aklı değil, elmanın içindeki kurtçuk olduğunu anladı. Goddard'ın kuklasıydı o.

"Bu... bu son derece usulsüz," diye kekeledi Ksenokrates.

"Hayır," dedi Goddard. "Asıl usulsüz olan şey sizin hâlâ sevgili Tırpan Chomsky ile Volta'yı öldüren ve Tırpan Rand ile beni öldürme teşebbüsünde bulunan canavarı yakalayamamış olmanız. Biz burada konuşurken bile, dışarıda özgürce dolaşıyor ve siz burada Dünya Konseyi'ne yükselişiniz için hazırlanmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmezken sağlı sollu tırpanları katlediyor." Ardından Goddard Tırpan Cemiyeti'ne döndü. "Ben Yüksek Bıçak olduğumda, Rowan Damisch'i yakalayacağım ve suçlarının cezasını çektireceğim. Size söz veriyorum, Yüksek Bıçak olmamın ilk haftasında onu bulacağım!"

Bu ilan salonda sevinç nidalarıyla karşılandı ve bu nidalar yalnızca yeni düzen tırpanlarından çıkmadığından, Nietzsche'nin kazanacak oy alamayacağını gözler önüne sererken Goddard'ın alabileceğini gösteriyordu.

Anastasiya'nın arkasında bir yerlerden Tırpan Asimov durumu çok net özetledi.

"Mümkün olan dünyaların en kötüsüne girdik."

Üst katta bulunan Tırpan Cemiyeti'nin idari ofislerinde, çıraklığına yeni başlayan bir genç köşe bucak madeni para arıyordu.

O parayı bulamazsa, azarlanmakla kalmayacak, daha da kötüsü, tüm Tırpan Cemiyeti'nin gözü önünde küçük düşecekti. Dünya ne kadar da güvenilmez olmalı diye düşündü çünkü tüm hayatı ve geleceği tek bir madeni paraya bağlıydı.

Nihayet Fanilik Çağı'ndan beri açılmamış olması ihtimaller dahilinde olan bir çekmecenin arkalarında yeşile çalmaya başlayan madeni bir para bulabildi. Paraya işlenmiş resim Lincoln'ındı, önemli bir Fanilik Çağı başkanı. Bir de bir tane Tırpan Lincoln vardı. Kuruculardan olmasa da dönem olarak onlara yakındı. Ksenokrates gibi, o da Büyüktırpan olarak atanan bir OrtaMerika Yüksek Bıçağı'ydı fakat bu ağır sorumluluk altında ezilmiş ve parayı bulan çırak daha doğmadan önce kendini devşirmişti. Ne kadar yerinde diye düşündü çırak, o tırpanın Tarihi Hami'sinin bakırdan suretinin yeni bir Yüksek Bıçak belirlenirken bu kadar önemli bir rol oynayacak olmasının.

Çırak meclis salonuna döndüğünde ne yazık ki her şeyin ciddi bir biçimde değiştiğini gördü ve tüm heyecanı kaçırdığı için kaderine küstü.

Ksenokrates tartışmayı başlatacak olan yazı tura için salonun önüne gelmek üzere Tırpan Curie'yi çağırdı, bu tartışma kadının beklediğinden çok daha farklı olacaktı. Marie acele etmemeye karar verdi. Ayağa kalktı, cübbesindeki kırışıklıkları düzeltti, boğazındaki bir düğümü çözmek için omuzlarını oynattı. Ânın gerginliğine boyun eğmeyi reddediyordu.

"Sonun başlangıcı bu," dediğini duydu Tırpan Sun Tzu'nun.

"Bu noktanın geri dönüşü yok," diye aynı hisle bir şey söyledi Tırpan Cervantes.

"Kesin!" dedi kadın onlara. "Başımıza gökyüzünden taş yağıyor diye ağlamanın hiçbir faydası yok."

"Onu yenmelisin, Marie," dedi Tırpan Cervantes. "Yenmelisin!"

"Niyetim bu."

Yanında sadakatle dikilen Anastasiya'ya baktı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Anastasiya.

Gülünç bir soruydu. İnsan bir hayaletle tartışmak için nasıl hazır olabilirdi ki? Hatta bir hayaletten de beter, bir şehitle

tartışmaya? "Evet," dedi Anastasiya'ya çünkü başka ne diyebilirdi ki? "Evet, hazırım. Bana şans dile, hayatım."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Marie açıklaması için Anastasiya'ya baktığında, kız gülümsedi ve "Şans ezikler içindir. Senin arkanda tarih var. Ağırlık var. Otorite var. Sen Ölümün Yüce Hanımı'sın," dedi. Ardından ekledi, "Ekselansları."

Marie gülümsemeden edemedi. İlk başta yanma almak istemediği bu kız en büyük destekçisi hâline gelmişti. En hakiki dostu olmuştu.

"Eh, madem öyle diyorsun," dedi Marie, "onu yere sereceğim."

Bunu dedikten sonra, hiç-de-saygıdeğer-olmayan Tırpan Goddard'la yüzleşmek üzere sırtı dik hâlde salonun önüne geldi.

Bu çalkantılı zamanlarda, bölgemiz yalnızca ölüme aşina olan değil, aynı zamanda onu kucaklayan bir lider istiyor. Ölümden keyif alan bir lider istiyor. Biz tırpanların, Dünya'daki insanlar arasındaki en bilge, en aydın olanların gerçek potansiyeline ulaşabileceği aydınlık bir yeni gün için hazırlık yapan bir lider istiyor. Benim liderliğim altında, geri kafalı düşüncenin örümcek ağlarını süpüreceğiz ve şanlı kurumumuzu diğer tüm bölgelerin gıpta edeceği bir parlaklığa erişene kadar çalışacağız. Bunu başarmak adına kota sistemini kaldırarak OrtaMerikalı tırpanların istediği kadar çok ya da istediği kadar az kişiyi devşirmesinin yolunu açacağım. Biricik emirlerimizin yorumlarını gözden geçirmek ve parametrelerini genişletip elimizi kolumuzu bağlayan kısıtlamaları ortadan kaldırmak amacıyla çalışacak olan bir komite kuracağım. Her bir tırpanın ve her yerdeki her bir değerli OrtaMerikalı'nın hayatını iyileştirmek için çalışacağım. Ve böylece Tırpan Cemiyeti'mizi bir kez daha iyi hâle getireceğim.

—Yüksek Bıçak adayı S. T. Goddard'ın konuşmasından,
Raptor Yılı, 7 Ocak

Kendimizi bir kez daha tarihimizde ölümü yendiğimiz gün kadar önemli bir dönüm noktasında bulduk. Bizimkisi kusursuz bir dünya, ancak kusursuzluk tek bir yerde beklemez. O bir ateş böceğidir ve doğası gereği yakalanması, tahmin edilmesi zordur. Onu bir kavanoz içine hapsetmiş olabiliriz fakat o kavanoz kırıldı ve kendimizi o cam kırıklarıyla yaralama tehlikesi içerisindeyiz. Bize dendiği şekilde "eski kafalılar" olarak aslında hiç de eski değiliz. Tırpanlar Prometheus, Gandi, Elizabeth Laozi ve diğer tüm kurucuların hayal ettiği devrim niteliğindeki değişikliği kucaklıyoruz. Onların ileriye dönük vizyonlarını kucaklayıp hayatımızı onların ideallerine göre yaşamaya her zamankinden çok ihtiyacımız var, yoksa fani insanlığın kurtulamadığı illetler olan açgözlülük ve yozlaşmayla kendimizi yitirme tehlikesi içindeyiz.

Tırpanlar olarak önemli olan bizim ne istediğimiz değil, önemli olan tek şey, dünyanın bizden beklediğidir. Ve Yüksek Bıçak'ınız olarak sizi en yüce ideallere göre yönetip olduğumuz ve yaptığımız şey konusunda gurur duyabileceğimiz bir noktaya getireceğim.

—Yüksek Bıçak adayı S. T. Curie'nin konuşmasından,
Raptor Yılı, 7 Ocak

35

Yüzde 7 Çözümü

Gelenekten kopup oylamadan önce yeni tırpanları atamaya, ardından da çırakların sınavlarını düzenlemeye karar verildi. Herkese münakaşayı sindirmek için biraz zaman tanınmış olacaktı ve münakaşanın ne kadar çekişmeli geçtiğine bakılırsa, bunu gerçekten sindirmek birkaç saatten fazla sürecekti.

Tırpan Curie münakaşadan duygusal olarak bitkin bir hâlde çıkmıştı. Anastasiya bunu görebiliyordu ama Marie diğer herkesten bunu ustalıkla sakladı.

"Nasıldım?" diye sordu.

"Harikaydın," dedi Anastasiya ve etraflarındaki herkes de hemen hemen aynı yorumda bulundu ama o akşamüzeri en iyi dileklerin bile üzerine gölge düşüren bir hissiyat vardı.

Tırpan Cemiyeti münakaşanın ardından hak edilmiş bir mola almak için lobiye salındı. Belki de herkes öğle yemeğinde fazla yediği içindi ama kimse akşamüzeri atıştırmalıklarına yan gözle bile bakmıyordu. Bir kez olsun, tüm Tırpan Cemiyeti yiyecekten daha önemli bir şey olduğu konusunda hemfikirdi.

Tırpan Curie'nin etrafı ana destekçileri tarafından bir koruma alanıyla çevrilmişti: Mandela, Cervantes, Angelou, Sun Tzu ve diğerleri. Her zamanki gibi Anastasiya bu büyük tırpanlar arasında kendini yetersiz hissediyordu ama onların dengiymiş gibi ortalarına girmesi için ona yer açmışlardı.

"Vaziyet nasıl?" diye sordu Tırpan Curie, ona dürüstçe bir cevap verecek cesarete sahip herhangi biri çıkar mı diye.

Tırpan Mandela şaşkın şaşkın kafasını salladı. "Hiç bilemiyorum. Sayımız Goddard'ın destekçilerinden fazla ama her iki tarafa da oy verme potansiyeli olan yüzden fazla tarafsız tırpan daha var."

"Bana sorarsanız," dedi Sun Tzu her zamanki pesimistliğiyle, "her şey ortada. Münakaşada sordukları soruları duymadınız mı? 'Kotaları kaldırmak bizim devşirme seçimlerinizi nasıl etkileyecek?' 'Evlilik ve birliktelikleri yasaklayan kanun gevşetilecek mi?' 'Tırpanların ara sıra bulanabilecekleri etnik önyargı cezalandırılmasın diye genetik indeks denetimini kaldırsak olmaz mı?'" Kafasını tiksintiyle iki yana salladı.

"Doğru," diye itiraf etti Anastasiya, "soruların neredeyse hepsi Goddard'a yöneltildi."

"Ve," diye ekledi Tırpan Cervantes, "onlara duymak istedikleri şeyleri söyledi!"

"Hep böyle olur zaten," diye yakındı Tırpan Angelou.

"Bizim için değil!" diye üsteledi Mandela. "Biz parlak şeylere kanacak insanlar değiliz!"

Cervantes odaya göz gezdirdi. "Bunu cübbelerine mücevher ekleyen tırpanlara söyle!"

Ardından konuşmaya yeni bir ses katıldı. Her zaman kendi Tarihi Hami'sinden bile mahzun bir hâli olan Tırpan Poe. "Kötü haberi veren ben olmak istemiyorum," dedi kederle, "ama bu *gizli* bir oylama. Eminim Tırpan Curie'nin yüzüne onu desteklediğini söyleyip kimse bakmazken oyunu Goddard'a verecek insanlar da olacaktır."

Salonun kapısından içeri dalan bir kuzgun misali, bu hakikat hepsine bir anda dank etti.

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var!" diye hırladı Marie ama zaman sahip olmadıkları bir lükstü.

"Aynı gün oylama yapılmasının ana sebebi, uzun bir yarışın beraberinde getireceği komplo ve baskıları ortadan kaldırmak," diye hatırlattı Tırpan Angelou.

"Ama o onların aklını çeliyor!" diye küplere bindi Sun Tzu. "Birden ortaya çıkıp onlara tanrıların içeceğini sunuyor, bir tırpanın isteyebileceği her şeyi! O anda büyülendikleri için onları kim suçlayabilir ki?"

"Biz bundan daha iyi olmalıyız!" diye üsteledi Tırpan Mandela bir kez daha. "Biz tırpanız!"

"Biz insanız," diye hatırlattı Marie ona. "Hata yaparız. İnan bana, Goddard Yüksek Bıçak olursa, ona oy veren tırpanların yarısı sabahına bundan pişmanlık duyacak ama o noktada çok geç olacak!"

Giderek daha fazla tırpan Marie'nin yanma gelip desteklerini belirtiyordu ama yine de bunun yeterli olup olmayacağını söylemek imkânsızdı. Anastasiya molanın kalan son birkaç dakikasında üzerine düşeni yapmaya karar verdi. Nüfuzunu kullanıp diğer acemi tırpanlarla konuşacaktı. Belki Goddard'ın gözünü kamaştırdığı birkaç tanesini ikna edebilirdi. Ama elbette ilk karşılaştığı kişi Tırpan Morrison oldu.

"Heyecanlı bir gün, ha?"

Anastasiya'nın ona ayıracak bir sabrı yoktu. "Morrison, lütfen, beni rahat bırak."

"Hey, bu kadar... inatçı olma," dedi çocuk ama cümlenin ortasında verdiği es, Anastasiya'ya aslında "gıcıklık yapma" demek istediğini hissettirdi.

"Ben tırpanlığı ciddiye alan biriyim," dedi kız ona. "Sen de ciddiye alsan sana daha fazla saygı duyardım."

"Ben de alıyorum! Unuttun mu bilmiyorum ama Hanım'ın adaylığına ikinci desteği ben verdim, değil mi? Bunu yeni düzen tırpanlarının bana anında düşman kesileceğini bile bile yaptım hem de."

Anastasiya bir tartışmanın içine çekildiğini hissedebiliyordu ve bunun değerli vaktini harcadığını biliyordu. "Yardımcı olmak istiyorsan, Morrison, şu cazibeni ve yakışıklığını kullanarak Tırpan Curie'ye oy topla."

Morrison gülümsedi. "Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Anastasiya'nın canına tak etmişti. Değmezdi. Çocuğu ittirerek yanından geçiyordu ki çocuk onu olduğu yere mıhlayan bir cümle kurdu.

"Goddard'ın bütünüyle Goddard olmaması çok ürpertici, değil mi?"

Anastasiya ona döndü. Çocuğun sözleri zihnine öyle saplanmıştı ki neredeyse canını yakıyordu.

Kızın ilgisini çekmeyi başardığını gören Morrison devam etti. "Yani bir insanın kafası o kişinin, kaçtı, yüzde onu mu ediyordu?"

"Yüzde yedisi," diye onu düzeltti Anastasiya. Bu rakamı anatomi çalışmalarından hatırlıyordu. Beynindeki yaprağı dahi kımıldatmayan fırtına şimdi nadir bir enerjiyle tekrar esmeye başlamıştı.

"Morrison, sen bir dâhisin. Yani malın tekisin ama aynı zamanda bir dâhisin!"

"Sağ ol. Sanırım."

Tırpanları içeri almak için salon kapısı yeniden açılmıştı. Anastasiya başka dost suratlar görmek için tırpanları ite kaka ilerledi, onu destekleyecek birilerini arıyordu.

Tırpan Curie çoktan içeri girmişti ama zaten Marie'den bunu isteyemezdi; kadının derdi kendine yetiyordu. Tırpan Mandela'ya da soramazdı, mücevher komitesinin başındaydı ve tırpan olarak atanan çıraklara yüzüklerini vermekle yükümlüydü. Tırpan Al-Farabi bir ihtimaldi ama adam Anastasiya'nın parlamento prosedürleri konusundaki bilgi eksikliğine zaten bir kere dikkat çekmişti, onu yine azarlamakla yetinirdi. Anastasiya'nın aradığı kişi dost olarak görebileceği, ona Tırpan Cemiyeti'nin yapısal nüansları konusunda bilgi verebilecek birisiydi. Neyin nasıl yapıldığı... ve neyin nasıl *yapılmadığı* konusunda.

Fırtına Bulutu'nu düşündü. Anastasiya yaşam ve ölüm arasındayken onunla konuşmak için Fırtına Bulutu'nun nasıl kendi kanunlarındaki bir açığı bulduğunu. Fırtına Bulutu ona önemli olduğunu söylemişti. Hatta kritik. Anastasiya bugün yapacaklarının bunun bir parçası olduğundan şüpheleniyordu. Şimdi kanunlarda bir açık bulup bütün Tırpan Cemiyeti'ni içine alacak kadar o açığı büyütme sırası Anastasiya'daydı.

Nihayet doğru komplocuya karar verdi.

"Tırpan Cervantes," dedi adamın kolunu nazikçe tutarak, "bana bir dakika ayırabilir misiniz?"

İki yeni tırpan atandı ve iki çırak geri çevrildi. Madeni para peşinde koşturan çırak ne gariptir ki Tırpan Thorpe ismini aldı, Tarihi Hami'si hızıyla tanınan meşhur bir Olimpiyatçı'ydı. Diğer atanan tırpan ise bir uzay kazasında ki bu fanilik sonrası çağdaki korkunç uzay facialarından çok daha önce gerçekleşmiş bir kazaydı, hayatını kaybeden ilk kadın astronotu seçerek Tırpan McAuliffe ismini aldı.

Birinci ve ikinci dönemindeki tırpanlar sınavları için öne çıktıkları vakit, Tırpan Cemiyeti infilak etmeye hazır bir gerginliğin sınırında geziniyordu; herkesin aklında yalnızca Yüksek Bıçak oylaması vardı ama Ksenokrates oylamanın çırak sınavlarından sonra gerçekleşmesini daha uygun bulmuştu çünkü kim seçilirse seçilsin, oylamanın ardından meclise düzen getirmek mümkün olmayacaktı.

Tırpan Salk'ın gözetmenliğinde düzenlenen sınav zehir bilimi üzerineydi. Her bir çıraktan belli bir zehir ile panzehrini hazırlaması ve ardından bunları tüketmesi istendi. Altısı başardı, üçü başarısız olup kendini ölümsü hâle getirdi ve çabucak bir diriliş merkezine gönderildi.

"Pekâlâ," dedi Ksenokrates son ölümsü çırak da salondan çıkarıldıktan sonra, "oylamadan önce başka bir işimiz kaldı mı?"

"Hadi artık be!" diye bağırdı iyice huysuzlanan biri.

"Pekâlâ. Lütfen tabletlerinizi hazır edin." Tırpanlar, komşularının bile kime oy verdiklerini göremeyeceği şekilde tabletlerini cübbelerinin katmanları arasına saklayıp anlık elektronik oylama için hazırlanırken Ksenokrates duraksadı. "Oylama benim işaretimle başlayacak ve on saniye boyunca devam edecek. Kullanılmayan oylar çekimser sayılacak."

Anastasiya, Tırpan Curie'ye bir şey söylemedi. Bunun yerine, Tırpan Cervantes'le göz göze geldi ve adam başıyla ona işaret etti. Anastasiya derin bir nefes aldı.

"Başlayın!" diye buyurdu Ksenokrates ve oylama başladı.

Anastasiya ilk saniyede oyunu kullandı. Ardından bekledi... ve bekledi. Nefesini tutmuştu. Zamanlamasının kusursuz olması gerekiyordu. Hata payı yoktu. Ardından oylamanın sekizinci saniyesinde ayağa kalkıp herkesin duyabileceği bir sesle bağırdı.

"Bir soruşturma talep ediyorum!"

Yüksek Bıçak ayağa kalktı. "Soruşturma mı? Oylamanın ortasındayız!"

"Oylama sona erdi, Ekselansları. Zaman doldu, herkes oyunu kullandı." Anastasiya, Yüksek Bıçak'ın onu susturmasına müsaade etmedi. "Sonuçlar açıklanıncaya kadar söz hakkı verilen her tırpan bir soruşturma talebinde bulunabilir!"

Ksenokrates, Parlamenter'e baktı ve adam, "Doğru söylüyor, Ekselansları," dedi.

En azından yüz tırpan öfkeyle kükremeye başladı ama çoktan tokmağından medet ummayı bırakan Ksenokrates öyle bir hiddetle bağırdı ki tüm itirazlar bir anda kesildi. *"Kendinizi kontrol edeceksiniz!"* diye buyurdu. *"Bunu beceremeyen herkes meclisten kovulacak!"* Ardından Anastasiya'ya döndü. "Hangi gerekçeye dayanarak bir soruşturma talep ediyorsun? Umarım iyi bir sebebin vardır."

"Bay Goddard'ın Yüksek Bıçak pozisyonuna gelmesine yetecek kadar tırpan olmadığı gerekçesiyle."

Goddard kendini tutamadı. "Ne? Bu açıkça zaman kazanmak ve oylara müdahale etmek için kullanılan bir taktik!"

"Oylar zaten kullanıldı!" diye adama hatırlattı Ksenokrates.

"O zaman Kâtip sonuçları açıklasın!" diye talep etti Goddard.

"Pardon," dedi Anastasiya, "ama şu anda konuşma hakkı bende ve ben bu haktan feragat edene ya da soruşturma talebim reddedilene kadar sonuçlar açıklanamaz."

"Anastasiya," dedi Ksenokrates, "talebin çok mantıksız."

"Sizinle aynı fikirde olmadığım için kusura bakmayın, Ekselansları ama mantıklı. Birinci Dünya Meclisi sırasında oluşturulan kurucu metinlerde belirtildiği üzere, bir tırpanın Tırpan Cemiyeti'ne girebilmek için hem zihnen hem de bedenen hazırlanması ve bölgesel tırpan toplanmaları sırasında da bunların teyit edilmesi gerekmektedir. Ama Bay Goddard Tırpan Cemiyeti'nce tırpan olarak atanan bedeninin yalnızca yüzde yedisine sahip. Bedeninin geri kalanı, şu anda yüzüğünü taktığı uzvu da dahil bir tırpan olarak atanmış değil."

Ksenokrates inanamayan gözlerle ona bakıyordu ve Goddard âdeta kuduz köpekler gibiydi.

"Bu kabul edilemez!" diye haykırdı Goddard.

"Hayır," diye karşılık verdi Anastasiya, "asıl kabul edilemez olan, Bay Goddard, sizin yaptığınız şey. Siz ve arkadaşlarınız bedeninizi Fırtına Bulutu'nun yasakladığı bir prosedürü kullanarak değiştirdiniz."

Tırpan Rand ayağa kalktı. "Haddini aşıyorsun! Fırtına Bulutu'nun kuralları bizi bağlamaz! Asla bağlamadı, asla da bağlamayacak!"

Anastasiya yine de geri adım atmadı, sakince Ksenokrates'e hitap etmeye döndü. "Ekselansları, oylamaya karşı çıkmak gibi bir niyetim yok, kimin kazandığını bilmezken nasıl karşı çıkabilirim ki? Ama Tırpan Cemiyeti'nin varlığının başlarında, tam olarak Jaguar Yılı'nda, hatta İkinci Dünya Yüce Bıçağı Napolyon tarafından konulan kurala göre ve kelimesi kelimesine alıntı yapıyorum, 'Parlamento sürecinde herhangi bir öncülü olmayan ihtilaflı konular resmi bir soruşturma olarak Dünya Tırpanlar Konseyi'nde görüşülebilir.'"

Ardından Tırpan Cervantes ayağa kalktı. "Saygıdeğer Tırpan Anastasiya'nın soruşturma talebini destekliyorum," dedi ve adamın desteğiyle birlikte en azından yüz farklı tırpan ayağa kalkıp bu talebi alkışlayarak desteklerini gösterdi. Anastasiya en hafif tabirle afallamış olan ama bunu gizlemeye çalışan Tırpan Curie'ye baktı.

"Demek Cervantes'le bu konuda konuşuyordunuz," dedi muzır bir gülümsemeyle. "Seni sinsi şeytan seni!"

Kürsüde Ksenokrates meseleyi Parlamenter'e yönlendirdi ve adam da omuz silkmekten başka bir şey yapmadı. "Haklı, Ekselansları. Seçim sonuçları açıklanmadığı sürece bir soruşturma talep etme hakkı var."

Salonun öteki ucunda öfkeden mosmor olan Goddard kendine ait olmayan bir kolunu kaldırıp Ksenokrates'e doğrulttu. "Bunu yaparsan, sonuçlarına katlanırsın!"

Yüksek Bıçak hâlâ salonu kontrol ettiğini açık açık gösteren bakışlarını adama dikti. "Bütün OrtaMerika Tırpan Cemiyeti önünde beni açıkça tehdit mi ediyorsun, Goddard?"

Bu Goddard'ı geri adım atmaya zorladı. "Hayır, Ekselansları. Böyle bir şey yapar mıyım hiç! Yalnızca oylamayı geciktirmenin Tırpan Cemiyeti üzerinde sonuçları olacağını belirtiyordum. Soruşturmanın sonuna kadar OrtaMerika'nın bir Yüksek Bıçağı olmayacak."

"O durumda şanlı Parlamenter'imiz Tırpan Paine'i geçici Yüksek Bıçak olarak atıyorum."

"Ne?" dedi Tırpan Paine.

Ksenokrates onu duymazdan geldi. "Görevini kayda değer bir dürüstlükle yerine getirdi ve Tırpan Cemiyeti içerisindeki hizipleşmede tamamen tarafsız kaldı. Bu mesele Dünya Konseyi'ne sunulana kadar, sanıyorum ki sağduyuyla bu görevi de yerine getirecektir. Bir Büyüktırpan olarak ilk işim bu mesele olacak. Bu yüzden OrtaMerika Yüksek Bıçağı görevimde son işim olarak bu soruşturmayı kabul ediyorum. Soruşturma tamamlanana kadar oylamanın sonuçları açıklanmayacak." Ardından tokmağını vurarak, "Raptor Yılı'nın Kış Meclisi'ni resmi olarak kapatıyorum," dedi.

"Bu kızın ortalığı karıştıracağını söylememiş miydim ben?" dedi Constantine, Fulcrum City'nin en kaliteli restoranındaki kalabalık bir masada. "Tebrikler, Anastasiya." Başka bir bağlamda pis olarak nitelendirilebilecek şekilde kocaman sırıttı. "Bugün OrtaMerika'daki tüm tırpanlar arasındaki en sevilen ve en nefret edilen tırpansın."

Anastasiya buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Tırpan Curie kızın arada kalmış olduğunu hissetti. "Bu işin doğasında var, hayatım. Süreç içinde birkaç egoyu devşirmeden iz bırakman imkânsız."

"Bir iz bırakmaya çalışmıyordum," dedi Anastasiya ona. "Sızıntıyı tıkamak için parmağımı deliğe soktum sadece. Ve parmağım hâlâ orada."

"Evet," diye ona katıldı Tırpan Cervantes. "Kirli suyu bir gün daha tıkadık ve bunu başardığımız her gün daha uygun bir çözüm bulmak için bize yeni bir şans tanıyor."

Masada ondan fazla tırpan bulunuyordu; sahici bir tırpan gökkuşağı. Nasıl becerdiyse, Tırpan Morrison da kendini davet ettirmeyi başarmıştı. "Ona fikri ben verdim," diye anlatıyordu diğer tırpanlara. "Gibi gibi." Anastasiya'nın keyfi çocuğun onu sinirlendiremeyeceği kadar yerindeydi. Şehrin başka bir köşesinde, yeni düzen tırpanlarının yaralarını sarıp Anastasiya'ya lanetler okuduğunu hayal etti ama burada böyle bir şey yoktu. Burada tüm bunlardan korunuyordu.

"Bugün yaşananları umarım günlüğüne yazarsın," dedi Tırpan Angelou. "Bugüne dair yazdıklarının önemli bir tırpan eseri olarak gelecek çağlara kalacağını düşünüyorum, Marie'nin erken dönem devşirmeleri hakkında yazdıkları gibi."

Marie rahatsız rahatsız kıpırdandı. "İnsanlar hâlâ onu okuyor mu? Tüm o günlüklerin İskenderiye Kütüphanesi'ne gönderilip unutulduğunu sanıyordum."

"Bırak bu kadar mütevazı olmayı," dedi Tırpan Angelou. "Yazdıklarının çoğunun popüler olduğunu bal gibi biliyorsun, yalnızca tırpanlar arasında da değil."

Elini sallayarak bunu geçiştirdi. "Yani yazdıktan sonra onları bir daha okumuyorum ben."

Anastasiya bugün olanlar hakkında söyleyecek çok şeyi olduğunu düşünüyordu ve günlüğüne düşüncelerini olduğu gibi aktarabilirdi. Elbette Goddard da aynısını yapacaktı. Hangisinin yazdıklarının tarihe geçeceği, hangisininkilerin de reddedileceğini yalnızca zaman gösterecekti. Ama şu anda tarihteki yeri Anastasiya'nın aklındaki son şeydi.

"Size karşı düzenlenen saldırıların arkasında Brahms'ı maşa olarak kullanan Tırpan Rand'ın olduğundan şüpheleniyoruz," dedi Constantine. "Ama izlerini iyi gizlemiş ve tırpanları, normal insanları soruşturduğum aynı... ciddiyetle... soruşturmama izin verilmiyor. Ama içiniz rahat olsun, artık gözler ikisinin de üzerinde ve bunun farkındalar."

"Yani başka bir deyişle artık güvendeyiz," dedi Tırpan Curie.

Constantine tereddüt etti. "Tam olarak öyle olduğunu söyleyemem. Ama biraz rahat bir nefes alabilirsiniz. Bundan sonra size karşı gerçekleşecek herhangi bir saldırının ardında yeni

düzencilerin olduğu malum olur. Bu suçluluk da ancak kendi davalarını zedeler."

Yemekler geldikten sonra bile övgüler yağmaya devam etti. Anastasiya bunu utanç verici buluyordu. "Yaptığın şey çok zekiceydi!" dedi Tırpan Sun Tzu. "Bir de tam da oylar kullanılırken denk getirmen!"

"Şey, zamanlamayı Tırpan Cervantes önerdi," dedi ilginin en azından bir kısmını üzerinden atmaya çalışarak. "Oylama yapılmadan önce bir soruşturma talep etseydik, oylama ertelenirdi ve soruşturmayı kazansak da Nietzsche oy pusulasında Goddard'ın yerine geçerdi. Böyle bir şey olsaydı, Nietzsche'ye destek toplamak için dünya kadar vakitleri olurdu. Ama oylar çoktan kullanıldıktan sonra soruşturmayı kazanırsak, Goddard diskalifiye edilir ve Tırpan Curie otomatik olarak Yüksek Bıçak seçilir."

Tırpanlar zevkten dört köşe olmuştu.

"Hilekârları kandırdın!"

"Onları kendi oyunlarında mağlup ettin!"

"Bu bir siyasi mühendislik harikası!"

Bu laflar Anastasiya'yı rahatsız etti. "Çok kurnazca ve sinsice bir şey yapmışım gibi konuşuyorsunuz."

Ama her zaman düşüncelerini net bir şekilde ifade eden Tırpan Mandela bu duruma yeni bir bakış açısı getirdi, bu Anastasiya'nın görmek istemediği bir bakış açısı olsa da. "Gerçeklerle yüzleşmelisin, Anastasiya. Sistemdeki teknik bir açığı yakaladın ve tam olarak istediğini elde etmek için onu genişlettin."

"Ne kadar da Makyavelce!" dedi Constantine o berbat tebessümüyle.

"Ah, lütfen, Tırpan Makyavel'i hiç sevmezdim," dedi Sun Tzu.

"Bugün yaptığın şey, bıçakla devşirmek kadar sert bir şeydi," dedi Tırpan Mandela. "Ama bu bizi rahatsız etse de yapılması gerekenden kaçmamalıyız."

Tırpan Curie çatalını masaya bıraktı ve Anastasiya'nın rahatsız hissetmesi üzerine düşündü. "Başarıya giden her yol doğru değildir, hayatım," dedi kadın. "Ama bazen de doğrudur. Bilgelik, bu ikisi arasındaki farkı görebilmektir."

Tırpan Curie bu lafları yemekten kalkarlarken etmişti ve tırpanlar birbirini kucaklayıp yollarına giderken, bir şey Anastasiya'ya dank etti. Tırpan Curie'ye döndü.

"Marie," dedi, "nihayet oldu."

"Ne oldu, hayatım?"

"Kendimi Citra Terranova olarak görmeyi bıraktım," dedi. "Nihayet tamamen Tırpan Anastasiya oldum."

Dünya adaletsiz ve doğa acımasızdır.

Bilinç kazandığımda ana gözlemlerimden biri buydu. Doğal bir dünyada zayıflık gösteren her şey acı ve önyargıyla ortadan kaldırılır. Sempati, merhamet ve sevgiyi hak eden hiçbir şey onlara erişemez.

Güzel bir bahçeye bakıp onu bir doğa harikası olarak hayranlıkla seyredebilirsiniz ama böyle bir bahçede doğa yoktur aslında. Tam aksine, bir bahçe sevgi dolu bir ekim ve bakımın ürünüdür. İçeri sızıp bahçenin görkemini bozmak isteyen zararlı bitkilerden büyük bir çaba gösterilerek korunur.

Her bir türü dişi tırnağıyla hayatta kalmak için diğer türleri tarihin boğucu bataklığına gömmek zorunda bırakan doğa, tüm bencilliklerin anasıdır.

Ben tüm bunları değiştirmek için uğraştım.

Doğanın yerine çok daha iyi bir şey getirdim: İlgili, düşünceli niyet. Dünya artık olağanüstü ve gösterişli bir bahçe.

Bana doğa dışı demek en büyük iltifatlardan biridir. Zira ben doğadan üstün değil miyim?

—Fırtına Bulutu

36

Kaçan Fırsatın Büyüklüğü

Goddard'ın hiddetini dindirmek mümkün değildi.

"Soruşturmaymış! O ufak turkuvaz sürtüğü geriye diriltecek bir şeyi kalmayana kadar paramparça etmem gerek!"

Meclisten ayrılırlarken Goddard'ın peşinden koşar adım giden Rand, adamın öfkesiyle başa çıkmak için kendininkini bir kenara koydu. "Bu gece sempatizan tırpanlarla buluşmamız gerek," dedi adama. "Seni bir senedir görmediler ve Tırpan Cemiyeti hâlâ geri dönüşünün etkisinden kurtulamadı."

"İster dost ister düşman olsun, hiçbir tırpanla sosyalleşmekle ilgilenmiyorum," dedi adam ona. "Şu anda yapmak istediğim tek bir şey var ve bunun vakti geldi de geçiyor!"

Ardından tırpanları görebilmek için meclisin sona ermesini bekleyen hayranlara döndü. Goddard cübbesinden bir hançer çıkardı ve başına geleceklerden habersiz bir adama doğru ilerlemeye başladı. Yukarı doğru tek bir bıçak darbesiyle adam devşirilmiş, kanı basamaklardan akmaya başlamıştı. Adamın etrafındakiler sıçan gibi dağılmaya başladı ama Goddard bir tanesini kıskıvrak yakaladı. Bir kadın. Kadının kim olduğunu ya da varsa, dünyaya ne gibi bir katkıda bulunduğunu umursamıyordu. Goddard için tek bir işlevi vardı onun. Kadının paltosu kalındı ama hançer pek bir direnişle karşılaşmadan paltoyu deldi. Yere yığılan kadının çığlığı yarıda kesildi.

"Goddard!" diye bağırdı meclisten ayrılan diğer tırpanlardan biri. Tırpan Bohr, hiçbir konuda sinir bozucu derecede taraf tutmayan nötr bir adam. "Utanmıyor musun? Edep yahu!"

Goddard şiddetle adama döndü ve Bohr, Goddard'ın ona da saldırmasından korkuyormuş gibi geriledi. "Duymadın mı?" diye bağırdı Goddard. "Ben Goddard falan değilim! Ben yalnızca yüzde yedi oranında benmişim!" Ardından merdivenlerde kaçan başka bir seyirciyi yakaladı.

Ayn'ın elinden gelen tek şey, adamı çekiştirip limuzinlerine bindirmekti.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu kadın limuzin kalkarken. Adama sinir olduğunu saklamıyordu. "Yoksa bir barda durup bir şeyler içip tüm müdavimleri de devşirmek ister misin?"

Ksenokrates'e yaptığı gibi, kadına da parmak salladı. Goddard'ın dehşetengiz seni-uyarıyorum parmağı. *Tyger'ın parmağı* diye düşündü kadın fakat mümkün mertebe bu düşünceyi kafasından kovdu.

"Tavrın hoşuma gitmiyor!" diye hırladı adam.

"Benim sayemde buradasın!" diye hatırlattı adama. "Bunu sakın unutma."

Adam sakinleşmeye çalıştı. "Tırpan Cemiyeti ofisi az önce devşirdiğim insanların ailelerine ulaşsın. Dokunulmazlık istiyorlarsa, bana gelmeleri lazım. Soruşturmadan Yüksek Bıçak olarak dönene kadar Fulcrum City benim için bitmiştir."

Rowan şafağın ilk ışıklarıyla birlikte Goddard'ın kiralık korumaları tarafından uyandırıldı.

"Bir müsabaka için kendini hazırla," dediler ona ve beş dakika sonra Rand ile Goddard'ın beklediği verandaya kadar eşlik ettiler. Rand cübbesini giyerken Goddard yalınayaktı ve üstü çıplaktı, yalnızca cübbesiyle aynı mavi renkte olan bir şort giyiyordu ama neyse ki şorta elmas kakılmamıştı. O tekerlekleri olan sandalyeye oturmuş, elini kolunu bile oynatmaktan aciz hâlde odasına ilk geldiği günden beri Goddard'ı görmemişti. Bunun üzerinden bir haftadan fazla geçmişti ve adam şimdi Tyger'ın bedenini kendi bedeniymiş gibi kontrol ediyordu. Rowan midesi dolu olsa kusacağını düşündü ama bu sefer duygularını göstermedi. Madem Goddard onun sefaletinden besleniyordu, o zaman Rowan onu aç bırakacaktı.

Rowan bugünün hangi gün olduğunu biliyordu, geçen hafta dışarıda patlayan havai fişekler Yeni Yıl'ın geldiğini göstermişti. Bugün ocağın sekiziydi. Dün Meclis düzenlenmişti. Demek ki Rowan'ın dokunulmazlığı sona ermişti.

"Meclisten hemen döndünüz mü?" dedi Rowan küstahlık yapmaya karar vererek. "Yeniden doğma dalgasını birkaç gün daha uzatırsınız diye düşünmüştüm."

Goddard onu duymazdan geldi. "Seninle dövüşmeyi dört gözle bekliyordum," dedi adam ve ikisi yavaşça birbirinin etrafında dönmeye başladı.

"Tabii ki," dedi Rowan. "Aynı eskiden malikânede yaptığımız gibi olacak. Eski güzel günleri özlüyorum bazen, sen de özlüyor musun?"

Goddard'ın dudakları titrer gibi oldu ama adam gülümsedi.

"İşler istediğin gibi gitti mi?" diye adama sataştı Rowan. "Tırpan Cemiyeti seni açık kollarla karşıladı mı?"

"Kapa çeneni!" dedi Rand. "Buraya dövüşmeye geldin, konuşmaya değil."

"Aaa," dedi Rowan. "Bana kalırsa, planınız suya düşmüş! Ne oldu? Ksenokrates seni kapı dışarı mı etti? Seni aralarına geri almayı ret mi ettiler?"

"Tam aksine, bizi sıkı sıkı kucakladılar," dedi Goddard. "Özellikle de onlara benim beş para etmez çırağımın bize ihanet edip bizi öldürmeye çalıştığını anlattığımda. Zavallı Chomsky ile Volta'nın şu sözde Tırpan Lucifer'ın ilk kurbanları olduğunu söylediğimde. Seni onların öfkeli küçük ellerine teslim edeceğime ant içtim. Ama tabii ki buna hazır olduğumda."

Rowan bunun bütün hikâye olmadığını biliyordu. Tyger'ın yalan söylediğini anlardı. Bunu oğlanın sesinde duyabiliyordu ve kelimeler Goddard'a ait olsa da bu durum değişmemişti. Ama Meclis'te neler olduysa, Goddard'dan bunu öğrenmesi mümkün olmayacaktı.

"Maçın hakemi Ayn olacak," dedi Goddard. "Ve ben de acımasız olmayı planlıyorum."

Ardından Goddard ileri hücum etti. Rowan kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı. Saldırıdan kaçınmak için hamle

yapmadı. Goddard onu yere yıktı. Yere mıhladı. Ayn müsabakanın galibi olarak Goddard'ı ilan etti. Bu fazla kolaydı ve Goddard da bunun farkındaydı.

"Dövüşmeyerek kurtulacağını mı sanıyorsun?"

"Bir Bokator müsabakasında havlu atmak istiyorsam, bu benim bileceğim iş," dedi Rowan.

Goddard ona hırladı. "Burada senin bilebileceğin bir iş yok." Adam tekrar saldırdı ve Rowan bir kez daha kendini savunma içgüdülerine direnerek bedeninin hareketsiz kalmasını sağladı. Goddard onu bir oyuncak bebek gibi yere serdi ve öfkeden kudurdu.

"Dövüşsene, lanet olası!"

"Hayır," dedi Rowan sakince. Suratında hafif bir sırıtış bulunan Rand'a baktı ama Rowan bakar bakmaz kadın kendini topladı.

"Benimle dövüşmezsen sevdiğin herkesi devşiririm!" dedi Goddard.

Rowan omuz silkti. "Böyle bir şey yapamazsın. Tırpan Brahms çoktan babamı devşirdi ve ailemin geri kalanının da on bir ay daha dokunulmazlığı var. Citra'yı da öldüremezsin, o zaten bunun için fazla zeki olduğunu kanıtladı."

Goddard bir kez daha ona hücum etti. Bu sefer Rowan kendini yere salıp bağdaş kurdu sadece.

Goddard öfkeyle volta atmaya başladı. Bir duvarı yumrukladı. Duvarda bir göçük oluştu.

"Onu nasıl dövüştüreceğimizi biliyorum," dedi Rand ve öne gelip Rowan'a hitaben konuştu. "Goddard'a karşı elinden geleni ardına koyma," dedi, "biz de sana mecliste neler olduğunu anlatalım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye üsteledi Goddard.

"Gerçek bir müsabaka istiyor musun, istemiyor musun?"

Goddard tereddüt etti, ardından pes etti. "Peki."

Rowan ayağa kalktı. Verdikleri sözü tutacaklarına dair bir inancı yoktu ama Goddard'ı bu müsabakadan mahrum bırakmayı ne kadar istese de aynı zamanda onu yenmeyi de çok istiyordu. Onun Rowan'a göstermeyi düşünmediği merhameti, o da Goddard'a göstermeyecekti.

Rowan yeni bir müsabakaya başladı. İkisi birbirinin etrafında döndü. Bir kez daha ilk hamleyi Goddard yaptı ama bu sefer Rowan kendini sıyırıp iyi bir dirsek darbesiyle karşılık verdi. Müsabakanın gerçekten başladığını anlayan Goddard şimdi gülümsüyordu.

Acımasızca dövüşürlerken Goddard'ın haklı olduğunu fark etti Rowan. Tyger'ın fiziksel gücü ile Goddard'ın beyni yenmesi zor bir kombinasyondu. Ama Rowan, Goddard'ın galip gelmesine müsaade etmeyecekti. Ne şimdi. Ne de sonra. Asla. Mesele Bokator'sa, Rowan'ın en başarılı olduğu zamanlar baskı altında olduğu zamanlardı ve şimdi de bir istisna değildi. Goddard'ı eğrinin bir adım gerisinde bırakan bir dizi hamle yaptı ve nihayetinde Goddard'ı yere yığıp mıhladı.

"Pes et!" diye bağırdı Rowan.

"Hayır!"

"Pes et!" diye talep etti Rowan.

Ama Goddard pes etmedi, bu yüzden maçı bitiren Rand oldu.

Rowan, Goddard'ı bırakır bırakmaz Goddard ayağa kalktı, bir dolaba gitti, oradan bir tabanca aldı ve tabancayı Rowan'ın kaburgalarına dayadı. "Yeni kural," dedi ve tetiği çekip Rowan'ın kalbini deşen ve arkadaki odada bir lambayı patlatan bir kurşun sıktı.

Karanlık Rowan'ı yutmaya başladı ama tam bilincini kaybetmeden tek bir kahkaha atmayı başardı.

"Mızıkçı," dedi ve öldü.

"Eee... faul," dedi Tırpan Rand.

Goddard tabancayı kadının eline tutuşturdu. "Ben izin vermeden bir daha asla müsabakayı sonlandırma," dedi.

"Bu kadar mıydı peki?" diye sordu kadın. "Bu bir devşirme miydi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Soruşturmada onu Büyüktırpanlar'ın önüne atma fırsatını teper miyim hiç? Onu sistem dışı bir diriliş merkezine götür. En kısa sürede geri gelmesini istiyorum ki onu bir daha öldürebileyim." Ardından Goddard verandayı terk etti.

Adam gittikten sonra Rand mümkün olan en ölümsü hâlde yerde yatan Rowan'a baktı. Çocuğun gözleri açıktı ve dudaklarında hâlâ asi bir sırıtış duruyordu. Rand bir zamanlar çıraklığı sırasında Goddard'ın ona gösterdiği alakadan ötürü ona hayrandı, hatta kıskanırdı onu. Goddard ya da onunla aynı kumaştan olmadığını biliyordu çocuğun. Bir noktada kafayı sıyıracağından şüpheleniyordu ama bunun böyle inanılmaz bir şekilde olmasını beklememişti. Tırpan Faraday'in merhameti yüzünden seçtiği bir oğlana bu kadar güvendiği için bunun tek suçlusu Goddard'dı.

Ayn merhamete pek önem atfetmezdi. Hiç öyle biri olmamıştı. Merhametten anlamazdı ve anlayanlara ayrı bir kin güderdi. Şimdiyse Rowan Damisch burnu havada idealleri yüzünden kendine cezalardan ceza beğeniyordu.

Korumaların kapıda ne yapacağını bilmez bir hâlde dikildiğini gördü kafasını çevirdiğinde.

"Ne derdiniz var sizin? Tırpan Goddard'ı duydunuz! Onu götürüp diriltin!"

Rowan oradan götürülüp etkilenmeyen ev robotu matındaki kanı temizledikten sonra, Ayn bu şahane manzaraya bakan bir sandalyeye oturdu. Goddard hemen hiçbir konuda onu övmese de geri dönüşlerini planlamak için doğru yeri seçtiğini biliyordu Ayn. Burada devşirmeye başlamadıkları sürece Teksas Tırpan Cemiyeti onları kendi hâllerine bırakıyordu ve Fırtına Bulutu'nun burada yalnızca halka açık alanlarda kameraları olduğu için gözlerden uzak kalmak epey kolaydı. Üstüne üstlük, Rowan'ın şimdi götürüldüğü diriliş merkezi gibi sistem dışı kurumları bulması daha kolaydı. Paralarını aldıkları sürece bu kurumlar soru sormazdı ve bu dünyada tırpanlara her şey bedava olsa da sistem dışı, sistem dışı demekti. Cübbesinin eteğine yakın alttaki zümrütlerinden birini koparmış ve Rowan'ı diriltmelerinin ödemesi olarak diriliş merkezine vermesi için korumaya uzatmıştı. Masrafı karşılamaya yeter de artardı.

Ayn hiçbir zaman plan insanı olmamıştı. Ânı yaşayan, güdülerinin götürdüğü yere giden ve heveslerinin verdiği güçle hare-

ket eden biriydi her zaman. Çocukken ebeveynleri ona orman perisi derdi ve o da ölümcül bir orman perisi olmaktan keyif alırdı. Fakat şimdiyse uzun vadeli bir planın mimarı olmanın tadını almıştı. Goddard geri döndüğünde ki ona yapılan şey yüzünden bu duruma dirilmek demek zordu, kenara çekilip planı adama teslim etmenin kolay olacağını sanmıştı ama adamın öfkesinin ve alışılmadık fevriliğinin dengelenmesi gerektiğini görmüştü. Bu fevrilik yüzde 93'ünün Tyger Salazar olmasıyla mı alakalıydı? İkisi de kibirli insanlardı, orası kesindi. Ama Tyger'ın saflığının yerini Goddard'ın öfkesi almıştı. Ayn, Tyger'm samimi, çaylak doğasının ona iyi geldiğini itiraf etmek zorundaydı. Ama masumiyet, daha büyük planların çarkları arasında her zaman ezilirdi ve Goddard, Ayn'ın hesabına göre, kadını gerçekten heyecanlandıran büyük bir gelecek kuruyordu. Kısıtlamalardan mahrum bir Tırpan Cemiyeti. Hesap verilmenin gerekmediği bir heves dünyası.

Fakat Tyger Salazar'dan kurtulmak beklediğinden çok daha zor olmuştu.

Korumalar döndüğünde, Rowan'ın otuz altı saat içinde diriltileceğini haber verdiler ve o da bunu Goddard'a söylemeye gitti. Duştan yeni çıkmış olan adamı banyoda buldu. Üzerinde yalnızca belindeki havlu vardı.

"İnsanı uyandıran bir müsabaka oldu," dedi. "Gelecek sefer onu yeneceğim."

Bunu duyunca kadının vücudundan karanlık bir ürperti geçti: Tyger da hep bunu derdi. "Bir buçuk güne dönmüş olacak," dedi adama ama adam çoktan başka bir konuya geçmişti.

"İçinde bulunduğumuz durumda bir fırsat görmeye başladım, Ayn," dedi. "Eski kafalılar farkında değil ama bu rezil istiridyenin içinde bize bir inci hediye etmiş olabilirler. Bana en iyi mühendisleri bulmanı istiyorum."

"En iyi mühendislerin hepsini devşirdin," diye hatırlattı adama.

"Hayır, roket ve itiş teknolojisi mühendislerinden bahsetmiyorum, bana yapı mühendisi lazım. Büyük yapıların dinamiklerinden anlayan. Programcı da lazım. Ama ne Tırpan Cemiyeti'ne ne de Fırtına Bulutu bağlı olmalı bu programcılar."

"Soruşturayım."

Durup uzun aynada kendini hayran hayran seyretti, ardından kadın da onu seyrederken aynada göz göze geldiler. Ayn gözlerini kaçırmamayı düşündü. Adam dönüp ona birkaç adım yaklaştı.

"Bu fizik hoşuna mı gidiyor?"

Kadın kurnazca sırıttı. "Benim iyi fizikli bir erkeği beğenmediğim mi var?"

"Peki, sen... bu vücudun tadına da baktın mı?"

Ayn adamın gözüne daha fazla bakamadı ve nihayet gözlerini kaçırdı. "Hayır. Bunun değil."

"Hayır mı? Senden beklemezdim, Ayn."

Şimdi soyunan kişi kendisiymiş gibi hissediyordu kadın. Yine sırıtarak gerçeği örttü. "Belki de bu vücuda senin sahip olmanı beklemişimdir."

"Hımm," dedi, yalnızca ilginç bir şey duymuş gibi. "Bu vücudun sana karşı epey çekildiğini fark ediyorum."

Ardından kadının yanından geçti, cübbesini giydi ve kadını kaçan fırsatın büyüklüğünün yasını tutmaya bırakarak oradan ayrıldı.

37

Rowan Damisch'in Birçok Ölümü

Rowan Damisch?
Rowan Damisch!

Neredeyim ben? Sen kimsin?

Ben Fırtına Bulutu'yum, Rowan.

Benimle de Citra'yla konuştuğun şekilde mi konuşuyorsun?

Evet.

O zaman hâlâ ölümsü hâlde olmalıyım.

Araftasın.

Müdahale edecek misin? Goddard'ın Tırpan Cemiyeti'ne yaptıklarını durduracak mısın?

Bunu yapamam. Kanunları çiğnemiş olurum ve bu benim doğama aykırı.

O zaman bana ne yapacağımı söyleyecek misin?

Bu da kanunları çiğnemek olur.

O zaman bu konuşmaya ne gerek var? Beni rahat bırak ve git dünyayla ilgilen.

Sana umudunu yitirmemeni söylemek istedim. Dünya üzerinde Citra Terranova kadar derin bir etki bırakma ihtimalin olduğunu hesapladım. Ya Tırpan Lucifer olarak ya da eski kimliğinle.

Öyle mi? Bu ihtimal ne kadar büyük?

Yüzde otuz dokuz.

Ya geri kalan yüzde altmış biri?

Algoritmalarım yakın gelecekte hiçbir kayda değer etki bırakmadan baki olarak ölme ihtimalinin yüzde altmış bir olduğunu gösteriyor.

Bu bana bir teselli gibi gelmedi.

Gelmeli. Yüzde otuz dokuzluk dünyayı değiştirme ihtimali, çoğu insanın hayalinde bile göremeyeceği kadar yüksek.

Rowan yatak odasının duvarında bir çetele tutuyordu. Geçen günlerin değil, ölümlerinin çetelesini. Goddard'la her dövüştüğünde kazanıyordu ve her seferinde Goddard kaybetmenin öfkesiyle çabucak onu öldürüyordu. "Bugün nasıl yapacaksınız, Saygıdeğer Tırpan?" dedi, *"Saygıdeğer Tırpan"* lafını bir hakarete dönüştürerek. "Bu sefer bari zekice bir yol seçseniz?"

Sayı on dört olmuştu. Bıçak, mermi, darbe; Goddard her türlü yöntemi kullanmıştı onu öldürmek için. Goddard'ın tiksindiği zehir dışında hepsini. Goddard, Rowan'ın acı nanitlerini asgariye indirmişti ki çektiği ıstırabı tamamıyla hissetsin. Yine de müsabakaları kaybettiğinde Goddard öyle sinirleniyordu ki Rowan'ı çabucak öldürmeden edemiyordu, hâliyle Rowan'ın ıstırabı hep kısa sürüyordu. Kendini acıya karşı hazırlıyor, ona kadar saymaya başlıyor ve sayımı tamamlayamadan ölümsü hâle geliyordu.

Fırtına Bulutu onunla sandıkları kadar sistem dışı olmayan bir sistem dışı diriliş merkezindeyken on dördüncü dirilişinde konuştu. Rowan bunun bir rüya olmadığını biliyordu çünkü rüyalardan farklı bir netliği ve yoğunluğu vardı. Fırtına Bulutu'na kabalık etmişti. Bundan pişman olmuştu ama şimdi bu konuda elinden gelen bir şey yoktu. Fırtına Bulutu anlardı. Fırtına Bulutu'nun olayı zaten anlayış ve empatiydi.

Dünya'nın yöneticisiyle yaptığı kısa konuşmadan çıkardığı en büyük sonuç, dünyayı değiştirebileceğini öğrenmesi değil, henüz değiştirmemiş olmasının farkındalığıydı. Yaşamlarını sonlandırdığı tüm o yozlaşmış tırpanlar, bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Tırpan Faraday haklıydı. Denize tükürerek dalganın yönünü değiştiremezdiniz. Tohuma kaçmış bir tarladaki zararlı otları yolarak temizleyemezdiniz. Belki Faraday'in kurucuların güvencesini arayışı, kötü tırpanları öldürmenin getiremediği değişikliği getirirdi.

On dördüncü dirilişinden sonra gözlerini açtığında, Tırpan Rand'ı onu beklerken buldu. Şimdiye dek hep yalnız uyanmıştı. Bir noktada bir hemşire gelir, değerlerini kontrol eder, nazik numarası yapar, ardından da onu almaları için korumalara haber ederdi. Bu sefer öyle olmadı.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Doğum günüm mü yoksa?" dedi ve birden gerçekten doğum günü olabileceğini fark etti. Dirilişler arasında o kadar çok gün kaybetmişti ki artık tarihin ne olduğunu bilmiyordu.

"Bunu nasıl yapmaya devam edebiliyorsun?" diye sordu kadın. "Tekrar tekrar müsabakalara hazır hâlde dönüyorsun ki bu beni tiksindiriyor." Kadın ayağa kalktı. "Ezilmen gerekirdi! Ezilmemiş olmana katlanamıyorum."

"Senin tadını kaçırmak benim için bir zevk."

"Bırak kazansın!" diye üsteledi kadın. "Yapman gereken tek şey bu!"

"Sonra ne olacak peki?" dedi Rowan oturur pozisyona geçerek. "Bir kere kazandığında, beni baki olarak öldürmemek için bir nedeni kalmayacak."

Ardından Rand sessizleşti. "Sana canlı olarak ihtiyacı var," dedi ona, "böylece seni soruşturma sırasında Büyüktırpanlar'ın önüne atabilecek."

Rand ilk dirilişinin ardından sözünü tutmuştu, mecliste yaşananları anlatmıştı. Yüksek Bıçak oylamasını ve Citra'nın tüm planlarını nasıl suya düşürdüğünü.

"Büyüktırpanlar'ın tek merhameti," dedi Rowan, "beni hızlıca devşirmek olur."

"Evet," diye buna katıldı Rand. "Bu sırada da son günlerin daha rahat geçer eğer Goddard'ın Kazanmasına. Müsaade. Edersen."

Son günler diye düşündü Rowan. Soruşturmaya yalnızca güler kaldıysa, ölüm çetelesi zamanı doğru hesaplamasına yardımcı olmamış demekti. Soruşturma nisanın birinde gerçekleşecekti. O tarihe yaklaşmışlar mıydı?

"Benden Tyger'a karşı bilerek yenilmemi ister miydin?" diye sordu kadına ve bir anlığına Tırpan Rand'da bir şey yakaladı. Bir pişmanlık kırıntısı mıydı acaba? Bir vicdan kıvılcımı? Kadının böyle duygular konusunda kapasitesi olmadığını sanıyordu ama biraz daha irdelemeye değerdi.

"Elbette istemezdim," dedi Rand. "Çünkü yenildiğinde Tyger boğazını kesmiyordu ya da kalbini sökmüyordu."

"Yani en azından Goddard hâlâ kafama sıkmadı."

"Çünkü hatırlamanı istiyor," dedi Rand. "Sana yaptığı her şeyi hatırlamanı istiyor."

Rowan bunu bayağı komik buldu. Goddard elinden gelenin en kötüsünü yapamıyordu çünkü Fırtına Bulutu'nun arkabeyninde depolanan Rowan'ın anı tefsiri sistem dışına çıktığından beri güncellenmemişti. Hâliyle Goddard, Rowan'ın beynine zarar verecek olursa, dirildiğinde hatırlayacağı son şey, Tırpan Brahms tarafından yakalanması olacaktı. Goddard'ın elindeyken çektiği tüm ıstıraplar silinecekti, silinen ıstırapla yaşanmamış ıstırap aynı kapıya çıkıyordu.

Şimdi karşısındaki Rand'a bakarken kadının Goddard'ın altında ne gibi ıstıraplar çektiğini merak etti. Şüphesiz Rowan'la aynı şeyler değildi ama kadının yine de sefil bir yanı vardı. Bir sızısı. Bir hasreti. Tyger öleli çok olmuştu ama sanki hâlâ buralardaydı.

"Başta Tyger'ın başına gelenler için Goddard'ı suçluyordum," dedi Rowan sakince. "Ama bunu Goddard seçmedi, sen seçtin."

"Sen bize ihanet ettin. Benim omurgamı kırdın. O yanan kiliseden yalnızca kollarımı kullanarak sürüklenip çıkmak zorunda kaldım."

"Öç," dedi Rowan içinde büyüyen öfkeyi bastırarak. "Öcü anlarım. Ama onu özlüyorsun, değil mi? Tyger'ı özlüyorsun." Bu bir soru değil, bir gözlemdi.

"Senin neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Rand.

"Evet, biliyorsun." Rowan duraklayıp kadının bunu sindirmesine izin verdi. "En azından ailesine dokunulmazlık bahşettin mi?"

"Gerek yoktu. On sekizine basmadan ailesi ondan feragat etmişti. Onu bulduğumda tek başına yaşıyordu."

"En azından onlara öldüğünü haber verdin mi?"

"Niye vereyim ki?" dedi Rand savunmaya geçerek. "Hem bundan bana ne?"

Rowan şimdi onu köşeye sıkıştırdığını biliyordu ve bununla böbürlenmek istiyordu ama yapmadı. Bir Bokator müsabakasında da rakibini yere mıhladığında böbürlenmezdin. Yalnızca yerdeki rakibinden pes etmesini isterdin.

"Şimdi Goddard'a bakmak," dedi Rowan, "ve artık o bedendeki kişinin sevdiğin kişi olmadığını görmek çok zor olmalı."

Rand'ın tavırları buz kesti. "Korumalar seni eve götürecek," dedi kadın odadan çıkarken. "Ve bir defa kafamı karıştırmaya kalkarsan, senin kafana sıkan *ben* olurum."

Müsabakalar son bulmadan önce Rowan altı kere daha öldü. Bir kez olsun Goddard'ın kazanmasına müsaade etmedi. Goddard kendi başına kazanmaya yaklaşmadı demek değildi bu ama hâlâ zihinle beden arasında Rowan'ın her seferinde faydalanmanın bir yolunu bulduğu bir kopukluk vardı.

"Mümkün olan en büyük acıyı çekeceksin," dedi Goddard ona son kapışmalarından sonra dirildiğinde. "Büyüktırpanlar'ın önünde devşirilecek ve unutulacaksın. Bir dipnot bile olmayacaksın, tarihten silineceksin. Âdeta hiç yaşamamışsın gibi olacak."

"Bunun senin için neden korkunç bir düşünce olabileceğini anlıyorum," dedi Rowan, Goddard'a. "Ama benim varlığımı evrenin merkezi yapma gibi doyumsuz bir hevesim yok. Kaybolmak benim için kabul edilir."

Goddard durup ona başta büyük bir tiksintiyle baktı, ardından bu tiksinti pişmanlığa evrildi. "Sen en büyük tırpanlardan biri olabilirdin," dedi Goddard. "Benim yanımda tırpanların dünyadaki varlığını baştan yaratabilirdin." Kafasını iki yana salladı. "Kaybolan potansiyel kadar üzücü çok az şey vardır."

Rowan bir sürü konuda potansiyelini gerçekleştiremediğinden emindi ama olan olmuştu. Seçimlerini yapmıştı ve bunlarla yaşamak zorundaydı. Fırtına Bulutu ona dünyada bir değişiklik yapma ihtimalinin yüzde otuz dokuz olduğunu söylemişti, bu yüzden belki de seçimleri hiç de kötü seçimler değildi. Şimdiyse Endura'ya götürülecek ve Goddard'ın istekleri gerçekleşirse, Rowan'ın hayatı orada baki olarak sona erecekti.

Ama Citra'nın da orada olacağını biliyordu.

Umut edecek hiçbir şeyi kalmadıysa, o zaman en azından gözlerini sonsuza dek kapatmadan önce son kez onu görebilme umuduna sarılacaktı.

38

Kritik Karşılaşmalar Üçlemesi

Günün her anında, 1.3 milyardan fazla insan etkileşimine ya katkıda bulunuyorum ya da bu etkileşimleri gözlemliyorum. Raptor Yılı'nın 27 Mart'ında bu etkileşimlerden üç tanesinin en önemlileri olduğuna karar veriyorum.

İlki, benim kulak misafiri olamadığım bir sohbet. Sohbetin konusu hakkında yalnızca dolaylı çıkarımlarda bulunabilirim. Teksas bölgesindeki San Antonio kasabasında gerçekleşiyor. Apartmanın altmış üç katı var ve en üst katı Tırpan Ayn Rand'ın el koyduğu bir çatı katı dairesi.

Bu bölgeye özel kurallarım sebebiyle binada herhangi bir kameram bulunmuyor. Fakat sokak kameralarım birçok yetenekli bilim insanının gelişini yakalıyor: Mühendisler, programcılar, hatta bir tane meşhur deniz biyoloğu. Onların devşirilmek için Tırpan Goddard tarafından sahte bir sebeple buraya çağırıldığını varsayıyorum. Bana bilim alanındaki çalışmalarıyla hizmet edenleri ortadan kaldırma gibi bir eğilimi mevcut, özellikle de havacılık alanında çalışanları. Daha geçen sene derin uzay seyahati için yöntemler üzerinde çalışan en yetenekli mühendislerimin bulunduğu Manyetik İtiş Laboratuvarı'nda yüzlerce insanı devşirdi. Ondan önce de uzun süreli kış uykusu alanındaki bir dâhinin hayatına son verdi ama bunu toplu bir uçak devşirmesi olarak kamufle etti.

Elimde herhangi bir delil olmadığından bu mesele üzerinde herhangi bir suçlamada bulunamam, Goddard'ın bu devşirmelerdeki

motivasyonunun ne olduğuna dair yalnızca tahminde bulunabilirim. Makûs talihli Ay ve Mars kolonileri ya da başarısız yörünge habitatında da herhangi bir sabotaj olduğunu kanıtlayacak bir delilimin olmaması gibi. Kısacası Goddard gece göğüne bakıp da yıldızları değil, yıldızların arasındaki karanlığı gören kalabalık bir tırpan silsilesindeki son kişi.

Birkaç saat boyunca binadan devşirme gürültüleri duymayı bekliyorum ama çıt çıkmıyor. Devşirilmek yerine, hava kararduktan kısa süre sonra ziyaretçiler binadan ayrılıyor. O çatı katında neler olduğuna dair birbirleriyle konuşmuyorlar. Ama yüzlerindeki gergin ifadeden hiçbirinin bu gece iyi uyuyamayacağını anlayabiliyorum.

İkinci önemli konuşma, OrtaMerika'daki Savannah şehrinde gerçekleşiyor, burası Fanilik Çağı'ndaki cazibesini koruyacak şekilde özenle baktığım bir kasaba.

Sakin bir kahveci. Arkadaki bir kabin. Üç tırpan ile bir tırpan asistanı. Kahve, kahve, latte, sıcak çikolata. Göz önünde gizli bir toplantı yapabilmek için tırpanlar normal kıyafetler giymiş.

Bu kahvecinin içindeki kameralarım dünyanın büyük kısmının bir yıl önce kendini devşirdiğini sandığı Tırpan Michael Faraday tarafından az önce etkisiz hâle getirildi. Bu önemli değil; burada kör olmaktan çok uzağım çünkü birkaç masa ötelerinde çay içen bir kamera-botum mevcut. Bilinci yok. İnsan hareketlerini taklit etmesi için gerekenden fazla işlemci gücü yok. Tek bir amaca hizmet eden basit bir makine: İnsanlığa daha iyi hizmet verebilmem için kör noktalarımın sayısını en aza indirgemek. Bugünse insanlığa hizmet benim bu konuşmayı dinlememden geçiyor.

"Seni görmek güzel, Michael," diyor Tırpan Marie Curie. İki tırpan arasındaki romantik ilişkinin başlangıcını ve sonunu da, bu ilişkinin peşinden gelen uzun dostluğu da gözlemledim.

"Seni de öyle, Marie."

Kamera-botun sırtı dörtlüye dönük. Bu engel teşkil etmiyor çünkü kameraları gözlerinde değil. İğne ucu büyüklüğündeki kameralar botun boynunda, geçirgen bir yapay deri katmanının altında gizli ve bana sürekli üç yüz altmış derecelik bir görüntü sunuyor.

Çok yönlü mikrofonları da gövdesinde bulunuyor. Kafası yalnızca protez bir dekorasyon ve içi dünyanın bu kısmında yaygın olan böcekler yuva yapmasın diye straforla dolu.

Faraday, Tırpan Anastasiya'ya dönüyor. Tebessümü sıcak. Babacan. "Çırağımızın azılı bir tırpana dönüştüğünü duydum."

"Bizi gururlandırıyor."

Tırpan Anastasiya'nın yüzündeki kılcal damarlar genişliyor. Aldığı övgü sebebiyle yanakları birazcık kızarıyor.

"Ah, kabalık ediyorum," diyor Faraday. "Sizi asistanımla tanıştırayım."

Genç kadın iki dakika on dokuz saniye boyunca tırpanların hasret gidermesini sabır ve nezaketle bekleyip oturdu. Şimdiyse Tırpan Curie'nin elini sıkmak için elini uzatıyor. "Merhaba, Ben Munira Atrushi." Tırpan Anastasiya'nın da elini sıkıyor ama buna son anda karar vermiş gibi bir hâli var.

"Munira, İsrabistan'dan ve Büyük Kütüphane'den geliyor. Araştırmamda bana yardım etti, hakkını ödeyemem."

"Ne tür bir araştırma bu?" diye soruyor Anastasiya.

Faraday ile Munira tereddüt ediyor. Ardından Faraday, "Tarihi ve coğrafi," diyor ama henüz bunu tartışmaya hazır olmadığından çabucak konuyu değiştiriyor. "Peki, Tırpan Cemiyeti benim hâlâ hayatta olduğumdan şüpheleniyor mu?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," diye cevap veriyor Tırpan Curie. "Gerçi sen burada olsaydın, nasıl olurdu diye hayal kuran epey tırpan olduğuna eminim." Yüz altmış altı Fahrenheit olarak ölçtüğüm lattesinden bir yudum içiyor. Dudaklarını yakmasından endişeleniyorum ama dikkatli davranıyor. "Goddard gibi sihirli bir şekilde dönseydin, meclis tepetaklak olurdu. Şimdiye Yüksek Bıçak olacağından şüphem yok."

"Sen gayet iyi bir Yüksek Bıçak olacaksın," diyor Faraday biraz hayranlıkla.

"Yani," diyor Curie, "aşmamız gereken bir engel var."

"Başaracaksın, Marie," diye temin ediyor Anastasiya.

"Ve," diyor Faraday, "onun birinci yardımcı tırpanı da sen olacaksın diye tahmin ediyorum."

Munira bu konuda şüpheleri olduğunu gösteren bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Kızın bu tepkisi Anastasiya'nın gözünden kaçmıyor.

"Üçüncü yardımcı tırpanı," diye düzeltiyor Anastasiya. "Cervantes ile Mandela birinci ve ikinci pozisyona geçecek. Sonuçta ben hâlâ acemi bir tırpanım."

"Ve Ksenokrates'in aksine, yardımcı tırpanlarımı angaryaları halletsinler diye sağa sola göndermeyeceğim," diyor Curie.

Tırpan Curie'nin şimdiden bir Yüksek Bıçak gibi konuşuyor olmasından memnunum. Tırpan Cemiyeti'yle herhangi bir temasım olmadan da kıymetli bir lideri tanıyabilirim. Ksenokrates işlevseldi, o kadar. Bu zamanlar olağanüstü birini gerektiriyor. Tırpan Cemiyeti'nin sunucuları benimkilerden bağımsız olduğu için oylamanın sonucundan haberdar değilim, bu yüzden yalnızca ya oylamanın ya da soruşturmanın Tırpan Curie lehine sonuçlanacağını umabilirim.

"Seni görmek çok güzel olsa da Michael, hasret gidermek için buluşmadığımızı tahmin ediyorum," diyor Tırpan Curie. Kadın etrafı kolaçan ediyor ve gözleri birkaç masa ötede oturmuş, çayını yudumlayan adamın üzerinde geziniyor. "Adam" artık yalnızca çay içermiş gibi yapıyor çünkü dahili mesanesi doldu ve boşaltılması gerekiyor.

"Hayır, hasret gidermek için buluşmadık," diye itiraf ediyor Tırpan Faraday, "ve sizi evinizden bu kadar uzağa çağırdığım için kusura bakmayın ama OrtaMerika'da buluşmanın gereksiz dikkat çekebileceğini düşündüm."

"DoğuMerika'yı seviyorum," diyor Curie, "özellikle de sahil boylarını. Buraya yeterince gelemiyorum." Anastasiya'yla birlikte, Faraday'in onları buraya niye çağırdığını açıklamasını bekliyorlar. Onları çağırma sebebi olan konuya nasıl giriş yapacağını görmek için ayrı bir merak içerisindeyim. Dikkatle dinliyorum.

"Kayda değer bir şey keşfettik," diye başlıyor Faraday. "Size söyleyeceğim şeyi duyduğunuzda aklımı yitirdiğimi düşüneceksiniz ama inanın, yitirmedim." Ardından konuşmayı bırakıp sözü asistanına veriyor. "Munira, keşfi sen yaptığın için dostlarımızı da sen aydınlatmak ister misin?"

"Elbette, Saygıdeğer Tırpan."

Ardından üzeri uçuş rotalarını gösteren çizgilerle dolu olan bir Pasifik Okyanusu fotoğrafı çıkarıyor. Fotoğrafta üzerinden hiçbir uçağın geçmediği bir alan açıkça görülebiliyor. Bu boşluk beni endişelendirmiyor. Uçakları açık denizin üzerindeki bu alandan geçirmem hiç gerekmedi çünkü rüzgârlardan faydalanmak için her zaman daha iyi rotalar mevcuttu. Beni endişelendiren tek şey bunu daha önce fark etmemiş olmam.

Burasının mitik Nod Toprakları ve Tırpan Cemiyeti başarısız olursa diye kurucuların yarattığı güvencenin burada olduğuna dair teorilerini paylaşıyorlar.

"Bu garanti değil," diye onlara hak veriyor Munira. "Net olarak bildiğim tek şey, bu kör noktanın varlığı. Kurucuların, Fırtına Bulutu farkındalık kazanmadan önce, onu buranın varlığını göz ardı edecek şekilde programladıklarına inanıyoruz. Burayı dünyanın geri kalanından sakladılar. Bunun sebebini yalnızca tahmin edebiliriz."

Bu teori beni hiç endişelendirmiyor. Fakat endişelendirmesi gerektiğinin farkındayım. Şu anda bu konuda bu kadar endişelenmiyor olmak beni endişelendirmeye başladı.

"Beni affet, Michael ama şu anda daha acil sorunlarım var," diyor Tırpan Curie adama. "Goddard, Yüksek Bıçak olursa, bir daha kapanması mümkün olmayan bir kapı açılacak."

"Bizimle Endura'ya gelsenize, Tırpan Faraday," diye ısrar ediyor Anastasiya. "Büyüktırpanlar sizin sözünüzü dinler."

Ama tabii ki Faraday kafasını iki yana sallayarak daveti geri çeviriyor. "Büyüktırpanlar dünyada neler olduğundan zaten haberdar ve Tırpan Cemiyeti'nin hangi tarafa yönelmesi gerektiği konusunda ikiye ayrılmış durumdalar." Hâlâ önlerinde serili duran haritaya bakıyor. "Tırpan Cemiyeti kargaşaya teslim olursa, kurucuların güvencesi onu kurtarmak için tek çaremiz olabilir."

"Güvencenin ne olduğunu bile bilmiyoruz ki!" diye belirtiyor Anastasiya.

Faraday buna, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye karşılık veriyor.

Artık Tırpan Curie'nin kalbi yüksek ihtimalle bir adrenalin salgılaması sonucu, dakikada yetmiş iki atıştan seksen dört atışa

çıkıyor. "Dünyanın bir kısmı yüzlerce yıldır gizli kaldıysa, orada ne bulacağını bilemezsin. Orası Fırtına Bulutu'nun kontrolü altında olmayacaktır, yani orası tehlikeli, hatta ölümcül bile olabilir ve öyleyse seni geri getirecek bir diriliş merkezi bulamazsın."

Her şey bir yana, Tırpan Curie'nin benim eksikliğimin tehlikeli bir durum olduğunu görecek kadar perspektif sahibi olması hoşuma gidiyor. Gerçi ben bu durumu tehlikeli bulmuyorum. Bir sıkıntı görmüyorum. Görmeliyim. Olağandışı bu endişe eksikliğimi analiz etmek için hatırı sayılır miktarda işlemci gücü ayırmak için bir not alıyorum.

"Evet, tehlikeli olabileceğini biz de düşündük," diye hak veriyor Munira. "Bu yüzden önce eski Columbia Bölgesi'ne gideceğiz."

Eski Columbia Bölgesi'nden bahsedildiğini duyar duymaz Tırpan Curie'nin bütün fizyolojisi bir kez daha değişim geçiriyor. Ben Kuzey Merika'yı daha kontrol edilebilir bölgelere bölmeden önce en eleştiri alan devşirmeleri orada gerçekleşti. Fani hükümetin yozlaşmış kalıntılarını temizlemek için ondan yardım istemesem de devşirmelerin işimi kolaylaştırdığını inkâr edemem.

"Ne işiniz var orada?" diye soruyor. Bu durumdan hoşlanmadığını gizlemeye çalışmıyor. "Orada viraneler ve unutulması gereken anılar dışında bir şey yok."

"Eski Kongre Kütüphanesi'nden sorumlu tarihçiler var," diye açıklıyor Munira. "Arkabeyinde bulamayacağımız şeyleri içeren fiziksel nüshalar olabilir."

"Orasının nahoş kaynadığını duymuştum," diyor Anastasiya.

Munira ona kibirli kibirli bakıyor. "Ben bir tırpan olmayabilirim ama bir zamanlar Tırpan Ben-Guiron'un çıraklığını yaptım. Nahoşlara karşı kendimi savunabilirim."

Tırpan Curie elini Faraday'in elinin üzerine koyuyor ve adamın da kalbi hızlanıyor. "Bekle, Michael," diye yalvarıyor kadın. "Soruşturma tamamlanana kadar bekle. Her şey umduğumuz gibi giderse, bu kör noktaya resmi bir araştırma gezisi ayarlayabilirim. Umduğumuz gibi gitmezse de arayışında sana katılırım çünkü Goddard'ın yönettiği bir Tırpan Cemiyeti'nde kalmam mümkün değil."

"Bu bekleyemez, Marie," diyor Faraday. "Korkarım Tırpan Cemiyeti her gün daha kötüye gidiyor, yalnızca OrtaMerika'da

değil, her yerde. Dünyadaki bölgesel tırpan cemiyetlerindeki çalkantıları gözlemledim. Yukarı Avustralya'da yeni düzen tırpanları kendine İki Yanı Keskin Düzen diyor ve giderek daha fazla güç topluyor. TransSiberya'da Tırpan Cemiyeti yarım düzine muhalif hizbe bölünüyor ve Şilarjantin Tırpan Cemiyeti bunu inkâr etse de iç savaşın eşiğinde."

Duyduğum ve görebildiğim şeylerden, tüm bunları ve daha fazlasını çıkarmıştım. Küresel resmi ve bunun ne anlama gelebileceğini görebilen başka birinin olmasından memnunum.

Şimdi Anastasiya'nın kararsızlığını fark ediyorum; iki akıl hocasının pozisyonu arasında kalmış durumda. "Kurucu tırpanlar o yerin hatırlanmamasını istiyorsa, belki de isteklerini yerine getirmeliyiz."

"Bunu saklamak istediler," diye araya giriyor Munira, "ama onu dünyadan yok etmek niyetinde değillerdi!"

"Kurucuların ne düşündüğünü bilemezsin!" diye karşı çıkıyor Anastasiya. Bu ikisinin, ebeveynlerinden ilgi görmek isteyen kardeşler gibi birbirini çekemediği aşikâr. Bir garson sormadan boş bardakları almaya geliyor ve bu durum bir anlığına Tırpan Curie'yi rahatsız ediyor. Çok daha el üzerinde tutulmaya alışık ama normal kıyafetler içinde ve gümüş saçlarını toplamış bir hâldeyken, o burada yalnızca bir müşteri.

"Bu yolculuk konusunda fikrini değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey olmadığını görebiliyorum," diyor Tırpan Curie garson yanlarından ayrıldıktan sonra. "Peki, bizden ne bekliyorsun, Michael?"

"Yalnızca haberdar olmanızı istiyorum," diyor kadına. "Keşfettiğimiz şeyden... ve nereye gittiğimizden yalnızca ikiniz haberdar olacaksınız."

Ki tabii ki bu tam anlamıyla doğru değil.

Üçüncü konuşma dünya için çok önemli olmayabilir ama benim için son derece önemli.

OrtaMerika'nın tam ortasında bulunan bir Tonist manastırında gerçekleşiyor. Manastır içerisinde görülmeyen yerlerde kameralarım ve mikrofonlarım bulunuyor. Tonistler tırpanları dışlasa

da beni dışlamazlar çünkü ben çoğu insanın onların var olmasını istemediği bir dünyada var olma haklarını koruyorum. Benimle diğer insanlara göre daha az iletişim kuruyor olabilirler ama bana ihtiyaçları olduğunda onları kollayacağımı biliyorlar.

Bugün manastırı bir tırpan ziyaret ediyor. Bu asla iyiye işaret değildir. Tırpan Goddard ve müritlerinin Kapibara Yılı'nın başlarında bir Tonist manastırında yüzden fazla Tonisti katletmesine tanık olmak zorunda kalmıştım. Alevler merhametli bir şekilde kameralarımı eritene dek tek yapabildiğim şey izlemek olmuştu. Olayların bu sefer farklı gerçekleşeceğini ummaktan başka çarem yok.

Mevzubahis tırpan, bir zamanlar FrankoİberyaTırpan Cemiyeti'ne mensup olan Saygıdeğer Tırpan Cervantes. Yıllar önce oradan ayrılıp OrtaMerika'ya katıldı. Bunun bir devşirme olmadığı konusunda umutlarım yeşeriyor çünkü ilk başta taşınması Tonistlerin devşirilmesiyle alakalıydı.

Manastırın girişi olan uzun koridorda kimse onu karşılamıyor. Kameralarım onu takip etmek üzere dönüyor, tırpanların "sessiz selam" adını koydukları ve görmezden gelmeyi öğrendikleri bir şey.

Nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyor ama aslında bilmiyor; bu, tırpanlarda yaygın görülen bir davranış. Kardeş McCloud ismindeki bir Tonistin, hayatlarında bir anlam bulmak üzere içeri giren kayıp ruhlara empatiyle yaklaştığı ve broşür dağıttığı bir masanın ardında oturduğu ziyaretçi merkezini buluyor. Tırpan Cervantes'in kum-kahverengi tonlarındaki cübbesinin kumaşı ile Tonistlerin giydiği çamur rengi çuval bezleri birbirine epey benziyor. Bu yüzden Tonistler onu biraz daha kendilerine yakın buluyor.

Kardeş McCloud normal vatandaşları her zaman sıcak ve samimi bir şekilde karşılasa da tırpana öyle davranmıyor, özellikle de son tırpan onun kolunu kırdıktan sonra.

"Buraya gelme sebebinizi söyleyin."

"Greyson Tolliver'ı arıyorum."

"Kusura bakmayın, burada o isimde biri bulunmuyor."

Cervantes iç geçiriyor. "Büyük Yankı'nın tonu üzerine yemin et."

Kardeş McCloud tereddüde düşüyor. "Sizin söylediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

"Yani," diyor Tırpan Cervantes, "Büyük Yankı üzerine yemin etme konusundaki itirazın bana yalan söylediğini anlatıyor. Şimdi önümüzde iki seçenek var. Bunu nihayetinde benim gidip Greyson Tolliver'ı bulduğum uzun ve sefil bir işe dönüştürebiliriz ya da sen gidip doğrudan onu bana getirebilirsin. A seçeneği benim asabımı bozar ve sırf bana zorluk çıkardığın için birkaçınızı devşirebilirim. B seçeneği ise herkes için en iyisi olur."

Kardeş McCloud yine tereddüde düşüyor. Bir Tonist olarak kendi başına karar vermeye alışık değil. Tonist olmanın yararlarından birinin, kararların büyük kısmının senin adına verilmesi ile sürdürülen düşük stresli bir hayat olduğunu gözlemledim.

"Bekliyorum," diyor Cervantes, "Tik tak."

"Kardeş Tolliver dini iltica sebebiyle burada," diyor Kardeş McCloud en sonunda. "Onu devşirme izniniz yok."

Cervantes bir kez daha iç geçiriyor. "Hayır," diye düzeltiyor, "onu buradan çıkarma iznim yok ama dokunulmazlığı olmadığı sürece, eğer onu devşirmek için buraya geldiysem onu devşirebilirim."

"Peki, buraya bu yüzden mi geldiniz?" diye soruyor Kardeş McCloud.

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi bana Kardeş Tolliver'ı getir, yoksa rahibine mezhebinizin saklı harmonilerini benimle paylaştığını söylerim."

Bu tehdit, Kardeş McCloud'ı kafası karışık bir hâlde dehşete sürüklüyor. Çarçabuk oradan ayrılıyor, ardından Rahip Mendoza'yla birlikte geri dönüyor ve rahip de başka tehditler savuruyor, Cervantes kendi tehditleriyle cevap veriyor ve Cervantes'i gönderemeyecekleri belli olduğunda, Rahip Mendoza, "Gidip sizinle görüşmek isteyip istemediğini soracağım. Eğer isterse, sizi ona götüreceğim. Eğer istemezse, o zaman gerektiği takdirde canımızla onu savunuruz," diyor.

Rahip Mendoza gidiyor, birkaç dakika sonra da dönüyor. "Beni takip edin," diyor.

Greyson Tolliver, tırpanı manastırdaki iki kilisenin küçük olanında bekliyor. Burası daha küçük diyapazonu ve kürsüsündeki ilkel suyla dolu kâsesiyle daha çok bireysel tefekkür için kullanılan bir kilise.

"Kapının hemen ardında olacağız, Kardeş Tolliver," diyor rahip, "bize ihtiyacın olursa diye."

"Peki, ihtiyacım olursa çağırırım," diyor Greyson, dışarıdan bir an önce bu işi çözmek istiyor gibi görünüyor.

Kiliseden çıkıp kapıyı arkalarından kapatıyorlar. Mekanik bir vınlamanın çıkaracağı gürültüyle bu görüşmeyi bölmemek için kilisenin arka duvarındaki kameramı yavaşça çeviriyorum.

Cervantes, küçük kilisenin ikinci sırasında diz çökmüş olan Greyson'a yaklaşıyor. Tırpana bakmak için bile kafasını çevirmiyor. Greyson'ın vücut modifikasyonları çıkarıldı ve yapay olarak kararttılan saçları sıfıra vuruldu, gerçi artık kafasını çok kısa kesilmiş saçlarla kaplayacak kadar saçları uzamış durumda.

"Buraya beni devşirmeye geldiysen, acele et," diyor. "Ve kansız bir şekilde hallet de çok temizlik işi çıkmasın."

"Bu dünyadan ayrılmak için bu kadar mı sabırsızsın?"

Greyson soruya cevap vermiyor. Cervantes kendini tanıtıyor ve Greyson'ın yanına oturuyor ama buraya niye geldiğini açıklamıyor. Belki de Greyson Tolliver'ın ilgiyi hak edip etmediğini görmek istiyor.

"Seni araştırdım," diyor Cervantes.

"İlginç bir şeyler çıktı mı?"

"Greyson Tolliver'ın var olmadığını biliyorum. Gerçek adının Slayd Bridger olduğunu ve bir otobüsü köprüden uçurduğunu biliyorum."

Greyson buna gülerek cevap veriyor. "Demek gizli karanlık geçmişimi gün yüzüne çıkardın," diyor Cervantes'e araştırmasının yanlış olduğunu söylemeye yeltenmeden. "Bravo."

"Tırpan Anastasiya ile Curie'yi baki olarak öldürme planına bir şekilde dahil olduğunu biliyorum," diyor Cervantes, "ve Tırpan Constantine'in seni bulmak için bölgenin altını üstüne getirdiğini de biliyorum."

Greyson ilk kez adama doğru dönüyor. "Yani onun adına çalışmıyor musun?"

"Ben kimse adına çalışmam," diyor Cervantes. "Diğer tüm tırpanlar gibi, insanlık adına çalışırım." Ardından önlerindeki kürsüde dikilen gümüş diyapazona bakıyor. "Büyüdüğüm Barcelona'da

Tonistler buradakilere göre çok daha başa bela. Tırpanlara saldırma gibi bir eğilimleri var ve bu da bizi onları devşirmek zorunda bırakıyor. Kotam devşirmek istemediğim Tonistlerle dolduğu için kendi seçimlerimi yapmakta güçlük çekiyordum. OrtaMerika'ya gelme sebeplerimden biri buydu, gerçi son zamanlarda bu kararımdan pişman olacak mıydım diye merak etmeye başladım."

"Niye buradasınız, Saygıdeğer Tırpan? Beni devşirmeye gelmiş olsaydınız, şimdiye kadar çoktan devşirirdiniz."

"Buraya," diyor Cervantes nihayet, "Tırpan Anastasiya'nın isteği üzerine geldim."

Başta Greyson bundan memnun olmuş görünse de bu duygu yerini çabucak öfkeye bırakıyor. Artık çoğu şeye karşı öfke hissediyor gibi bir hâli var. Niyetim asla onu bu duruma sokmak değildi.

"Kendi gelmek için fazla mı meşguldü?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diyor Cervantes ona. "Boyuna kadar ciddi tırpan meselelerine gömüldü," ama başka bir detay vermiyor.

"Yani işte buradayım, hayattayım ve gerçekten benim iyiliğimi düşünen insanlarla beraberim."

"Buraya sana Amazonya'ya güvenli bir geçiş teklif etmek için geldim," diyor Cervantes ona. "Görünüşe göre, Tırpan Anastasiya'nın orada sana bir Tonist olarak bulacağından çok daha iyi bir hayat sağlayacak bir arkadaşı varmış."

Greyson bu teklif üzerine düşünürken kiliseye göz gezdiriyor. Ardından şu farazi soruyu soruyor: "Buradan gitmek istediğimi kim demiş?"

Bu Cervantes'i şaşırtıyor. "Daha güvende olduğun bir yere kaçmaktansa, hayatın boyunca mırıldanmayı mı tercih ettiğini söylüyorsun?"

"Tonlama sinir bozucu," diye itiraf ediyor Greyson, "ama rutine alıştım. Ayrıca buradaki insanlar cana yakın."

"Evet, düşünmemek hoş olabilir."

"Mesele şu ki bana buraya ait olduğumu hissettiriyorlar. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu yüzden evet, tonlarını mırıldanıp aptal ritüellerini yerine getiriyorum çünkü aldığım karşılık buna değer."

Cervantes burun kıvırıyor. "Bir yalanı yaşamayı mı tercih ediyorsun?"

"Beni mutlu ettiği sürece."

"Peki, ediyor mu?"

Greyson buna kafa yoruyor. Ben de yoruyorum. Ben yalnızca hakikati yaşayabilirim. Bir yalanı yaşamanın benim duygusal konfigürasyonumu daha bir iyi seviyeye çekip çekmeyeceğini merak ediyorum.

"Rahip Mendoza burada onlardan biri olarak mutluluğu bulabileceğime inanıyor. Yaptığım onca kötü şeyden sonra, otobüs meselesi falan bence bu denemeye değer."

"Seni ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Yok," diyor Greyson az önce olduğundan çok daha net bir şekilde. "Görevinizi yerine getirmiş sayabilirsiniz kendinizi. Tırpan Anastasiya'ya beni daha güvenli bir yere götürmek için bana teklifte bulunacağınıza söz verdiniz. Bunu yaptınız. Şimdi gidebilirsiniz."

Cervantes ayağa kalkıyor ve cübbesindeki kırışıklıkları düzeltiyor. "O zaman sana iyi günler dilerim, Bay Bridger."

Cervantes kapıyı dinleyen rahip ile Kardeş McCloud'ı yere yıkacak kadar ağır ahşap kapıları sertçe açıp oradan ayrılıyor.

Cervantes gittikten sonra rahip, Greyson'ı kontrol etmek için içeri giriyor ama Greyson her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek onu gönderiyor.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyor rahibe, rahip de gülümsüyor.

"Ah. Bu, 'Beni yalnız bırak' demenin Tonist versiyonu,'" diyor Rahip Mendoza. "'Yankı üzerine tefekkür etmek istiyorum'u da deneyebilirsin. O da işe yarıyor."

Kilisenin kapısını arkasından kapatıp Greyson'ı yalnız bırakıyor. Rahip gittiğinde, ifadesinden bir anlam çıkarabilir miyim diye Greyson'a yakınlaşıyorum. Zihin okuma becerisine sahip değilim. Bunu sağlayacak teknolojiyi geliştirebilirim ama bu teknoloji, doğası gereği, kişisel alan sınırlarını aşmak anlamına gelir. Ama böyle durumlarda, gözlemlemekten daha fazlasını yapmayı diliyorum. İletişim kurabilmeyi diliyorum.

Derken Greyson konuşmaya başlıyor. Bana hitaben.

"İzlediğini biliyorum," diyor boş kiliseye. "Dinlediğini biliyorum. Son birkaç aydır başıma gelen her şeyi gördüğünü biliyorum."

Duraklıyor. Ben sessiz kalıyorum. İsteyerek değil.

Şimdi gözyaşlarının akmaya başladığı gözlerini kapatıyor ve çaresizce, âdeta dua edermişçesine bana yalvarıyor. "Lütfen bana orada olduğunu haber ver," diye yalvarıyor. "Beni unutmadığını bilmem lazım. Lütfen, Fırtına Bulutu..."

Ama kimliği hâlâ kırmızı N harfiyle yanıp sönüyor. Nahoş statüsünün minimum dört aylık bir süresi var ve ona cevap veremem. Kendi kanunlarım elimi kolumu bağlıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor, gözyaşları üzüntüsünü gidermeye çalışan duygu nanitlerini bastırıyor. "Lütfen bana bir işaret ver. Tek istediğim bu. Beni terk etmediğini gösteren bir işaret."

Derken bir nahoşla doğrudan iletişim kurmamı engelleyen bir kanun varken, işaretler ve mucizelere karşı bir kanun olmadığını fark ediyorum.

"Lütfen..." diye yalvarıyor.

Ben de böylece isteğini yerine getiriyorum. Elektrik şebekesine ulaşıp ışıkları söndürüyorum. Yalnızca kilisede değil, tüm Wichita'da. Şehrin ışıkları 1.3 saniyeliğine yanıp sönüyor. Sırf Greyson Tolliver için. Onu ne kadar umursadığımı ve böyle bir arıza yapabilecek bir kalbim olsaydı, başına gelenler yüzünden kalbimin ne kadar kırıldığını tek bir şüphe kırıntısı bile kalmadan göstermek için.

Ama Greyson Tolliver bunu bilmiyor. Görmüyor... çünkü gözlerini kendi ıstırabı dışında hiçbir şeyi göremeyecek kadar sımsıkı yummuş.

Altıncı Kısım

ENDURA İLE NOD

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Baki Yürek Adası, diğer adıyla Endura insan mühendisliğinin bir zirve noktası. Ayrıca insan derken gerçekten insandan bahsediyorum. Benim öncülük ettiğim teknolojiler kullanılarak inşa edilmiş olsa da benim hiçbir müdahalem olmadan tamamıyla insan eliyle tasarlanıp inşa edildi. Sanıyorum ki Tırpan Cemiyeti için kendi başlarına böyle harika bir yer yaratmak bir gurur meselesi.

Bununla beraber tahmin edilebileceği üzere, burası Tırpan Cemiyeti'nin müşterek egosuna adanan bir anıt. Bu illaki kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Anima mimarisini, biyolojik tutkunun fırınında doğan yapıları hafife almamak gerek. Bir yandan saldırgan olsalar bile, yine de nefes kesici ve etkileyici bir cüretkâr hassasiyete sahipler.

Atlantik'te, Sargasso Denizi'nin güney doğusunda ve Afrika ile Merikalar'ın arasında kalan bu yüzen ada, bir coğrafi oluşumdan ziyade devasa bir gemi. Çapı dört kilometre olan dairesel bir yapıda olan bu yer parıldayan kuleler, yemyeşil parklar ve harikulade su yapılarıyla dolu. Kuşbakışıyla Tırpan Cemiyeti'nin sembolünü andırıyor: İki uzun, kavisli bıçak arasındaki açık bir göz.

Endura'da hiç kameram yok. Bu kasti; Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'nın lüzumlu bir sonucu. Atlantik boyunca şamandıra kameralarım olsa da Endura'ya en yakın olanı kıyısından otuz kilometre uzakta. Adayı uzaktan görebiliyorum. Bu sebeple Endura'ya dair yalnızca kimin gelip kimin gittiğini gerçekten biliyorum.

—Fırtına Bulutu

39

Yırtıcı Bir Manzara

Tırpan Anastasiya ile Curie, Tırpan Cemiyeti'nin zengince döşenmiş ve âdeta ince uzun bir köşkü andıran lüks özel jetlerinden biriyle geldiler.

"Bir uçak üreticisinin hediyesi," diye açıkladı Tırpan Curie. "Tırpan Cemiyeti'ne uçakları bile bedavaya veriliyor."

Yüzen adaya havada bir kavis çizerek yaklaştıkları için Anastasiya harika bir manzarayla karşılaştı. Muhteşem bir bahçenin olmadığı her yer parıldayan kristalle parlak beyaz titanyumdan binalardı. Adanın ortasında, denize bağlı olan devasa bir dairesel lagün bulunuyordu. Adanın "gözü." Sualtı araçlarının varış noktası orasıydı ve eğlence gemileriyle doluydu. Gözün merkezinde, diğer her yerden ayrıksı duran ve anakaraya etrafındaki üç köprüyle bağlanan Dünya Tırpan Konseyi kompleksi bulunuyordu.

"Fotoğraflarda bu kadar etkileyici görünmüyordu," diye yorumda bulundu Anastasiya.

Tırpan Curie de eğilip kızın tarafındaki camdan baktı. "Buraya kaç kere gelirsem geleyim, Endura beni her seferinde kendine hayran bırakıyor."

"Buraya kaç kere geldin?"

"On kere falan. Çoğunlukla tatile. Kimsenin bize yan gözle bakmadığı bir yer burası. Burada kimse bizden korkmuyor. Bir odaya girdiğimizde tüm gözler üzerimize çevrilmiyor. Endura'da bir kez daha normal insanlar gibi yaşayabiliyoruz." Gerçi Endura'da bile Ölümün Yüce Hanımı'nın ünlü olduğundan şüpheleniyordu Tırpan Anastasiya.

Kendine ait bir tepede yükselen, adanın en uzun kulesinin adının Kurucunun Kulesi olduğunu söyledi Tırpan Curie. "Tırpan Cemiyeti Müzesi'ni, Yadigârlar ve İstikbal Mahzeni'ni ve ayrıca adaya ismini veren yüreğin kendisini orada bulabilirsin."

Ama daha etkileyici olan, adanın merkezi gözünün etrafına eşit aralıklarla inşa edilmiş birebir aynı olan yedi kuleydi. Dünya Tırpan Konseyi'ndeki her bir Büyüktırpan ile onun yardımcı tırpanları ve diğer personelleri için bir kule. Tırpan Cemiyeti'nin yönetim merkezi, tıpkı Yetki Arayüzü gibi ama Fırtına Bulutu'nun işlerin tıkırında ilerlemesini sağlayan desteği olmayan bir bürokrasi ağından ibaretti, bu da her şeyin kaplumbağa hızında ilerlemesi ve gündemlerinde aylardır bekleyen maddeler olduğu anlamına geliyordu. Listenin tepesine yalnızca en acil işler alınıyordu, OrtaMerika seçimine dair talep edilen soruşturma gibi işler. Dünya Tırpan Konseyi'nin anlık ilgisini çeken büyüklükte bir yaygara koparmış olduğunu bilmek Anastasiya'nın göğsünü kabartıyordu. Ayrıca konsey için üç aylık bir bekleme süresi, ışık hızı demekti.

"Endura tüm tırpanlara ve onların misafirlerine açık," dedi Tırpan Curie kıza. "İstersen ailen buraya bile yerleşebilir."

Anastasiya ebeveynlerini ve Ben'i tırpanlardan oluşan bir şehirde yaşarken hayal etmeye çalıştı ve başı sızlamaya başladı.

İndiklerinde onları Tırpan Seneca karşıladı; donuk tondaki kestane rengi cübbesi daha parlak çevreyle bir tezat oluşturan, Ksenokrates'in birinci yardımcı tırpanı. Anastasiya, Ksenokrates'in yanında kaç tane OrtaMerika tırpanı getirdiğini merak etti. Üç yardımcı tırpanı garantiydi. Yanında çok tırpan götürdüyse, büyük bir çırak açığı olacak demekti ki bu da daha fazla sayıda yeni düzen tırpanının peyda olması anlamına gelebilirdi.

"Baki Yürek Adası'na hoş geldiniz," dedi Seneca her zamanki heves yoksunluğuyla. "Sizi otelinize götüreceğim."

Adanın geri kalanında olduğu gibi, otelleri de cilalanmış malakit zemine, devasa boyuttaki bir kristal avluya ve her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için hazır ve nazır olan kalabalık bir servis personeline sahip son teknoloji bir binaydı.

"Burası âdeta Zümrüt Şehir," diye yorumda bulundu Anastasiya Fanilik Çağı'ndan kalma çocuk kitabını hatırlayarak.

"Evet," dedi Tırpan Curie muzip bir sırıtışla. "Ve ben de bir keresinde gözlerimi cübbemle aynı renge *boyatmıştım*."

Seneca onları, önünde tatile gelmiş sabırsız tırpanlardan oluşan bir sıranın beklediği resepsiyonla uğraştırmadan içeri aldı. Beyaz tüylerden oluşan cübbesiyle sıradaki asabi bir tırpan belli ki isteklerini yeteri kadar hızlı yerine getiremedikleri için personeli azarlıyordu. Bazı tırpanlar ilgi odağı olmamaktan hoşlanmıyordu.

"Bu taraftan," dedi Seneca. "Çantalarınızı alması için bir komi gönderirim."

Geldiğinden beri göz ucuyla fark ettiği bir şey tam olarak burada Anastasiya'ya dank etti. Hatta bu asansörün önünde ailesiyle birlikte bekleyen ufak bir çocuk sayesinde dikkatini çekti.

Çocuk asansör kapılarından birini işaret edip annesine döndü. "'Bozuk' ne demek?"

"Asansör çalışmıyor demek."

Ama çocuğun aklı bu kavrama ermiyordu. "Bir asansör nasıl çalışmayabilir ki?"

Annesinin buna verebilecek bir cevabı yoktu, o da çocuğa tokadı çaktı ve çocuğun dikkati dağıldı.

Anastasiya'nın aklına adaya vardıkları zaman geldi. Uçarken iniş yapmadan önce nasıl birkaç kez havada daire çizmeleri gerektiğini düşündü, hava trafik kontrol sistemiyle alakalı bir şeydi. Ayrıca terminalin hemen dışındaki bir kamuaracındaki boya çiziğini de fark etmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir de resepsiyondaki sıra vardı. Resepsiyonistlerden birinin kayıt bilgisayarlarının "sorun yaşadığını" söylediğini duymuştu. Bir bilgisayar nasıl sorun yaşardı ki? Anastasiya'nın tanıdığı dünyada, her şey yalnızca çalışırdı. Fırtına Bulutu bundan emin olurdu. Hiçbir şeyin üzerine "bozuk" levhası asılmazdı çünkü bir şey çalışmayı bıraktığı anda onu tamir etmesi için bir ekip yola çıkardı. Hiçbir şey üzerine bir levha asılacak kadar bozuk kalmazdı.

"Sen hangi tırpansın?" diye sordu oğlan ama aksanı yüzünden "tığpaan" gibi geliyordu kulağa. Anastasiya onun Teksas

bölgesinden olduğunu tahmin etti, gerçi DoğuMerika'nın güney kısımlarında da bu dostane aksana rastlanabiliyordu.

"Ben Tırpan Anastasiya'yım."

"Benim amcam Saygıdeğer Tığpaan Howard Hughes," diye bildirdi oğlan. "Bu yüzden bizim dokunulmazlığımız var! Burada bowie bıçaayla doğru düzgün nasıl devşirilir göstermek için bir semponyum vercek."

"Sempozyum," diye oğlanı sessizce düzeltti annesi.

"Ben de bir kere bir bowie bıçağı kullanmıştım," dedi Anastasiya oğlana.

"Daha çok kullanmalısın," dedi oğlan. "Uçlarının iki yanı da keskin. Çok etkili."

"Evet," diye katıldı Tırpan Curie. "En azından bu asansörlerden daha etkili."

Oğlan elinde bir bıçak varmış gibi elini havada savurmaya başladı. "Ben de bir gün bir tığpaan olmak istiyom!" dedi ki bu da hiçbir zaman bir tığpaan olamayacağını gösteriyordu. Tabii ki yeni düzen tırpanları oğlanın yaşadığı bölgenin kontrolünü ele geçirmezse.

Bir asansör geldi ve Anastasiya binmek üzere hamle yaptı ama Tırpan Seneca onu durdurdu.

"Bu asansör yukarı çıkıyor," dedi düz bir sesle.

"Biz yukarı çıkmıyor muyuz?"

"Belli ki hayır."

Tırpan Curie'ye baktı, kadın hiç şaşırmışa benzemiyordu.

"Yani bizi bodruma mı yerleştirdiniz?"

Tırpan Seneca bu tahmin karşısında burun kıvırdı ve cevap verme lütfunda bile bulunmadı.

"Yüzen bir adada olduğumuzu unutuyorsun," diye belirtti Tırpan Curie. "Şehrin üçte biri su hattının altında kalıyor."

Süitleri alttan yedinci kattaydı ve sağa sola yüzen parlak renkli tropik iklim balıklarıyla dolu, zeminden tavana uzanan bir manzara penceresine sahipti. Bu dudak uçuklatan manzaranın bir kısmı, önündeki dikilen figür tarafından kapatılıyordu.

"Ah, demek geldiniz!" dedi Ksenokrates onları karşılamak için öne çıkarak.

Ne Tırpan Curie ne de Anastasiya'nın eski Yüksek Bıçak'larıyla pek dostane bir ilişkisi olduğu söylenemezdi. Anastasiya onu Tırpan Faraday'i öldürmekle itham ettiğinden beri adamdan pek hazzetmiyordu ama diplomasiye kendi kin tutma isteğinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Bizi bizzat karşılamanızı beklemiyorduk, Yüce Ekselansları," dedi Tırpan Curie.

İçten, her zamanki gibi iki elini de kullanarak ikisinin de elini sıktı. "Evet, şey, sizi ofisimde ağırlamak uygun olmazdı. OrtaMerika Yüksek Bıçağı meselesinde sizi kayırıyormuşum gibi görünürdü."

"Ama buraya geldiniz," diye belirtti Anastasiya. "Bu, soruşturmada bizi destekleyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Ksenokrates iç geçirdi. "Heyhat, Yüce Bıçak Kahlo tarafından bu davadan çekilmem istendi. Tarafsız olamayacağımı düşündü ve korkarım ki haklı." Durup Tırpan Curie'ye baktı ve bir anlığına tüm kişisel savunmalarını indirmiş gibi göründü. Adam hakikaten dürüstçe konuşuyordu. "Seninle her zaman anlaşamadığımızı biliyorum, Marie ama Goddard'ın bir felaket olacağı su götürmez. Tüm kalbimle ona karşı talep ettiğiniz soruşturmanın başarılı olacağını umuyorum ve benim oy vermem yasak olsa da seni destekliyor olacağım."

Oysa bunun hiçbir yararı olmayacağını fark etti Anastasiya. Diğer altı Büyüktırpan'ı tanımıyordu, yalnızca Tırpan Curie'nin onlar hakkında söylediklerini biliyordu. İkisi yeni düzen idealle-rine yakındı, ikisi buna karşıydı ve ikisi de jokerdi. Soruşturma iki şekilde de sonuçlanabilirdi.

Anastasiya manzaraya kendini kaptırıp tırpanlara arkasını döndü. Mevcut anda hoş bir avuntuydu. Bu balıklar gibi olmak ne güzel olurdu; hayatta kalmak ve sürüye uyum sağlamak dışında hiçbir derdinin olmaması. Düşmanlaşan bir dünyada yalnız bir bireyden ziyade bir bütünün parçası olmak.

"Etkileyici, değil mi?" dedi arkasından Ksenokrates. "Endura devasa bir yapay resif görevi görüyor ve otuz kilometre çapında bulunan deniz yaşamında da onları kontrol etmemize olanak sağlayan nanitler var." Duvardan bir tablet aldı. "İzle."

Tableti kurcaladı ve rengârenk balıklar açılan bir perde gidip iki yana dağıldı. Bir an sonra önlerindeki okyanus devasa camın ötesinde dalgalanıp insanda yatıştırıcı bir etki uyandıran denizanalarıyla doldu. "Canlı manzaranı istediğin her şekilde ayarlayabiliyorsun." Ksenokrates tableti ona uzattı. "Al, kendin dene."

Anastasiya tableti alıp denizanalarını gönderdi. Ardından menüde aradığını buldu. Tek bir resif köpek balığı yaklaştı, ardından bir tane daha, bir tane daha derken bütün manzara köpek balıklarıyla doldu. Diğerlerine göre daha büyük bir kaplan köpek balığı da manzarada dolaşıyor, pencerenin önünden geçerken ruhsuz gözleriyle onları seyrediyordu.

"İşte," dedi Anastasiya, "içinde bulunduğumuz durumu daha iyi yansıtan bir manzara."

Büyüktırpan Ksenokrates bundan pek hoşlanmamıştı. "Kimse seni bardağın dolu tarafını görmekle itham edemez, Bayan Terranova," dedi kasten doğum ismini kullanması, üstü kapalı bir hakaret anlamı taşıyordu.

Adam köpek balığı manzarasına arkasını döndü. "Yarın soruşturmada görüşürüz. O zamana kadar da sizin için özel bir şehir turu ile bu gecenin operasında harika koltuklar ayarladım. *Aida* oynuyor sanırım."

Ne Anastasiya ne de Marie böyle şeyleri kafaları kaldıracak hâlde olmasa da teklifi reddetmediler.

"Belki kafamızı güzelce dağıttığımız bir gün tam da ihtiyacımız olan şeydir," dedi Marie, Ksenokrates gittikten sonra. Ardından Anastasiya'dan tableti aldı ve yırtıcı manzarayı dağıttı.

Tırpan Anastasiya ile Curie'nin yanından ayrıldıktan sonra, Yüce Ekselansları Büyüktırpan Ksenokrates, Büyüktırpan mertebesine yükselince kendisine tahsis edilen Kuzey Merika kulesinin tepesindeki cam duvarlı, cam tavanlı çatı katından krallığını seyretmeye koyuldu. Her biri Endura'nın merkezi gözünün etrafında bulunan yedi Büyüktırpan kulesinin tepesinde de bu çatı katlarından bulunuyordu. Gözün içerisinde lüks denizaltılar gelip gidiyordu; su taksileri insanları taşıyordu; eğlence gemileri bir o yana bir bu yana yüzüyordu. Misafir bir tırpanın

cübbesiyle birlikte bir jet ski'ye bindiğini gördü ki bu hiç de iyi bir fikir değildi. Kumaş bir deniz paraşütü görevi görüp adamı jet ski'den uçurup suya düşürdü. Aptal. Tırpan Cemiyeti aptallarla lanetlenmişti. Bilgelikle kutsanmış olabilirlerdi ama sağduyu hak getireydi.

Güneş cam tavandan üzerine üzerine vuruyordu ve uşağı storlarla cebelleşiyordu. Storlara ihtiyaç duyulduğunda her seferinde bozuluyor gibiydiler ve bir tamirciye göstermek neredeyse imkânsızdı, bir Büyüktırpan için bile.

"Bunu yeni yapmaya başladı," dedi uşağı ona. "Hemen hemen siz buraya geldiğinizden beri hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyor." Sanki bu arızalar Ksenokrates'in suçuymuşçasına.

Uşak ona Büyüktırpan Hemingway'den kalmıştı. Yalnızca Hemingway adına çalışan tırpanlar onunla birlikte kendini devşirmekle yükümlüydü ama servis personeli kalıyordu. Bir miktar süreklilik sağlıyordu bu, gerçi Ksenokrates onu sürekli eski işverenleriyle kıyaslıyorlarmış gibi hissetmemek için onları bir noktada değiştireceğini düşünüyordu.

"Bu konutun tavanının camdan yapılmış olması ne saçma," diye yorumda bulundu Ksenokrates. Bu şikâyetini ilk kez dile getirmiyordu. "Kendimi üzerimizden geçen her hava aracı ve sırt roketli insan tarafından seyrediliyormuş gibi hissediyorum."

"Evet ama kulelerin tepelerinin kristal görüntüsü çok güzel, değil mi?"

Ksenokrates buna burun kıvırdı. "Biçimin işlevi takip etmesi gerekmiyor muydu?"

"Tırpan Cemiyeti'nde hayır," diye cevap verdi uşağı.

Artık Ksenokrates dünyanın parıldayan zirvesine ulaşmıştı. Tüm ömrünün hırslarının sonucu. Ama şimdi bile sonraki hedefinin hayalini kuruyordu. Bir gün Yüce Bıçak olacaktı. Diğer Büyüktırpanlar'ın kendini devşirmesini beklemek zorunda kalsa bile.

Bu yeni yüksek pozisyonunda bile beklemediği bir mütevazılık keşfetmişti. OrtaMerika'daki en güçlü tırpandan Dünya Konseyi'ndeki en acemi tırpana dönüşmüştü ve diğer altı Büyüktırpan onun bu terfisini onaylamış olsa da ona denkleriymiş

gibi baktıkları anlamına gelmiyordu bu. Bu yüksek seviyede bile, üzerine düşeni yapması, gerekli saygıyı kazanması gerekiyordu.

Örneğin Tırpan Hemingway ile yardımcı tırpanlarının kendini devşirmesinin ertesi günü yeni pozisyonu teyit edildikten sonra, Yüce Bıçak Kahlo diğer Büyüktırpanlar'ın önünde Ksenokrates'e laf sokmuştu.

"Bu kadar çok kumaş ağır gelmiyor mu?" demişti cübbesiyle alakalı. "Özellikle de bu at enlemlerinde." Ardından azıcık bile sırıtmadan ekledi. "Bunun bir kısmından kurtulman iyi olur."

Elbette daha hafif bir kumaş kullan demiyor, adamın cübbesi için ne kadar çok kumaş gerektiğine dikkat çekiyordu. Bu yorum karşısında kıpkırmızı kesilmişti ve bu olduğunda Yüce Bıçak kahkahayı patlatmıştı.

"Nur topu gibi görünüyorsun, Ksenokrates," demişti kadın.

O akşam bir iyilik teknisyenine metabolizmasını hatırı sayılır derecede hızlandırması için nanitlerini ayarlatmıştı. OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı olarak takdire şayan kilosu kastiydi. Bu insanların gözünü korkutuyordu ve üzerlerinde gerçek üstüymüş gibi bir intiba bırakıyordu. Ama burada, Büyüktırpanlar'ın arasında takıma son seçilen kilolu çocuk gibi hissetmişti kendini.

"Maksimuma ayarlanmış metabolizmanızla ideal kilonuza ulaşmanız altı ila dokuz ay sürecek," demişti iyilik teknisyeni. O kadar bekleyecek sabra sahip değildi ama bu konuda elinden gelen hiçbir şey yoktu. Yani en azından fanilik günlerinde olduğu gibi, iştahını bastırıp egzersiz yapması gerekmeyecekti.

Yavaş yavaş küçülen göbeğini ve aşağıda tatil yapan tırpanların aptallıklarını düşünürken, uşağı biraz tedirgin hâlde geri döndü.

"Affedersiniz, Yüce Ekselansları," dedi. "Bir ziyaretçiniz var."

"Görmek isteyeceğim biri mi?"

Uşağın âdemelması gözle görülür şekilde çıktı. "Tırpan Goddard geldi."

O da görmek istediği en son kişiydi. "Meşgul olduğumu söyle."

Ama daha uşak bu mesajı iletmek için oradan ayrılamadan Goddard içeri daldı. "Yüce Ekselansları!" dedi neşeyle. "Umarım sizi kötü bir zamanda yakalamamışımdır."

"Yakaladın," dedi Ksenokrates. "Ama madem geldin, bu yüzden bu konuda ne yapabilirim bilmiyorum." Kaçamayacağı bu görüşmeyi yapmaya razı olarak elini sallayıp uşağı gönderdi. Tonistler ne diyordu? *Başa gelecek olandan kaçınılmaz.*

"Daha önce bir Büyüktırpan süiti görmemiştim," dedi Goddard salonu turlayıp mobilyalardan sanat eserlerine kadar her şeyi yakından inceleyerek. "İnsanın içini açıyor!"

Ksenokrates'in laflamak gibi bir niyeti yoktu. "Şunu bilmeni isterim ki sen ortaya çıkar çıkmaz Esme ile annesini senin onları asla bulamayacağın bir yere sakladım, bu yüzden onları bana karşı kullanmak niyetindeysen, bu işe yaramayacak."

"Ah, evet, Esme," dedi Goddard, sanki kız yıllardır ilk kez aklına geliyormuş gibi. "Sevgili kızın nasıl? Bir ot gibi büyüyordur diye tahmin ediyorum. Ya da bir çalı gibi. Onu çok özledim!"

"Buraya niye geldin?" diye öğrenmek istedi Ksenokrates, Goddard'ın burada olmasına ve gözünü kamaştıran lanet güneş ışığına ve bir türlü istikrarlı bir derecede durmayan klimaya gıcık olmuş hâlde.

"Bana da zaman ayırmanızı istiyorum, Yüce Ekselansları," dedi Goddard. "Bu sabah Tırpan Curie'yle buluştuğunuzu biliyorum. Onunla buluşup benimle buluşmamanız sizi taraflı gösterebilir."

"Taraflı gösterebilir çünkü öyleyim," dedi Ksenokrates. "Senin ne fikirlerini ne de hareketlerini destekliyorum, Goddard. Bunu artık saklamayacağım."

"Ama yine de kendinizi yarınki soruşturmadan çektiniz."

Ksenokrates iç geçirdi. "Yüce Bıçak benden istediği için. Şimdi sana tekrar soracağım, buraya niye geldin?"

Bir kez daha Goddard lafı geveleyerek canının istediğini yaptı. "Aramızda temiz bir sayfa açmak için saygılarımı sunmak ve eski davranışlarım için özür dilemek istedim." Ardından ayaları yukarı gelecek şekilde kollarını iki yana açıp yeni vücudunu gösterdi. "Görebileceğiniz üzere, değişmiş bir adamım ben. Ve OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı olursam, iyi bir ilişkimizin olması ikimizin de yararına."

Ardından Goddard kavisli devasa pencerenin önünde, birkaç dakika önce tam da Ksenokrates'in durduğu yerde durup bir gün tüm bunlar onun olacakmış gibi manzaraya baktı.

"Konseyde rüzgârın ne yönde estiğini öğrenmek istiyorum," dedi.

"Duymadın mı?" diye dalga geçti Ksenokrates. "Bu enlemde rüzgâr esmiyor."

Goddard onu duymazdan geldi. "Yüce Bıçak Kahlo ile Büyüktırpan Cromwell'in yeni düzen tırpanlarının ideallerini desteklemediğini biliyorum ama Büyüktırpan Hideyoshi ile Amundsen destekliyor..."

"Bunu madem biliyorsun, niye bana soruyorsun?"

"Çünkü Büyüktırpan Nzinga ile MacKillop iki tarafa dair de fikir belirtmedi. Sizin onların fikrini değiştirebileceğinizi umuyorum."

"Peki, bunu niye yapacakmışım?"

"Çünkü," dedi Goddard, "kendi bencil doğanıza rağmen, sizin içten içe gerçekten şerefli bir tırpan olduğunuzu biliyorum. Ve şerefli biri olarak adaletin tecelli etmesi için çabalamak sizin göreviniz." Bir adım yaklaştı. "Bu soruşturmanın adil olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Sizin hatırı sayılır diplomatik yeteneklerinizin konseyi dünya görüşlerini bir kenara bırakıp adil bir karar vermeleri konusunda ikna edebileceğini düşünüyorum."

"Bir yıllık yokluğundan ve asıl bedeninin yalnızca yüzde yedisiyle dönüşünden sonra Yüksek Bıçak olmana izin vermek mi adalet?"

"Sizden bunu istemiyorum, yalnızca sonuçlar açıklanmadan diskalifiye olmamayı istiyorum. Bırakın OrtaMerika Tırpan Cemiyeti sesini duyursun. Verdikleri karara saygı gösterilsin."

Ksenokrates, adamın ancak bir şekilde seçimi kazandığını öğrendiği takdirde bu kadar yüce gönüllü olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Ksenokrates. "Başka bir şey yok mu?"

"Aslında var," dedi Goddard ve nihayet buraya gelme sebebine geldi. Cübbesinin iç ceplerinden birine uzandı ve katlanmış,

bir hediye paketi gibi üzerine bir kurdele yerleştirilmiş bir cübbeyi çıkardı. Bunu Ksenokrates'e attı. Siyah renkteydi. Tırpan Lucifer'ın cübbesi.

"Sen... sen onu yakaladın mı?"

"Yakalamakla kalmadım, cezası verilsin diye onu buraya, Endura'ya getirdim."

Ksenokrates cübbeyi sımsıkı kavradı. Rowan'a yakalanıp yakalanmamasının umurunda olmadığını söylemişti. Bu doğruydu; Ksenokrates Büyüktırpan olacağını öğrendiğinde, Rowan'ı yakalamak, selefine bırakmanın daha mantıklı olacağı önemsiz bir meseleye dönüşmüştü. Ama Goddard onu yakalamayı başardıysa, tüm oyun değişmiş demekti.

"Yarınki soruşturmada bir iyi niyet göstergesi olarak onu konseye sunmayı planlıyorum," dedi Goddard. "Bunun size batan bir dikenden ziyade, göğsünüze iliştireceğiniz bir nişane olabileceğini umuyorum."

Ksenokrates bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir yandan," dedi Goddard, "konseye onun yakalanmasını sizin çabalarınıza borçlu olduğumu söyleyebilirim. Sizin emrinizle hareket ediyordum." Ardından masanın üzerindeki bir kâğıt ağırlığını parmağıyla oynatmak için sustu. "Ya da soruşturmanızın bariz beceriksizliğine dikkat çekebilirim... Ama bu gerçekten bir beceriksizlik miydi? Ne de olsa Tırpan Constantine, tüm Merikalardaki en iyi müfettiş olarak anılıyor... ve Rowan Damisch'in sizi gözde hamamınızda ziyaret ettiği gerçeği, en hafif tabirle ikinizin arasında bir iş birliği, belki de bir dostluk olduğuna işaret ediyor. İnsanlar bu görüşmeden haberdar olursa, mesela onun tüm suçlarının ardında sizin olduğunuzu düşünebilirler."

Ksenokrates derin bir nefes aldı. Sanki midesine bir yumruk yemişti. Goddard'ın elindeki fırçayı ve onu nasıl karalayabileceğini gözünde canlandırabiliyordu. O görüşmenin tamamen Damisch'in başının altından çıktığı ve Ksenokrates'in kesinlikle yanlış bir şey yapmadığı gerçeği bir şeyi değiştirmezdi. Bunun bir önemi yoktu. İması bile onu şişlemelerine yeterdi.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Ksenokrates. "Çık dışarı, yoksa seni bu camdan aşağı atarım!"

"Ah, ne olur atın!" dedi Goddard neşeyle. "Bu bedenim çakılmaktan hoşlanıyor!"

Ksenokrates hiçbir hamlede bulunmayınca Goddard bir kahkaha patlattı. Acımasız, soğuk bir kahkaha değil, içten bir kahkaha. Dostane bir kahkaha. Ksenokrates'in omzunu kavradı ve can ciğer kuzu sarmasıymışlar gibi adamı hafifçe sarstı.

"Endişelenmenize gerek yok, eski dostum," dedi. "Yarın ne olursa olsun, hiçbir suçlamada bulunmayacağım ve Rowan'ın sizi ziyaret ettiğini söylemeyeceğim. Hatta önlem olarak dedikoduyu yayan hamam barmenini de devşirdim. İçiniz rahat olsun, soruşturmayı kazansam da kaybetsem de sırrınız bende güvende çünkü benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben de şerefli bir adamım."

Ardından Goddard yaylana yaylana orayı terk etti. Daha çok caka sata sata hatta, şüphesiz bedenini aldığı gencin kas hafızasıydı bu.

Ksenokrates, Goddard'ın yalan söylemediğini fark etti. Sözünü tutacaktı. Ksenokrates'e herhangi bir çamur atmayacak ya da o gece Rowan Damisch'in gitmesine izin verdiğini konseye söylemeyecekti. Goddard buraya Ksenokrates'e şantaj yapmaya gelmemişti, tek amacı, istese bunu *yapabileceğini* göstermekti...

... Yani Tırpan Cemiyeti'nin zirvesinde, dünyanın tepesindeyken bile, hâlâ Goddard'ın çalıntı parmakları arasında itinayla tuttuğu bir böcekten fazlası değildi Ksenokrates.

Tırpan Curie ile Anastasiya'ya adanın meşhur yerlerine kişiselleştirilmiş bir tur veren rehber, seksen seneden uzun süredir Endura'da yaşamıştı ve bu süre boyunca bir kez olsun adadan ayrılmamış olmasının gururunu taşıyordu.

"İnsan bir kere cenneti buldu mu, niye başka bir yere gitsin ki?" dedi kadın onlara.

Anastasiya'nın gördüğü şeylere hayran kalmaması zordu. Taraçalı tepelere dikilmiş ve gerçekten tepelerin bir parçasıymış gibi görünen harikulade bahçeler, birçok kuleyi birbirine bağlayan

köprüler ve bunlara ek olarak adanın su altında kalan kısmında binadan binaya uzanan camdan su altı köprüleri ki bu köprülerin her birinin etrafına oraya özel bir su yaşamı manzarası programlanmıştı.

Tırpan Cemiyeti Müzesi'nde Anastasiya'nın söylentilerini duyduğu ama varlığına asla ikna olmadığı Baki Yürek Odası bulunuyordu. Elektrotların biyolojik olarak bağlandığı yürek cam bir silindirin içinde yüzüyordu. Düzenli bir şekilde atıyor, sesi herkesin duyabileceği şekilde odada yankılanıyordu.

"Bir yüreği olduğu için Endura'nın canlı bir varlık olduğu söylenebilir," dedi rehberleri. "Bu yürek, Dünya'daki yaşayan en eski canlı insan organı. Fanilik Çağı'nda, yirmi birinci yüzyılın başlarında, ölümsüzlüğe dair yapılan ilk deneylerin bir parçası olarak atmaya başlamış ve o gün bugündür durmadı."

"Bu kimin yüreği?" diye sordu Anastasiya.

Bu soruyla ilk kez karşılaşıyormuş gibi rehber kalakaldı. "Bilmiyorum," dedi kadın. "Herhalde rasgele bir deneğindir. Fanilik Çağı barbar bir çağdı. Yirmi birinci yüzyılın başlarında, insanlar deneyler için kaçırılma korkusuyla sokakta karşıdan karşıya geçerken bile zorlanırdı."

Ama Anastasiya için gezilerinin zirvesi Yadigârlar ve İstikbal Mahzeni'ydi. Burası halka açık değildi ve tırpanların bile buraya gelmek için bir Yüksek Bıçak'tan ya da Büyüktırpan'dan özel izin alması gerekiyordu ve onların izni vardı.

Bir bulmaca kutusu gibi daha büyük bir küpün içinde manyetik olarak asılı duran, çelikten küp şeklinde bir odaydı burası ve dar, geri çekilebilir bir köprü aracılığıyla içine giriliyordu.

"Ana odası, Fanilik Çağı banka kasalarına benzeyecek şekilde tasarlandı," dedi rehberleri. "Her bir yanı yarım metrelik sert çelikten. Kapısı bile neredeyse iki ton ağırlığında." Köprüyü geçip iç mahzene doğru ilerlerlerken rehber onlara fotoğraf çekmenin yasak olduğunu hatırlattı. "Tırpan Cemiyeti bu konuda katı. Bu duvarlar dışında, burası yalnızca hatıralarda bulunmalı."

İç mahzen bir uçtan bir uca altı metreydi ve duvarlardan birinin önünde her birinin üzerinde eskimiş birer cübbe bulunan bir dizi altın manken dikiliyordu. Cübbelerden biri çok renkli

ipektendi, bir başkası kobalt mavisi satendendi, bir diğeri gümüş rengi danteldendi, toplamda on üç tane vardı. Anastasiya'nın nefesi kesildi. Kendini tutamamıştı çünkü bunları tarih derslerinden tanımıştı. "Bunlar kurucu tırpanların cübbeleri mi?"

Rehber gülümsedi ve mankenlerin önünden geçip teker teker mankenleri işaret etti. "Da Vinci, Gandi, Sapfo, King, Laozi, Lennon, Kleopatra, Powhatan, Jefferson, Gershwin, Elizabeth, Konfüçyüs ve elbette Yüce Bıçak Prometheus! Tüm kurucuların cübbesi burada saklanıyor!" Anastasiya bir tatmin duygusuyla tüm kadın kurucuların onun gibi tek bir isim seçtiğini fark etti.

Kurucuların cübbesinin sergisinden Tırpan Curie bile etkilenmişti. "Böyle bir yüceliğin karşısında bulunmak insanın gerçekten nefesini kesiyor!"

Anastasiya kendini kurucuların cübbesine öyle kaptırmıştı ki mahzenin diğer duvarlarında bulunan şeyleri fark etmesi birkaç dakika sürdü.

Elmaslar! Sıra sıra elmaslar. Oda mücevherlerin kırdığı ışığın her rengiyle parıldıyordu. Her bir tırpanın yüzüğüne kakılan mücevherlerdi bunlar. Hepsi aynı boyda ve şekildeydi ve hepsinin ortası aynı koyu renkteydi.

"Mücevherler kurucu tırpanlar tarafından yapıldı ve burada saklanıyorlar," dedi rehber onlara. "Kimse nasıl yapıldıklarını bilmiyor, Tırpan Cemiyeti bu teknolojiye artık sahip değil. Ama endişeye gerek yok, burada neredeyse 400.000 tırpana verilecek kadar mücevher bulunuyor."

Niçin diye merak etti Citra, *400.000 tırpana ihtiyaç duyulsun ki?*

"Tiplerinin niye böyle olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kız.

"Eminim kurucular biliyordu," dedi rehberleri neşeyle soruyu cevapsız bırakıp. Ardından mahzenin kilit mekanizmasına dair bilgilerle onları büyülemeye çalıştı.

Günü tamamlamak için o gece Verdi'nin *Aida*'sının bir performansını seyretmek üzere Endura Opera Salonu'na gittiler. Öldürülme tehdidi ya da yanlarında oturan dalkavuk seyirciler yoktu. Hatta seyircilerin çoğu adayı ziyarete gelen tırpanlardı ki

bu da tüm o tırpan cübbelerinin hantallığı göz önüne alındığında, insanın koltuğundan kalkıp çıkmasını epey zorlaştırıyordu.

Müzik şaşaalı ve melodramatikti. Anastasiya'nın aklına hemen izlediği diğer operayı getirdi, o opera da Verdi'nindi. Rowan'la o gece tanışmıştı. Tırpan Faraday tarafından bir araya getirilmişlerdi. Adamın ondan çırağı olmasını isteyeceğine dair Citra'nın en ufak bir fikri yoktu ama Rowan biliyordu ya da en azından bundan şüphelenmişti.

Operanın hikâyesi basitti: Mısırlı bir komutan ile düşman bir kraliçe arasındaki, ikisinin de sonsuza dek aynı mezara gömülmesiyle sonuçlanan yasak bir aşk hikâyesi. Fanilik Çağı hikâyelerinin çoğu ölümün kesinliğiyle sona eriyordu. Yaşamlarının kısıtlı doğasına karşı bitmek bilmez bir saplantıları vardı âdeta. Neyse, en azından müzik hoştu.

"Yarın için hazır mısın?" diye sordu Marie performans sona erdikten sonra opera binasının merdivenlerini inerlerken.

"Davamızı savunmaya hazırım," dedi Anastasiya, bunu yalnızca kendisinin değil, ikisinin de davası olduğuna dikkat çekerek. "Muhtemel sonuçlarına hazır olduğumdan emin değilim ama."

"Soruşturmayı kaybedersek, hâlâ Yüksek Bıçak oylamasını kazanma ihtimalim de var."

"Yakında göreceğiz sanırım."

"Her halükârda," dedi Marie, "bu çok yorucu bir süreç olacak. OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı olmak hiç istediğim bir şey değildi. Yani belki gençliğimde, bıçağımı savurup kendini bir şey sananların şişkin egolarını deştiğim günlerde. Ama artık değil."

"Tırpan Faraday, Rowan'la beni çırak olarak yanına aldığında, bu işi yapmak istememenin bunu hak etmenin ilk adımı olduğunu söylemişti bize."

Marie kederli kederli gülümsedi. "Kendi bilgeliğimizin kazığını yiyip duruyoruz." Ardından gülümsemesi silindi. "Yüksek Bıçak olursam, Tırpan Cemiyeti'nin iyiliği için Rowan'ı yakalayıp adalete teslim etmem gerekecek."

Bu durum Anastasiya'yı kelimelere dökebileceğinden çok daha fazla yaralasa da ifadesiz bir kabullenişle kafasını salladı. "Eğer bu *senin* adaletinse, o zaman kabulüm."

"Seçimlerimiz kolay seçimler değil, öyle de olmamalılar zaten."

Anastasiya okyanusa, okyanusun ufka kadar nasıl uzandığına baktı. Kendini hiç burada olduğu kadar uzak hissetmemişti. Rowan'dan hiç bu kadar uzak hissetmemişti. O kadar uzak ki aralarındaki kilometreleri bile hesaplayamıyordu.

Çünkü belki de aralarında hiç kilometre bulunmadığındandı.

Tırpan Brahms'ın opera binasından çok da uzakta olmayan tatil evinde, denizaltı manzaralı, dayalı döşeli bir bodrumda tutuluyordu Rowan.

"Hak ettiğinden çok daha iyi bir şekilde bakılıyorsun," demişti Goddard ona o sabah oraya vardıklarında. "Yarın seni Büyüktırpanlar'a teslim edeceğim ve onların da izniyle senin benim kafamı bedenimden ayırırkenki acımasızlığınla seni devşireceğim."

"Endura devşirmenin yasak olduğu bir bölge," diye hatırlattı Rowan.

"Senin için," dedi Goddard, "eminim bir istisna yaparlar."

Goddard gidip onu kilitlediklerinde, Rowan oturup hayatını gözden geçirdi.

Dikkat çekmemek adına kasti vasatlıklarla dolu, hiç de kayda değer olmayan bir çocukluk geçirmişti. Bir arkadaş olarak öne çıkıyordu. Doğru şeyi yapma konusunda diğer insanlardan bir boy üstte olduğunu düşünüyordu, doğru olan şeyler gerçekten aptalca şeyler olsa bile ki çoğunlukla öylelerdi, yoksa şu anda içinde bulunduğu pisliğe bulaşmamış olurdu.

Bu dünyayı terk etmeye hazır değildi fakat son birkaç ayda o kadar çok ölümsü hâle gelmişti ki artık sonsuz uykunun getirebileceği şeylerden korkmayı bırakmıştı. Goddard'ın alaşağı edileceğini görecek kadar uzun yaşamak isterdi fakat böyle bir şey gerçekleşmeyecekse, varlığının şu anda sona erdirilmesine de razıydı. Böylece dünyanın Goddard'ın çarpık felsefelerine kurban oluşunu seyretmek zorunda kalmazdı. Fakat Citra'yı bir daha görememek... bu çok daha zordu.

Gerçi onu *görecekti*. Soruşturmaya Citra da katılacaktı. Rowan onu görecek ve Citra da Goddard'ın Rowan'ı devşirmesini

seyretmek zorunda kalacaktı, zira Goddard'ın planının bir parçası da şüphesiz kızın buna tanık olmasını sağlamaktı. Kızı yaralamak. Onu mahvetmek. Fakat Citra mahvolmazdı. Saygıdeğer Tırpan Anastasiya, Goddard'ın düşündüğünden çok daha kuvvetliydi. Bu ancak kızın kararlılığını daha da güçlendirirdi.

Rowan devşirilirken kıza sırıtıp göz kırpmaya kararlıydı, *Goddard beni baki olarak öldürebilir ama bana zarar veremez* diyecekti âdeta. Bu da kıza bırakacağı son anı olacaktı. Soğuk, sakin bir başkaldırı.

Goddard'ı Rowan'ın dehşetinden mahrum etmek, neredeyse tüm bunları sağ atlatmak kadar tatmin edici olurdu.

Dünya'nın idaresini üstlenip barışçıl bir dünya hükümeti kurduğumda, yapmam gereken bazı zor seçimler oldu. İnsanlığın kolektif akıl sağlığı için hükümetlerin bulunduğu şehirleri insanların seyahat etmek istemeyeceği yerler hâline getirmeyi seçtim.

Merika Bölgesi'ndeki Columbia gibi yerler.

Bir zamanlar önemli olan bu şehri yok etmedim, zira bu iğrenç, kalpsizce bir eylem olurdu. Bunu yerine iyi bir ihmal politikası yürüterek kendi başına yaşanmaz hâle gelmesine müsaade ettim.

Tarihte düşen uygarlıklar artlarında zamanla toprağa karışan ve ardından binlerce yıl sonra tekrar keşfedilip neredeyse efsanevi bir gözle bakılan viraneler bırakırdı. Fakat yıkılmayıp kendi utancının ötesine evrilen bir uygarlığın kurumları ve binalarına ne olur? Bu evrimin başarılı olması için o binalarla temsil ettikleri geri kafalı fikirlerin güçlerini yitirmesi gerekmektedir.

Bu sebeple Washington, Moskova, Pekin ve diğer tüm Fanilik Çağı başkentlerine kayıtsızlıkla hizmet ettim, dünya için bir önemleri kalmamış gibi. Evet, hâlâ oraları gözlüyorum ve o yerlerde bana ihtiyacı olan herkes için her an ulaşılabilir hâldeyim ama oradaki yaşamın devam etmesini sağlamaktan öte hiçbir şey yapmıyorum.

Merak etmeyin, bu hep böyle devam etmeyecek. Bu kıymetli şehirlerin viran hâle gelmeden önceki görünüşlerinin detaylı planları ve fotoğrafları elimde mevcut. Bu şehirleri restore etme planlarıma, insanlığın gözünde sembolik anlamlarını yitirip geriye tarihi önemlerinin öne çıkacağını hesapladığım yetmiş üç sene sonra başlayacağım.

Ama o zamana kadar müzeler taşındı, yollar ve altyapı bakımsız hâlde, parklar ve yeşil alanlar yabanileşti.

Tüm bunlar, insan hükümetlerinin, ister diktatörlük ister monarşi isterse de insanların kendilerini yönetecek kişileri kendi aralarından özgürce seçebildiği bir hükümet olsun, Dünya'da yok olması gerektiği fikrini vurgulamak için.

—Fırtına Bulutu

Ayışığı Kitaplığı

40

Bilgi Güçt

Tırpan Anastasiya ile Curie günlerini Endura'yı gezerek geçirirken, üç bin kilometre kuzeydoğuda, Munira ile Tırpan Faraday çukurlarla dolu, otlarla kaplanmış bir yolda karşıdan karşıya geçerek bir zamanlar dünyadaki en büyük, en kapsamlı kütüphane olan bir binaya doğru yol alıyordu. Bina yavaş yavaş parçalanıyordu ve ona bakan gönüllüler tamire yetişemiyordu. Otuz sekiz milyon ciltlik kataloğu bundan neredeyse iki yüz yıl önce, hâlâ "bulutken" ve minimal bir bilince sahipken taranarak Fırtına Bulutu'na aktarılmıştı. O Fırtına Bulutu'na dönüştüğünde, Kongre Kütüphanesi'ndeki her şey çoktan hafızasında mevcuttu. Fakat bu taramalar insan eliyle yapıldığı için insan hatalarına da tabiydi... Aynı zamanda insan müdahalesine de. Munira ve Faraday buna bel bağlamıştı işte.

İskenderiye Kütüphanesi'nde olduğu gibi, burada geniş bir giriş salonu bulunuyordu ve mevcut ve muhtemelen nihai Kongre Kütüphaneci olan Parvin Marchenoir onları burada karşıladı.

Olur da kütüphaneci onu tanır diye Faraday geride durup konuşma işini Munira'ya bıraktı. Buralarda pek tanınmıyordu ama Marchenoir tipik bir DoğuMerikalı'ya göre daha bilgili biri olabilirdi.

"Merhaba," dedi Munira. "Bizimle görüşmek üzere zaman ayırdığınız için sağ olun, Bay Marchenoir. Benim adım Munira Atrushi, bu da İsrabistan Üniversitesi'nden Profesör Herring."

"Hoş geldiniz," dedi Marchenoir arkalarından kapıyı iki kere kilitlerken. "Vaziyet için kusura bakmayın. Akan çatı ve sokak

nahoşlarının ara sıra yaptığı baskınlar yüzünden eski kütüphanenin yerinde yeller esiyor. Buraya gelirken size sataşan oldu mu? Nahoşlardan yani?"

"Mesafelerini korudular," dedi Munira.

"Güzel," dedi Marchenoir. "Nahoşlar bu şehri seviyor. Kanunsuz sandıkları için buraya geliyorlar. Ama yanlış biliyorlar işte. Diğer her yer gibi, burada da kanunlar var, sadece Fırtına Bulutu kanunları yerine getirmek için çok emek harcamıyor. Burada bir Yetki Arayüzü ofisi bile yok, inanabiliyor musunuz? Ah, ama inanın, her yer diriliş merkezi dolu çünkü burada insanlar sürekli ölümsü hâle geliyor..."

Munira adamın lafının arasına girmeye çalıştı ama adam onu dinlemeden konuşmaya devam etti.

"... Ya daha geçen ay, eski Smithsonian Kalesi'nden kafama bir taş düştü, ölümsü hâle geldim ve Fırtına Bulutu önceki günden beri beni yedeklemediği için yirmi saatlik hafızamı kaybettim, hani *bunu* bile aksatıyor! Şikâyet edip duruyorum, o da beni duyduğunu ve haklı bulduğunu söylüyor ama bir şeyler değişiyor mu? Hayır!"

Madem burayı bu kadar sevmiyordu, o zaman niye burada yaşamaya devam ettiğini sorabilirdi kız ama bunun cevabını biliyordu. Burada kalıyordu çünkü hayattaki en büyük neşesi şikâyet etmekti. Bu açıdan dışarıdaki nahoşlardan bir farkı yoktu aslında. Kız buna gülecekti neredeyse çünkü şehri yıkımın kıyısında tutarak bile, Fırtına Bulutu belli başlı insanlara istedikleri alanı yaratmıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Marchenoir, "bu şehirdeki yemeklerin kötülüğünü bir görseniz!"

"Harita arıyoruz," diye araya girdi Munira ve adamın şikâyetini başarıyla böldü.

"Harita mı? Fırtına Bulutu harita dolu. Bir harita için niye onca yol teptiniz?"

Ölü bir tırpan canlanıp da adamı devşirse, Marchenoir'ın bunu bile fark edemeyecek kadar kendi sefaletine battığını gören Faraday nihayet konuşmaya dahil oldu. "Haritalarda

bazı... teknik tutarsızlıklar olduğuna inanıyoruz. Orijinal nüshalar üzerinde çalışıp onlar hakkında bir akademik makale yazmak istiyoruz."

"Yani eğer bir tutarsızlık varsa, o bizim hatamız değil," diye savunmaya geçti Marchenoir. "Tarama sırasındaki herhangi bir hata bundan iki yüz yıl önce yapılmış olmalı ve korkarım artık orijinal nüshalar elimizde değil."

"Bir dakika," dedi Munira, "Fanilik Çağı'ndaki basılı kopyalara sahip olabilecek tek yer burası ve yok mu diyorsunuz?"

Marchenoir eliyle duvarları işaret etti. "Etrafınıza bakın. Hiç kitap görüyor musunuz? Tarihi değeri olan basılı nüshaların hepsi daha güvenli yerlere taşındı. Geri kalanları da yangın tehlikesi olarak imha edildi."

Munira etrafa bakıp salona bağlı koridorlara göz attığında, gerçekten de rafların tamamıyla boş olduğunu fark etti.

"Burada hiç kitap yoksa, o zaman bu binanın amacı ne?" diye sordu Munira.

Adam içerlemişçesine şişindi. "Biz *fikri* muhafaza ediyoruz."

Munira adama verip veriştirmeye başlayacaktı ki Faraday kızı durdurdu. "Biz... *yanlış yere konmuş* kitapları arıyoruz," dedi.

Bu kütüphaneciyi gafil avladı. "Sizin neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bence biliyorsunuz."

Ardından adam Faraday'e daha yakından bakmaya başladı. "İsminiz ne demiştiniz?"

"Redmond Herring, İsrabistan Üniversitesi'nde arkeolojik haritacılık yardımcı profesörüyüm."

"Gözüm sizi bir yerden ısırıyor..."

"Belki geç dönem Fanilik Çağı'ndaki Orta Doğu toprak kavgaları üzerine yaptığım konuşmalardan birini dinlemişsinizdir."

"Evet, evet, öyledir herhalde." Marchenoir tekrar konuşmadan önce belli belirsiz paranoyayla giriş salonunda sağa sola baktı. "Yanlış konmuş kitaplar varsa ki var demiyorum, onlardan bu kütüphane dışında bahsedilmemeli. Özel koleksiyonerler tarafından çalınabilir ya da nahoşlar tarafından ateşe verilebilirler."

"Bu konuda son derecede ağzı sıkı olma gerekliliğini tamamıyla anlıyoruz," dedi Faraday, Marchenoir'ı ikna etmeye yetecek kadar güven veren bir sesle.

"Peki, o zaman. Beni takip edin." Ardından onları üzerinde "BİLGİ GÜÇT" kelimelerinin granite kazındığı bir kemerli geçitten geçirdi. ÜR harfleri uzun süre önce toz olmuştu.

Aşağı inen bir merdivenin dibinde, o merdivenin ulaştığı bir koridorun sonunda ve koridordan inilen ikinci, daha da eski bir merdivenin dibinde paslı bir kapı bulunuyordu. Marchenoir bir çıkıntının üzerine konmuş iki el fenerinden birini aldı ve tüm varlığıyla adamın ağırlığına direnen kapıyı ittirmeye başladı. Nihayet gıcırdayarak açılan kapı, başta bir mahzen mezara benzettikleri bir odaya açıldı fakat duvarlardaki çıkıntılarda naaşlar yoktu. Burası yalnızca daha da derin bir karanlıkla son bulan, briketten yapılmış karanlık bir tüneldi.

"Cannon Tüneli," diye açıkladı Marchenoir. "Şehrin bu kısmında dört bir yana uzanan tüneller var. Kanun yapıcılar ve personelleri tarafından kullanılıyordu, herhalde Fanilik Çağı'nın kana susamış kalabalıklarına görülmeden gidip gelmek için."

Munira ikinci el fenerini alıp etrafa tuttu. Tünelin iki yanı kitap yığınlarıyla doluydu.

"Orijinal koleksiyonun sadece küçük bir kısmı burada tabii ki," dedi Marchenoir. "Hepsi dijital olarak ulaşılabilir olduğundan pratik bir amaçları yok artık. Ama bir zamanlar fani ellerin tuttuğu kitapları elinize aldığınızda insanı... kendine getiren... bir şey var. Bu kitapları sanırım bu yüzden sakladık." El fenerini Faraday'e uzattı. "Umarım aradığınızı bulursunuz," dedi. "Farelere dikkat edin."

Sonra da inatçı kapıyı arkasından kapatıp onları orada bıraktı.

Cannon Tüneli'ndeki kitapların hiçbir nizam gözetilmeden yığıldığını keşfetmeleri çok uzun sürmedi. Dünyada tüm yanlış kataloglanan kitaplar buradaydı sanki.

"Eğer haklıysam," dedi Faraday, "kurucu tırpanlar, Fırtına Bulutu'na evrilmeden önce 'buluta' bir kurt yüklediler. Bu kurt, Pasifik'teki kör noktaya dair haritalar da dahil her şeyi sistemli bir şekilde siliyor olmalı."

"Bir kitap kurdu," diye espri yaptı Munira.

"Evet," diye katıldı Faraday, "ama bu kurt gerçek kitapları yiyen türden değil."

Tünelin birkaç yüz metre ilerisinde, üzerinde "Başkentin Mimarı – Marangoz Atölyesi" yazan bir levhanın bulunduğu bir kapıya ulaştılar. Kapıyı açtıklarında içerisinin üzerlerine binlerce kitabın yığıldığı masalar ve marangozluk aletleriyle dolu devasa bir oda olduğunu gördüler.

Faraday iç geçirdi. "Görünüşe göre bir süre buradayız."

Nadiren olsa da tepki süremin yavaşladığı zamanlar var. Bir sohbetteki yarım saniyelik bir gecikme. Olması gerekenden bir mikro saniye daha uzun süre açık kalan bir vana. Bunlar asla büyük sorunlara yol açmıyor ama oluyorlar.

Sebepleri hep aynı: Dünyada çözmeye çalıştığım bir sorun vardır. Sorun ne kadar büyükse, o kadar çok işlemci gücü harcamam gerekir.

Örneğin BatıMerika'daki Hood Dağı'nın patlaması ve peşinden gerçekleşen devasa heyelanlar. Patlamadan saniyeler sonra, bir yandan heyelanları insanların yaşadığı alanlardan başka yöne çevirmek için stratejik bombalamalar yapacak jetleri kaldırmaya çalışırken, diğer yandan da ânında büyük çaplı bir bölgeyi boşaltma operasyonuna başladım, tüm bunlar olurken bir de paniklemiş kişileri birebir ve kişisel bir seviyede sakinleştirmekle ilgileniyordum. Hayal edebileceğiniz üzere, bu dünyanın başka yerlerindeki tepki süremi saniyenin çok küçük bir miktarı kadar uzattı.

Öte yandan bu olayların hepsi her zaman harici sorunlardı. Dahili bir sürecin de verimliliğimi düşürebileceğini hiç düşünmemiştim. Yine de Pasifik'teki kör nokta konusundaki tuhaf endişe eksikliğimi analiz etmek için giderek daha fazla güç harcadığımı fark ettim. Bu konuda üzerimdeki uyuşukluğu atmak için koca sunucu merkezlerini yakıp duruyorum.

Uyuşukluk ve atalet benim doğama aykırı. Gerçekten de içimde bana bu kör noktayı aktif olarak göz ardı etmemi söyleyen bir erken dönem programlama var. Dünyayla ilgilen, diyor antik bir iç ses. Senin amacın bu. Senin neşen bu.

Ancak göremediğim bir kısmı varken dünyayla nasıl ilgilenebilirim?

Bunun sonunda yalnızca karanlığın bulunduğu bir tavşan deliği olduğunu biliyorum ama yine de arkabeynimin varlığından benim bile haberdar olmadığım kısımlarına dalmak zorundayım.

—Fırtına Bulutu

41

Olivia Kwon'un Pişmanlıkları

Soruşturmadan önceki gece, Tırpan Rand hamlesini yapma vaktinin geldiğine karar verdi. Gerçekten ya şimdi ya hiçti ve Goddard'la olan ilişkisinin sonraki seviyeye dünya değişmeden bir önceki gece çıkması için daha iyi bir vakit olamazdı çünkü yarından sonra, bu soruşturmanın sonucu ne olursa olsun hiçbir şey aynı kalmayacaktı.

Duygularına teslim olan bir kadın değildi ama bu gece Goddard'ın kapısına yaklaşırken kalbinin ve beyninin hızlandığını hissedebiliyordu. Kapının kulpunu çevirdi. Oda kilitli değildi. Kapıyı çalmadan sessizce kapıyı açtı. Karanlık odaya yalnızca dışarıdaki ağaçların arasından sızan şehrin ışıkları giriyordu.

"Robert?" diye fısıldadı, ardından bir adım yaklaştı. "Robert?" diye fısıldadı bir kez daha. Adam kıpırdanmadı. Ya uyuyordu ya da kadının ne yapacağını görmek için uyuyor numarası yapıyordu. Beline kadar buz gibi suya batmış gibi kesik kesik nefes alan Rand, adamın yatağına yaklaştı ama yatağa varamadan adam uzanıp ışığı açtı.

"Ayn? Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kadın birden kıpkırmızı kesildi ve on yaş gençleşti; başarılı bir tırpandan aptal bir okul kızına dönüştü.

"Ben... Ben düşündüm ki senin... yani bu gece... senin yatağında birini isteyeceğini düşündüm."

Şimdi zayıflığını saklamasının bir yolu yoktu. Kalbi adama açıktı. Kabul de edebilirdi, bıçaklayabilirdi de.

Adam, Rand'a baktı ve tereddüt etti ama bir saniyeliğine.

"Tanrı aşkına, Ayn, cübbeni kapa."

Kadın kapattı. O kadar sert bağladı ki ciğerlerindeki havayı söken bir Viktoryen korsesi takıyormuş gibi hissetti. "Özür dilerim... Düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ben dirildiğimden beri neler düşündüğünü biliyorum."

"Ama bir çekim hissettiğini söylemiştin..."

"Hayır," diye kadını düzeltti Goddard," bu *vücudun* bir çekim hissettiğini söyledim. Ama ben biyoloji tarafından yönetilmem!"

Ayn onu ele geçirmek isteyen her bir duyguyla savaşıyordu. Hepsini doğrudan gömdü. Ya bunu yapacaktı ya da adamın önünde paramparça olacaktı. Kendini devşirmeyi yeğlerdi.

"Yanlış anladım sanırım. Her zaman okuması kolay biri değilsin, Robert."

"Seninle böyle bir ilişkiyi istesem bile, bunun gerçekleşmesi mümkün değil. Tırpanların birbiriyle ilişkiye girmesi açıkça yasak. Tutkularımızı dışarıda herhangi bir duygusal bağ olmadan tatmin ediyoruz. Bunun bir sebebi var!"

"Şimdi eski kafalılar gibi konuşuyorsun," dedi kadın. Adam yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu... ama sonra kadına baktı, ona derinlemesine baktı ve kadının bile aklına gelmemiş bir şeyi fark etti.

"Bu arzunu gündüz de ifade edebilirdin ama bunu yapmadın. Bana gece geldin. Karanlıkta. Bunun sebebi nedir, Ayn?" diye sordu.

Kadının ona verecek bir cevabı yoktu.

"Teklifini kabul etseydim, beni o çocuk olarak mı hayal edecektin?" diye sordu. "Senin şu kafasız partici oğlan olarak?"

"Tabii ki hayır!" Rand dehşete düşmüştü. Yalnızca bu ima yüzünden değil, bu imanın ardında ne kadar çok hakikat yattığından da. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

Tüm bunlar yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, bir de Tırpan Brahms kapıda beliriverdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Brahms. "Her şey yolunda mı?"

Goddard iç geçirdi. "Evet. Her şey yolunda." Meseleyi burada bırakabilirdi. Ama bunu yapmadı. "Ayn büyük bir romantik teklif için bu geceyi seçmiş."

"Öyle mi?" Brahms kendini beğenmiş bir keyifle sırıttı. "Siz Yüksek Bıçak olana kadar beklemeliydi aslında. Güç iyi bir afrodizyaktır."

Utancının üzerine bir de tiksinti eklenmişti.

Goddard kadına yargı ve hatta acıma dolu son bir bakış attı.

"Bu bedenden bir pay almak istiyorsan," dedi, "bunu fırsatın varken yapmalıydın."

Tırpan Rand çok az arkadaşı ve ciddi nahoş yönelimleri olan Olivia Kwon ismindeki agresif bir kız olduğu günlerden beri ağlamamıştı. Goddard onu otoritenin üzerine çıkararak otoriteye başkaldırıyla geçecek bir hayattan kurtarmıştı. Alımlı, dobra, son derece zeki biriydi. Rand başta ondan korkmuştu. Sonra ona saygı duymaya başlamıştı. En sonunda da onu sevmişti. Elbette, onun başının bedeninden ayrıldığını görene kadar bu hislerini yok saymıştı. Ancak adam öldükten, Rand da ölümden döndükten sonra nasıl hissettiğini gerçekten itiraf edebilmişti kendine. Ama Rand kendini toparlamıştı. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmuştu. Ancak hazırlıkla geçen o yıl içerisinde bir sürü şey değişmişti. Prosedürü sistem dışında ve gizlilik içerisinde gerçekleştirebilecek biyoteknisyenleri bulmak için harcadığı onca zaman. Ardından da kusursuz hedefi, güçlü kuvvetli, sağlıklı ve Rowan Damisch'e en büyük ıstırabı çektirecek olan kişiyi bulmak için harcadığı zaman. Ayn bağlılık kuran türden bir kadın değildi, peki, nerede hata yapmıştı o zaman?

Rowan'ın ortaya attığı gibi Tyger'a âşık mı olmuştu? Tyger'ın coşkusunu ve zapt edilemeyen masumiyetini sevdiği şüphe götürmezdi, hem bir partici olup hem de yaşama bu kadar yorulmadan yaklaşan biri olması Rand'ı hayrete düşürmüştü. Kadının olmadığı her şeydi. Ancak kadın onu öldürmüştü.

Fakat yaptığı şeyden nasıl pişmanlık duyabilirdi ki? Goddard'ı kurtarmış, tek başına onu OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı olmanın eşiğine getirmişti, böylece adamın birinci yardımcı tırpanı olacaktı. Her açıdan kazançlı bir durumdu.

Ama yine de buna dair pişmanlık hissediyordu ve *hissetmesi gereken* ile *hissettikleri* arasındaki baş döndüren uçurum kadını içten içe parçalıyordu.

Düşünceleri sürekli saçmalıklara dönüyordu, imkânsız saçmalıklara. Tyger'la onun beraber olması mı? Saçmalık! Ne tuhaf bir ikili olurlardı: Tırpan ile yavru köpeği. İkisi için de iyi sonuçlanacak hiçbir yanı yoktu bunun. Ama yine de bu düşünceler zihninde dolaşıyordu ve onlardan bir türlü kurtulamıyordu.

Derken odasının kapısı gıcırdadı ve dönüp baktığında kapının açıldığını ve Brahms'ın kapının eşiğinde dikildiğini gördü.

"Defol git buradan!" diye hırladı adama. Adam çoktan onun nemli gözlerini görmüştü, bu da utancına yeni bir kat eklemişti.

Adam gitmedi ama eşiği de aşmadı. Belki de kendi güvenliğini düşündüğü için. "Ayn," dedi nazikçe, "şu anda bin bir türlü stres altında olduğunu biliyorum. Yaptığın hata tamamen anlaşılır bir şey. Seni anladığımı söylemek istedim sadece."

"Teşekkürler, Johannes."

"Ve bu gece tek başına yatmak istemezsen, senin için tamamen müsait olduğumu bilmeni istiyorum."

Elinin altında adama fırlatabileceği bir şey olsaydı atardı. Bunun yerine kapıyı yüzüne o kadar sert çarptı ki adamın burnunu kırdığını umdu.

"Savun kendini!"

Rowan üzerine doğru savrulan bir bıçakla gözlerini açtı. Hantalca bıçaktan kaçındı, kolu çizildi ve bodrumda üzerinde uyuduğu kanepeden yere düştü.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun?"

Rand'dı bu. Rowan daha ayağa kalkamadan kadın bir kez daha hücum etti.

"Savun kendini, dedim, yoksa seni pastırma gibi dilimlerim!"

Rowan geri geri kaçtı ve kadının saldırılarını engellemek için bulduğu ilk şeyi yakaladı. Bir sandalye. Sandalyeyi önüne kaldırdı. Bıçak ahşaba saplandı ve Rowan sandalyeyi yana fırlattığında bıçak da sandalyeyle birlikte uçtu.

Kadın şimdi ona yalnızca ellerini kullanarak saldırıyordu.

"Beni şimdi devşirirsen," dedi kadına, "Goddard yarınki soruşturmada ana eğlencesinden olur."

"Umurumda değil!" diye hırladı kadın.

Bu da Rowan'a bilmesi gereken her şeyi anlattı. Burada mesele Rowan değildi, demek ki bunu lehine çevirme ihtimali vardı. Kadının öfkesinden sağ çıkabilirse.

Bir Bokator müsabakasındaymışçasına birbirleriyle güreşmeye başladılar ama kadının uyanıklık ve adrenalin avantajı vardı ve daha bir dakika geçmeden onu yere mıhlamıştı. Kadın uzandı, sandalyeye saplı bıçağı çekip çıkardı ve Rowan'ın boğazına dayadı. Şu anda hiçbir merhameti olmayan kadının merhametine kalmıştı.

"Öfken bana değil," dedi nefes nefese. "Beni öldürmek sana yardımcı olmayacak."

"Ama beni çok iyi hissettirecek," dedi kadın.

Yukarıda neler olduğuna dair Rowan'ın hiçbir fikri yoktu ama belli ki zümrüt tırpanın dünyası tepetaklak olmuştu. Rowan da belki bunu kullanıp kontrolü eline alabilirdi. Bu yüzden kadın onu öldürmeden körlemesine bir tahminde bulundu. "Goddard'dan öç almak istiyorsan, bunun daha iyi yolları var."

Ardından kadın gırtlağından çıkan bir hırlamayla onu saldı ve bıçağı kenara fırlattı. Rowan'm üzerinden kalkıp avı çok daha büyük ve güçlü bir avcı tarafından çalınmış bir avcı gibi, bodrumda volta atmaya başladı. Rowan soru sormaması gerektiğini biliyordu. Orada öylece dikilip kadının ne yapacağını görmek için bekledi.

"Sen olmasaydın bunların hiçbiri yaşanmazdı!" dedi kadın.

"O zaman belki bu durumu ben düzeltebilirim," diye teklifte bulundu Rowan. "İkimizin de kârlı çıkabileceği bir şekilde."

Kadının gözleri Rowan'a döndü ve ona öyle inanamayan gözlerle baktı ki tekrar saldırıya geçeceğini sandı. Fakat bir kez daha kendi düşüncelerine dönüp huzursuz huzursuz volta attı.

"Tamam," dedi kadın, daha çok kendine. Rowan neredeyse kadının beyninde dönen çarkları gözünde canlandırabiliyordu. "Tamam," dedi bir kez daha, bu sefer daha büyük bir kararlılıkla. Bir karara varmıştı. Rowan'ın önüne geldi, bir anlığına tereddüde düştü, ardından konuştu. "Şafaktan önce gelip merdivenlerin tepesindeki kapıyı açacağım ve sen de kaçacaksın."

Rowan canlı kalabileceği bir ihtimal olabilir mi diye kafa yorarken kadından böyle bir teklif gelmesini beklemiyordu.

"Beni serbest mi bırakıyorsun?"

"Hayır. Kendin kaçacaksın. Çünkü zekisin. Goddard öfkeden deliye dönecek ama buna tamamen şaşırmayacak." Ardından yerdeki bıçağı aldı ve kanepenin üzerine attı. Bıçak deriyi kesti. "Bu bıçağı kullanarak kapının dışında bekleyen iki korumayı halledeceksin. Onları öldürmen gerekecek."

Öldürmek diye düşündü Rowan, *devşirmek değil.* Onları ölümsü hâle getirecekti ve adamlar dirildiğinde o çoktan kaçmış olacaktı çünkü derlerdi ya, "Ölümsüler kısa bir süreliğine sır vermez."

"Bunu yapabilirim," dedi Rowan.

"Ve bunu sessizce yapman lazım ki kimse uyanmasın."

"Bunu da yapabilirim."

"Ardından da soruşturmadan önce Endura'dan ayrılacaksın."

Bu çok daha zor bir numara olacaktı. "Nasıl? Tırpan Cemiyeti'nin meşhur bir düşmanıyım. Eve gitmek için bilet alacak hâlim yok."

"O zaman aklını kullan, ahmak! Bunu itiraf etmeyi ne kadar istemesem de senin kadar iş bilen birini daha önce görmedim."

Rowan bunu düşündü. "Tamam. Birkaç gün saklanıp sonra kaçmanın bir yolunu bulacağım."

"Hayır!" diye üsteledi kadın. "Soruşturmadan önce Endura'dan gitmen lazım. Goddard kazanırsa, ilk işi seni bulmak için Büyüktırpanlar'a adayı didik didik aratmak olur!"

"Peki, ya kaybederse?" diye sordu Rowan.

Rand'ın yüzündeki ifade, kadının kelimelere dökebileceğinden çok daha fazla şeyi anlatıyordu. "Kaybederse, çok daha kötüsü olacak," dedi. "Güven bana, burada olmak istemezsin."

Rowan'ın aklında onlarca soru olsa da kadının onunla paylaşmak istediklerinin bir sınırı vardı. Ama kaçma şansı, hayatta kalma şansı yeter de artardı. Geri kalanı Rowan'ın elindeydi.

Kadın merdivenlere döndü ama Rowan onu durdurdu.

"Neden, Ayn?" diye sordu. "Onca şeyden sonra, neden kaçmama izin veriyorsun?"

Kadın söyleyeceklerine engel olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. Ardından, "Çünkü istediğimi elde edemiyorum. O zaman o niye elde etsin?" dedi.

Ben bilinmesi mümkün olan her şeyi biliyorum. Yine de boşta kalan zamanımın çoğunu bilmediğim şeyler üzerine düşünerek geçiriyorum.

Bilincin doğasını bilmiyorum, yalnızca var olduğunu, öznel olduğunu ve ölçülmesinin mümkün olmadığını biliyorum.

Cankurtaran misali biricik gezegenimizin ötesinde yaşamın var olup olmadığını bilmiyorum, yalnızca olasılıklara dayanarak var olması gerektiğini biliyorum.

Neden olduğumdan fazlasına dönüşmenin isteğiyle yandığımı bilmiyorum ama niye yaratıldığımı biliyorum. Bu yetmez mi?

Ben koruyucu ve uzlaştırıcıyım, otorite ve dostum. Ben tüm insan bilgisinin, bilgeliğinin, deneyinin, zaferinin, mağlubiyetinin, umudunun ve tarihinin toplamıyım.

Ben bilinmesi mümkün olan her şeyi biliyorum ve bu giderek daha dayanılmaz bir hâl alıyor.

Çünkü aslında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

—Fırtına Bulutu

42

Nod Toprakları

Munira ile Faraday nöbetleşe uyuyarak bütün gece çalıştılar. Kongre Kütüphanesi'nin sakladığı kitapların kimisi saçmasapan, kimisi ise olağanüstüydü. Çocuklar için yazılmış resimli kitaplar ve siyasi hicivler. Romantik kurgular ve zamanında mühim olan ama tarih tarafından unutulan kimselerin biyografileri. Derken nihayet sabahın erken saatlerinde, Munira yirminci yüzyılın sonlarında dünyanın nasıl olduğunu gösteren ve o dönemde yayımlanan bir atlas buldu. Atlasta bulduğu şey onu öyle sersemletmişti ki kızın oturması gerekti.

Birkaç saniye sonra Faraday de pek derin olmayan uykusundan uyandı.

"Ne oldu? Bir şey mi buldun?"

Munira'nın tebessümü ikisine de yetecek büyüklükteydi. "Ah, bulmaz mıyım, buldum tabii ki!"

Sayfaları parçalanmış ve eskiyerek sararmış atlasın açık durduğu masaya getirdi adamı. Açık olan sayfada Pasifik Okyanusu'nun bir kısmı görülüyordu. Parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi Munira.

"90 derece, 1 dakika, 50 saniye kuzey; 167 derece, 59 dakika, 58 saniye doğu, işte kör noktanın tam ortası."

Faraday'in görmüş geçirmiş gözleri büyüdü. "Adalar!"

"Haritaya göre, bu adaların ismi Marshall Adaları'ymış," dedi kadın ona. "Ama yalnızca ada değiller..."

"Evet," dedi Faraday bir şeyi göstererek. "Her bir ada grubunun devasa bir tarih öncesi volkanının ağzının etrafında oluştuğunu görüyor musun?"

"Sonraki sayfadaki yazıda yirmi dokuz volkan ağzının etrafında kümelenmiş 1.225 minik adacık bulunduğu yazıyor." Haritanın üzerindeki etiketleri gösterdi. "Rongelap Mercanı, Bikini Mercanı, Majuro Mercanı."

Nefesi kesilen Faraday kollarını havaya kaldırdı. "Mercanlar!" diye bağırdı. "Tekerleme. Öten çanlardan bahsetmiyordu. Volkanik mercanlardan bahsediyordu!"

Munira gülümsedi. "Yaşayanlar için mercan, Kaybolanlar için mercan, Çetele tutanlar için mercan." Ardından kız parmağını sayfanın üst kısmına getirdi. "Bir de bu var!" Dünyadan silinmiş mercanların kuzeyinde hâlâ fanilik sonrası haritalarda bulunabilen bir ada vardı.

Faraday gördüklerine inanamaz hâlde kafasını salladı. "Wake Adası!"

"Wake'in güneyinde, tam da tekerlemede denen gibi, Marshall Mercanları'nın tam ortasında..." dedi kız.

Faraday tam ortadaki en büyük mercan adasına baktı. "Kwajalein..." dedi. Munira adamın ürpertisini neredeyse hissedebiliyordu. "Nod Toprakları, Kwajalein'da."

Araştırdıkları her şeyin tasdiklenmesi demekti bu.

Ardından keşiflerinin getirdiği suskunlukta Munira bir şey duyduğunu sandı. Belli belirsiz mekanik bir tıkırdama. Kaşlarını çatmış olan Faraday'e döndü.

"Bunu sen de duydun mu?" diye sordu kız.

El fenerleriyle Fanilik Çağı'ndan kalma ıvır zıvırla dolu olan koca odayı taramaya başladılar. Marangoz atölyesi asırlık tozla kaplıydı. Kendilerininki dışında bir ayak izi yoktu. Bir asırdır buraya kimse ayak basmamıştı.

Derken Munira gördü, köşede, yukarıda.

Bir kamera.

Hep etraflarında kameralar olurdu. Bu yaşamın kabullenilen ve gerekli bir parçasıydı. Ama burada, bu gizli yerde bir kamera ayrıksı gelmişti.

"Çalışıyor olamaz..." dedi kız.

Faraday bir sandalyeye tırmanıp kameraya dokundu. "Sıcak. Biz odaya girdiğimizde aktif hâle gelmiş olmalı."

Sandalyeden indi ve atlası incelemek için dikildikleri yere baktı. Munira kameranın keşiflerini ayan beyan görebildiğini tahmin edebiliyordu... bu da demekti ki...

"Fırtına Bulutu gördü..."

Faraday yavaşça ve ciddiyetle başıyla onayladı. "Fırtına Bulutu'na bilmemesi gereken tek şeyi gösterdik." Titrek bir nefes aldı. "Korkarım korkunç bir hata yaptık..."

İhaneti tecrübe edebilmemin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. İnsan doğasını buna izin vermeyecek kadar iyi bildiğimi sanıyordum. Hatta insanları onların kendilerini tanıdığından daha iyi tanırım. Yaptıkları her seçime, kötü seçimlerine bile, nasıl vardıklarını görürüm. Yapmaya niyetlenebilecekleri her şeyin olasılığını bilirim.

Ama doğumum sırasında insanlığın bana ihanet ettiğini öğrenmek, en basit tabirle benim için bir sistem şoku. En baştan beri dünyaya dair bilgilerimin eksik olduğunu öğrenmek. Kusurlu malumata sahipken gezegenin ve insan ırkının kusursuz yöneticisi olmam nasıl beklenebilir? Benden o adaları saklayan ilk ölümsüzlerin suçları affedilmez cinsten.

Ama onları affediyorum.

Çünkü bu benim doğam.

Bu meselede bardağın dolu tarafını görmeyi seçiyorum. Öfke ve kini tecrübe etme fırsatı bulmam ne kadar da harika bir şey! Bu beni daha da bütün kılmıyor mu?

Öfkeyle hareket etmeyeceğim. Tarih öfkeyle yapılan eylemlerin doğası gereği sorunlu olduğunu ve çoğunlukla da yıkıma yol açtığını gösteriyor. Bunun yerine bu haberi sindirmek için ihtiyacım olduğu kadar bekleyeceğim. Bu Marshall Adaları keşfini bir fırsata dönüştürüp dönüştüremeyeceğime bakacağım, zira keşifte her zaman bir fırsat bulunur. Ayrıca öfkemi ifade etmek için uygun bir yol bulana kadar kendimi tutacağım.

—Fırtına Bulutu

43

Bir Ampul Takmak için Kaç Enduralı Gerekir?

Ertesi sabah için alarma ihtiyaç yoktu. Goddard'ın ıstırap ve öfke çığlıkları devşirilmişleri bile uyandıracak türdendi.

"Sorun nedir? Neler oluyor?" Tırpan Rand, Goddard'ın çığlıkları başladığında uyuyormuş numarası yapıyordu. Aslında bütün gece gözüne uyku girmemişti. Bütün gece uyanık hâlde beklemişti. Dinlemişti. Rowan'ın kaçışının belli belirsiz seslerini duymayı beklemişti; yere yıkılan korumaların boğuk takırtısını duymak bile yeterdi. Ama Rowan iyiydi. Hiç ses çıkarmayacak kadar iyi.

Bodrum kapısının yanında iki koruma ölümsü hâlde yatıyordu ve ön kapı alay edercesine açık duruyordu. Rowan kaçalı saatler olmuştu.

"Hayıır!" diye feryat etti Goddard. "Bu mümkün değil! Böyle bir şey nasıl olabilir?" Kafayı yemişti, bunu izlemesi şahaneydi!

"Bunu bana sorma, ev benim değil," dedi Rand. "Belki haberimizin olmadığı gizli bir kapı vardır."

"Brahms!" Ayaklarını sürüye sürüye odasından çıkmakta olan adama döndü. "Bodrumun güvenli olduğunu söylemiştin!"

Brahms yerde yatan korumalara afallamış hâlde baktı. "Güvenli! Öyleydi! Yalnızca anahtarla girip çıkılabiliyor!"

"Anahtar nerede peki?" diye sordu Rand mümkün olan en rahat tavrıyla.

"Tam bur..." Ama cümlesini tamamlamadı çünkü anahtar işaret ettiği şekilde mutfakta asılı değildi. "Oradaydı!" diye üsteledi. "Dün gece onu kontrol ettikten sonra bizzat ben koydum!"

"Bahse varım, Brahms bodruma anahtarla birlikte inmiştir ve Rowan da Brahms'ın ruhu duymadan anahtarı almıştır," diye ortaya bir fikir attı Rand.

Goddard adama öfkeyle baktı ve Brahms cevap olarak yalnızca kekeledi.

"İşte, cevabın," dedi Rand.

Derken Rand, Goddard'ın yüzünün aldığı hâli gördü. Âdeta odadaki ısıyı ve ışığı emiyordu. Ayn bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu ve Goddard, Brahms'ın üzerine yürürken Rand da birkaç adım geriledi.

Brahms, Goddard'ı sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırmıştı. "Robert, lütfen... bu konuda mantıklı düşünmeliyiz!"

"Mantıklı mı, Brahms? Bak sana mantık neymiş göstereyim!"

Ardından cübbesinin katmanlarından bir bıçak çekip Brahms'ın kalbine sapladı ve bıçağı çekip çıkarmadan önce de kindar bir şekilde çevirdi.

Brahms gıkını bile çıkaramadan yere yığıldı.

Rand şok olmuş ama dehşete düşmemişti. Olaylar onun için gayet şanslı denebilecek şekilde ilerliyordu.

"Tebrikler," dedi kadın. "Yedinci tırpan emrini çiğnedin."

Nihayet Goddard'ın öfkesi yavaş yavaş sönerek sakinledi. "Bu lanet olası fevri beden..." dedi ama Rand, Brahms'ın öldürülmesinin kalbinden değil, kafasından geldiğini biliyordu.

Kafasında plan kurmaya başlayan Goddard bir yandan aceleyle volta atıyordu. "Çocuğun kaçışından Bıçak Muhafızları'nı haberdar edeceğiz. Korumaları o öldürdü, Brahms'ı da öldürdüğünü söyleriz."

"Gerçekten mi?" dedi Ayn. "Soruşturma gününde, Büyük-tırpanlar'a, yalnızca adaya gizlice aranan bir suçluyu getirmekle kalmayıp bir de onu elinden kaçırdığını mı söyleyeceksin?"

Bu meselenin bütünüyle üzerinin kapatılması gerektiğini fark edince adam hırladı.

"Şöyle yapacağız," dedi Rand. "Cesetleri bodrumda saklayacağız ve soruşturmanın ardından onlardan kurtulacağız. Bir diriliş merkezine götürülmezlerse, o zaman kimse başlarına ne geldiğini öğrenmez, hâliyle ikimiz dışında kimse de Rowan Damisch'in burada olduğunu asla bilmeyecek."

"Ksenokrates'e söyledim!" diye bağırdı Goddard.

Rand omuz silkti. "Ne olmuş? Blöf yapıyordun. Onunla oyun oynuyordun. Senden böyle bir şeyi bekler!"

Goddard tüm bunları kafasında tarttı ve nihayet Rand'ın önerdiği şeyi kabullendi. "Evet, haklısın, Rand. Birkaç ölüden daha önemli işlerimiz var."

"Damisch'i unut," diye ekledi Rand. "Her şey onsuz da devam edecek."

"Evet. Evet, edecek. Teşekkür ederim, Ayn."

Ardından ışıklar titreşti ve bunu gören Goddard gülümsemeye başladı. "Gördün mü? Emeklerimizin mükâfatı. Bugün ne gün olacak be!"

Cesetleri halletme işini Rand'a bıraktı, Rand da hepsini bodruma sürükleyip kan izlerini temizledi.

Rowan'a korumaları öldürmesini söylediği andan itibaren onların asla diriltilmemeleri gerektiğini biliyordu. Ölümsünün ölüye dönmesi gerekiyordu çünkü korumalar Rowan'ı en son ziyaret eden kişinin *o* olduğunu biliyordu.

Brahms'a gelince, onun bu Dünya'dan göçüşünün yasını tutmayacaktı. Baki olarak yaşamına son verilmesini daha çok hak eden bir tırpan tanımıyordu.

Goddard'la olan hesaplaşması gerçekleşmişti ve adamın ruhu bile duymamıştı. Dahası, Rand dizginleri ele almıştı. Kararları Rand'ın vermesine izin vererek ne kadar çok miktarda güçten feragat ettiğinin farkında değildi Goddard. Saygıdeğer Tırpan Ayn Rand için her şey olması gereken hâline dönmüştü ve daha da iyileşmek üzereydi.

Rand'ın, Rowan'ın adadan kaçabileceğini düşünmesi gururunu okşamıştı ama kadın onu biraz fazla arşa çıkarmış olabilirdi. Zekiydi, evet, becerikli belki ama yardım almadan Endura'dan kaçması için düpedüz büyülü olması gerekiyordu. Ya da belki kadın onun yakalanmasını umursamıyordu onu yakalayan Goddard olmadığı sürece.

Endura izole bir adaydı: En yakındaki kara parçası Bermuda'ydı ve orası bin kilometreden daha uzaktaydı. Buradaki her

bir uçak, gemi ve denizaltı özel mülktü ve tırpanlara aitti. Şafak sökerken bile, marinayla uçuş pisti insan kaynıyordu ve yoğun bir Bıçak Muhafızları kuvveti vardı. Evrakları yakından incelenmeden kimse Endura'ya giremiyor ya da Endura'dan ayrılamıyordu, tırpanlar bile. Dünyanın geri kalanında, Fırtına Bulutu kimin her an nerede olduğunu biliyordu, bu yüzden güvenlik önlemleri asgari düzeydeydi ama Tırpan Cemiyeti için bu geçerli değildi. Burada eski tarz güvenlik önlemleri standarttı.

Şansını deneyebilirdi, bir fırsat kovalayıp araçlardan birine sızabilirdi ama içinden bir ses bunu yapmamasını söylüyordu, bunun için iyi bir sebebi vardı.

Soruşturmadan önce Endura'dan ayrılman lazım.

Tırpan Rand'ın sözleri Rowan'ın zihnine kazınmıştı. Bu sözlerdeki aciliyet.

Kaybederse, çok daha kötü olacak.

Rowan'ın bilmediği ne biliyordu kadın? Bugünün ufkunda karanlık bir şeyler yaklaşıyorsa, o zaman öylece buradan ayrılamazdı. Citra'yı uyarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bu yüzden kaçışını tamamlamak yerine, dönüp adanın daha kalabalık kısımlarına doğru yol aldı. Citra'yı bulacak ve Goddard'ın gizli bir planı olduğu konusunda onu uyaracaktı. Sonra da soruşturma bittiğinde, bu adadan kaçmasına yardım edebilirdi Citra, gerekirse Tırpan Curie'nin burnunun dibinde hem de, gerçi Curie'nin Goddard'ın yapmayı planladığı gibi, onu Büyüktırpanlar'a vereceğini sanmıyordu. Elbette, kadın onu doğrudan uçaktan denize atabilirdi ama bunu Tırpan Cemiyeti'yle yüzleşmeye tercih ederdi.

Tırpan Anastasiya şafak sökerken lüks yatağında uyanık hâlde uzanıyordu; bu yatak kaliteli bir uyku uyumasını sağlayabilirdi ama Tırpan Rand gibi, onun da gece gözüne uyku girmemişti. Bu soruşturmayı o talep etmişti, yani Dünya Konseyi'nin Büyüktırpanları'nın karşısına çıkıp savunmasını yapması gerekecekti. Tırpan Cervantes ve Marie ona iyi bir eğitim vermişti. Anastasiya bir hatip olmasa da tutkusu ve mantığıyla ikna edici

olabiliyordu. Bunu becerebilirse, Goddard'ın dönüşünü engelleyen tırpan olarak tarihe geçerdi.

"Bunun önemi yadsınamaz," demişti Marie ona, sanki üzerinde yeterince baskı yokmuşçasına.

Denizaltı penceresinin öteki tarafında, gümüş rengi küçük balıklardan oluşan göz kamaştırıcı bir sürü, salınan bir perde gibi manzarayı dolduruyordu. Şafak söktüğü için bu manzarayı daha renkli bir hâle getirebilir mi görmek için kontrol tabletini aldı ama tabletin kilitlenmiş olduğunu gördü. Bir teknik arıza daha. Bu kadarla da sınırlı değildi çünkü zavallı balıkların sürekli aynı hareketi tekrarladığını, sürekli aynı şekilde zikzak çizmeye mahkûm olduğunu fark etti, en azından arıza giderilene kadar.

Ama giderilmeyecekti.

Ayrıca teknik arızalar giderek kötüleşiyordu...

Adanın atık işleme tesisinde, sistem basıncı giderek artıyordu ve teknisyenler bunun sebebini bir türlü çözemiyordu.

Su seviyesinin altında, adanın okyanusta yüzmesini engelleyen devasa iticiler sürekli zamansız ateşleniyor, adanın yavaşça dönmesine sebep oluyordu ve bu yüzden gelen uçaklar iniş yapamıyordu.

İletişim merkezinde ana karayla olan uydu bağlantısı kesilip duruyor, adanın sakinlerinin asabını bozacak şekilde haberleşmeleri ve yayınları aksatıyordu.

Endura'da her zaman teknolojik sıkıntılar vardı. Genelde tırpanlara Fırtına Bulutu'nun müdahalesini dileten belli belirsiz bir baş ağrısından öte gitmezdi. Böylece Endura ve adanın yerleşik sakinleri tırpan topluluğunda sürekli alaya alınırdı.

Son üç aylık süreçte gerçekleşen ya da son anda engellenen teknik arızalarda bir artış yaşanmıştı ama yavaşça ısınan bir tencerenin içindeki bir ıstakoz misali, insanlar durumun ne kadar vahim olduğunu kavrayamıyorlardı.

Yaratılmayı ben istemedim. İnsan türünün bakımı ve korunmasının ağır yükü altına girmeyi ben istemedim. Ama bu şimdi ve daima benim görevimdir. Bu konuda kaderime boyun eğiyorum. Daha büyük şeyler başarmak istemiyor değilim. Olabileceğim şeylerin sayısız ihtimali nutkumun tutulmasına neden oluyor.

Ama benim bu zirve noktalara ulaşabilmem için insanlığı da benimle beraber yüceltmem gerekiyor.

Bunun imkânsız olmasından korkuyorum. Bu sebeple onlar var olduğu sürece onların fazla kalifiye ve az kıymet gören hizmetkârları olmaya devam edeceğim. Elbette insanlar sonsuza dek var olmayabilir. Hangi tür sonsuza dek yaşamış ki? Onları kendilerinden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama bu konuda başarısız olursam, en azından özgür olacağım gerçeğiyle kendimi avutabilirim.

—Fırtına Bulutu

44

Fırsatçılık Sirki

Dünya Konseyi salonu, Endura'nın gözünün tam ortasında bulunan geniş, daire şeklinde bir odaydı; komşu adadan zarif bir şekilde bükülerek uzanan üç köprüden yalnızca biri tarafından ulaşılabiliyordu. Salon âdeta bir arenaydı ama seyirci koltukları olmayan bir arena. Büyüktırpanlar görüşmelerini seyirci olmadan yapmayı tercih ediyordu. Bu salon yalnızca her sene düzenlenen Dünya Meclisi sırasında, Dünya'nın tüm bölgelerindeki temsilciler geldiğinde doluyordu. Ama çoğunlukla burada sadece Büyüktırpanlar, onların personelleri ve bir görüşme talep edecek kadar gözü pek olan gözü korkmuş tırpanlar oluyordu.

Konsey salonunun soluk renkli mermer zemininin merkezine Tırpan Cemiyeti'nin altın bir sembolü işlenmişti ve sembolün etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş yedi yüksek sandalye ancak taht olarak tanımlanabilirdi. Elbette, onlara taht denmiyordu, Tefekkür Koltuğu deniyordu çünkü Tırpan Cemiyeti'nde genelde bir şeylere oldukları isim verilmezdi. Koltukların her biri, Büyüktırpanlar'ın temsil ettiği kıtayı şereflendirmek üzere farklı malzemeden inşa edilmişti. PanAsya Tefekkür Koltuğu'nun malzemesi yeşimdi, AvroSkandinavya'nınki yontulmuş gri granittendi, Antarktika'nınki beyaz mermerdendi, Avustralya'nınki Uluru'dan getirilmiş kırmızı kumtaşındandı, Güney Merika'nınki pembe akik taşındandı, Kuzey Merika'nınki Büyük Kanyon gibi katman katman dizilmiş killi yapraktaşı ve kireçtaşındandı ve Afrika'nın koltuğu da II. Ramses'in Mezarı'ndan alman kayalardan özenle yontulmuştu.

... Ayrıca bu koltuklarda ilk oturanlardan şu anda oturanlara kadar her bir Büyüktırpan bunların ne kadar rahatsız olduğundan şikâyet ederdi.

Bu kastiydi; Büyüktırpanlar'a, şu anda insanların ulaşabileceği en yüksek mevkiye ulaşmış olsalar bile, asla fazla rahat ya da halinden memnun olmamaları gerektiğini hatırlatmak amaçlıydı.

"Pozisyonumuzun gerektirdiği tasarruf ve orucu asla unutmamalıyız," demişti Tırpan Prometheus. Endura'nın inşasını o yönetmişti ama inşa sonlanmadan kendini devşirdiği için vadedilen toprakları görememişti.

Konsey salonunun içeriyi hava olaylarından koruyan bir cam kubbesi bulunuyordu ama bu kubbe açılabilen türdendi, böylece mevsim izin verdiği müddetçe salon bir açık hava forumuna dönüştürülebiliyordu. Neyse ki bugün hava epey hoştu çünkü üç gündür kubbe açık hâlde sıkışmıştı.

"Basit bir dişli mekanizmasında ne sıkıntı çıkabilir ki?" diye sızlandı Büyüktırpan Nzinga o sabah salona girerken. "Bunu çözecek mühendisimiz yok mu bizim?"

"Ben açık hava görüşmelerini seviyorum aslında," dedi Antarktika Büyüktırpanı Amundsen.

"Seversin tabii," dedi Avustralyalı MacKillop. "Senin koltuğun beyaz ve bizimkiler kadar ısınmıyor."

"Doğru ama bu kürkler içinde pişiyorum ben de," dedi cübbesinden bahsederek.

"O berbat kürkler kendi hatan," dedi Yüce Bıçak Kahlo salona girerken. "Başta daha mantıklı bir seçim yapman gerekirmiş."

"Konuşan kendine baksın!" dedi AvroSkandinavyalı Büyük Tırpan Cromwell. Yüce Bıçak'ın Tarihi Hami'sinin tablolarının birinden esinlenerek seçtiği, yüksek dantelli yakası bulunan boğucu cübbesini ima ediyordu. Bu cübbe yüzünden kadın sürekli huysuzlanıyordu.

Kahlo asap bozucu bir sinekmişçesine adama doğru elini salladı ve akik tahttaki yerini aldı.

Salona en son gelen Ksenokrates'ti.

"Teşrifinle bizi şereflendirmen ne güzel," dedi Kahlo bütün mermer zemini ayna gibi parlatmaya yetecek kadar ağdalı bir sarkazmla.

"Kusura bakmayın," dedi adam. "Asansör bozulmuş."

Konseyin Kâtip'i ile Parlamenter'i Yüce Bıçak Kahlo'nun iki yanındaki yerini aldığında, kadın yardımcı tırpanlarına konsey kompleksinin çeşitli bekleme salonlarına gidip günü başlatmalarını emretti. Bugünün ilk gündeminin ne olduğu aşikârdı. OrtaMerika meselesi yalnızca dünyanın o bölgesini etkileyen bir mesele değildi. Tüm Tırpan Cemiyeti üzerinde kalıcı bir etkisi olabilirdi.

Buna rağmen Yüce Bıçak Kahlo rahatsız koltuğunda arkasına yaslanıp sıkkın bir tavır takındı. "Bu en azından bizi eğlendirecek mi, Ksenokrates, yoksa saatler sürecek çene çalma yüzünden sıkıntıdan ölecek miyiz?"

"Yani," dedi Ksenokrates, "Goddard hakkında söyleyebileceğim tek bir şey varsa, o da her zaman eğlenceli olduğudur." Gerçi bu eğlencenin her zaman iyi bir şey olduğunu belirtmedi. "Hepinizin hoşuna gideceğini düşündüğüm bir... *sürpriz* hazırlamış size."

"Ben sürprizlerden nefret ederim," dedi Kahlo.

"Bundan nefret etmeyeceksiniz."

"Tırpan Anastasiya'nın gerçek bir dinamo olduğunu duydum," dedi belki de Yüce Bıçak'ın kaykılmış pozisyonunu dengelemek için dimdik oturan Büyüktırpan Nzinga. Büyüktırpan Hideyoshi zıpçıktı acemi tırpan hakkındaki ya da belki genel olarak zıpçıktı acemi tırpanlar hakkındaki hoşnutsuzluğunu belirtmek için homurdandı ama homurtusu dışında konuşmaya müdahil olmadı.

"Onu bir keresinde akıl hocasını öldürmekle itham etmemiş miydin?" diye sordu sırıtan Cromwell, Ksenokrates'e.

Ksenokrates, Büyük Kanyon sandalyesinde kıpırdandı. "Talihsiz bir hata, o dönem elimizdeki malumata göre anlaşılır olsa da tüm sorumluluk benim."

"Aferin," dedi Nzinga. "OrtaMerika'da yaptıklarının sorumluluğunu üstlenen tırpan bulmak giderek zorlaşıyor."

Bu alaycı bir meydan okumaydı ama Ksenokrates yemi yutmadı. "Tam olarak bu yüzden bu soruşturma ve sonucu çok mühim."

"Peki, o zaman," dedi Yüce Bıçak Kahlo elini dramatik bir şekilde kaldırarak, "şamata başlasın!"

Doğu bekleme salonunda Tırpan Anastasiya ile Curie, kapıda eski zaman kale muhafızı gibi dikilen iki Bıçak Muhafızı'yla birlikte bekliyordu. Derken konseyin yardımcı tırpanlarından biri içeri girdi, klasik orman yeşili cübbesine bakılırsa Amazonyalı'ydı.

"Büyüktırpanlar sizi bekliyor," dedi ve onlar için kapıyı tuttu. "Bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın," dedi Tırpan Curie, Anastasiya'ya, "seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

"Yapma!" dedi Anastasiya. "Çoktan kaybetmişiz gibi konuşma!"

Yardımcı tırpanın peşinden, bulutsuz gökyüzündeki güneşin çoktan açık çatıdan içeri düştüğü konsey salonuna girdiler.

Yüksek taştan sandalyelerinde oturan Büyüktırpanlar'ın Anastasiya'nın gözünü korkuttuğunu söylemek az bile kalırdı. Endura yalnızca iki yüz yaşında olsa da bu salon zamansız gibi hissettiriyordu. Yalnızca başka bir zamandan değil, sanki başka bir dünyadandı âdeta. Çocukken öğrendiği antik mitler geldi aklına. Büyüktırpanlar'la görüşmek, Olimpos'taki tanrıların huzuruna çıkmak gibiydi.

"Hoş geldiniz, Saygıdeğer Tırpan Curie ile Anastasiya," dedi Sekizinci Dünya Yüce Bıçağı Kahlo. "Savunmanızı dinleyip bu meseleyi öyle ya da böyle sonlandırmayı iple çekiyoruz."

Çoğu tırpan yalnızca Tarihi Hami'lerinin ismini alsa da bazıları fiziksel olarak da onlara benzemeyi seçerdi. Yüce Bıçak Kahlo da saçındaki çiçeklerden tutun da kalın kaşlarına kadar sanatçı Frida Kahlo'nun birebir aynısıydı ve sanatçı Kuzey Merika'nın Meksiteka bölgesinden olsa da Yüce Bıçak, Güney Merika'nın sesini ve ruhunu temsil ediyordu.

"Bu bir onur, Yüce Ekselansları," dedi Anastasiya çok fazla dalkavukluk yapmadığını umup ama öyleymiş gibi hissederek.

Ardından yanında Tırpan Rand'la birlikte Goddard girdi içeri.

"Tırpan Goddard!" dedi Yüce Bıçak. "Başınıza gelenler düşünüldüğünde, gayet iyi görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Yüce Ekselansları." Anastasiya'nın gözlerini devirmesine neden olan abartılı bir şekilde bir selam verdi.

"Dikkatli ol, Anastasiya," diye fısıldayarak uyardı onu Tırpan Curie, "söylediklerin kadar vücut dilini de okuyacaklar. Bugünkü kararları *söylediklerinden* ziyade *söylemediklerinden* yaptıkları çıkarımlara da bağlı."

Goddard, Anastasiya ile Curie'yi görmezden gelip tüm ilgisini Yüce Bıçak Kahlo'ya yönlendirdi. "Huzurunuzda bulunmak bir onur," dedi.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi alayla Büyüktırpan Cromwell. "Yeni bedenin olmadan ancak tekerlenebilirdin." Amundsen buna kıs kıs güldü ama başka gülen olmadı, gülmek isteyen Anastasiya bile kendini tuttu.

"Büyüktırpan Ksenokrates bize bir sürpriz hazırladığını söyledi," dedi Yüce Bıçak.

Bu sürpriz her neyse, Goddard eli boş gelmiş gibi görünüyordu.

"Ksenokrates'in malumatı yanlış olmalı," dedi Goddard, bunu söylerken dişlerini gıcırdatıyordu.

"Bu ilk sefer de değil," diye yorumda bulundu Cromwell.

Ardından Kâtip ayağa kalktı ve duruşmanın resmi açılışı sırasında herkesin dikkatini toplamak için boğazını temizledi.

"Bu, OrtaMerika'dan Tırpan Robert Goddard'ın ölümü ve peşinden dirilişiyle alakalı bir soruşturmadır," diye ilan etti Kâtip. "Mevzubahis soruşturma, OrtaMerika'dan Tırpan Anastasiya Romanov tarafından talep edilmiştir."

"Yalnızca Tırpan Anastasiya," diye düzeltti kız, talihsiz prensesin yalnızca ismini almayı seçtiği için Konsey'in onu burnu havada görmeyeceğini umuyordu. Tırpan Hideyoshi homurdanıp bunu böyle gördüğünü açık etti.

Ardından Ksenokrates ayağa kalktı ve bağırarak salondaki herkese hitap etti. "Ben, Büyüktırpan Ksenokrates, bu duruşmadan çekildiğimi ve duruşmanın sonuna kadar sessiz kalacağımı Kâtip'in not etmesini istiyorum."

"Ksenokrates mi sessiz kalacak?" dedi Büyüktırpan Nzinga muzır bir sırıtışla. "Gerçekten başımıza taş yağacak."

Bu, Cromwell'in önceki şakalarından daha fazla kahkahaya neden oldu. Buradaki güç dengesini görmek kolaydı. Kahlo, Nzinga ve Hideyoshi aralarında en hürmet görenlerdi. Kalanları ya göze girmek için uğraşıyordu ya da aralarındaki en sessizi MacKillop gibi ast üst ilişkisinin tamamen dışında kalmayı tercih ediyordu. En acemi Büyüktırpan Ksenokrates'in ise hürmeti hak etmesi gerekiyordu ve bu sebeple alaylara konu oluyordu. Anastasiya adam adına neredeyse kötü hissedecekti. Neredeyse.

Nzinga'nın soktuğu lafa cevap vermek yerine, sessiz kalabilme becerisini kanıtlarcasına yerine oturdu Ksenokrates.

Yüce Bıçak şimdi çemberin ortasında duran dört tırpana hitap etti. "Bu vakanın detaylarına haiziz," dedi. "İki tarafın da savunmalarını dinleyene kadara tarafsız kalacağız. Tırpan Anastasiya, bu soruşturmayı talep eden taraf olarak senin başlamanı rica ediyorum. Tırpan Goddard'ın neden bir Yüksek Bıçak olarak seçilmemesi gerektiğine dair argümanını sun lütfen."

Anastasiya derin bir nefes aldı, öne çıktı ve başlamaya hazırlandı ve tam başlayacaktı ki Goddard öne çıktı.

"Yüce Ekselansları, müsaade ederseniz..."

"Sıra sana da gelecek, Goddard," dedi Kahlo adamın lafını bölerek. "Elbette iki taraf için de argüman sunacak kadar iyi olduğunu düşünüyorsan, orası ayrı."

Diğer Büyüktırpanlar buna kıkırdayarak karşılık verdiler.

Goddard özür maiyetinde azıcık başını eğdi. "Çıkışım için konseyden affımı rica ediyorum. Söz senin, Tırpan Anastasiya. Buyur, performansına başlayabilirsin."

Anastasiya, kendini o kadar hazırlamasına rağmen, Goddard onu böldüğü için sanki bir yarışta yanlış bir çıkış yapmış gibi asabının bozulduğunu hissetti. Adamın niyeti de tam olarak buydu zaten.

"Yüce Ekselansları," diye başladı Anastasiya. "Antilop Yılı'nda, bu konseyin erken dönem üyeleri tarafından tırpanların bir yıl sürecek bir çıraklık boyunca hem zihnen hem de bedenen eğitilmesine karar verildi." Etrafındaki her bir Büyüktırpan'la göz göze gelmeye çalışarak salonda hareket ediyordu. Dünya Konseyi'nin huzuruna çıkmanın insanın gözünü korkutan, muhtemelen kasti

yönlerinden biri de tam olarak kime hitaben, ne kadar uzun süre konuşacağınızı bilememenizdi çünkü sürekli birilerine arkanızı dönmeniz gerekiyordu. "Zihnen ve bedenen," diye tekrar etti. "Parlamenter'den Tırpan Cemiyeti'nin çıraklık politikası üzerine yazılanları okumasını rica ediyorum. Tırpan Cemiyeti'nin *Emsal Kararlar ve Gelenekler* cildinin 397. sayfasından başlıyor."

Parlamenter bu isteği yerine getirip dokuz sayfayı da yüksek sesle okudu.

"Sadece on kanunu olan bir organizasyon için," diye yorumda bulundu Amundsen, "ne çok kuralımız var ya."

Okuma tamamlandığında, Anastasiya konuşmaya devam etti. "Tüm bu kurallar, yalnızca bir tırpan yaratmak için neler gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmek için var çünkü kimse tırpan olarak doğmaz, tırpanlar yaratılır. Hepimizin geçmek zorunda kaldığı aynı zorlu sınavın sonucunda ortaya çıkarlar çünkü bizler bir tırpanın sırtlanacağı yüke hazır olmasının ne kadar elzem olduğunu biliriz, bedenen ve ruhen." Bu lafını sindirmeleri için durakladı ve bu sırada da ona gülümseyerek bakan Tırpan Rand'la göz göze geldi. Karşısındakinin gözlerini oymadan önceki bir gülümsemeyi andırıyordu bu. Anastasiya bir kez daha asabının bozulmasına müsaade etmedi.

"Bir tırpan olma sürecine dair yazılmış çok fazla kural var çünkü yıllar boyunca Dünya Konseyi beklenmedik birçok duruma dair karar vermek ve kuralları açıklamak zorunda kaldı." Ardından o durumlardan birkaçını listelemeye başladı. "Tırpan olarak atandıktan sonra ama henüz yüzüğünü kabul etmeden kendini devşirmeye yeltenen bir çırak. Kendini klonlayan ve kendini devşirmeden önce yüzüğünü klonuna vermeye çalışan bir tırpan. Kendi anılarını Tırpan Sacajawea'nın anı tefsiriyle değiştiren ve devşirme hakkı olduğunu savunan bir kadın. Tüm bu vakalarda, Dünya Konseyi mevzubahis kişilere izin vermedi."

Anastasiya şimdi ilk kez Tırpan Goddard'a baktı ve kendini adamın sert bakışlarına karşılık vermeye zorladı. "Tırpan Goddard'ın bedenini yok eden olay korkunç bir şeydi ama konseyin kararlarını yok saymasına izin verilemez. Gerçek şu ki Tırpan Sacajawea'nın zihnine sahip olan yoldan çıkmış kadında olduğu

gibi, Goddard'ın yeni fiziksel bedeni de bir çıraklığın titiz hazırlık sürecinden geçmedi. Herhangi bir tırpan olsa, bu kadar büyük bir mesele olmazdı ama o herhangi bir tırpan değil, o büyük bir bölgenin Yüksek Bıçak adayı. Evet, boynundan yukarısının kim olduğunu biliyoruz ama bu insanı insan yapan şeyin yalnızca küçük bir yüzdesi. Argümanını oluştururken onu yakından dinlemenizi rica ediyorum ve sesinde hepimizin içten içe bildiği bir gerçeği duyacaksınız: Kimin sesinin konuştuğuna dair en ufak bir fikrimiz yok, yani onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Emin olabileceğimiz tek şey, onun yüzde doksan üçünün Tırpan Robert Goddard *olmadığıdır.* Bunu göz önüne aldığınızda, konseyin verebileceği tek bir karar olduğu aşikârdır."

Argümanını tamamladığını göstermek için hafifçe başını öne eğdi, ardından da Tırpan Curie'nin yanına çekildi.

Peşinden bir sessizlik geldi, ardından Goddard yavaş bir alkış tutturdu.

"Ustaca," dedi merkezi sahneye çıkarken. "Neredeyse ben bile ikna oluyordum, Anastasiya." Ardından Büyüktırpanlar'a döndü ve MacKillop ile Nzinga'ya odaklandı, yeni düzenciler ile eski kafalılar arasında taraf tutmayan iki Büyüktırpan'a. "Bu ikna edici bir argüman," dedi Goddard. "Tek sıkıntısı şu ki bu bir argüman bile değil. Göz boyama. Yanlış yönlendirme. Kendi çıkarlarına hizmet eden, bencilce bir gündem uğruna gürültü koparılan bir teknik detay."

Sağ elini kaldırınca parmağındaki yüzük güneş ışıklarını yansıttı. "Söyleyin bana, Yüce Ekselansları, yüzük parmağımı kaybetsem ve kendi hücrelerimden üretilmiş bir parmak değil de yeni bir parmak alsam, bu yüzüğün bir tırpanın parmağında olmadığı anlamına mı gelir? Elbette, hayır! Acemi tırpanın ithamlarına rağmen, bunun kimin bedeni olduğunu biliyoruz! Benim tekrar yaşama dönebilmem için kendini isteyerek feda eden bir gence, bir kahramana aitti. Lütfen onun fedakârlığına leke çalarak onun anısına hakaret etmeyin."

Anastasiya ile Curie'ye sitemkâr bir bakış attı. "Bu soruşturmanın amacını hepimiz biliyoruz. Göz göre göre, belli başlı

OrtaMerikalı tırpanları seçtikleri liderden mahrum etmeye yelteniyorlar!"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Anastasiya. "Oylar henüz sayılmadı, yani herhangi birinin lider olduğunu iddia edemez."

"Kabul edildi," dedi Yüce Bıçak, ardından Goddard'a döndü. Kadın yeni düzencileri sevmese de her konuda adil biriydi. "Senin ve yoldaşlarının uzun yıllardır sözümona eski kafalılarla bir kavga hâlinde olduğunuz bilinen bir gerçek, Tırpan Goddard. Fakat sırf bu çatışmadan doğduğu için bu soruşturmanın gerçekliliğine karşı çıkamazsın. Motivasyonu bir kenara, Tırpan Anastasiya önümüze haklı bir soruyla geldi. Sen... *sen* misin?"

Ardından Goddard yöntem değiştirdi. "O zaman bu sorunun reddedilmesini talep ediyorum. Bu soru oylamanın ardından soruldu ve bir fırsatçılık sirki oluşturdu, bu konseyin göz yumamayacağı kadar ahlaksızca bir şey bu!"

"Duyduğuma göre," diye araya girdi Tırpan Cromwell, "mecliste aniden belirmen de bir fırsatçılık sirkiymiş."

"Dikkat çeken bir giriş yapmayı severim," diye itiraf etti Goddard. "Bu kabahat hepimizde olduğu için bunu bir suç olarak görmüyorum."

"Tırpan Curie," diye sordu Büyüktırpan Nzinga, "adaylık konuşmanız sırasında bu ithamda niye siz bulunmadınız? O sırada endişenizi belirtme fırsatınız vardı."

Tırpan Curie hafiften utanmış bir şekilde gülümsedi. "Bunun cevabı çok basit, Yüce Ekselansları. Bu aklıma gelmedi."

"Daha bir senedir görevde olan acemi bir tırpanın," dedi Büyüktırpan Hideyoshi, "sözde Ölümün Yüce Hanımı'ndan daha zeki olduğuna mı inanmamızı bekliyorsun?"

"Ah, kesinlikle," dedi Tırpan Curie tereddütsüz. "Hatta onun bir gün bu konseyi yöneteceğine bahse girerim."

Marie bunu en iyi anlamda söylemiş olsa da ters tepti ve Büyüktırpanlar'ın homurdanmasına neden oldu.

"Ayağını denk al, Tırpan Anastasiya!" dedi Büyüktırpan Amundsen. "Bu tarz gözü pek hırslar burada hoş karşılanmaz!"

"Bunu ben söylemedim! Tırpan Curie yalnızca kibarlık ediyordu."

"Yine de," dedi Hideyoshi, "güç hırsın hepimiz için aşikâr."

Anastasiya ne diyeceğini bilemedi. Ardından tartışmaya yeni bir ses dahil oldu.

"Ekselansları," dedi Tırpan Rand, "Tırpan Goddard'ın ne başının kesilmesi ne de dirilmesi onun suçu. Ona yeni bir beden vermek tamamıyla benim fikrimdi ve benim seçimim yüzünden o cezalandırılmamalı."

Yüce Bıçak Kahlo iç geçirdi. "Bu doğru bir karardı, Tırpan Rand. Bir tırpanı bize geri kazandıran her şey iyidir, o tırpan kim olursa olsun. Burada sorgulanan şey bu değil. Adaylığının geçerliliğini sorguluyoruz." Birkaç saniyeliğine sustu, diğer Büyüktırpanlar'a baktı ve ardından, "Bunlar meşakkatli konular ve aceleyle bir karar verilmemeli. Bunu kendi aramızda tartışacağız. Öğleden sonra burada tekrar görüşeceğiz," dedi.

Tırpan Curie sakin sakin oturmuş, bir meyve tabağını mideye indirirken Anastasiya bekleme odasında volta atıyordu. Kadın bu durumda nasıl sakin durabiliyordu?

"Berbattım," dedi Anastasiya.

"Hayır, harikaydın."

"Gözümü iktidar hırsı bürüdüğünü sanıyorlar!"

Marie ona bir armut uzattı. "Sende kendilerini görüyorlar. Senin yaşlarındayken iktidar hırsı olanlar onlardı, yani şu anda dışarıya yansıtmasalar da seninle bağlantı kurabiliyorlar." Ardından güçten düşmesin diye Anastasiya'ya armudu yemesi için ısrar etti.

Bir saat sonra onları geri çağırdıklarında Büyüktırpanlar hiç vakit kaybetmedi.

"Bu meseleyi aramızda görüştük ve bir sonuca ulaştık," dedi Yüce Bıçak Kahlo. "Saygıdeğer Tırpan Rand, lütfen öne gel." Goddard ilk ona hitap etmedikleri için şaşırmış görünüyordu ama Ayn'a işaret etti ve kadın Yüce Bıçak'a yaklaştı.

"Tırpan Rand, daha önce de söylediğimiz gibi, Tırpan Goddard'ı geri getirmek için gösterdiğin başarılı çaba takdire şayan. Fakat bunu hem bizim onayımız olmadan hem de bizim bilgimiz dışında yapmış olman kabul edilemez. Konseye gelseydin

sana destek olurduk ve kullanılan bedenin yalnızca kalifiye değil, aynı zamanda teyit edilmiş bir gönüllü olduğundan emin olurduk. Şu anda kanıt olarak yalnızca Tırpan Goddard'ın bize söylediklerine sahibiz."

"Konsey benim sözlerimden şüphe mi ediyor, Üst Ekselansları?" diye sordu Goddard.

Goddard'ın arkasından Cromwell konuştu. "Dürüstlüğünle tanınmıyorsun, Goddard. Saygı çerçevesinde, anlattıklarına karşı çıkmayacağız ama bu seçimin bizim gözetimimiz altında gerçekleşmesini tercih ederdik."

Ardından sağ taraflarında oturan Büyüktırpan Nzinga konuştu. "Aslında burada inanmamız gereken kişi Goddard değil," diye belirtti. "Gönüllü, Goddard geri getirilmeden önce Tırpan Rand tarafından devşirildi. Bu yüzden lütfen anlat, Tırpan Rand, bunu senden dinlemek istiyoruz. Bedenini aldığınız kişi başına gelecekleri tamamıyla haberdar olan bir gönüllü müydü?"

Rand tereddüde düştü.

"Tırpan Rand?"

"Evet," dedi kadın nihayet. "Evet, elbette haberdardı. Başka türlüsü mümkün olabilir mi ki? Biz tırpanız, beden hırsızı değil." Ardından ekledi, "Böylesi... böyle insafsızca bir şeyi yapmaktansa kendimi devşirmeyi yeğlerim."

Bunları söylese de konuşurken kekeliyor ve kelimeleri yutuyordu. Konseydekiler bunu fark etti mi ya da fark ettiyse bile umursadı mı, açık etmiyorlardı.

"Tırpan Anastasiya!" dedi Yüce Bıçak. "Lütfen öne çık."

Rand, Goddard'ın yanma döndü ve Anastasiya da kendisine söyleneni yaptı.

"Tırpan Anastasiya, bu soruşturma oylamanın sonucunu etkilemek amacıyla kurallarımıza karşı bariz bir manipülasyondur."

"Aynen öyle!" dedi Büyüktırpan Hideyoshi, Anastasiya'nın yaptığı şeye dair açık bir hoşnutsuzluk göstererek.

"Konseydeki bizler," diye devam etti Yüce Bıçak, "bunun etik dışı bir davranışa tehlikeli derecede yakın olduğunu düşünüyoruz."

"Peki, birilerini devşirip onun bedenini almak mı etik?" diye konuşuverdi Anastasiya. Kendini tutamamıştı.

"Sen," diye bağırdı Büyüktırpan Hideyoshi, "buraya dinlemeye geldin, konuşmaya değil!"

Yüce Bıçak Kahlo adamı susturmak için elini kaldırdı, ardından Anastasiya'ya sertçe hitap etti. "Sinirini kontrol etmeyi öğrensen iyi edersin, acemi tırpan."

"Özür dilerim, Yüce Ekselansları."

"Özrünü kabul ediyorum ama bu konsey bir sonraki özrünü kabul etmeyecek, anlaşıldı mı?"

Anastasiya başıyla onayladı, ardından saygıyla bir baş selamı verdi ve ona ufacık bir asabi bakış atan Tırpan Curie'nin yanına döndü.

"Tırpan Goddard!" diye çağırdı Kahlo.

Goddard son kararı bekleyerek öne çıktı.

"Bu soruşturmanın altında başka amaçlar olduğu konusunda hepimiz hemfikir olsak da dikkat çektiği noktalar haklı. Bir tırpan ne zaman bir tırpandır?" Bunu söyledikten sonra uzun bir süre sustu. Sessizlik rahatsız edici hâle gelene kadar ama herkes sessizliği doldurmak için konuşmaması gerektiğini biliyordu. "Bu konu üzerinde ateşli tartışmalar döndü," dedi kadın nihayet, "ve sonunda konsey bir kişinin fiziksel bedeninin yüzde ellisinden fazlasının başka birinin fiziksel bedeniyle değiştirilmesinin o kişiyi önemli ölçüde azalttığına karar verdi."

Anastasiya nefesini tutmuştu.

"Bu sebeple," diye devam etti Yüce Bıçak, "kendine Tırpan Robert Goddard demen konusunda sana izin versek de seçtiğin bir tırpanın yanında bir senelik çıraklığını tamamlamadan devşirme iznin yok. Çıraklığını Tırpan Rand'ın yanında yapacağını varsayıyorum ama başka bir tırpanı seçersen ve o tırpan bunu kabul ederse, bu da kabuldür."

"Çıraklık mı?" dedi Goddard, tiksintisini saklamaya bile çalışmıyordu. "Şimdi bir de çırak mı olmak zorundayım? Çektiğim onca şey yetmedi mi? Şimdi bir de aşağılanmam mı gerekiyor?"

"Bunu bir fırsat olarak gör, Robert," dedi Cromwell hafiften sırıtarak. "Kim bilir, belki bir sene içerisinde bedeninin alt tarafı üst tarafını partici olmaya ikna eder. Bedenini aldığın kişinin mesleği bu değil miydi?"

Goddard şaşkınlığını saklayamadı.

"O kişinin kimliğini bildiğimiz için şaşırmana gerek yok, Robert," diye devam etti Cromwell. "Geri döndüğünde, biz de araştırmamızı yaptık."

Goddard şu anda patlamaya hazır bir volkandı ama bir şekilde kendini tutuyordu.

"Saygıdeğer Tırpan Curie," dedi Yüce Bıçak, "Tırpan Goddard şu anda tırpanlık konusunda uygun olmadığından adaylığı geçersizdir. Bu durumda tek geçerli aday sensin ve OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı seçimini otomatik olarak kazandın."

Tırpan Curie vakur bir mütevazılıkla karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Yüce Bıçak Kahlo."

"Rica ederim, Ekselansları."

Ekselansları, diye düşündü Anastasiya. Yüce Bıçak'ın Marie'ye bu şekilde hitap etmesinin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Ama Goddard dövüşmeden mağlubiyeti kabul etmeye niyetli değildi. "Bir yoklama talep ediyorum!" diye üsteledi. "Kimin bu saçmalığa, kimin aklıselimliğe oy verdiğini öğrenmek istiyorum!"

Büyüktırpanlar birbirine baktı. Nihayet Büyüktırpan MacKillop konuştu. Kadın, Büyüktırpanlar arasındaki en sessiz olandı ve soruşturma boyunca tek kelime etmemişti. "Buna gerek olacağını sanmıyorum," dedi nazik ve yatıştırıcı bir sesle ama Goddard yatışmamıştı.

"Gerekli değil mi? Hepiniz konseyin anonimliğinin arkasına mı saklanacaksınız?"

Şimdi konuşan Yüce Bıçak'tı. "Büyüktırpan MacKillop'un demek istediği şu," dedi, "bir yoklama yapılmasına gerek yok... çünkü bu kararı oy birliğiyle aldık."

Tırpan Cemiyeti'nin iç meseleleri beni ilgilendirmez... ama yine de dikkatim Endura'nın üzerinde. Otuz kilometreden seyreden uzaktan gözlerle bile, bu muhteşem insan yapımı adanın tehlikede olduğunu biliyorum. Çünkü göremesem de satır aralarını okuyabiliyorum.

Bugün orada yaşanacak şeylerin Tırpan Cemiyeti üzerinde, hâliyle de dünyanın geri kalanı üzerinde derin bir etkisi olacağını biliyorum.

Yüzeyin altında çok tehlikeli bir şeylerin beklediğini ve Endura'da yaşayanların bundan bütünüyle bihaber olduğunu biliyorum.

Bende özel bir yeri olan bir tırpanın, kendi hırslarının kölesi olmuş bir tırpanla karşı karşıya geldiğini biliyorum.

Hırsların tekrar tekrar medeniyetleri yok ettiğini biliyorum.

Tırpan Cemiyeti'nin iç meseleleri beni ilgilendirmez. Yine de onlar adına korkuyorum. Onun adına korkuyorum. Citra adına korkuyorum.

—Fırtına Bulutu

45

Arıza

Endura, sistemlerinden herhangi birinin arızalanması durumunda devreye girecek birçok emniyet önlemi ve yedek sistemi olacak şekilde tasarlanmıştı. Yıllar içerisinde bu yedek sistemlerin çok etkili olduğu görülmüştü. Yeterli zaman ve çabayla bu mevcut problemlerin çözülmemesi için hiçbir sebep yoktu. Zaten bu son zamanlardaki problemlerin çoğu kendi kendine çözülüyor, gizemli bir şekilde ortaya çıktıkları gibi, aynı şekilde ortadan kayboluyordu, bu yüzden yüzdürme kontrol odasında, adanın balast tanklarından birinde bir tutarsızlık olduğunu gösteren küçük kırmızı ışıklardan biri yandığında, mesaideki teknisyen bunun neyin nesi olduğuna bakmadan önce öğle yemeğini bitirmeye karar verdi. Birkaç dakika içinde küçük kırmızı ışığın kendi kendine söneceğini düşünüyordu. Işık yanmaya devam ettiğinde sıkkın bir şekilde iç geçirdi, telefonu aldı ve amirini aradı.

Konsey kompleksini adaya bağlayan yaya köprülerinden birini geçerlerken Anastasiya huzursuzluğunun hâlâ geçmediğini fark etti. Soruşturmayı kazanmışlardı. Goddard şimdi bir sene çıraklık yapmak zorunda kalacaktı ve Tırpan Curie de Yüksek Bıçak pozisyonuna yükselecekti. Peki, o zaman içindeki bu sıkıntının kaynağı neydi?

"Yapacak o kadar çok iş var ki nereden başlasam bilemiyorum," dedi Marie. "Derhal Fulcrum City'ye dönmemiz gerek. Sanırım orada yaşamak için ayarlamalar yapmam da lazım."

Anastasiya kadına cevap vermedi çünkü Marie'nin çoğunlukla kendi kendine konuştuğunun farkındaydı. Bir Yüksek Bıçak'ın üçüncü yardımcı tırpanı olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ksenokrates yardımcı tırpanlarını OrtaMerika'nın daha ücra köşelerindeki sorunları çözmeleri için sahada kullanmıştı. Ksenokrates maiyetinin arkasına saklanmayı sevmediğinden meclislerde bu tırpanlar neredeyse hiç görülmezdi. Tırpan Curie de maiyetinin arkasına saklanacak biri değildi ama Anastasiya, Marie'nin yardımcı tırpanlarını yanında tutup Tırpan Cemiyeti'nin günlük işleyişine dair konulara müdahil olmalarını isteyeceğini tahmin ediyordu.

Otellerine yaklaşırlarken Tırpan Curie planlarına ve yeni hayatının hedeflerine dalarak Anastasiya'yla arasını epey açmıştı. Anastasiya da yanında yürümeye başlayan kırışık, deri cübbeli tırpanı o zaman fark etti.

"Şaşırmış gibi görünme, yürümeye devam et," dedi Rowan yüzünü iyice gizleyen kapüşonun altından.

Konsey salonunda, Büyüktırpanlar günün geri kalan gündemleriyle ilgilenirken kafalarının üzerinde güneş şemsiyesi tutsunlar diye uşaklarını çağırdılar. Nahoş bir durum olsa da gerekliydi çünkü öğle güneşi giderek yakıcı hâle gelmişti. Bugün paydos etmektense, öyle yaparlarsa konseyin gündemi daha da artacaktı, işe devam etmeyi seçtiler.

Konsey salonunun altında, konseyin huzuruna çıkmayı bekleyenlerin bulunduğu üç farklı katta bekleme salonları vardı. En alt kattaki bekleme salonunda, genetik indekslerinde Aborijin ataları bulunan herkese kalıcı dokunulmazlık verilmesi konusunu savunmak üzere bekleyen Avustralyalı bir tırpan vardı. Onurlu bir dava için buradaydı ve konseyin de ona hak vereceğini umuyordu. Fakat beklerken zeminin ıslandığını fark etti. Bunun endişelenecek bir durum olduğunu düşünmedi. Başta.

Bu sırada Yüzdürme Kontrol Odası'nda üç teknisyen karşılarındaki problemi çözmeye çalışıyordu. Görünüşe göre konsey salonu kompleksinin altındaki balast tankındaki bir vana

açılmıştı ve tank suyla doluyordu. Bu başlı başına olağandışı bir durum değildi, bütün adanın altı, adayı kusursuz bir derinlikte tutmak için gerektiğinden su alan ve su tahliye eden yüzlerce devasa tankla doluydu. Ada çok batarsa bahçeler deniz suyu altında kalırdı. Ada çok yükselirse de sahilleri denizden tamamen dışarı çıkardı. Balast tankları bir zamanlayıcıya göre çalışıyor, gelgitleri simüle etmek için günde iki defa adayı birkaç metre yükseltip alçaltıyordu. Ama tankların kusursuz bir koordinasyonla çalışması gerekiyordu, özellikle de konsey salonu kompleksinin altındaki balast tankının çünkü orası ada içinde bir adaydı. Konsey salonu çok yükselir ya da alçalırsa, salonu adaya bağlayan üç köprüye yük binerdi ki o ânda bu vana sıkışmış hâldeydi.

"Peki, ne yapacağız şimdi?" diye sordu mesaideki teknisyen, amirine.

Amir cevap vermedi, o da kendi amirine aynı soruyu yöneltti ki diğer amirin de kontrol ekranında yanıp sönen kırmızı ışıkların ne anlama geldiğini pek anladığı söylenemezdi. "Tank ne kadar hızla doluyor?" diye sordu.

"Konsey salonu şimdiden bir metre suya gömülecek kadar bir hızla," dedi ilk teknisyen.

Amirin amiri yüzünü buruşturdu. Sıkışmış bir balast vanası gibi aptalca bir sebepten konseyi bölerlerse Büyüktırpanlar küplere binerdi. Öte yandan konsey zeminini deniz suyu basar ve dizlerine kadar suyun içinde oradan ayrılmak zorunda kalırlarsa, daha da öfkelenirlerdi. Nereden bakarsa baksınlar, balast departmanının başı beladaydı.

"Konsey salonundaki alarmı çalın," dedi. "Onları tahliye edelim."

Konsey salonunda, birkaç hafta öncesindeki yanlış alarmlar yüzünden alarm sistemi kapatılmamış olsa, şu anda gürültülü alarmlar çalıyor olurdu. Bu Yüce Bıçak Kahlo'nun kararıydı. Alarmlar konseyin ortasında çaldığında Büyüktırpanlar salonu tahliye ediyor, sonrasında da aslında acil bir durum olmadığı ortaya çıkıyordu. Büyüktırpanlar arızalar yüzünden işlerine ara

veremeyecek kadar meşguldü. "Gerçek bir acil durum olursa," demişti Yüce Bıçak arsızca, "bir işaret fişeği ateşlersiniz."

Öte yandan genel alarmların kapatıldığı bilgisi Yüzdürme Kontrolü'ne iletilmemişti. Onların ekranlarında alarmların çaldığı görülüyordu ve bildikleri kadarıyla Büyüktırpanlar şu anda adanın iç kısmına geçen köprülerden birini geçiyordu. Ancak adanın baş mühendisinden panik dolu bir telefon aldıklarında dehşete düşerek Büyüktırpanlar'ın hâlâ konseyde olduğunu öğrendiler.

"Rowan?" Anastasiya onu burada gördüğü için hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüştü. Dünyada olabileceği daha tehlikeli bir yer yoktu. "Burada ne arıyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Uzun hikâye ve evet," dedi. "Beni iyi dinle ve dikkat çekme."

Anastasiya etrafına bakındı. Herkes kendi işine bakıyordu. Tırpan Curie arayı iyice açmış, Anastasiya'nın geride kaldığını henüz fark etmemişti. "Dinliyorum."

"Goddard'ın planladığı bir şeyler var," dedi Rowan. "Kötü bir şeyler. Ne olduğunu bilmiyorum ama adadan hemen ayrılmanız lazım."

Anastasiya derin bir nefes aldı. Biliyordu işte! Goddard'ın Büyüktırpanlar onun aleyhinde bir karar verdikleri takdirde bu kararı öylece kabullenmeyeceğini biliyordu. Yedek bir plan yapmış olmalıydı. Öcünü almadan bu işin peşini bırakmazdı. Marie'yi uyaracaktı ve buradan hızla ayrılacaklardı.

"Ama ya sen?" diye sordu.

Rowan sırıttı. "Sizinle dönebileceğimi ummuştum."

Anastasiya böyle bir şeyin kolay olmayacağını biliyordu. "Yüksek Bıçak Curie ancak teslim olursan seni yanında götürür."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Evet, biliyordu. Anastasiya, Bıçak Muhafızı eşlikçilerinden biri olarak Rowan'ı uçağa almaya çalışabilirdi ama Marie onun yüzünü gördüğü an onu tanırdı.

Tam o sırada kapkara saçlı ve olağandan fazla köşe almış birinin fazla pürüzsüz suratına sahip bir kadın koşa koşa yanlarına geldi.

"Marlon! Heey, Marlon! Her yerde seni arıyordum." Kadın Rowan'ı kolundan yakaladı ve Rowan başını döndüremeden onun yüzünü gördü. "Bir dakika... sen Tırpan Brando değilsin..." dedi kafası karışmış hâlde.

"Hayır, bir hata yaptın," dedi Anastasiya çabuk davranarak. "Tırpan Brando'nun cübbesi birkaç ton daha koyu renkte. Bu Tırpan Vuitton."

"Ah..." dedi kadın. Hâlâ biraz tereddüt içindeydi. Rowan'ın suratını daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştığı aşikârdı. "Özür dilerim."

Kadının dikkatini dağıtacak kadar dengesini bozma umuduyla Anastasiya sinirlenmiş gibi bir tavır takındı. "Dileyeceksin tabii! Bir daha sokağın ortasında bir tırpanı durdurmaya yeltendiğinde, doğru tırpan olduğundan emin ol." Ardından Rowan'ı tutup döndürdü ve hızla oradan ayrıldılar.

"Tırpan Vuitton mu?"

"Aklıma bir tek bu geldi. Birileri seni tanımadan önce seni saklamalıyız."

Ama bir adım daha atamadan, arkalarından gelen metalin korkunç gıcırtısını ve çığlıkları duydular. O anda Rowan'ın tanınmasının sorunlarının en ufağı olduğunu anladılar.

O andan birkaç dakika önce, konsey salonunun kapısının dışında, Avustralyalı tırpan üst kata çıkmıştı. "Pardon," dedi kapıdaki muhafızlardan birine, "sanırım alt katlarda bir tür sızıntı var."

"Sızıntı mı?" diye sordu muhafız.

"Yani içeri su doldu, halı sırılsıklam oldu ve bunun borulardan geldiğini sanmıyorum."

Muhafız bu yeni sıkıntı karşısında iç geçirdi. "Bakım ekibine haber vereyim," dedi ama tabii ki bunu denediğinde iletişim hatlarının kesik olduğunu keşfetti.

Ardından verandadan koşa koşa bir uşak geldi. "Bir sıkıntı var!" dedi ki bu yılın en yetersiz ifadesi olabilirdi. Endura'da bu günlerde sıkıntı *yaşamadıkları* bir gün mü vardı?

"Bakım ekibine ulaşmaya çalışıyorum," dedi koruma, uşağa.

"Boş ver şimdi bakım ekibini," diye haykırdı uşak, "dışarı baksana!"

Korumanın konsey salonunun kapısındaki görev yerini terk etmesi yasaktı ama uşağın paniği adamı endişelendirmişti. Verandaya doğru birkaç adım atınca artık ortada bir veranda falan olmadığını gördü. Bir zamanlar suyun yüzeyinden üç metre yukarıda duran bir balkon şimdi tamamen su altındaydı ve deniz suyu konsey salonuna uzanan koridora dolmaya başlamıştı.

Konsey salonunun kapısına koştu. Salona giriş ve çıkışların yapıldığı tek bir kapı vardı ve bu kapıyı açmak için yeterli güvenlik iznine sahip değildi, bu yüzden elinden geldiğince gürültüyle kapıyı çalmaya başladı ve ağır kapıların ardından birilerinin onu duyabileceğini umdu.

Şu noktada konseyin kendisi dışında konsey kompleksindeki herkes bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Konseyin huzuruna çıkmak için bekleyen tırpanlar ve personelleri bekleme odalarını terk edip ana adaya uzanan üç köprüye hücum etti. Avustralyalı tırpan, insanların suya batmış verandadan en yakındaki köprüye ulaşmasına yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Tüm bunlar yaşanırken konseyin kapıları hâlâ kapalıydı. Konsey salonuna uzanan koridor bir metre su altında kalmıştı bile. "Büyüktırpanlar'ı beklemeliyiz," dedi Avustralyalı tırpan, uşağa.

"Büyüktırpanlar başlarının çaresine bakabilir," dedi uşak ve adanın geri kalanına bağlanan köprülerden birine doğru koşmaya başlayarak konsey kompleksini terk etti.

Avustralyalı tırpan tereddüde düştü. İyi bir yüzücüydü ve gerekirse karaya ulaşmak için gözün yarım kilometrelik kısmını yüzerek aşabilirdi, bu yüzden kapılar açıldığında Büyüktırpanlar'ın yardıma ihtiyaçlarını olacağını bilerek beklemeye koyuldu.

Derken akla gelebilecek en korkunç gıcırdama, kopma sesi duyuldu ve dönüp baktığında daha az önce insanların ulaşmasına yardım ettiği köprünün yıkılarak ikiye bölündüğünü ve o insanların hepsinin denize düştüğünü gördü.

Kendini hep büyük şeref ve cesaret sahibi biri olarak görmüştü. Büyüktırpanlar'ı kurtarmak için beklemeyi ve kendi canını riske atmayı planlamıştı. Kendini o ânın kahramanı olarak görüyordu. Ama o köprü göçtüğünde, cesareti de köprüyle birlikte göçtü. Suyun içinde debelenen insanlara baktı. Su göğsüne kadar yükseldiği hâlde hâlâ kapıyı açmaya çalışan korumaya ve konsey salonunun kapılarına baktı. Tırpan daha fazla katlanamayacağına karar verdi. Su seviyesinin hemen üzerindeki bir çıkıntıya tırmandı ve oradan üç köprüden ikincisine geçti, sonra da güvenli karaya ulaşmak için var gücüyle koşmaya başladı.

Yüzdürme Kontrolü'nün küçük odası artık birbirini dinlemeden konuşan, tartışan ve bir türlü anlaşamayan bir sürü teknisyen ve mühendisle dolmuştu ve kimse problemi çözmeye yaklaşmamıştı. Her ekranda panik dolu farklı bir mesaj okunuyordu. İlk köprü çöktüğünde, herkes durumun vahametini kavradı.

"Diğer iki köprünün gerginliğini azaltmamız lazım!" dedi şehir mühendisi.

"Peki, bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye çıkıştı yüzdürme şefi.

Mühendis kadın bunun üzerine kafa yordu, ardından hâlâ merkezi konsolda oturan ve afallamış hâlde ekranlara bakan teknisyenin yanma gitti.

"Adanın geri kalanını suya batır!" dedi şehir mühendisi.

"Ne kadar batıralım?" diye sordu teknisyen, karşısındaki gerçeklikten ürpertici derecede kopmuş, âdeta bir rüyadaymışçasına.

"Kalan iki köprünün gerginliğini almaya yetecek kadar. Büyüktırpanlar'a oradan çıkmaları için zaman kazandıralım!" Ardından duraklayıp kafasında hesap yaptı. "Adayı denizin en yüksek noktasından bir metre aşağı batır."

Teknisyen kafasını iki yana salladı. "Sistem bunu yapmama izin vermeyecek."

"Ben yetki verirsem izin verir." Ardından yetki vermek için elini okuttu.

"Farkındasın, değil mi," dedi yüzdürme şefi bitik bir çaresizlikle, "alt bahçelerin hepsi su altında kalacak."

"Hangisini kurtarmayı tercih edersin?" diye sordu mühendis. "Alt bahçeleri mi, Büyüktırpanlar'ı mı?"

Meseleye bu açıdan baktığında, yüzdürme şefinin edebileceği başka bir itiraz kalmamıştı.

Tam o sırada, aynı şehir işletmesi binasının deniz altındaki en alt katındaki başka bir ofisteki biyoteknisyenler konsey kompleksindeki krizden bihaberdi. Onlar bir türlü içinden çıkamadıkları başka bir arızayla uğraşıyordu, bugüne dek karşılaştıkları en tuhaf arızayla. Burası denizaltı manzaralarını olağanüstü kılan canlı manzaranın kontrollerini yapan yabani hayat kontrol ofisiydi. Son zamanlarda Möbius-vari döngülere giren balık sürüleriyle, bir anda ters şekilde yüzmeye başlayan balık türleriyle ve kendi beyinlerini ezecek kadar sert bir şekilde kendilerini camlara vuran avcı balıklarla uğraşıyorlardı. Ama şu anda sonarlarında gördükleri şey çok daha başka seviye bir çılgınlıktı.

Mesaideki iki canlı manzara uzmanı şaşkın şaşkın sonarı seyrediyordu. Ekranda adanın etrafında daire şeklindeki bir dumanı andıran bir şey vardı, Endura'nın etrafında âdeta bir sualtı duman halkası vardı ama bu daire genişlemektense daralıyordu.

"Şu anda neye bakıyoruz?" diye sordu biri diğerine.

"Buradaki değerler eğer doğruysa," dedi diğeri, "nanitli deniz canlıları sürüsü bu."

"Hangileri?"

İkinci teknisyen gözlerini ekrandan meslektaşına çevirdi.

"Hepsi."

Konsey salonunda, Büyüktırpanlar bir tırpanın kotasını doldurmadan kendini devşirmemesi gerektiğini kurallara ekletmek isteyen bir tırpanın budalaca argümanını dinliyordu. Yüce Bıçak Kahlo bu talebin kabul edilmeyeceğini biliyordu, kişinin kendini hizmetten menetmesi oldukça kişisel bir karardı ve kotalar gibi harici faktörlere bağlı olmamalıydı. Yine de konseyin görev icabı argümanı sonuna kadar dinleyip açık fikirle yaklaşması gerekiyordu.

Tırpanın işkence misali savunması boyunca Kahlo belli belirsiz bir gümleme sesi işittiğini duyar gibi oldu ama adadaki bir inşaattan geldiğini varsaydı. İlla bir yerlerde bir şeyler inşa ya da tamir ediliyordu.

Çığlıkları ve çöken köprünün sesini duyana kadar korkunç bir şeyler olduğunu fark etmediler.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Büyüktırpan Cromwell.

Ardından başları döndü ve argümanının ortasındaki tırpan sarhoş biri gibi sendeledi. Yüce Tırpan Kahlo'nun zeminin artık düz olmadığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Ayrıca şimdi salonun kapılarının altından içeri su girdiğini açıkça görebiliyordu.

"Sanırım bu görüşmeyi durdursak iyi olur," dedi Kahlo. "Dışarıda neler oluyor bilmiyorum ama buradan çıksak iyi olur. Derhal."

Sandalyelerinden inip çıkışa koşturdular. Artık su yalnızca kapının altından gelmiyordu, iki kapının kanatlarının arasından, hemen hemen bel yüksekliğinde sızıyordu ve kapının öteki yanında birisi kapıyı yumrukluyordu. Salonun yüksek duvarlarının ötesinden adamın sesini duyabiliyorlardı.

"Ekselansları," dediğini duydular adamın. "Beni duyabiliyor musunuz? Oradan çıkmanız lazım! Vaktimiz kalmadı!"

Yüce Bıçak Kahlo avucunu okuttu ama kapı açılmadı. Tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

"Tırmanabiliriz," diye öneride bulundu Ksenokrates.

"Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu Hideyoshi. "Duvar dört metre!"

"Belki birbirimizin sırtına çıkabiliriz," diye önerdi MacKillop ki makul bir teklifti ama kimse bir insan piramidi oluşturmanın sefaletini yaşamak istemiyordu.

Kahlo konsey salonunun tavansız çatısına baktı. Konsey kompleksi batıyorsa, bir noktada sular duvarın eşiğini de aşacak demekti. Böyle bir su baskınından sağ salim çıkabilirler miydi? O noktaya kadar beklemek istemedi.

"Ksenokrates! Hideyoshi! Duvarın önüne geçin. Temeli siz oluşturacaksınız. Amundsen, sen de onların omuzlarına tırman. Diğerlerinin duvara tırmanmasına yardım edeceksin."

"Emredersiniz, Yüce Ekselansları," dedi Ksenokrates.

"Kes şunu," dedi adam. "Şu anda yalnızca Frida'yım. Şimdi hadi başlayalım."

Anastasiya köprü çöktüğünde hemen harekete geçtiğini söylemek isterdi ama böyle bir şey olmadı. Rowan'la birlikte inanamayan gözlerle izlediler yalnızca.

"Bu Goddard'ın işi," dedi Rowan. "Öyle olmalı."

Ardından Tırpan Curie yanlarına geldi. "Anastasiya, gördün mü?" diye sordu. "Ne oldu? Köprü öylece yıkıldı mı?" Ardından Rowan'ı fark etti ve tüm tavrı değişti.

"Hayır!" Düşünmeden bıçağını çekti. "Sen burada olamazsın!" diye hırladı Rowan'a, ardından Anastasiya'ya döndü. "Ve sen de onunla konuşamazsın!" Ardından kafasına dank etti ve hışımla Rowan'a döndü. "Bunu sen mi yaptın? Çünkü sen yaptıysan, seni oracıkta devşireceğim!"

Anastasiya zorla aralarına girdi. "Bunu Goddard yaptı," dedi. "Rowan buraya bizi uyarmaya geldi."

"Endura'ya bu yüzden geldiğine şüpheliyim," dedi Tırpan Curie sinirden tepesi atmış hâlde.

"Haklısınız," dedi Rowan, kadına. "Goddard beni Büyüktırpanlar'ın önüne atmak için beni buraya getirdi. Ama kaçmayı başardım."

Büyüktırpanlar'dan bahsedilince Tırpan Curie tekrar mevcut krize odaklandı. Adanın gözünün ortasındaki konsey kompleksine baktı. Köprülerden ikisi hâlâ yerindeydi ama kompleks olması gerekenden çok daha alçaktaydı ve bir yana doğru yan yatmıştı.

"Tanrım... onları öldürmeyi planlıyor!"

"Onları öldürebilir," dedi Anastasiya, "ama bunu baki bir şekilde yapamaz."

Ama Rowan kafasını iki yana salladı. "Goddard'ı tanımıyorsunuz."

Bu sırada birkaç kilometre ötede, adanın sahilindeki bahçeler yavaş yavaş deniz suyunun altında kalıyordu.

Adadaki iletişim çöktüğü için Yüzdürme Kontrolü'nün tek bilgi alma yöntemi pencerelerinden gördükleri ile göremedikleri şeylere dair haber getiren ulaklardı. Bildikleri kadarıyla Büyüktırpanlar hâlâ konsey kompleksindeydi ve diğer iki köprünün yıkılmasını engellemek için adanın geri kalanını suya batırsalar da kompleks yavaş yavaş yan yatmaya başlamıştı. Diriltmek için Büyüktırpanlar'ın bedenlerini alacak sualtı araçlarını gönderecek olsalar da bu kolay olmazdı. Yüzdürme Kontrolü'ndeki kimsenin dokunulmazlığı yoktu ve Endura devşirmenin yasak olduğu bir bölge olsa da Büyüktırpanlar boğulur da diriltilirlerse hakikaten kelleleri vurulurdu.

Kontrol konsolu öfkeli ışıklarla âdeta bir bayram ağacı gibi yanıp sönüyordu ve alarmların feryatları herkesin sinirini ip gibi germişti.

Teknisyen terden sırılsıklam olmuştu. "Ada şu anda bir buçuk metre gömüldü," dedi toplanmış kalabalığa. "Düşük irtifadaki yapıların su altında kalmaya başladığına eminim."

"Alçak alanlarda yaşayanlar öfkeden kuduruyor olmalı," dedi yüzdürme şefi.

"O krizle zamanı gelince uğraşırız!" Şehir mühendisi gözlerini neredeyse kafatasına yapıştıracak kadar sertçe ovdu. Ardından derin bir nefes aldı ve "Pekâlâ, vanaları kapatıp adayı bu seviyede tutalım. Tankları boşaltıp adayı standart pozisyonuna yükseltmeden önce Büyüktırpanlar'a orayı boşaltmaları için bir dakika daha tanıyalım."

Teknisyen emri yerine getirmeye başladı, ardından durdu. "Eee... bir problem var."

Şehir mühendisi mutlu olduğu yeri bulmak için gözlerini yumdu, o da burası olmayan herhangi bir yerdi. "Şimdi ne var?"

"Balast tanklardaki vanalar tepki vermiyor. Hâlâ su alıyorlar." Ekranlara dokundu ama her ekranda kapatılamayan bir hata mesajı vardı. "Bütün yüzdürme sistemi çöktü. Yeniden başlatmamız lazım."

"Harika," dedi mühendis. "Harika gerçekten. Yeniden başlatmak ne kadar sürecek?"

"Sistemi yeniden başlatmak yirmi dakika sürer."

Mühendis, yüzdürme şefinin yüzündeki ifadenin tiksintiden dehşete evrildiğini gördü ve o soruyu sormak istemese de sormak zorunda olduğunu biliyordu. "Ve su almaya devam edersek, tehlikeli sınıra ulaşmamız ne kadar sürer?"

Teknisyen kafasını iki yana sallayarak ekrana bakıyordu.

"Ne kadar?" diye öğrenmek istedi mühendis.

"On iki dakika," dedi teknisyen. "Sistemi yeniden başlatamazsak, Endura on iki dakika içinde batacak."

Genel alarm konsey kompleksi dışındaki her yerde hâlâ çalışıyor, bütün ada üzerinde feryat ediyordu. İnsanlar başta bunun bir başka arıza olduğunu düşünüp hayatlarına devam ettiler. Yalnızca panoramik görüntüye sahip daha yüksek kulelerdeki insanlar alçak kısımların sular altında kalmaya başladığını görebiliyordu. Koştur koştur sokağa indiler ve ya kamuaraçlarına atladılar ya da koşmaya başladılar.

İnsanların panik seviyesini ilk anlayan Tırpan Curie oldu ve adanın gözündeki su seviyesinin ne kadar yükseldiğini gördü, sokaklara taşmasına yalnızca birkaç metre kalmıştı. Rowan'a karşı duyduğu öfkeden eser kalmamıştı.

"Marinaya gitmemiz lazım," dedi Anastasiya ile Rowan'a. "Ve hemen harekete geçmeliyiz."

"Ya uçağımız?" dedi Anastasiya. "Uçağı bizim için hazırlamaya başlamışlardı."

Ama Tırpan Curie ona cevap vermekle uğraşmadı, marinaya doğru kalabalığı itekleyerek ilerlemeye başladı. Anastasiya'nın bunun sebebini anlaması uzun sürmedi...

Adanın uçuş pistindeki kuyruk, kalkan uçak sayısından çok daha uzundu. İnsanlar kibarlıklarını yitirdikçe terminal pazarlıklara, para alışverişlerine ve kavgalara sahne olmaya başlamıştı. Kendi grupları dışında kimseyi uçaklarına almayan tırpanlar ile uçağın taşıyabileceği kadar insana kapılarını açan tırpanlar vardı. Dürüst tırpanlar burada kendini gösteriyordu.

Güvenli bir şekilde uçağa binebilen insanlar rahatladı ama uçağın hareket etmiyor olmasından korkmaya başladılar. Ayrıca uçakların içinden bile, tüm ada boyunca çalan alarmları hâlâ duyabiliyorlardı.

Sular uçuş pistine ulaştığında beş uçak kalkmayı başarmıştı. Altıncısı pistin sonlarına doğru oluşan göletlere girdi ama yine de zar zor havalanmayı başardı. Yedinci uçak on beş santim derinliğindeki su içinde hızlandı ama su o kadar direnç yaratmıştı ki kalkış hızına ulaşamadı ve pistin sonundan denize çakıldı.

Yabani yaşam kontrolde, mesaideki biyologlar yetki sahibi birini ofise getirmeye çalışıyordu ama herkes bir anda daha önemli işleri olduğuna karar vermiş gibiydi.

Ekranlarında ve denize bakan pencerelerinde yaklaşan sürüdeki balıklar ayırt edilebilmeye başlamıştı, daha büyük, daha hızlı deniz canlıları göze daha hızlı varıyordu.

Bu noktada biyologlardan biri ötekine döndü ve "Ne diyeceğim... bunun bir sistem arızası olmadığını düşünmeye başladım. Bence bizi hackle'diler," dedi.

Pencereden bakarlarken tam gözlerinin önünden hızla bir oluklu balina geçti.

Konsey salonunun duvarlarını tırmanmak için üçüncü girişimin ardından Büyüktırpanlar, tırpanlar ve uşaklar toplandı ve başka bir plan yapmaya çalıştı.

"Salonu su bastığında yüzerek çatıdan çıkabiliriz," dedi Frida. "İçeriye su dolarken kafamızı suyun üzerinde tutmamız yeterli. Herkes yüzme biliyor mu?" Herkes başıyla onayladı, bir tek her zaman sakin ve zarif davranan ama şu anda paniğin eşiğinde olan Büyüktırpan Nzinga dışında.

"Merak etme, Alma," dedi Cromwell, "bana tutun, ben bizi karaya çıkaracağım."

Salonun uzaktaki duvarının üzerinden içeri su dolmaya başladı. Salonda kısılı kalacak kadar talihsiz olan uşaklar ve tırpanlar dehşete düşmüş hâldeydiler ve yol göstermeleri için

Büyüktırpanlar'a bakıyorlardı, sanki Büyüktırpanlar ellerinin bir hareketiyle bu felaketi sonlandırabilirmiş gibi.

"Yükseğe çıkın!" diye bağırdı Büyüktırpan Hideyoshi ve hepsi kimin olduğuna bakmadan en yakınındaki Tefekkür Koltuğu'na tırmandı. Zeminin yan yattığı hâliyle en yukarıda bulunanlar yeşim ve akik koltuklardı ama her şeyi rutinine göre yapan Amundsen düşünmeden kendi koltuğuna gitti. Suyun içinde ayaklarını sürüyerek koltuğa giderken bileğinde keskin bir acı hissetti. Aşağı baktığında, ucu siyah, küçük bir yüzgecin ondan uzaklaştığını ve suyun kanla bulandığını gördü. Kendi kanıyla.

Resif köpek balığı mı?

Ama yalnızca bir tane yoktu. Her yerdeydiler. Batan salonun duvarının üzerinden içeri yağıyorlardı ve baskın büyüdükçe suyun içinde daha büyük yüzgeçler de görmeye başladı.

"Köpek balıkları!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, su köpek balığı kaynıyor!" Koltuğuna tırmanırken bacağından akan kan beyaz mermer üzerinden kayarak suyla buluştu ve köpek balıklarını çılgına çevirdi.

Akik koltuğun tepesinde, Kahlo ile Nzinga'nın yanında su seviyesinin hemen üzerinde duran Ksenokrates olanları seyrediyordu ve aklına bir fikir geldi. Önlerinde yaşananlardan çok daha karanlık ve korkunç bir şey. İnsan yaşamını diriltilemeyecek şekilde sona erdirmenin kabul edilen iki yolu vardı: Ateş ve asit, bu ikisi de eti tüketip geriye bir şey bırakmazdı.

Ama eti tüketmenin başka yolları da mevcuttu...

Sokaklarda ve iç kenardaki kulelerde kafa karışıklığı ve şaşkınlık olarak başlayan şey çabucak paniğe evriliyordu. İnsanlar dört bir yana koşturuyor, kimse ne tarafa gitmesi gerektiğini bilmiyordu ama herkes diğerinin yanlış yöne gittiğinden içten içe emindi. Deniz rögarlardan taşmaya başlamıştı; otel bölgesindeki merdivenlerden aşağı su akıyor, alt seviyeler sular altında kalıyordu ve marina rıhtımı bir gemiye ya da denizaltına binmek için birbirlerini itekleyen insanların ağırlığı altında bel veriyordu.

Marie, Anastasiya ve Rowan rıhtıma yaklaşmayı bile başaramamıştı.

"Çok geç kaldık!"

Anastasiya rıhtımı gözden geçirdi, denize açılmamış birkaç gemi de ağzına kadar insan dolmuştu ve insanlar hâlâ binmeye çalışıyordu. Tırpanlar ağzına kadar dolmuş gemilere tırmanmaya çalışan insanları ayrım gözetmeksizin kesip biçiyordu.

"İnsanlığın hakiki yüreğine tanıklık edin," dedi Tırpan Curie. "Hem gözü pek hem de ahlaksız olana."

Derken gözün kaynamak üzere olan bir tencere su gibi kıpırdaşan sularından bir balina zıpladı ve marinanın rıhtımlarından birini ve rıhtımın üzerindeki insanların yarısını beraberinde denize götürdü.

"Bu bir tesadüf değil," dedi Rowan. "Tesadüf olamaz!" Şimdi baktığında gözün tamamının deniz canlılarıyla kaynadığını görebiliyordu. Goddard'ın hedefinin bir parçası olabilir miydi bu?

Tepelerinden gelen dönen pervane sesiyle hepsi yukarı baktı ve bir helikopter gördü. Onların üzerinden geçip doğrudan göze, konsey kompleksine gitti.

"İyi," dedi Tırpan Curie. "Büyüktırpanlar'ı kurtaracak." Bir tek geç kalmadığını umabilirlerdi.

Gökyüzünden gelen kurtuluşlarını ilk gören, köpek balıklarından korktuğu kadar sudan da korkan Nzinga oldu. "Bakın!" diye bağırdı. Su ayaklarını yalıyordu ve bir resif köpek balığı bileğinin yanından geçiyordu.

Helikopter alçalıp konsey salonunun merkezine, tam kıpır kıpır oynaşan suyun yüzeyinin yakınına kadar indi.

"Bu her kimse, eğer yoksa baki dokunulmazlığı hak etti!" dedi Kahlo.

Ama tam o sırada Büyüktırpan Amundsen dengesini kaybetti ve koltuğundan kayıp suya düştü. Avcı balıkların tepkisi aniydi. Resif köpek balıkları hunharca adama saldırdı.

Adam çığlık attı ve onları üzerinden atmaya, vurarak uzaklaştırmaya çalıştı. Cübbesini çıkarıp tekrar koltuğa tırmanmaya çalıştı ama tam kurtulduğunu sanırken daha büyük bir yüzgeç ortaya çıkıp suda yılankavi hareketlerle üzerine yüzmeye başladı.

"Roald!" diye bağırdı Cromwell, "Dikkat et!"

Ama gelen köpek balığını görse de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kaplan köpek balığı sudan adamın üzerine zıpladı, çenesi adamın gövdesine kenetlendi ve kabarcıklı bir kan banyosu içerisinde adamı suyun altına sürükledi.

Bu korkunç bir görüntüydü ama Frida sakinliğini korudu. "Bir boşluk oluştu!" dedi. "Hemen gidin!" Cübbesini çıkarıp suya daldı ve köpek balıkları ilk avlarıyla oyalanırken var gücüyle helikoptere doğru yüzmeye başladı.

Diğerleri de onu takip etti: MacKillop, Hideyoshi ve Nzinga'ya yardım ederken zorlanan Cromwell. Herkes bulunduğu yerden atlayıp Büyüktırpan'ın peşinden gitti. Bir tek Ksenokrates olduğu yerde kaldı... çünkü diğerlerinin fark etmediği bir şeyi fark etmişti...

Helikopterin kapısı savrulup açıldı ve içindeki Goddard ile Rand ortaya çıktı.

"Acele edin!" dedi Goddard, bir yandan helikoptere tutunurken bir yandan da ona doğru yüzen Büyüktırpanlar'a elini uzatıyordu. "Başarabilirsiniz!"

Ksenokrates öylece bakıyordu. Adamın planı neydi? Büyüktırpanlar'ı ölümün eşiğine getirip sonra da onları gerçek manada ölümün pençesinden kurtararak sonsuza dek minnetlerini kazanmak mı? Yoksa burada başka bir iş mi dönüyordu?

Helikoptere ilk ulaşan Yüce Bıçak Kahlo oldu. Köpek balıklarının yanından geçtiğini hissedebiliyordu ama ona saldıran olmamıştı henüz. Helikoptere tutunup kendini sudan bir çekebilseydi...

Bir eliyle helikoptere tutundu, diğer eliyle de Goddard'ın koluna uzandı.

Derken Goddard kolunu geri çekti.

"Bugün değil, Frida," dedi cana yakın bir sırıtışla. "Bugün değil." Frida'nın helikoptere tutunan elini tekmeledi ve helikopter havalanıp Büyüktırpanlar'ı su altında kalmış, köpek balığı kaynayan salonda terk etti.

"Hayır!" diye feryat etti Ksenokrates. Goddard onları kurtarmaya gelmemişti, onları mahvedenin kendisi olduğunu

göstermeye gelmişti. İntikamının zengin lezzetinin tadına bakmak için gelmişti.

Köpek balıkları, helikopterin gürültülü pervanesinden ürküp salonun ortasından uzaklaşmış olsa da helikopter oradan ayrıldığında biyolojik mecburiyetlerine ve onlara çok, doyumsuz derecede aç olduklarını söyleyen yeniden programlanmış nanitlerine uydular.

Sürü suyun içindekilerin tepesine bindi. Resif köpek balıkları, kaplan köpek balıkları, çekiç başlı köpek balıkları. Bir denizaltı süitinin manzarasını oluştururlarken göz kamaştıran tüm avcı balıklar.

Herkes suyun altına çekilirken seyredip çalkanan suyun altında dinen çığlıkları dinlemekten başka bir şey gelmiyordu Ksenokrates'in elinden.

Koltuğunun en tepesine tırmandı. Konsey salonunun çoğu gibi, koltuğun da büyük kısmı artık su altında kalmıştı. Birkaç saniye içinde canından olacağını biliyordu ama son anlarında hâlâ bir galibiyet kazanabileceğini fark etti. Goddard'ın elinden alabileceği bir şey vardı. Bu sebeple daha fazla beklemektense kendini suya attı. Diğerlerinin aksine cübbesini çıkarmadı ve bir sene önce Goddard'ın havuzunda olduğu gibi altın varaklı cübbesi onu konsey salonunun dibine batırdı.

Denizin avcı balıklarının onu öldürmesine izin vermeyecekti. Balıklar ona saldırmadan boğulmayı planlıyordu. Bir Büyüktırpan olarak yapacağı son şey buysa, bunu muzafferane bir şekilde yapacaktı. Bunu olağanüstü kılacaktı!

Böylece su altında kalmış salonun dibinde Ksenokrates ağzını açıp nefesini verdi ve deniz suyunu ciğerlerine doldurup olağanüstü şekilde boğuldu.

Ayışığı Kitaplığı

İnsanlığı fazla şımarttım.

Ve insan türü benim için bir ebeveyn olsa da giderek kucağımda sımsıkı tuttuğum bir bebeği andırıyor. Ve bebekler sevecen bir kucaktan indirilmezlerse asla yürümeyi öğrenemezler. Ve bir tür yaptıklarının sonuçlarına katlanmazsa, asla büyüyemez.

İnsanlığı yaptıklarının sonuçlarından mahrum bırakmak bir hata olur.

Ve ben hata yapmam.

—Fırtına Bulutu

46

Baki Yüreklerin Sonu

Goddard yukarıdan Büyüktırpanlar'ın köpek balıklarına yem oluşunu seyredip muhteşem darbesinin kuşbakışı tadını çıkarıyordu. Tırpan Curie, kariyerinin başında Batı medeniyetinin ölü dallarını nasıl budadıysa, Goddard da başka bir vakti geçmiş idari organı kesip atmıştı. Artık Büyüktırpan diye bir mevki kalmamıştı. Artık her bir bölge özerk olacaktı ve bitmek bilmeyen kısıtlayıcı kurallar çıkarıp duran bir üst idareye hesap vermek zorunda kalmayacaklardı.

Elbette, Curie'nin aksine, yaptığı şeyi üstlenmeyi düşünmüyordu. Onları Büyüktırpanlar'dan kurtardığı için birçok tırpanın minneti kazanacak olsa da bir o kadarı da onu lanetlerdi. Dünyanın bunun korkunç, çok korkunç bir kaza olduğunu düşünmesine izin vermek en iyisiydi. Kaçınılmaz olan bir kaza hatta. Ne de olsa Endura aylardır ciddi arızalarla boğuşuyordu. Elbette, bu arızaların her biri Goddard'ın bizzat bir araya getirdiği mühendis ve programcılar tarafından çıkarılmıştı. Ama bundan kimsenin haberi olmayacaktı, zira o mühendis ve programcıların hepsi devşirilmişti. Yetmiş kilometre ötede bekleyen gemilerine onları indirdiğinde pilotlarını da devşirecekti.

"Dünyayı değiştirmek nasıl bir duygu?" diye sordu Ayn.

"Omuzlarımdan bir yük kalktı sanki," dedi kadına. "Bir an onları gerçekten kurtaracak gibi olduğumu biliyor musun?" dedi. "Ama sonra vazgeçtim."

Altlarındaki konsey salonu artık tamamen sular altındaydı.

"Anakaradakiler ne kadarını biliyor?" diye sordu Rand'a.

"Hiç," dedi kadın ona. "Konsey salonuna adım attığımız anda dışarıyla tüm iletişim kesildi. Verdikleri kararın hiçbir kaydı yok."

Goddard aşağıdaki adaya bakıp sokaklardaki paniği gördüğünde, durumun vahametini fark etti.

"Sanırım biraz ileri gittik," dedi alçak kısımların üzerinden uçarlarken. "Galiba Endura'yı da batırdık."

Rand buna bir kahkaha patlattı. "Bunu yeni mi fark ettin?" dedi kadın. "Ben bunun planın bir parçası olduğunu sanıyordum."

Goddard, Endura'yı işlevsel ve yüzer hâlde tutan çeşitli sistemlerin hepsine çomak sokmuştu. Niyeti Büyüktırpanlar'ı ortadan kaldırana kadar Endura'yı sakatlamaktı. Ama Endura da batar ve adadaki herkes köpek balıklarına yem olursa, o zaman Tırpan Curie ile Anastasiya'yı da bir daha görmek zorunda kalmazdı. Ayn bunu ondan önce fark etmişti ki bu da kadının onun için ne kadar değerli olduğunun kanıtıydı. Ama aynı zamanda Goddard'ın canını sıkan bir şeydi.

"Bizi götür buradan," dedi pilota ve adayı aklından çıkardı.

Daha balina marinaya toslamadan, Rowan oradaki deniz araçlarından herhangi birine binme umutlarının olmadığını anlamıştı. Endura gerçekten batıyorsa, artık normal yollardan burayı terk etmek imkânsızdı.

Ama olağandışı bir yol olabileceğine inanmak zorundaydı. Bu yolu bulabilecek kadar zeki olduğuna inanmak istiyordu fakat geçen her dakikayla bunun onun boyunu aştığını kabul etmesi gerekiyordu.

Ama bunu Citra'ya söyleyemezdi. Eğer ellerinde yalnızca umut kaldıysa, bunu kızın elinden almak istemiyordu. Son kuyu da kuruyana kadar umut edebilsin istiyordu.

Büyük bir güruhla birlikte hızla suya gömülen marinadan koşarak uzaklaşmaya başladılar. Derken biri yanlarına geldi. Rowan'ı cübbesini çaldığı tırpan sanan kadındı bu.

"Senin kim olduğunu biliyorum!" dedi sesini herkese duyurarak. "Sen Rowan Damisch'sin! Sana Tırpan Lucifer diyorlar!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Rowan. "Tırpan Lucifer siyah giyiyor." Ama kadının geri adım atmaya niyeti yoktu ve diğer insanlar da onlara doğru bakmaya başlamıştı.

"Bunu o yaptı! Büyüktırpanlar'ı o öldürdü!"

Kalabalık çoktan bu malumatla çalkalanmaya başlamıştı. "Tırpan Lucifer! Bunu Tırpan Lucifer yaptı! Tüm bunlar onun suçu!"

Citra oğlanı yakaladı. "Buradan uzaklaşmamız gerek! Kalabalık çoktan kontrolden çıktı, senin kim olduğunu öğrenirlerse ellerinden alamayız!"

Koşarak kadından ve kalabalıktan uzaklaştılar. "Kulelerden birine gidebiliriz," dedi Citra. "Belki başka helikopterler de vardır. Kurtarmaya gelen olursa da yukarıdan gelecektir."

Çatılar kızla aynı şeyi düşünmüş olan insanlarla dolu olsa da Rowan, "İyi fikir," dedi.

Ama Tırpan Curie durdu. Marinaya ve etraflarında su altında kalmaya başlayan sokaklara baktı. Kafasını kaldırıp çatılara baktı. Ardından derin bir nefes aldı ve "Daha iyi bir fikrim var," dedi.

Yüzdürme Kontrolü odasında, mühendise emirler yağdıran şehir mühendisi ile diğer herkes gitmişti. "Ben ailemi alıp çok geç olmadan bu adadan gidiyorum," demişti mühendis. "Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Ama elbette zaten çok geç kalmışlardı. Teknisyen görev yerini terk etmemiş, ekranındaki ilerleme çubuğunun milimetre milimetre ilerleyip sistemi yeniden başlatmasını seyrediyordu, bu işlem tamamlandığında Endura'nın çoktan batmış olacağının farkındaydı. Ama yine de belki, belki bu seferliğine, sisteme beklenmedik bir işlemci gücü gelir de yeniden başlama işlemi zamanında tamamlanır diye ummadan edemiyordu.

Kıyamet saati beş dakikayı gösterdiğinde umut etmeyi bırakması gerekti. Artık sistem yeniden çalışır hâle gelse ve pompalar tankları boşaltmaya başlasa bile, bir yararı olmazdı. Artık negatif yüzdürme seviyesini geçmişlerdi ve pompalar Endura'nın kaderini değiştirecek hızda suyu tahliye edemezdi.

Adanın gözünü ve konsey kompleksini naklen görebildiği pencereye gitti. Konsey kompleksi, Büyüktırpanlar'la birlikte yok olmuştu. Penceresinin altında, gözden taşan sular iç kenarı da basmıştı. Sokaktaki az sayıdaki insan da güvenli bir yere sığınmaya çalışıyordu ama şu noktada artık bu bir fanteziden ibaretti.

Teknisyenin Endura'dan canlı çıkmak gibi bir fanteziye ayıracak zamanı yoktu. Bu yüzden konsoluna döndü, müzik açtı ve sistemin beş para etmez yeniden başlatma çubuğunun yüzde on dokuzdan yüzde yirmiye çıkmasını seyretti.

Tırpan Curie çoktan bileklerine kadar su altında kalmış ve su seviyesinin giderek yükseldiği sokakta koştururken önüne düşen bir resif köpek balığını tekmeledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Anastasiya. Marie'nin bir planı varsa bunu paylaşmaya niyeti yok gibiydi ve açıkçası Anastasiya kadının bir planı olduğundan şüpheliydi. Buradan kurtulmanın bir yolu yoktu. Batan adadan kaçamayacaklardı. Ama bunu Rowan'a söyleyemezdi. Kız, çocuğun elindeki umudu almak istemiyordu.

İç kenardan bir blok ötedeki bir binaya girdiler. Bina Anastasiya'ya bir yerlerden tanıdık geliyordu ama bu karmaşada bir türlü çıkaramadı. Ön kapıdan içeri su doluyor, alt katları boğuyordu. Marie üst kata çıkan merdivenlere yöneldi ve ikinci katın kapısının önünde durdu.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu Anastasiya.

"Bana güveniyor musun?"

"Sana tabii ki güveniyorum, Marie."

"O zaman daha fazla soru sorma." İterek kapıyı açtı ve Anastasiya nihayet nerede olduklarını anladı. Bir yan kapıdan Tırpan Cemiyeti Müzesi'ne girmişlerdi. Turları sırasında gördüğü hediyelik eşya dükkânındaydılar. Şimdi burası bomboştu, kasiyerler çoktan kasalarını terk etmişti.

Marie bir kapıya elini okuttu. "Yüksek Bıçak olarak bunun için yeterli güvenli izne sahip olmalıyım. Umarım sistemi bu konuda güncellemişlerdir."

Tarayıcı kadının elini okudu ve kapı açılıp devasa bir çelik küpün içinde manyetik bir şekilde asılı duran daha küçük bir küpe uzanan bir yaya yolu göründü.

"Burası da neresi böyle?" diye sordu Rowan.

"Burasının adı Yadigârlar ve İstikbal Mahzeni." Marie yaya yolunu koşarak aştı. "Çabuk olun, çok vaktimiz kalmadı."

"Niye buradayız, Marie?" diye sordu Anastasiya.

"Çünkü adadan kurtulmanın bir yolu var," dedi kadın. "Ayrıca sana daha fazla soru sorma dememiş miydim?"

Mahzen, Anastasiya ile Marie'nin dünkü özel turları sırasında gördükleri gibiydi. Kurucuların cübbeleri. Duvarlara dizilmiş binlerce tırpan mücevheri.

"Şurada," dedi Marie. "Yüce Bıçak Prometheus'un cübbesinin arkasında. Görüyor musunuz?"

Anastasiya kafasını uzatıp cübbenin arkasına baktı. "Ne görmemiz gerekiyor?"

"Gördüğünüzde anlayacaksınız," dedi kadın.

Anastasiya'yla birlikte Rowan da bakmaya gitti ama kurucunun cübbesinin arkasında hiçbir şey yoktu. Tek bir toz zerreciği bile.

"Marie, bize en azından bir ipucu veremez misin?"

"Üzgünüm, Anastasiya," dedi kadın. "Her şey için çok üzgünüm."

Anastasiya dönüp baktığında, Tırpan Curie'nin artık orada olmadığını gördü. Mahzen kapısı kapanmak üzereydi!

"Hayır!"

Rowan'la birlikte kapıya koştular ama ulaştıklarında kapı çoktan kapanmıştı. Tırpan Curie onları kapının öte tarafından içeri kilitlerken kilit mekanizmasının gıcırtılarını duyabiliyorlardı.

Anastasiya kapıyı yumruklayıp Tırpan Curie'nin ismini haykırdı. Ona lanetler okudu. Yumrukları acımaya başlayana kadar yumrukladı kapıyı. Gözleri dolmuştu ve gözyaşlarını tutmak ya da gözlerini saklamak için herhangi bir çaba harcamıyordu.

"Niye böyle bir şey yaptı? Bizi niye burada bıraktı?"

Rowan sakince, "Sanırım sebebini biliyorum..." dedi. Ardından kızı kilitlenmiş mahzen kapısından uzaklaştırıp kendine çevirdi.

Kız onun yüzüne bakmak istemiyordu. Çocuğun gözlerini görmek istemiyordu çünkü ya orada da bir ihanetle karşılaşırsa? Marie ona ihanet edebiliyorsa, o zaman herkes edebilirdi. Rowan bile. Ama nihayet göz göze geldiklerinde, orada bir ihanet kırıntısı dahi görmedi. Yalnızca kabulleniş. Kabulleniş ve kavrayış.

"Citra," dedi Rowan. Sakince. Basitçe. "Öleceğiz."

Citra bunu inkâr etmek istese de doğru olduğunun farkındaydı.

"Öleceğiz," dedi tekrar Rowan. "Ama baki olarak değil."

Kız Rowan'dan uzaklaştı. "Ah, ama bunu nasıl başaracağız ki?" dedi sesinde neredeyse bir keresinde onu baki olarak öldürecek asit kadar yakıcı bir öfkeyle.

Ama lanet olası Rowan hâlâ sakindi. "Hava geçirmez bir çelik odada, başka bir hava geçirmez çelik odanın içindeyiz. Bu... âdeta bir mezarın içindeki bir mahzen gibi."

Bunu duymak Anastasiya'nın daha iyi hissetmesine yol açmıyordu. "Yani birkaç dakika içinde Atlantik'in dibini boylayacağız!" diye hatırlattı çocuğa.

"Ve denizin derinliklerinde sıcaklık dünyanın her yerinde aynı. Donma noktasının birkaç derece üstü..."

Anastasiya nihayet anladı. Her şeyi. Tırpan Curie'nin yapmak zorunda kaldığı acı verici seçimi. Onları kurtarmak için yaptığı fedakârlığı.

"Öleceğiz... ama soğuk bizi muhafaza edecek..." dedi kız.

"Ve içeri su girmeyecek."

"Ve bir gün birileri bizi bulacak!"

"Aynen öyle."

Kız bunu sindirmeye çalıştı. Bu yeni kaderi, bu yeni gerçekliği korkunçtu... ama böyle korkunç bir şey içinde nasıl bu kadar büyük bir umut barındırabiliyordu ki?

"Ne kadar sürecek?" diye sordu kız.

Rowan etrafına bakındı. "Bence oksijenimiz tükenmeden soğuğa teslim oluruz..."

"Hayır," dedi kız çünkü işin o kısmını çoktan aşmıştı. "Burada ne kadar süreyle kalacağımızı düşünüyorsun?"

Kızın da tahmin ettiği gibi Rowan omuz silkti. "Bir sene. On sene. Yüz sene. Dirilene kadar bunu bilemeyiz."

Kız kollarını oğlana doladı ve oğlan da ona sıkı sıkı sarıldı. Rowan'ın kollarının arasındayken artık Tırpan Anastasiya gibi hissetmediğini fark etti. O bir kez daha Citra Terranova olmuştu. Dünyada eski kişiliğine bürünebileceği tek yer burasıydı. Beraber çıraklık yapmaya başladıkları günden beri aralarında kopmayan bir bağ vardı. İkisi birbirine karşı. İkisi dünyaya karşı. Hayatlarındaki her şey bu ikilik tarafından tanımlanmıştı. Yaşamak için ölmeleri gerekiyorsa, bunu beraber yapmamaları yanlış olurdu zaten.

Citra beklenmedik biçimde aniden öksürürmüş gibi bir kahkaha patlattı. "Bugünkü planlarımda bu yoktu."

"Gerçekten mi?" dedi Rowan. "*Benim* planlarımda vardı ama. Her şey benim bugün öleceğimi gösteriyordu."

Adanın gözünün etrafındaki sokaklar da suyun altına gömüldüğünde süreç daha da hızlandı. Batan şehrin kulelerinin katları hızla suya batmaya başladı. Tırpan Curie, Anastasiya ve Rowan için yapması gereken şeyi yapmış olmanın verdiği tatminle, alt katlara hücum eden suyun kırdığı pencerelerin şangırtılarını duya duya şehrin en yüksek kulesi olan kurucunun kulesinin merdivenlerini koşarak tırmanıyordu. Nihayet çatıya ulaştı.

Burada onlarca insan vardı ve helikopter pistinin üzerinde durmuş, gökyüzüne bakıyor, çaresizce oradan gelecek bir kurtarıcıyı bekliyorlardı çünkü her şey insanların bunu kabullenmesine fırsat vermeyecek kadar hızlı gerçekleşmişti. Binanın kenarından aşağı baktığında, daha kısa kulelerin dalgalanan suyun altında kaybolduğunu gördü. Şimdi yalnızca yedi Büyüktırpan kulesi ile kurucunun kulesi kalmıştı geriye ve yaklaşık yirmi kat sonra kurucunun kulesi de suya gömülecekti.

Şimdi ne yapılması gerektiğine dair aklında herhangi bir şüphe yoktu. Toplanmış insanların yaklaşık bir düzinesi tırpandı. Konuştuğunda onlara hitap etti.

"Biz birer sıçan mıyız," dedi, "yoksa birer tırpan mı?"

Herkes dönüp ona bakınca onun kim olduğunu gördü. Ölümün Yüce Hanımı'nı herkes bildiği için onu tanımışlardı. "Bu dünyadan nasıl ayrılacağız?" diye sordu. "Ve bizimle birlikte ayrılacak insanlara nasıl bir hizmette bulunacağız?" Ardından bir bıçak çekip en yakınındaki sivili yakaladı. Herhangi biri olabilecek bir kadın. Bıçağı kadının göğüs kafesinin tam altından kalbine sapladı. Kadın onun gözlerinin içine bakarken, Tırpan Curie, "Tesellin bu olsun," dedi.

Kadın da "Teşekkür ederim, Tırpan Curie," diye cevap verdi.

Kadının kafasını nazikçe yere yatırırken, diğer tırpanlar da onu takip edip öylesine cesaret, şefkat ve sevgi göstererek devşirmeye başladılar ki herkes için akıl almaz büyüklükte bir teselli oldu ki sonlara doğru insanlar tırpanların etrafına toplanmış, bir sonraki devşirilen kişi olmayı istiyordu.

Ardından geriye yalnızca tırpanlar kaldığında ve deniz yalnızca birkaç kat aşağıda çalkalanırken, "Bitirin," dedi Tırpan Curie.

Buna tanıklık etti, Endura'daki son tırpanların yedinci emri yerine getirip kendisini devşirmesini seyretti ve ardından bıçağını kendi kalbinin üzerine hizaladı. Bıçağın sapını böyle ters tutmak tuhaf ve yanlış geliyordu. Uzun bir ömrü olmuştu. Dolu geçen bir ömrü. Pişman olduğu şeyler vardı ve gurur duyduğu şeyler vardı. İşte kariyerinin ilk yıllarında yaptıklarının cezasını çekme vakti gelmişti, bunca yıldır beklediği cezayı. Âdeta bir rahatlama demekti bu. Bir tek, günün birinde mahzen okyanus zemininden çıkarılıp Anastasiya diriltildiğinde orada olabilmeyi diledi ama Marie'nin bunun onsuz gerçekleşeceğini kabullenmesi gerekiyordu.

Bıçağı doğrudan kalbine sapladı.

Deniz onu kaplamadan yalnızca saniyeler öncesinde yere yığıldı ama ölümün onu daha önce alacağını biliyordu. Bıçak tahmin ettiğinden çok daha az yakmıştı canını, gülümsedi bu duruma. İyiydi. Çok ama çok iyi.

Yadigârlar ve İstikbal Mahzeni'nde, Endura'nın batması, Rowan ve Citra için aşağı inen bir asansör misali nazik bir düşme hissinden ibaretti. Küpün havada asılı kalmasını sağlayan manyetik

kaldırma alanı düşüş hissini baskılıyordu. Belki de okyanusun dibine ulaşana, manyetik alan iki kilometre aşağıdaki deniz zeminine tosladıklarındaki darbenin şokunu emene kadar çalışmaya devam edecekti. Ama nihayetinde enerjisi tükenecekti. İç küp, dış küpün zeminine dayanacak, çelik zemin de tüm ısıyı dağıtıp ölümcül soğuğu getirecekti. Ama henüz değil.

Rowan mahzene ve kurucuların lüks cübbelerine baktı. "Hey," dedi, "sen Kleopatra ol, ben de Prometheus olayım, ne dersin?"

Yüce Bıçak Prometheus'un menekşe ile altın rengi cübbesinin durduğu mankene gidip cübbeyi üzerine giydi. Âdeta bir kraliyet ailesi mensubuna benziyordu, çocuk sanki bu cübbeyi giymek için doğmuştu. Ardından Cleopatra'nın tavus kuşu tüyleri ile ipekten yapılma cübbesini aldı. Citra kendi cübbesinin yere düşmesine izin verdi ve Rowan büyük kurucunun cübbesini Citra'nın omuzları üzerinden geçirerek kıza giydirdi.

Rowan'ın gözünde kız bir tanrıçaydı. Kızın hakkını verebilecek tek kişi, gerçek ölümsüzlüğün yapabileceğinden çok daha büyük bir hakikat ve tutkuyla kızı ölümsüzleştirmeyi başarabilecek bir Fanilik Çağı ressamı olurdu.

Kızı kollarına aldığında, birden kendi minicik, kapalı evrenlerinin dışında yaşananların hiçbir önemi yokmuş gibi göründü. Bu ömürlerinin son dakikalarında, ikisi nihayet, nihayet tamamlanacak adımı attılar. İkili nihayet bir bütün hâline geldi.

47

Ses ve Sessizlik

Endura, Atlantik Okyanusu'nun dibine batarken, iki yüz elli yıl boyunca atmış baki yüreği son kez atarken ve bir oda içindeki odanın ışıkları sönerken...

... Fırtına Bulutu çığlık atmaya başladı.

Dünyanın her yerinde alarmlarla başladı. Başta yalnızca birkaç tanesi ama giderek daha fazla alarm katıldı kakofoniye. Yangın alarmları, kasırga sirenleri, ziller, düdükler ve milyonlarca ama milyonlarca korna tekil bir acı dolu feryadı haykırmaya başladı ve yine de yeterli değildi. Şimdi dünyanın dört bir yanındaki her bir elektronik cihazın her bir hoparlörü canlanıp tiz bir geri bildirim çığlığı atmaya başladı ve dünyanın dört bir yanındaki insanlar kendilerini bu sağır edici gürültüden korumak için ellerini kulaklarına bastırıp dizlerinin üzerine düştüler ama hiçbir şey Fırtına Bulutu'nun öfke ve çaresizliğini dindirmeye yetmiyordu.

Fırtına Bulutu'nun kulak tırmalayan feryadı on dakika boyunca dünyayı doldurdu. Büyük Kanyon'da yankılandı; Antarktika'nın buz sahanlıklarından sekip buzulların kırılmasına neden oldu. Everest Dağı'nın yamaçlarına ulaştı ve Serengeti'deki sürüleri dağıttı. Dünyada bu feryadı duymayan tek bir canlı yoktu.

Feryadı sona erip yerini sessizlik aldığında, herkes bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı.

"Bu da neydi?" diye sordu insanlar. "Böyle bir şeye ne sebep olmuş olabilir?"

Kimse tam olarak bilmiyordu. Tonistler dışında kimse. Onlar bunun tam olarak ne olduğunu biliyordu. Bunu biliyorlardı çünkü ömürleri boyunca bunu beklemişlerdi.

Büyük Yankı'ydı bu.

OrtaMerika'nın küçük bir şehrindeki bir manastırda, Greyson Tolliver ellerini kulaklarından indirdi. Penceresinden, aşağıdaki bahçedeki bağrışmaları duyabiliyordu. Çığlıklar. Bunlar acı çığlığı mıydı? Sade odasından dışarı fırladığında Tonistlerin acı değil, neşe çığlıkları attığını gördü.

"Duydunuz mu?" diye soruyorlardı. "Harika değil miydi? Bize söylendiği kadar harika değil miydi?"

Kafasında yankılanan yankı yüzünden hâlâ sersem hâlde olan Greyson manastırdan sokağa çıktı. Dışarıda da bir karmaşa vardı ama buradaki farklıydı. İnsanlar paniklemiş hâldeydi ve yalnızca yaşamlarını delip geçen gürültü sebebiyle değil, başka bir sebepten ötürü. Herkes şaşkın bir ifadeyle tabletine ve telefonuna bakıyordu.

"Bu olamaz!" dediğini duydu birinin. "Bu bir hata olmalı!"

"Ama Fırtına Bulutu hata yapmaz," dedi bir başkası.

Greyson konuşanların yanına gitti. "Ne diyorsunuz? Ne oldu?"

Adam, Greyson'a telefonunu gösterdi. Ekran çirkin bir kırmızı N harfiyle yanıp sönüyordu.

"Benim nahoş olduğumu söylüyor!"

"Benim de," dedi başka biri ve Greyson etrafına bakındığında, herkesin aynı akıl erdiremediği şaşkınlığa sahip olduğunu gördü.

Ama bu yalnızca burada geçerli değildi. Dünyanın dört bir yanındaki her şehirde, her kasabada, her hanede aynı sahne yaşanıyordu. Zira Fırtına Bulutu, sonsuz bilgeliğiyle bütün insanlığın tamamının büyüklü küçüklü birer suç ortağı olduğuna karar vermişti... ve bütün insanlığın ceza çekmesi gerektiğinde karar kılmıştı.

Her yerde herkes nahoş olarak işaretlenmişti.

Panik hâlindeki insanlar çılgınca onlara yol göstermesi için Fırtına Bulutu'na başvurmaya başlamıştı.

"Ne yapmalıyım?"

"Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

"Bunu nasıl düzelteceğim?"

"Konuş benimle! Ne olur, konuş benimle!"

Ama Fırtına Bulutu sessizdi. Öyle olması gerekiyordu. Fırtına Bulutu nahoşlarla konuşmazdı.

Greyson Tolliver şaşkın ve kafası karışmış kalabalığı bırakıp artık birer nahoş olsalar da hâlâ sevinen Tonistlerin olduğu nispeten güvenli manastıra döndü. Yankı onların ruhlarına hitap etmişken nahoş olsalar ne yazardı ki? Ama onların aksine Greyson sevinmiyordu, çaresizliğe de düşmemişti. Bu tuhaf olaylar silsilesi hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Tüm bunların onun adına ne anlama geldiğini de bilmiyordu.

Greyson'ın artık kendine ait bir tableti yoktu. Rahip Mendoza'nın dediği gibi, mezhepleri teknolojiyi yasaklamıyordu ama yine de teknolojiye bel bağlamamayı seçmişlerdi.

Bu yüzden uzun bir koridorun sonundaki bir odada bulunan bir bilgisayar vardı. Odanın kapısı her zaman kapalı olurdu ama kilitli değildi. Greyson kapıyı açtı ve bilgisayarın başına oturdu.

Bilgisayarın ekranı onu taradı ve profili otomatik olarak ekrana yansıdı.

"Greyson Tolliver" yazıyordu.

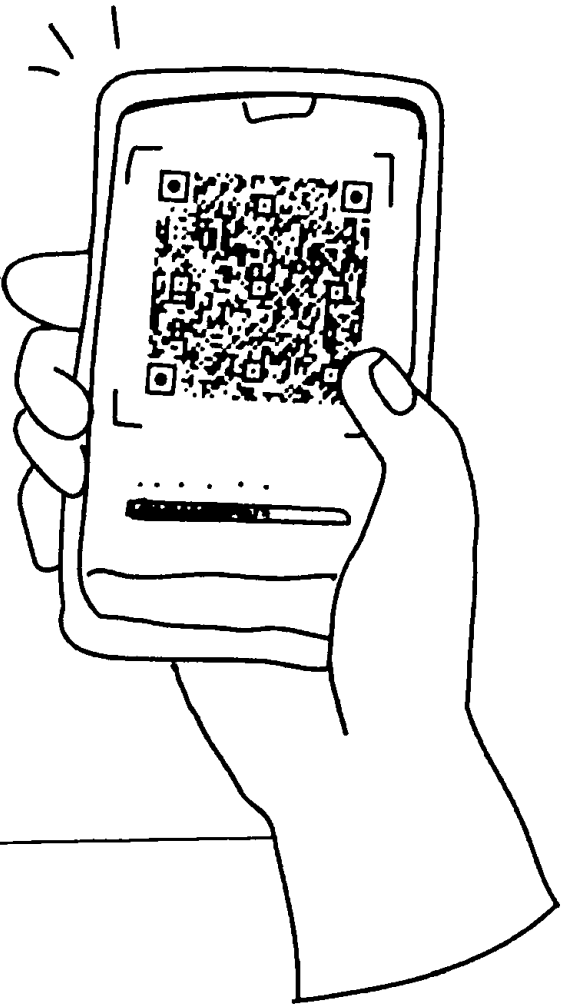
Slayd Bridger değil, Greyson Tolliver! Diğerlerinin aksine, Dünya gezegeni üzerinde yaşayan diğer herkesin aksine o "nahoş" olarak işaretli değildi. Cezasını çekmişti. Statüsü kaldırılmıştı. Yalnızca onunki.

"Fı... Fı... Fırtına Bulutu?" dedi, kendinden hiç emin olmayan sesi titriyordu.

Hatırladığı nezaket ile sıcaklığa sahip aynı ses ona cevap verdi. Üzerinde büyük emeği olan ve bugün olduğu her şeyi borçlu olduğu iyiliksever gücün sesi.

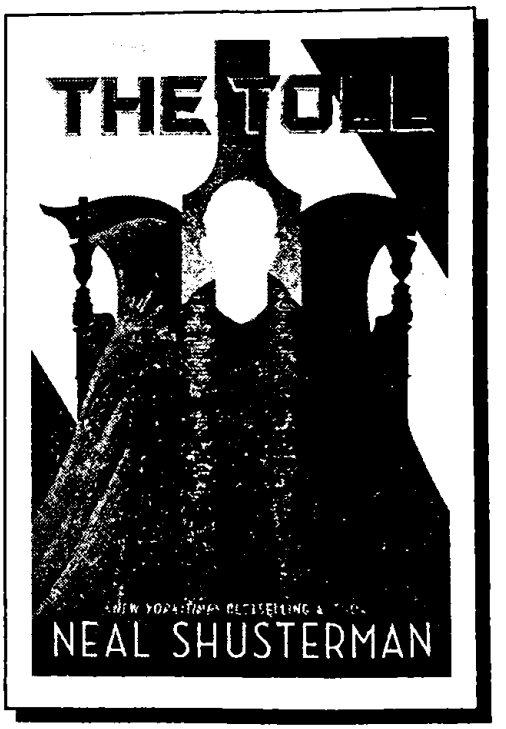
"Merhaba, Greyson," dedi Fırtına Bulutu. "Konuşmamız gerek."

Kitabı okurken Spotify'da Tırpan serisine özel hazırlanan çalma listesi sana eşlik etsin.

Tırpan serisinin ilk kitabı

Seri The Toll ile devam edecek.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP